Η Κόρη της Φλόγας

Κώστας Βουλαζέρης

Η Κόρη της Φλόγας

© Κώστας Βουλαζέρης
http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

ISBN: 978-618-5031-07-7

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Ένα
Ο κρύσταλλος σπάει

Λίγο προτού ξυπνήσω, εκείνη την ημέρα, είχα πάλι τον συνηθισμένο εφιάλτη, τον εφιάλτη που έβλεπα πολύ συχνά τους τελευταίους δύο μήνες. Μάλιστα, είχα αρχίσει να τον καταγράφω στο ημερολόγιό μου: να καταγράφω, κάθε φορά, πώς εξελισσόταν. Στην αρχή, έβλεπα μονάχα ένα εκτυφλωτικό, λευκό φως, ύστερα έβλεπα και ένα ακαθόριστο σχήμα, τέλος έναν κρύσταλλο, και μετά άκουγα έναν δυνατό ήχο θραύσης.

Εκείνη την ημέρα, λοιπόν, δεν άκουσα μόνο τον ήχο θραύσης, μα είδα και τον κρύσταλλο να θρυμματίζεται κι από μέσα του να πετάγεται αίμα και να πιτσιλά το πρόσωπό μου.

Ξύπνησα, ταραγμένη· και ήταν αυγή, απ'ό,τι μπορούσα να δω από τα μισάνοιχτα πατζούρια του παραθύρου μου. Ένιωσα κάτι να ρέει επάνω στα χείλη μου, και είχε μια γεύση μεταλλική που αναγνώριζα. Άπλωσα το χέρι μου και σκούπισα, ενστικτωδώς, το πρόσωπό μου. Κοίταξα την παλάμη μου.

Αίμα.

Κατατρόμαξα. Για μια στιγμή, πίστεψα ότι ο κρύσταλλος που έσπασε, στο όνειρό μου, όντως, με είχε πιτσιλίσει. Όμως, ύστερα, διαπίστωσα ότι το αίμα πρέπει να προερχόταν από τη μύτη μου, η οποία είχε ανοίξει καθώς κοιμόμουν. Δεν έφταιγε το όνειρο, επομένως. Αλλά, βέβαια, τι παράξενη σύμπτωση…

Σηκώθηκα και πλύθηκα. Ώσπου να τελειώσω, η αιμορραγία είχε σταματήσει. Ντύθηκα και βγήκα στη βεράντα, για να διαπιστώσω αμέσως ότι το φόρεμα που είχα ρίξει επάνω μου ήταν πολύ λεπτό για τούτη την ώρα της ημέρας· το πρωινό ψύχος, άνετα, διαπερνούσε τη λεπτή αρματωσιά που κάλυπτε το σώμα μου. Ωστόσο, στάθηκα για λίγο στην άκρη της βεράντας, ακουμπώντας τα χέρια μου στην κουπαστή. Μπορούσα να

αισθανθώ τον αγέρα να παιχνιδίζει με τα μαλλιά μου, ερχόμενος από τη θάλασσα, και σφυρίζοντας, ψιθυρίζοντας, μέσα στ'αφτιά μου, λες και ήθελε να μου αποκαλύψει κάποιο αρχαίο μυστικό. Πάντοτε, πίστευα σε κάτι τέτοια που άλλοι θεωρούσαν «ανόητα», και τώρα, νόμιζα πως ο άνεμος, όντως, μπορούσε να μου εξηγήσει τι είχε συμβεί στο όνειρό μου και, επίσης, γιατί έβλεπα αυτό το όνειρο σε συνέχειες.

Έτσι, έμεινα για λίγο εκεί, ακούγοντας…

…και κοιτώντας την Άρχουσα Συνοικία της Σερανβέλ από κάτω μου. Τα σπίτια των ευγενών έμοιαζαν να μην έχουν ακόμα ξυπνήσει, όπως κι οι αφεντάδες τους, να είναι τυλιγμένα στο πέπλο της νύχτας, παρότι η αυγή είχε, πλέον, έρθει και ο μεγάλος ήλιος Λούντριν ξεπρόβαλε από την Ανατολή. Αλλά, φυσικά, πάντοτε έτσι ήταν τα πράγματα στην Άρχουσα Συνοικία: τα πρωινά έβλεπες μονάχα λίγες κινήσεις, μα τα βράδια νόμιζες ότι οι σκιές είχαν στήσει χορό στην Οδό του Ευφυούς, στην Οδό του Εμπορίου, και στα τριγυρινά σοκάκια, ενώ γέλια και κουβέντες έρχονταν από παντού· έρχονταν έτσι που δεν καταλάβαινες εύκολα από πού ήταν η πηγή τους: άνθρωποι μιλούσαν ή φαντάσματα; –ή και τα δύο;

Όμως άρχισα, ξανά, να γεμίζω το ημερολόγιο με άχρηστες πληροφορίες. Κάποιες φορές, σκέφτομαι ότι, αν ποτέ η πόλη καταστραφεί και το δικό μου ημερολόγιο βρεθεί ανάμεσα στα συντρίμμια, κανείς δε θα έχει πρόβλημα να κατανοήσει πώς ήταν παλιά η Σερανβέλ.

Εκείνο το πρωινό, λοιπόν, στεκόμουν στην άκρη της βεράντας, ακούγοντας τον άνεμο να μ'αποκαλεί με τ'όνομά μου.

Ριλάβια… Ριλάβια… Ριλάβια…

Κατά πάσα πιθανότητα, θα με θεωρείτε τρελή, αλλά, *πραγματικά*, νόμιζα ότι ο άνεμος μ'αποκαλούσε με τ'όνομά μου, και ήταν έτοιμος να μου αποκαλύψει το μυστικό του ονείρου μου –όταν η θεία Φέλκιν τον διέκοψε.

«Ριλάβια. Τι σ'απασχολεί, καλή μου;»

Αισθάνθηκα τον άνεμο να φεύγει, ν'απομακρύνεται… και να μη μου λέει τίποτα για το όνειρο. Αναμφίβολα, έφταιγε η θεία, γιατί η φήμη της δεν ήταν καθόλου καλή στην πόλη, και είμαι βέβαιη πως ακόμα κι ο άνεμος δικαιολογημένα έπρεπε να είναι επιφυλακτικός μαζί της.

Στράφηκα να την αντικρίσω. Ήταν ντυμένη πολύ καλύτερα από εμένα, δηλαδή πιο βαριά. Φορούσε μια μαύρη, γούνινη ρόμπα, τυλιγμένη καλά γύρω της.

«Δεν έχεις ξυλιάσει ακόμα;» με ρώτησε.

Χαμογέλασα. «Είδα έναν εφιάλτη, θεία, και βγήκα να πάρω λίγο καθαρό αέρα.» Και βάδισα προς την πόρτα της βεράντας, γιατί η αλήθεια ήταν πως *είχα* ξυλιάσει, απλά δεν το είχα αντιληφθεί μέχρι στιγμής… απορροφημένη με τον άνεμο καθώς ήμουν.

Η θεία Φέλκιν με ακολούθησε στο εσωτερικό της έπαυλης.

«Εφιάλτη; Τι εφιάλτη;»

«Τίποτα σπουδαίο. Θα πάω, πάλι, για ύπνο.» Και δεν έλεγα ψέματα· ξαφνικά, αισθανόμουν κουρασμένη.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε η θεία. «Έλα μαζί μου, πρώτα.» Κι άρχισε να βαδίζει μέσα στον διάδρομο.

«Πού;»

«Έλα, και θα δεις.»

Την ακολούθησα… λιγάκι μουδιασμένη, οφείλω να ομολογήσω. Άλλωστε, όπως είπα, η θεία Φέλκιν είχε κι εκείνη την κακή φήμη στην πόλη. Ούτε κι εγώ δεν την εμπιστευόμουν, παρότι είχα μεγαλώσει στο σπίτι της από μικρή, παρότι ήταν η μοναδική μητέρα που είχα ποτέ γνωρίσει. Βέβαια, ουδέποτε την είχα δει ως «μητέρα», για να πω την αλήθεια. Ήταν καλή μαζί μου, ναι· δεν είχα παράπονο. Μήτε τίποτα μου στερούσε· ίσως, μάλιστα, να μου έδινε περισσότερα απ'ό,τι μια «κανονική» μητέρα θα μου έδινε. Όμως ήταν… *απόμακρη*, νομίζω πως είναι η καλύτερη λέξη για να χρησιμοποιήσω εδώ. Ανέκαθεν αισθανόμουν σα να μη μου έδινε και πολύ σημασία, σα να με είχε στο σπίτι της όπως και τα υπόλοιπα στολίδια –όπως και τα υπόλοιπά της παιδιά! Ούτε και

σ'εκείνα έδινε, πιστεύω, την απαιτούμενη σημασία. Αλλά ποτέ δεν μου είχαν πει τίποτα σχετικά μ'αυτό· και δεν τα είχα κρυφακούσει να το κουβεντιάζουν αναμεταξύ τους, κάποια στιγμή.

Από την άλλη, αν λάμβανε κανείς υπόψη του τη φήμη της θείας, *ήταν* υπερβολικά καλή μαζί με όλους μας.

Φτάσαμε στο δωμάτιό της. Εκείνη μπήκε πρώτη κι εγώ την ακολούθησα. Μέσα, τα πατζούρια ήταν κλειστά και ηλιακό φως δεν έμπαινε· το φωτισμό του δωματίου πρόσφερε μία λάμπα πολυτελείας, κρεμασμένη από το ταβάνι. Ο χώρος είχε μια δυνατή μυρωδιά, που χτύπησε αμέσως τα ρουθούνια μου. Τι όμορφη μυρωδιά που ήταν… Γιασεμί; Μάλλον.

Η θεία πλησίασε το ξύλινό της γραφείο: ένα αρχαίο έπιπλο, σαρακοφαγωμένο σε μπόλικα σημεία, αλλά και λαξευμένο περίτεχνα. Τα ανάγλυφα επάνω του με μπέρδευαν, ειδικά όταν το μέρος ήταν τυλιγμένο στις σκιές, όπως τώρα. Τη μια στιγμή, νόμιζα ότι ξεχώριζα κάτι, μια φιγούρα, ένα φίδι, ένα ζώο· όμως, όταν έπαιρνα τα μάτια μου απο κεί και, μετά, ξαναπροσπαθούσα να το βρω, δε μπορούσα. Οφειλόταν, άραγε, στα παιχνιδίσματα του φωτός, ή στη φαντασία μου; Ή σε τίποτ'άλλο;… (Ήδη σας έχω αναφέρει ότι πιστεύω σε τέτοια πράγματα, γι'αυτό μη βιαστείτε να με παρεξηγήσετε. Εξάλλου, πολλά πιο περίεργα θα επακολουθήσουν. Τούτη η ημέρα ξεκίνησε με ένα τρομακτικό όνειρο και με αίμα στο πρόσωπό μου και τελείωσε ακόμα πιο αλλόκοτα.)

Η θεία Φέλκιν άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου και άρχισε να ψάχνει μέσα. Ενώ την παρακολουθούσα, από το μυαλό μου περνούσαν ατελείωτες σκέψεις: Τι ήταν αυτό που έψαχνε; Αφορούσε, μήπως, εμένα; Αφορούσε το όνειρό μου; Κι αν ναι, πού ήξερε για το όνειρο; Μα, εγώ της είχα πει ότι είδα ένα όνειρο και βγήκα να πάρω καθαρό αέρα! Αλλά δεν της είπα *τι* όνειρο ήταν. Είχε αυτό καμία σημασία; Ίσως να μου έδινε κάτι για να μη βλέπω, πια, το όνειρο. Κάποιο βότανο. Λένε πως οι ιέρειες της Φλόγας τα ξέρουν κάτι τέτοια: βότανα, ξόρκια, μαντζούνια…

Πάγωσα. Μα, εγώ δεν ήθελα να σταματήσω να βλέπω το όνειρο. Ήθελα να δω το τέλος του. Σίγουρα, δεν τελείωνε εκεί όπου έσπαγε ο κρύσταλλος και με πιτσιλούσε με αίμα. Πώς το ήξερα; Το ήξερα. Το ένιωθα. Κάτι είχα ακόμα να δω.

Η θεία στράφηκε στο μέρος μου, υπομειδιώντας. Τα πράσινά της μάτια άστραψαν, καθώς ύψωσε εμπρός της ένα περιδέραιο με αργυρή αλυσίδα. Από το περιδέραιο κρεμόταν ένα μάτι, κι αυτό καμωμένο από άργυρο, αλλά με έναν λίθο στην κόρη. Δεν ήξερα τότε τι λίθος ήταν αυτός, όμως μπορούσα να τον δω να γυαλίζει κόκκινος στο φως της λάμπας.

«Τούτο θα σε βοηθήσει να κοιμηθείς,» μου είπε η θεία Φέλκιν. «Θα σε προστατέψει απ'το όνειρο, αν σε ενοχλεί.» Πλησίασε και έβαλε το περιδέραιο μέσα στην ανοιχτή μου παλάμη.

«Ευχαριστώ, θεία,» αποκρίθηκα, προσπαθώντας να χαμογελάσω τυπικά. «Θα το φορέσω. Ευχαριστώ.» Στράφηκα και βγήκα απ'το δωμάτιο, βαδίζοντας βιαστικά προς το δικό μου, λες και φοβόμουν κάτι– Ή, μάλλον, *φοβόμουν* κάτι: φοβόμουν ότι η θεία θα καταλάβαινε ότι της έλεγα ψέματα, ότι δε σκόπευα να φορέσω το περιδέραιο, γιατί, απλά, ήθελα να δω τη συνέχεια του ονείρου, να μάθω τι θα συνέβαινε στο τέλος. Κι εξάλλου, έλεγα στον εαυτό μου, δεν έκανα και κάνα μεγάλο κακό. Εντάξει, αφού η θεία ήθελε και είχε την καλοσύνη να μου το δώσει, το πήρα το περιδέραιο, αλλά δεν ήμουν υποχρεωμένη και να το περάσω στο λαιμό μου. Θα το κρατούσα για μερικές μέρες και, ύστερα, θα της το επέστρεφα, λέγοντας πως έπαψα, πλέον, να βλέπω το όνειρο.

Τα ξύλινα πατώματα έτριζαν κάτω από τις παντόφλες μου, καθώς επέστρεφα στο δωμάτιό μου. Όταν ήμουν εκεί, άνοιξα την πόρτα και μπήκα, ενώ βαστούσα στη δεξιά μου γροθιά το φυλακτό που μου είχε δώσει η θεία. Πού να το έβαζα, τώρα; Η σκέψη ήρθε στο νου μου σα να ήθελα, απελπισμένα, να το κρύψω κάπου. Ανοησίες… δεν υπήρχε λόγος, φυσικά. Τράβηξα το συρτάρι του κομοδίνου και το έριξα μέσα. Έκλεισα το

συρτάρι, έβγαλα τις παντόφλες, και ξάπλωσα στο κρεβάτι, φορώντας ακόμα το φόρεμά μου.

Μακάρι ο άνεμος να συνέχιζε να μου ψιθυρίζει, να μου εξηγούσε μερικά πράγματα για το όνειρό μου.

Να το έλεγα στη θεία;

Άστο καλύτερα, αποφάσισα. Μπορεί, άλλωστε, να μου έδινε και τίποτα άλλο, πιο παράξενο από αυτό το φυλακτό που έμοιαζε με μάτι. Ακούς εκεί μάτι… Γιατί μάτι; αναρωτήθηκα. Τι σχέση είχε ένα μάτι με τα όνειρα;

Ενώ βρισκόμουν ακόμα ξαπλωμένη, άπλωσα το δεξί μου χέρι, άνοιξα το συρτάρι, και τράβηξα το αργυρό περιδέραιο από μέσα, για να το ξανακοιτάξω. Μάτι; Μα, αυτό δεν ήταν μάτι: ήταν ένα φύλλο, με εκείνο τον παράξενο λίθο στο κέντρο. Χαμογέλασα με τον εαυτό μου. Το είχα περάσει για μάτι, τότε που μου το έδειξε η θεία. Ήταν αυγή, και δεν ήξερα τι μου γινόταν. Χασμουρήθηκα και έριξα το περιδέραιο, πάλι, μέσα στο συρτάρι, το οποίο έκλεισα και γύρισα απ᾽την άλλη, για να κοιμηθώ λίγη ώρα ακόμα.

Δύο
Ένας χαμένος έμπορος σε μια μακρινή πόλη

Ο Ζερότο (που είχε πάρει το όνομα του μακαρίτη παππού μας) ήταν το μεγαλύτερο από τα παιδιά της θείας Φέλκιν, αλλά μικρότερος από εμένα. Δηλαδή, εγώ ήμουν μεγαλύτερη από όλα τους, και συχνά έρχονταν σε εμένα για συμβουλές που, στην πραγματικότητα, δεν μπορούσα να τους προσφέρω. Αναρωτιόμουν γιατί δεν πήγαιναν να συμβουλευτούν τη μητέρα τους, καλύτερα. Όμως, είπαμε, η θεία Φέλκιν ήταν απόμακρη… κι εμένα η αλήθεια είναι ότι μου άρεσε να κάνω την πολύξερη και να τους προσφέρω τις γνώσεις μου.

Έτσι, μετά από το πρωινό, ο Ζερότο, ξέροντας για τη σοφία μου, ήρθε να με βρει. Ήταν ένα ψηλόλιγνο αγόρι, με πλούσια, ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια, σαν τον πατέρα του, ο οποίος είχε, εδώ και πέντε χρόνια, εξαφανιστεί περίεργα κι όλοι πίστευαν πως ήταν νεκρός.

«Πάμε έξω, Ριλάβια;» με ρώτησε.

Κατένευσα. «Πάμε.» Μπορούσα να καταλάβω ότι ήθελε να με ρωτήσει κάτι σημαντικό.

Βγήκαμε από την τραπεζαρία της έπαυλης, αφήνοντας εκεί τη Ρικότνα και τον Ναζάρο να παίζουν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι, και πήγαμε στην αυλή. Το φως των ήλιων ήταν ζεστό επάνω στο δέρμα μου: ένα εντελώς αντίθετο συναίσθημα από αυτό της αυγής, που με είχε παγώσει.

«Λοιπόν, τι είναι;»

Ο Ζερότο κάθισε σε μια πεζούλα, κάτω απ’την οποία θυμάμαι πως του άρεσε να κρύβεται, όταν ήταν πιο μικρός. «Άκουσα κάτι για τον πατέρα…»

Αναρωτήθηκα πού να το είχε, πάλι, ακούσει αυτό. Ο μεγαλύτερος γιος της θείας Φέλκιν, από τότε που χάθηκε ο σύζυγός της, τριγύριζε στις Αρχοντικές Αποβάθρες, περιμένοντας να μάθει νέα για τον πατέρα του, και πολλές ήταν οι φορές που άκουγε κάτι το οποίο νόμιζε πως θα μας βοηθούσε να τον βρούμε, όμως, τελικά, ήταν ανούσιο. Άλλωστε, κατά πάσα πιθανότητα, ο θείος Διάρκο ήταν νεκρός, όπως έλεγαν όλοι –κι όπως πίστευε κι η θεία… Ή, μήπως, εκείνη δεν το πίστευε αυτό; Αλλά δεν την είχα ακούσει ποτέ να υποστηρίζει πως *δεν* ήταν νεκρός· άρα, πρέπει να συμφωνούσε με τους άλλους…

Κάθισα πλάι στον Ζερότο. «Αλήθεια; Τι;»

Στράφηκε να μ'αντικρίσει. «Τούτη τη φορά, είμαι σίγουρος πως βρήκα κάτι, γιαυτό μη με κοιτάς έτσι.»

Βλεφάρισα. Δεν είχα καταλάβει ότι τον κοιτούσα κάπως… «Πες μου, επομένως,» τον προέτρεψα. «Τι βρήκες;»

«Αυτή η πληροφορία δεν προέρχεται από τις Αρχοντικές Αποβάθρες.»

«Κι από πού προέρχεται;» Δεν ήξερα ότι ο Ζερότο πήγαινε και πιο μακριά· είχα την εντύπωση πως η θεία δεν τον άφηνε. Παρότι απόμακρη, ήταν ιδιαίτερα προστατευτική με τα παιδιά της (και με μένα), σχετικά με ορισμένα πράγματα. Υπέθετα πως θα είχε τους λόγους της.

«Από τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες. –Αλλά μην το πεις στη μαμά.»

Αναστέναξα. «Πώς πήγες εκεί;»

«Δεν πήγα εκεί εξ αρχής,» εξήγησε ο Ζερότο. «Πρώτα, πήγα στις Αρχοντικές Αποβάθρες, μια βόλτα–»

«Χτες αυτά;»

«Ναι, χτες το απόγευμα, όταν οι ήλιοι έδυαν. Αλλά δεν ήρθα να σε βρω αμέσως, γιατί ήθελα να το σκεφτώ το όλο ζήτημα. Να συνεχίσω;»

«Μίλα.»

Χαμογέλασε. «Σ'αγαπώ, Ριλάβια. Τι θα κάναμε χωρίς εσένα;» Με φίλησε στο μάγουλο.

«Ίσως να ήσασταν πολύ πιο ήσυχοι,» υπέθεσα.

«Αποκλείεται. Άκου τώρα!»

«Είναι μεγάλη ιστορία;»

«Σχετικά… Και περίεργη. Πολύ περίεργη, Ριλάβια –γιαυτό σου λέω ότι νομίζω πως βρήκα κάτι.»

«Όλα τα περίεργα δεν οδηγούν και κάπου,» του είπα, κι εκείνος με κοίταξε με το βλέμμα που έλεγε ότι με θεωρούσε σοφή. «Συνέχισε, όμως.»

«Έκανα βόλτα με εκείνους τους φίλους μου τους οποίους θεωρείς μπαγαπόντηδες, αλλά αυτοί έχω την εντύπωση ότι σε συμπαθούν. Τέλος πάντων, πήγαμε στις Αρχοντικές Αποβάθρες, για να πιούμε καμια μπίρα στην ταβέρνα του κυρ-Νόλι. Πιάσαμε ένα από τα κεντρικά τραπέζια, όπως κάνουμε πάντα, για ν'ακούμε φήμες, και καθίσαμε εκεί ήρεμα, χωρίς να πολυμιλάμε, γιατί κανείς δεν είχε ιδιαίτερη όρεξη για κουβέντες. Οι Αρχοντικές Αποβάθρες ήταν ήσυχες εκείνο το απόγευμα· δεν είχαν έρθει πολλοί έμποροι. Και καλύτερα για μένα, επειδή μπόρεσα να κρυφακούσω την κουβέντα του κυρ-Νόλι με τον άντρα που μπήκε μετά από λίγο.

»Ήταν ένας μεγαλόσωμος, μαυρομάλλης τύπος, ο οποίος, απ'ό,τι κατάλαβα, ερχόταν από τις Τρεις Πόλεις, βόρεια· έμπορος, μάλλον. Λοιπόν, άρχισε να κουβεντιάζει με τον κυρ-Νόλι, σαν να τον ήξερε από παλιά, ενώ εγώ κι η παρέα μου τον ακούγαμε. Του έλεγε ότι βρισκόταν στη Σέλβιργκιμ, για να πουλήσει δέρματα Λό'ορ, όταν στ'αφτιά του έφτασαν κάτι φήμες…»

Εδώ, ο Ζερότο συνοφρυώθηκε, σα να προσπαθούσε να θυμηθεί. «Οι φήμες αφορούσαν κάποια προβλήματα σε μια πόλη για την οποία έχω ακούσει λίγα, όμως, απ'ό,τι ξέρω, είναι σημαντική.»

«Και ποια πόλη είναι αυτή;»

«Έντναργκ ονομάζεται. Τέλος πάντων, εκεί έλεγε ο ξένος ότι έχουν προβλήματα –δε θυμάμαι, όμως, *τι* προβλήματα, γιατί δεν έδωσα και πολύ σημασία. Σ'εκείνο που έδωσα σημασία ήταν το

εξής: ο νεόφερτος είπε, χαρακτηριστικά: ‘Από τότες που ο Διάρκο χάθηκε κει, όλο παράξενα έχουν αρχίσει να συμβαίνουνε.’ Μιλούσε για τον πατέρα μου, Ριλάβια! Ήμουν έτοιμος να σηκωθώ επάνω και να τον ρωτήσω, αλλά ο ξένος σηκώθηκε πριν από εμένα από το σκαμπό του και είπε στον κυρ-Νόλι: ‘Την κάνω, τώρα· θα τα ξαναπούμε, Νόλι.’ Και βάδισε προς την έξοδο της ταβέρνας. Πέρασε από δίπλα μου, μα κάτι στο περπάτημα και στο παράστημά του μ’έκανε να χάσω το θάρρος μου και να μην τον σταματήσω εκείνη την ώρα.

»Ωστόσο, γνώριζα τον κυρ-Νόλι και σηκώθηκα για να πλησιάσω αυτόν, στο μπαρ. Τον ρώτησα για τον ξένο, καθώς και για το τι μπορεί να ήξερε σχετικά με τον πατέρα μου. Όμως εκείνος μου απάντησε πως αποκλείεται να ήξερε τίποτα· απλά, κι αυτός είχε ακούσει πως ο έμπορος Διάρκο πήγαινε προς την Ένταργκ προτού εξαφανιστεί. Ξέρεις, οι συνηθισμένες μπούρδες του κυρ-Νόλι. Ποτέ δε θεωρεί τίποτα σημαντικό. Αλλά αυτός ο ξένος ίσως να γνώριζε κάτι για τον πατέρα. Έτσι, ζήτησα να μάθω το όνομά του, και τουλάχιστον αυτό ο Νόλι μού το είπε: τον λένε Ρίμιλνταρ και έρχεται από τις Τρεις Πόλεις· είναι έμπορος εκεί.

»‘Πού μπορώ να τον βρω;’ ρώτησα, κι ο ταβερνιάρης μού είπε την αποβάθρα στην οποία ο Ρίμιλνταρ είχε δέσει το πλοίο του. Κατευθείαν, έφυγα για εκεί, αφήνοντας τους άλλους στην ταβέρνα. Ήταν, πλέον, βράδυ και δυσκολεύτηκα λιγάκι να εντοπίσω το μέρος. Όταν τα κατάφερα, το βρήκα άδειο· δεν υπήρχε κανένα πλοίο εκεί. Ο αναθεματισμένος ο Νόλι, μου είπε ψέματα! σκέφτηκα. Ζύγωσα μια παρέα ναυτικών εκεί κοντά και τους ρώτησα για το πλοίο του Ρίμιλνταρ· τους τόνισα πως με είχαν πληροφορήσει ότι ήταν αγκυροβολημένο εδώ. Μου αποκρίθηκαν πως είχε φύγει, για να πάει στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, πιο μέσα στον ποταμό. Σε ποια αποβάθρα ακριβώς; τους ρώτησα. Δεν ήξεραν.»

«Και πήγες να ψάξεις;»

«Φυσικά και πήγα να ψάξω!»

Και εκείνος και εγώ, γνωρίζαμε πολύ καλά ότι οι Κάτω Παλιές Αποβάθρες δεν ήταν και το καλύτερο μέρος, για να τριγυρίζει κανείς μόνος. Ωστόσο, επίσης γνωρίζαμε πως τίποτα δε θα τον σταματούσε από το να ακολουθήσει ένα στοιχείο σχετικά με τον πατέρα του.

«Πλήρωσα έναν βαρκάρη για να με πάει ως εκεί. Περάσαμε κάτω από τη Χρυσή Γέφυρα και τη Γέφυρα Νόλμα και σταματήσαμε στην πρώτη από τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, γιατί δεν ήξερα ποια ακριβώς ήθελα. Ο βαρκάρης έφυγε, κι απο κεί άρχισαν τα προβλήματα.»

«Ωχ…»

«Το μέρος ήταν τρομακτικό, οφείλω να ομολογήσω, κι εγώ μην ξεχνάς ότι δεν είχα ξαναπάει εκεί. Φοβόμουν μη χαθώ μέσα στο σκοτάδι. Κυριολεκτικά! –δεν υπήρχαν και πολλές λάμπες, Ριλάβια· μονάχα μερικές, ίσα για να βλέπεις. Αναρωτιέμαι πώς, εκεί πέρα, δεν πέφτουν στα Ανοίγματα.»

«Πέφτουν, απ'ό,τι ξέρω, και τα Λό'ορ κατασπαράζουν τις σάρκες τους,» του είπα.

Ο Ζερότο ρίγησε φανερά. «Τότε, γιατί το Συμβούλιο δεν φροντίζει οι δρόμοι να είναι καλύτερα φωτισμένοι;»

«Γιατί υπάρχουν πολλοί που *θέλουν* ο κόσμος να πέφτει εύκολα στα Ανοίγματα· ειδικά από κείνη τη μεριά της πόλης.»

«Έχεις πάει, Ριλάβια;»

«Στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες; Όχι. Υπάρχουν και καλύτερα μέρη για να συχνάζει κανείς.»

«Αναμφίβολα…»

«Λέγε τώρα: τι έγινε παρακάτω;»

«Με άφησε ο βαρκάρης εκεί που σου είπα –δηλαδή στο ανατολικό άκρο των Κάτω Παλιών Αποβάθρων– και έφυγε. Τότε, έριξα μια ματιά τριγύρω, και το μετάνιωσα λιγάκι που είχα έρθει. Δε μπορούσα να δω *τίποτα* καθαρά, λες κι ένα πέπλο σκότους είχε τυλίξει το μέρος και όσους βρίσκονταν εκεί. Επομένως, βάδισα προσεκτικά, ψάχνοντας για κάποιον να του μιλήσω. Αλλά φοβόμουν να απευθυνθώ σε αυτούς τους

ανθρώπους, γιατί μου έμοιαζαν… νόμιζα ότι δεν είχαν και τόσο καλές προθέσεις, γενικά… Και, αν πλήρωνα κάποιον, αυτός –και άλλοι, πιθανώς– θα έβλεπε ότι είχα χρήματα και ίσως να προσπαθούσε να με ληστέψει. Έτσι, βάδισα για λίγο κοντά στις αποβάθρες, ενώ με την άκρια του ματιού μου έβλεπα, πού και πού, κανένα Λό'ορ να σαλεύει μέσα από τα Ανοίγματα. Εγώ προχωρούσα μακριά από αυτά, για να μη γλιστρήσω και πέσω.

»Κάπου, είδα δύο γυναίκες να μονομαχούν πάνω από ένα Άνοιγμα. Δηλαδή, είχαν βάλει δυο ξύλινες σανίδες από πάνω του και πατούσαν σ'αυτές, ενώ η μία προσπαθούσε να ρίξει την άλλη. Στο δεξί τους χέρι βαστούσαν ξιφίδιο, ενώ στο αριστερό τους ήταν δεμένη μία μικρή, στρογγυλή, μεταλλική ασπίδα. Από κάτω τους, μπορούσα να δω τρία ζευγάρια κιτρινιάρικα μάτια να τις ατενίζουν. Τα Λό'ορ, προφανώς, περίμεναν το βραδινό τους.

»Γύρω από τις αντιμαχόμενες γυναίκες είχαν συγκεντρωθεί καμια ντουζίνα άνθρωποι, οι οποίοι παρακολουθούσαν, βάζοντας στοιχήματα. Τους ατένισα όλους, ερευνητικά, σκεπτόμενος σε ποιον να επιχειρούσα να μιλήσω, ποιος μπορεί να γνώριζε γι'αυτόν τον Ρίμιλνταρ. Καταράστηκα την ώρα και τη στιγμή που είχα δειλιάσει να τον σταματήσω στην ταβέρνα του κυρ-Νόλι. Τώρα, τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα. Αποφάσισα να μη μιλήσω σε κανέναν από τους θεατές της μονομαχίας και να συνεχίσω την πορεία μου κοντά στις αποβάθρες.

»Τότε ήταν που αντιλήφθηκα ότι με παρακολουθούσαν. Καθώς απομακρυνόμουν από τις φωνές των ανθρώπων που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από τις μονομάχους, ο ήχος των μποτών του διώκτη μου έγινε ολοένα και δυνατότερος επάνω στο πλακόστρωτο. Ήταν η διαφορά στον θόρυβο που με έκανε να τον καταλάβω. Έριξα μια ματιά πάνω απ'τον δεξή μου ώμο και τον είδα… κάπως. Ουσιαστικά, είδα μια σκοτεινή μορφή να βαδίζει: άντρας αναμφίβολα, τυλιγμένος σε κάπα, και με ένα πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι.

»Φοβήθηκα και άρχισα να βαδίζω ακόμα πιο γρήγορα. Δεν είχα ιδέα ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο τύπος, ούτε γιατί μπορεί να

με ακολουθούσε. Όλο μου το ενδιαφέρον για τον Ρίμιλνταρ και την Έντναργκ είχε, ξαφνικά, χαθεί και αντικατασταθεί από μια επιθυμία να φύγω όσο το δυνατόν γρηγορότερα από τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες. Σου λέω, Ριλάβια, είχα καταλάβει ότι ο διώκτης μου ήθελε να με σκοτώσει, προτού τον δω να τραβά ένα μεγάλο, γυριστό μαχαίρι μέσ'απ'την κάπα του–»

«Τι!» έκανα, ταραγμένη. «Επιχείρησε να σε μαχαιρώσει;»

«Σσς!» αποκρίθηκε ο Ζερότο. «Δε θέλω να μάθει τίποτα η μαμά· δε σου είπα;»

«Ναι, γιατί θα σε σκοτώσει *εκείνη*, όταν το μάθει.»

«Δε θα το μάθει. Τώρα, μη μιλάς συνέχεια, και άκου την ιστορία μου.

»Μόλις είδα το μαχαίρι να βγαίνει απ'την κάπα του, έτρεξα, μπαίνοντας σε ένα από τα σοκάκια δίπλα από τις αποβάθρες και αποφεύγοντας τα Ανοίγματα. Δεν ήξερα πού πήγαινα –δεν είχα ιδέα από τούτο το μέρος–, όμως ήξερα ότι έπρεπε κάπως να ξεφύγω από τον διώκτη μου. Έστριβα όπου έβρισκα, προσπαθώντας να μην κάνω κάναν κύκλο και πέσω επάνω του – και προσπαθώντας, ασφαλώς, να μη γλιστρήσω και βρεθώ μέσα σε κάποιο από τα Ανοίγματα.

»Όταν αντίκρισα δύο μάτια Λό'ορ να με ατενίζουν από μία απ'τις μαύρες αβύσσους του δρόμου, άρχισα να σκέφτομαι πώς μπορούσα να ρίξω το μαχαιροβγάλτη εκεί μέσα.»

«Μη μου πεις ότι το έκανες…»

Ο Ζερότο με αγνόησε, συνεχίζοντας: «Μου φάνηκε καλή ιδέα, για την περίσταση, όμως δεν ήξερα πώς θα τα κατάφερνα να τον σπρώξω. Αναμφίβολα, ήταν πολύ πιο δυνατός κι έμπειρος από εμένα. Ωστόσο, στάθηκα τυχερός! Έστριψα σε μια γωνία και βρήκα μερικά βαρέλια –*πολλά* βαρέλια, το ένα επάνω στο άλλο. Μάλλον, κάποια αποθήκη πρέπει νάταν εκεί κοντά. Όπως και νάχει, όμως! Κρύφτηκα εκεί πλάι τους, κι άκουσα το φονιά να έρχεται. Προφανώς, νόμιζε ότι ήμουν τόσο πανικόβλητος που δε θα έκανα τίποτα για να του εναντιωθώ –θα με έβρισκε και θα με

έσφαζε σαν κουνέλι. Ίσως και να είχε δίκιο, βέβαια –αν δε συναντούσα τα βαρέλια.

»Τον άκουσα να ζυγώνει, λοιπόν. Και έσπρωξα τα βαρέλια επάνω του. Εκεί δίπλα ήταν ένα από τα Ανοίγματα, και ήλπιζα ότι έπεσε μέσα. Όμως δεν έμεινα καθόλου πίσω, για να κοιτάξω. Έτρεξα σα να με κυνηγούσαν οι Θεοί της Φλόγας –που η αλήθεια ήταν ότι έμοιαζαν να με κυνηγούν, για να με κάψουν στον Τόπο της Φωτιάς.»

«Πώς έφυγες, τελικά, από τις Παλιές Αποβάθρες;»

«Δεν έφυγα· όχι ακόμα, τουλάχιστον. Επέστρεψα στις αποβάθρες, αποφασισμένος, πλέον, να ρωτήσω κάποιον για τον Ρίμιλνταρ. Άλλωστε, όσο παράξενοι κι αν ήταν αυτοί οι άνθρωποι εδώ πέρα, τι χειρότερο μπορούσε, πια, να μου συμβεί; Ήδη, κάποιος είχε επιχειρήσει να με σκοτώσει.»

«Είσαι τρελός,» του είπα. «Έπρεπε να είχες φύγει, αμέσως! Αναρωτιέμαι αν είσαι εσύ που, τώρα, βλέπω μπροστά μου ή το φάντασμά σου. Σίγουρα, επέζησες, τελικά;»

Μειδίασε στραβά. «Σίγουρα πράγματα, Ριλάβια.» Και συνέχισε την ιστορία του: «Κάπως –μη ρωτάς πώς– είχα βρεθεί, πάλι, στο σημείο όπου οι δυο γυναίκες μονομαχούσαν πριν· αλλά, τώρα, η μία είχε μόλις πέσει στο Άνοιγμα και τα ουρλιαχτά της είχαν αρχίσει να αντηχούν σ'όλες τις αποβάθρες. Πλησίασα έναν τύπο με χιτώνα, ο οποίος απομακρυνόταν από το Άνοιγμα, ενώ οι άλλοι συγκεντρώνονταν γύρω, για να ικανοποιήσουν την αιματολαγνία τους.

»'Καλησπέρα, κύριε,' χαιρέτησα τον άντρα. 'Μήπως ξέρετε πού είναι το πλοίο του Ρίμιλνταρ; Το ψάχνω για κάμποση ώρα, μα δε μπορώ να το βρω. Κάποιος πρέπει να μου έδωσε λάθος πληροφορίες.'

»Ο άγνωστος στράφηκε να με κοιτάξει και, τότε μόνο, παρατήρησα ότι το ένα του μάτι έλειπε. 'Το καράβι του Ρίμιλνταρ θες, ε; Χμ… Έχει έρθει αυτός ο μπαγαπόντης, πάλι, στην πόλη;'

»Ο τρόπος με τον οποίο το είπε τούτο, δε μ'άρεσε καθόλου. Ωστόσο: 'Ναι,' του αποκρίθηκα. 'Έχει έρθει, και τον ψάχνω. Πού θα μπορούσα να τον βρω;'

»'Όποτε βρίσκεται απ'τα μέρη μας, ποτέ δεν παραλείπει να επισκεφτεί τον Οίκο της Ναζιάρας Γάτας,' μου είπε. 'Πήγαινε κει και ζήτα τον.'»

«Οίκος της *Ναζιάρας Γάτας*;» έκανα. «Αυτό μου θυμίζει όνομα–»

«Περίμενε, Ριλάβια· περίμενε να τελειώσω. Τι σημασία έχει ότι είναι οίκος ηδονής;

»Ρώτησα τον άγνωστο πού θα μπορούσα να βρω αυτό το μέρος, κι εκείνος μου απάντησε ότι δεν ήταν και πολύ μακριά απο δώ, κοντά στην Οδό του Μικρού Ήλιου. Μου έδωσε και κάποιες πιο αναλυτικές οδηγίες, που είμαι βέβαιος πως δε θα σ'ενδιαφέρουν. Τέλος πάντων, ακολουθώντας αυτές τις οδηγίες, έφτασα στον Οίκο της Ναζιάρας Γάτας και μπήκα· ζήτησα τον Ρίμιλνταρ, λέγοντας ότι έπρεπε να τον δω επειγόντως. Με οδήγησαν σ'αυτόν κι έτσι τον συνάντησα.»

Παρατήρησα ότι η ιστορία του είχε γίνει, ξαφνικά, πολύ γρήγορη. Αναρωτήθηκα αν ήθελε να μου κρύψει κάτι ή αν νόμιζε πως ο Οίκος της Ναζιάρας Γάτας με πρόσβαλε και έπρεπε να τελειώσει σύντομα μ'αυτόν.

«Τι σου είπε;»

«Κατ'αρχήν, ήταν πολύ φιλικός και συζητήσιμος. Εγώ περίμενα να θυμώσει που ήρθα και τον βρήκα έτσι, όμως κάθε άλλο! Εκείνος με κέρασε κι ένα ποτό. Του μίλησα για τον πατέρα μου, και του είπα ότι, κατά τύχη, τον κρυφάκουσα να μιλά γι'αυτόν στον κυρ-Νόλι. Τότε, γέλασε και είπε:

»'Βρε, κοίτα να δεις! Δε νόμιζα ότι θ'απαντούσα ποτέ το γιόκα του Διάρκο. Κωλοπετσωμένος κι εσύ όπως κι ο πατέρας σου, παρατηρώ! Κι εκείνος, άμα έβαζε κάτι στο κεφάλι του, δεν τ'άφηνε εύκολα. Κάτι μου λέει, όμως, πως τούτο ήτανε που τον καταδίκασε, γιαυτό να προσέχεις. Το θάρρος μετά τη σύνεση, πάντα.'

»‘Τι ξέρεις για τον πατέρα μου; Είναι ζωντανός;’ τον ρώτησα.

»Ο Ρίμιλνταρ ανασήκωσε τους φαρδείς του ώμους. ‘Ίσως. Ίσως και όχι. Όπως έλεγα και στον ξεκουτιασμένο τον Νόλι, ο Διάρκο έπλεε προς την Έντναργκ, όταν άκουσα νέα του για τελευταία φορά. Ποτέ δεν επέστρεψε.’

»‘Γιατί πήγαινε στην Έντναργκ;’ είπα.

»‘Έμπορος ήταν· είχε να τους δώσει κάτι… πέτρες.’

»Τούτο μου έκανε μεγάλη εντύπωση, Ριλάβια. Πέτρες; απόρησα. Πώς είναι δυνατόν να εμπορευόταν πέτρες; Μήπως με κορόιδευε ο Ρίμιλνταρ; Όμως, όχι, έλεγε αλήθεια. Τουλάχιστον, αυτό που είπε μετά, όταν τον ρώτησα, μου φάνηκε λογικό.»

Η ιστορία είχε αρχίσει να μου κινεί πολύ το ενδιαφέρον· ο Ζερότο, μάλλον, αυτή τη φορά, όντως, είχε βρει κάτι! «Για πες.»

«Οι πέτρες που μετέφερε ο πατέρας –σύμφωνα με τα λόγια του Ρίμιλνταρ– ήταν κάτι αλλόκοτοι λίθοι με χαράγματα επάνω, τους οποίους χρησιμοποιούν οι μάγοι της Έντναργκ.»

«Και ο θειος τούς προμήθευε μ’αυτές;»

Ο Ζερότο ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι, γιατί όχι;»

«Ωραία, και μετά;» Σίγουρα, αυτό δεν ήταν κανένα σπουδαίο στοιχείο, που να δείχνει ότι ο έμπορος Διάρκο ζούσε.

«Μετά, το μυαλό μου άρχισε να λειτουργεί προς τα πίσω, και ρώτησα τον Ρίμιλνταρ πού μπορεί ο πατέρας να βρήκε τις πέτρες. Η απάντησή του ήταν ότι, μάλλον, τις προμηθεύτηκε στην Ίλερβεντ ή στην Σέλβιργκιμ.»

«Ίλερβεντ; Πού είναι;»

«Ούτε κι εγώ ξέρω· αλλά την κράτησα στο μυαλό μου, ώστε να την ψάξουμε σε κάποιο χάρτη.»

«Χμ… Τίποτ’άλλο; Υπάρχουν τέτοιες πέτρες εδώ, στη Σερανβέλ;»

Ο Ζερότο χαμογέλασε, πάλι. «Κι εμένα ακριβώς εκεί πήγε ο νους μου! Και ο Ρίμιλνταρ μού ανέφερε πως έχει ακούσει ότι μπορεί κανείς να βρει τέτοιες πέτρες στο Μεγάλο Παζάρι. Πρέπει να τις ζητήσει ως λίθους εστίασης. Περισσότερα δεν ήξερε σχετικά μ’αυτές, γιατί ο ίδιος δεν έχει ασχοληθεί ιδιαίτερα μαζί

τους. Οπότε, τον ευχαρίστησα και έφυγα, για να επιστρέψω εδώ.»

«Μάλιστα…» είπα.

«Τι πιστεύεις για όλα τούτα, Ριλάβια;»

«Ότι είσαι πολύ απρόσεκτος.»

«Όμως έμαθα σημαντικά πράγματα για τον πατέρα. Ίσως να τον βρούμε έτσι!»

«Κι αν δεν είναι ζωντανός, Ζερότο;»

Είδα τον ενθουσιασμό να χάνεται από το βλέμμα του. «Αν, όμως, είναι,» είπε, «τότε, μπορεί να τον βρούμε. Και, ούτως ή άλλως, γιατί να μην προσπαθήσουμε;»

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Θα πάω στο Μεγάλο Παζάρι, να μάθω περισσότερα γι'αυτές τις πέτρες. Θα έρθεις μαζί μου;»

Η θεία Φέλκιν θα θύμωνε πολύ, αν τα ήξερε όλα τούτα. Ευτυχώς που ο Ζερότο είχε αποφασίσει να μιλήσει σε μένα και να μην της πει τίποτα. Όμως τι να του αποκρινόμουν, τώρα; Αν του έλεγα ότι δε θα πήγαινα μαζί του, αναμφίβολα, θα πήγαινε μόνος. Κι έτσι, μπορεί να κατέληγε νεκρός, απρόσεκτος καθώς ήταν –ακούς εκεί να τον κυνηγά ένας μαχαιροβγάλτης μέσα στις Παλιές Αποβάθρες!

Ας τον συνόδευα, λοιπόν, μήπως τον γλιτώσω από τίποτα χειρότερο.

Τρία
Ο θάνατος περιμένει

«Σου είπε ο Ρίμιλνταρ σε ποιο σημείο του Μεγάλου Παζαριού μπορούμε να βρούμε αυτούς λίθους εστίασης;» ρώτησα τον Ζερότο, καθώς βγαίναμε από την έπαυλη των Λάνμπερθ.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε μου είπε συγκεκριμένα, όμως μου ανέφερε ότι υπάρχουν. Ή, τουλάχιστον, ότι ορισμένοι έμποροι φέρνουν, κάποιες φορές.»

«Κι αν τους βρούμε, τι στοιχεία θα μας δώσουν σχετικά με το θείο;»

«Δεν ξέρω, Ριλάβια. Αλλά είναι μια αρχή, η οποία μπορεί να μας οδηγήσει κάπου.»

Μπορεί, όμως, να μη μας οδηγούσε και πουθενά. Και, όσο το σκεφτόμουν το όλο ζήτημα, αυτό το πουθενά μού φαινόταν ολοένα και πιο πιθανό. Τα πάντα έμοιαζαν με ένα μπλεγμένο κουβάρι. Ο Ρίμιλνταρ έλεγε ότι είχε *ακούσει* πως ο έμπορος Διάρκο χάθηκε αφότου ξεκίνησε για την πόλη που ονομαζόταν Ένταργκ και ενώ είχε για εμπόρευμά του αυτούς τους λίθους εστίασης, τους οποίους χρησιμοποιούν οι μάγοι της εν λόγω πόλης. Όμως… ήταν αλήθεια όλα τούτα; Κι έστω ότι ήταν, πάλι, δεν αποτελούσαν αρκετές πληροφορίες, γιατί *οτιδήποτε* μπορούσε να είχε συμβεί στον θείο Διάρκο μέχρι να φτάσει στην Ένταργκ. Ακόμα κι ο Ρίμιλνταρ δεν ήταν βέβαιος ότι χάθηκε *μέσα* στην πόλη. Άρα, ίσως να τον είχαν σκοτώσει πειρατές, ίσως να είχε ναυαγήσει, ίσως… χιλιάδες πράγματα μπορούσαν να είχαν συμβεί! Και τι θα μαθαίναμε, τώρα, εμείς από μερικούς λίθους εστίασης μού ήταν αδύνατο να φανταστώ.

Φτάσαμε στην βόρειο-ανατολική πύλη του Μέγα Κήπου και μπήκαμε, αρχίζοντας να διασχίζουμε τα λιθόστρωτα μονοπάτια του, ανάμεσα στα ψηλά δέντρα και στην πλούσια βλάστηση.

Ωστόσο, εγώ δεν παρακολουθούσα τίποτα από αυτά· το μυαλό μου ήταν απασχολημένο.

Η Έντναργκ… Τώρα, που το ξανασκεφτόμουν, ήταν πιο πιθανό ο θειος να είχε, όντως, χαθεί εκεί, αν αλήθευε η φήμη ότι υπήρχαν προβλήματα σ'αυτό το μέρος…

«Ζερότο, τι είδους προβλήματα έχουν στην Έντναργκ;»

Ο ξάδελφός μου ανασήκωσε τους ώμους του, ενώ ζυγώναμε τη Χρυσή Γέφυρα, η οποία ξεπρόβαλε ανάμεσα απ'τα φυλλώματα του κήπου. «Πού να ξέρω εγώ;»

«Δε σου είπε ο Ρίμιλνταρ;»

«Όχι.»

«Και δεν τον ρώτησες;»

Ανεβήκαμε στη γέφυρα κι αρχίσαμε να βαδίζουμε επάνω της, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι έκαναν τα χρυσά και τα αργυρά στολίδια στην κουπαστή της να γυαλίζουν, σχεδόν εκτυφλωτικά.

«Όχι.» Μόρφασε. «Χαζομάρα μου, ε; Έπρεπε να τον είχα ρωτήσει. Ίσως αυτό να μας έδινε επιπλέον πληροφορίες. Γαμώτο, Ριλάβια! Έχεις δίκιο: είναι πολύ σημαντικό, αλλά εκείνη τη στιγμή ήμουν ζαλισμένος και τρομαγμένος… Τι βλάκας… Δεν το πιστεύω. Να τον ξαναβρούμε, λέω· τι λες εσύ;» Στράφηκε, για να με κοιτάξει.

Έσμιξα τα χείλη. «Θα βρίσκεται εκεί όπου τον άφησες την τελευταία φορά;»

«Ελπίζω. Καλύτερα να πάμε πρώτα απο κεί και, μετά, να κατευθυνθούμε προς το Μεγάλο Παζάρι.»

«Εντάξει. Οδήγησέ με.»

Διασχίσαμε τη γέφυρα και βρεθήκαμε στα φυλάκια, στη νότιά της άκρη. Βαδίσαμε, για λίγο, επάνω στην Οδό του Μισθοφόρου και στρίψαμε δεξιά, στην Οδό του Μικρού Ήλιου. Δεξιά κι αριστερά μας, στους δρόμους, μπορούσαμε να δούμε τα Ανοίγματα, αλλά τα δικά μου μάτια, τουλάχιστον, δεν παρατήρησαν κανένα Λό'ορ να σαλεύει εντός τους. Αυτό, φυσικά, δε σήμαινε ότι δε θα εμφανιζόταν κάποιο –ή κάποια–, όταν κανένας άτυχος γλιστρούσε και έπεφτε εκεί μέσα.

Περάσαμε κοντά απ'την βόρεια πύλη του Ναού των Θεών της Φλόγας και ύψωσα το βλέμμα μου, για να ρίξω μια ματιά στο τερατώδες οικοδόμημα που δέσποζε ανάμεσα από τη Συνοικία του Άτυχου και το Μεγάλο Παζάρι. Ήταν ολάκερο καμωμένο από ένα πορφυρόμαυρο πέτρωμα το οποίο οι ιερείς ονόμαζαν *σάλ'ριοθ*. Η θεία μου, αναμφίβολα, θα ήξερε πολλές λεπτομέρειες γι'αυτό –όπως πού το έβρισκαν οι ιερείς και ποιες ιδιότητες είχε–, όμως ποτέ δε μιλούσε για οτιδήποτε αφορούσε την παλιά της θρησκεία.

«Η μητέρα ήταν κάποτε κλεισμένη εκεί μέσα,» είπε ο Ζερότο από δίπλα μου. Σίγουρα, κι εκείνος ατένιζε τον μεγάλο Ναό, όπως κι εγώ. «Φυσικό ήταν που έφυγε, ε; Τι εφιαλτικό χτίριο, Ριλάβια…»

«Ναι,» συμφώνησα, γνέφοντας καταφατικά και μη σταματώντας καθόλου να βαδίζω. Για κάποιο λόγο, αισθανόμουν πολύ άβολα μπροστά από το Ναό. Αισθανόμουν ότι μια μοχθηρή σκιά έπεφτε επάνω μου, με σκοπό να με πνίξει. *Εχθρός,* ούρλιαζε η συνείδησή μου. Μα δεν την άκουσα τότε. Παιδιάστικες ανοησίες, σκέφτηκα. Όταν ήμασταν μικροί, όλοι φοβόμασταν το Ναό της Σερανβέλ. Ένα σωρό αλλόκοτες, εφιαλτικές, και –αναμφίβολα– ψεύτικες ιστορίες ακούγονταν γι'αυτόν: όπως ότι φλογεροί δαίμονες κατοικούσαν εντός του, περιμένοντας για αθώα θύματα, ή ότι οι ιερείς της Φλόγας άρπαζαν ανθρώπους –και ιδιαίτερα μικρά παιδιά– μέσα στη νύχτα, για να τους οδηγήσουν στον Τόπο της Φωτιάς, πίσω από το Ναό, και να τους κάψουν ενώ ήταν ακόμα ζωντανοί. Τέτοια πράγματα, ασφαλώς, δε συνέβαιναν, προσπάθησα να καθησυχάσω τον εαυτό μου. Ο Τόπος της Φωτιάς ήταν για τους νεκρούς, και μόνο. Ούτε κι οι ιερείς –παρά την επιρροή που ασκούσαν στην πόλη– δε θα τολμούσαν να διαπράξουν ένα τέτοιο έγκλημα. Και *γιατί* να το διέπρατταν, άλλωστε; Τι θα είχαν να κερδίσουν απ'αυτό; Τίποτα.

Καθώς απομακρυνόμασταν από το Ναό, παρατήρησα κάτι, σε ένα του πέτρινο μπαλκόνι. Στην αρχή, νόμισα πως ήταν κάποιου

είδους σημαία· όμως, ύστερα, κατάλαβα ότι ήταν κάποιος που φορούσε φαρδύ, πορφυρόμαυρο ράσο… κάποιος ή κάποια… ο οποίος μας κοιτούσε, εμένα και τον Ζερότο. Ή, μήπως, ήταν η ιδέα μου ότι κοιτούσε εμάς; Εξάλλου, δεν ήμασταν οι μόνοι στο δρόμο…

Πάραυτα, έριξα μια ματιά γύρω μου, για να δω αν ήταν κι άλλοι τριγύρω. Ναι, ήταν, ήταν κι άλλοι πολλοί, διαπίστωσα. Εντάξει, λοιπόν· αποκλείεται να κοίταζε εμάς.

Στράφηκα, για να τον ξαναντικρίσω, μα εκείνος είχε, πλέον, χαθεί. Θυμάμαι ότι τρόμαξα πολύ μ'αυτό. Ακόμα και τώρα, που το καταγράφω στο ημερολόγιο, το χέρι μου τρέμει. Έχω διάφορες υποψίες για το ποιος μπορεί να ήταν, όμως τότε δεν είχα καμία υποψία· είχα, απλά, τρομάξει. Και ήμουν σχεδόν βέβαιη, εκείνη τη στιγμή, ότι πριν από λίγο αυτός ο άντρας –ή γυναίκα– κοιτούσε εμάς.

Ο Ζερότο έστριψε λίγο παρακάτω, και τον ακολούθησα, προσπαθώντας να διώξω από το νου μου το πορφυρόμαυρο ράσο που ανέμιζε επάνω στο πέτρινο μπαλκόνι.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησα. «Στον Οίκο της Ναζιάρας Γάτας;»

«Ναι,» απάντησε, κάπως κοφτά, ο ξάδελφός μου. «Ναι, εκεί. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι.» Καλά, τι νόμιζε; ότι θα μου φαινόταν τόσο παράξενος ένας οίκος ηδονής; ή ότι δεν ήξερα πως υπήρχαν τέτοιοι; Με θύμωνε, κάποιες φορές, ο Ζερότο.

Ευτυχώς, όμως, δεν είπε άλλη κουβέντα, μέχρι που φτάσαμε μπροστά σε ένα μονώροφο, ξύλινο χτίριο, πάνω από την είσοδο του οποίου ήταν καρφωμένη μια ταμπέλα που έγραφε «*Ο Οίκος της Ναζιάρας Γάτας*», κι ανάμεσα απ'τις λέξεις ένας στηθόδεσμος ήταν ζωγραφισμένος.

Ο Ζερότο άνοιξε την πόρτα και μπήκε, μ'εμένα στο κατόπι. Το δωμάτιο όπου βρεθήκαμε είχε δύο δερμάτινους καναπέδες και στο βάθος του ήταν ένας ξύλινος πάγκος, με μια γυναίκα καθισμένη από πίσω. Στις γωνίες του χώρου στέκονταν τέσσερις

γεροδεμένοι άντρες, ενώ μέσα τριγύριζαν πέντε πόρνες, που όλες στράφηκαν στο μέρος μας, πλησιάζοντας.

«Το *ήξερα* ότι θα επέστρεφες,» είπε μία απ'αυτές στον Ζερότο, ενώ μια άλλη τύλιγε το χέρι της γύρω απ'τον πήχη μου, ρωτώντας: «Τι μπορούμε να κάνουμε για σένα, γλύκα;»

«Τίποτα, για την ώρα,» αποκρίθηκα, ξεμπλέκοντας το χέρι μου από το δικό της. «Και, γενικά, τίποτα!» πρόσθεσα, κοκκινίζοντας και βαδίζοντας προς το βάθος, όπου βρισκόταν ο ξύλινος πάγκος. Μάλλον, εκεί θα πηγαίναμε για να ρωτήσουμε για τον Ρίμιλνταρ, υπέθετα, αν και δεν ήξερα και πολλά για τέτοια μέρη. Πρώτη φορά ερχόμουν! Μη νομίσετε και τίποτα περίεργο, δηλαδή…

Ο Ζερότο ξέμπλεξε από τις άλλες πόρνες και ήρθε κοντά μου. Μαζί, πλησιάσαμε τη γυναίκα πίσω από τον ξύλινο πάγκο.

«Καλημέρα, κύριε,» είπε εκείνη. «Δεν περιμέναμε να σας δούμε τόσο σύντομα. Και η κυρία; Τι θα επιθυμούσε;»

Ο ξάδελφός μου καθάρισε το λαιμό του. «Βρισκόμαστε εδώ προς αναζήτηση του Καπετάν Ρίμιλνταρ, πάλι.»

«Ο Καπετάνιος έφυγε, κύριε,» αποκρίθηκε η γυναίκα.

Άκουσα τον Ζερότο να υποτονθορύζει μια κατάρα και να ρωτά: «Πού πήγε; Είναι επείγον να τον βρω.»

«Μάλλον, στο πλοίο του θα επέστρεψε.»

«Πάμε,» μου είπε, και βάδισε γοργά προς την έξοδο του Οίκου της Ναζιάρας Γάτας, αγνοώντας τις πόρνες που τον περιτριγύριζαν, ρωτώντας αν κάτι δεν του άρεσε εδώ και έφευγε.

Τον ακολούθησα, προσπαθώντας κι εγώ να ξεμπλέξω από τα χέρια τους, τα οποία οφείλω να πω ότι δεν ήταν καθόλου συγκρατημένα. Κόντεψαν να μου κάνουν το φόρεμα κουρέλι!

«Πού είναι το πλοίο του;» ρώτησα, μόλις ήμασταν έξω και μακριά από τα βαριά, αποπνιχτικά αρώματα των πόρνων.

«Στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες. Όμως δεν ξέρω σε ποια απ'αυτές. Ούτε την άλλη φορά το είχα βρει, θυμάσαι; Να πάρει! Έκανα τόσα λάθη…!»

«Μην πανικοβάλλεσαι· θα το βρούμε. Είμαι σίγουρη πως το πρωί θα είναι πολύ ευκολότερο απ'ό,τι το βράδυ.»

«Ας το ελπίσουμε.»

«Προς τα πού, λοιπόν; Προς τα κει;» Έδειξα.

Ο Ζερότο κατένευσε, κι αρχίσαμε να βαδίζουμε επάνω σε έναν δρόμο ο οποίος θα μας έβγαζε στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες. Δίπλα μας άκουσα την τσιριχτή φωνή ενός Λό'ορ από ένα απ'τα Ανοίγματα, όμως την αγνόησα. Άλλωστε, δεν ήταν και κανένας ασυνήθιστος ήχος στην Σερανβέλ, την Πόλη των Ανοιγμάτων.

Καθώς προχωρούσαμε, άρχισα, πάλι, να σκέφτομαι. Ανησυχούσα μήπως μας έβρισκε εκείνος ο άντρας που κυνηγούσε χτες βράδυ τον Ζερότο. Βέβαια, ίσως να ήταν νεκρός: ίσως να είχε πέσει στο Άνοιγμα όπου επιχείρησε να τον ρίξει ο ξάδελφός μου. Όμως ίσως και να ζούσε. Χμ… Αν ζούσε, μπορεί ακόμα να κινδυνεύαμε απ'αυτόν, αλλά μπορεί και όχι. Υπήρχαν δύο περιπτώσεις: η μία –και πιο πιθανή– ήταν να είχε δει τον Ζερότο μικρό και να τον είχε ακολουθήσει, για να τον σκοτώσει και να του αρπάξει όσα χρήματα μπορεί να κουβαλούσε· η άλλη ήταν να τον είχε αναγνωρίσει και να τον είχε πάρει από πίσω επίτηδες, ή να τον παρακολουθούσε από πριν. Αλλά αυτό ήταν μάλλον απίθανο, γιατί τι μπορεί να είχε κάνει ο Ζερότο σ'αυτό τον άνθρωπο, ώστε να αποζητούσε να τον δολοφονήσει; Εκτός κι αν ο ξάδελφός μου κάτι μου έκρυβε… Όμως ας υποθέσουμε ότι δε μου έκρυβε τίποτα: Τότε, ο τύπος ήταν, σίγουρα, τυχαίος, κι επομένως, δε θα παραμόνευε, πάλι, εδώ, για να μας καταδιώξει. Έτσι, θα περνούσαμε ασφαλείς –όσο ασφαλής μπορεί να είναι κάποιος στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, τέλος πάντων.

Αλλά, αν δεν ήταν τυχαίος….

«Ζερότο, θυμάσαι εκείνον που σε κυνήγησε για να σε σκοτώσει;»

«Δεν ξεχνιούνται εύκολα αυτά.»

«Τι λόγο είχε;»

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ, *γιατί* σε κυνήγησε; Δεν ξέρεις;»

«Πού να ξέρω; Κάνας κλέφτης θα ήταν!»

Ναι… Μάλλον, ο ξάδελφός μου είχε δίκιο. Κάνας κλέφτης θα ήταν. Δε μου έμοιαζε να λέει ψέματα –κι όταν ψευδόταν, συνήθως τον καταλάβαινα, από τον τρόπο με τον οποίο κινούνταν τα μάτια του. Χμ… Βέβαια, ήταν πολύ πιθανό ο Ζερότο να μην ήξερε το λόγο για τον οποίο ο φονιάς τον ήθελε νεκρό.

Αλλά, τώρα, είχα αρχίσει να μπλέκομαι με χιλιάδες υποθέσεις, και υποθέσεις επί υποθέσεων, οπότε δε θα έβγαζα άκρη, κι έτσι έπαψα να το παλεύω.

Φτάσαμε στις αποβάθρες, έχοντας διασχίσει τα σοκάκια. Όλα εντάξει, επομένως. Κανείς δε μας είχε επιτεθεί.

«Σου είπε ο Ρίμιλνταρ πώς λέγεται το πλοίο του;»

«Όχι.»

Αναστέναξα. «*Πραγματικά*, ξέχασες πολλά, Ζερότο…»

«Δυστυχώς.» Βάδισε προς έναν τύπο ο οποίος πουλούσε κουβέρτες ταξιδιού, κοντά σε μια αποβάθρα.

Πήγα μαζί του και τον άκουσα να λέει: «Ψάχνουμε για το καράβι του Καπετάν Ρίμιλνταρ. Πού μπορούμε να το βρούμε;» Και έδωσε ένα αργύριο στον πωλητή.

«Νομίζω πως είναι κάπου απο κεί, κύριος,» απάντησε εκείνος, δείχνοντας προς τα δυτικά.

«Ξέρεις πώς το λένε το καράβι του;»

«*Αίλουρο της Θάλασσας*, νομίζω. Και ποιος δεν ξέρει το καράβι του Καπετάν Ρίμιλνταρ, ε;»

Εμείς, πάντως, δεν το ξέραμε. Και το σχόλιο του πωλητή με παραξένεψε. Τόσο γνωστός ήταν αυτός ο Καπετάνιος; Ενδιαφέρον. Γιατί, μάλλον, θα γνώριζε πολλά πράγματα.

«Σ'ευχαριστώ πολύ, φίλε μου,» είπε ο Ζερότο, κι έδωσε ακόμα ένα αργύριο στον άντρα με τις κουβέρτες.

«Ευκολότερο απ'ό,τι πίστευα,» μου ψιθύρισε, καθώς αρχίσαμε να πηγαίνουμε προς τη δυτική μεριά των αποβάθρων, περνώντας ανάμεσα από ανθρώπους που οι όψεις τους δεν έμοιαζαν να είναι και οι πιο αθώες στον Άρμπεναρκ.

«Ελπίζω να μη θυμώσει που θα τον ξαναενοχλήσουμε.»

«Μπα. Δε σου είπα; Ήταν πολύ φιλικός την προηγούμενη φορά.»

«Ναι, μου το είπες…» παραδέχτηκα, προβληματισμένη με τη… φιλικότητα αυτού του αγνώστου. Γιατί, ουσιαστικά, για εμάς εντελώς άγνωστος ήταν. Το ότι μπορεί να γνώριζε το θείο Διάρκο δεν έλεγε πολλά.

«Δε με πιστεύεις;» Γύρισε προς το μέρος μου.

«Σε πιστεύω,» αποκρίθηκα, ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Ωραίο κόσμημα,» είπε, τότε, τελείως απρόσμενα, ο Ζερότο. «Πού το βρήκες;»

Κοίταξα μπροστά μου, και είδα το περιδέραιο που μου είχε δώσει η θεία να κρέμεται επάνω στο στέρνο μου. Φαίνεται πως οι πόρνες του Οίκου της Ναζιάρας Γάτας μού είχαν ξεθηλυκώσει κάποιο κουμπί του φορέματός μου, και το κόσμημα, ύστερα, με το γρήγορο βάδισμα, είχε βγει έξω.

«Η θεία μού το έδωσε,» είπα αυθόρμητα. Ίσως να μην είχα αποκριθεί έτσι, αν είχα κάποιο χρόνο να σκεφτώ, όμως ο Ζερότο, εκείνη τη στιγμή, μ'έπιασε εντελώς απροετοίμαστη.

Τώρα, θα αναρωτιέστε πώς φορούσα επάνω μου το περιδέραιο, αφού είχα πει ότι αποφάσισα να το αφήσω στο κομοδίνο. Αυτό –το ότι το άφησα στο κομοδίνο– είναι αλήθεια, όμως μόνο για την ώρα που έπεσα να κοιμηθώ· γιατί ήθελα να δω την ολοκλήρωση του ονείρου (την οποία, τελικά, δεν είδα, αλλά αυτό είναι ένα άλλο θέμα). Ύστερα, όταν σηκώθηκα για να πάρω πρωινό μαζί με τους άλλους, το πέρασα γύρω από το λαιμό μου, κάτω από το φόρεμα, επειδή φοβόμουν ότι ίσως η θεία να ζητούσε να το δει· ή ίσως να το έβρισκε στο συρτάρι του κομοδίνου και να παρεξηγιόταν που μου το είχε δώσει αλλά εγώ δεν το είχα χρησιμοποιήσει.

«Πολύ ωραίο,» παρατήρησε ο Ζερότο, επί του παρόντος. Το έπιασε, με το δεξί χέρι. «Μάτι είναι; Όχι, φύλλο…»

Άραγε, όλοι το μπέρδευαν με μάτι, στην αρχή; αναρωτήθηκα.

«Ναι,» είπα, «φύλλο.» Και το πήρα απ'το χέρι του, για να το περάσω, πάλι, μέσα στο φόρεμά μου. Προς στιγμή, νόμισα ότι ο

μικρός λίθος στο κέντρο του φύλλου γυάλισε παράξενα, αλλά δεν του έδωσα και πολύ σημασία. Κούμπωσα την ενδυμασία μου, λέγοντας: «Πάμε στο πλοίο του Ρίμιλνταρ, προτού φύγει.»

Έτσι, βαδίσαμε ξανά, κοιτώντας τις αποβάθρες και ψάχνοντας κάποιο καράβι που να ονομαζόταν *Αίλουρος της Θάλασσας*. Δεν αργήσαμε να το βρούμε. Ήταν ένα αρκετά μεγάλο σκάφος, δικάταρτο, με φαρδύ κατάστρωμα και μυτερή πλώρη. Ανεβήκαμε μέσω μιας σχοινένιας σκάλας.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Ζερότο τους ναύτες που αντικρίσαμε. «Είναι εδώ ο Καπετάν Ρίμιλνταρ;»

«Ναι, εδώ είναι ο Καπετάν Ρίμιλνταρ, μικρέ.»

Κι οι δυο στραφήκαμε, για να δούμε ένα άντρα να έρχεται από τη γέφυρα. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, με μακριά, μαύρα μαλλιά και μούσια. Στο κεφάλι φορούσε ένα πέτσινο, πλατύγυρο καπέλο, ενώ το πάνω μέρος του σώματός του έντυνε μια χοντρή, μπλε πουκαμίσα και το κάτω ένα φαρδύ, μαύρο παντελόνι και καφετιές μπότες. Στους ώμους του έπεφτε μια ελαφριά κάπα και στο πλευρό του κρεμόταν ένα λιγνό γιαταγάνι. Το πρόσωπό του φανέρωνε άντρα ψημένο από τη θάλασσα και με αρκετές ιστορίες για να διηγείται γύρω από το τζάκι, τις κρύες νύχτες.

«Τι είναι, τώρα;» ρώτησε, καλοπροαίρετα. Φιλικός: ο Ζερότο δεν είχε πει ψέματα.

«Θα θέλαμε να μάθουμε κι άλλα, σχετικά με τον πατέρα μου.»

«Σου είπα όσα ξέρω· και δεν είναι πολλά, όπως θα είδες, ε; Μονάχα φήμες. Εξάλλου, τι δουλειά έχεις εσύ να τον αναζητάς, τώρα; Είναι μακριά από σένα, όπου κι αν είναι.

»Ποια είν'η φίλη σου;»

«Είναι η ξάδελφή μου, Ριλάβια,» με σύστησε ο Ζερότο.

«Μά'στα,» έκανε ο Ρίμιλνταρ. «Χαίρω πολύ δια τη γνωριμίαν, μαντάμ,» μου είπε.

«Έχουμε κάποιες συγκεκριμένες ερωτήσεις να σου κάνουμε,» άλλαξε το θέμα ο Ζερότο. «Σε παρακαλώ, άκουσέ μας. Είναι πολύ σημαντικό. Αν μπορούμε να βρούμε τον πατέρα–»

«Δε μπορείς, μικρέ,» κούνησε το κεφάλι ο Ρίμιλνταρ. «Όχι απο δώ. Και, σίγουρα, δε μπορείς να τρέξεις, τώρα, στην Έντναργκ, ε; Δεν έχεις δουλειά εκεί, οπότε άστο ως έχει. Αν ο πατέρας σου είναι ζωντανός, θα επιστρέψει σε σένα. Περίμενε.»

«Κι αν είναι αιχμάλωτος και χρειάζεται τη βοήθειά μου;» Ο Ζερότο δε φαινόταν πρόθυμος να τα παρατήσει. Και ήξερα αυτή την έκφραση στο πρόσωπό του: είχε πεισμώσει τώρα, και δε θα έκανε πίσω. Συνήθως, αυτό του έβγαινε σε κακό.

«Λέω ότι υπερεκτιμάς τις δυνάμεις σου, μικρέ. Τι λες κι εσύ;– Ή, καλύτερα, πες μου κάτι άλλο…» Ο Ρίμιλνταρ συνοφρυώθηκε. «Κείνος κει ο τύπος, στις αποβάθρες, παρακολουθεί εσάς για εμένα, ο μπαγαπόντης;»

Πάραυτα, στραφήκαμε κι οι δυο πίσω μας, για να δούμε σε ποιον αναφερόταν ο Καπετάνιος. Περιττό, νομίζω, είναι να σας πω ότι ο νους μου πήγε, αμέσως, στον μαχαιροβγάλτη που καταδίωκε τον Ζερότο χτες βράδυ.

Ο άντρας που είδαμε στις αποβάθρες ήταν ντυμένος με καφέ, ταξιδιωτική κάπα και φορούσε μαύρο, πλατύγυρο καπέλο. Στο στόμα του είχε ένα τσιμπούκι, και έμοιαζε να καπνίζει ανέμελα, ακουμπώντας την πλάτη σ’έναν τοίχο κι έχοντας τα χέρια σταυρωμένα στο στέρνο. Ωστόσο, τα μάτια του, δίχως καμια αμφιβολία, ατένιζαν εμάς.

«Τώρα, την κάνατε τη βλακεία σας, σύντροφοι,» άκουσα τον Ρίμιλνταρ να λέει. «Μόλις τον ενημερώσατε ότι τον έχετε καταλάβει.»

Γύρισα στον Καπετάνιο. «Ποιος είν’αυτός ο τύπος; Μάλλον, είν’εκείνος που επιχείρησε να σκοτώσει τον Ζερότο, χτες βράδυ, στο ίδιο μέρος.»

Τα φρύδια του Ρίμιλνταρ έσμιξαν, πάλι. «Τι; Κάποιος προσπάθησε να σε σκοτώσει, μικρέ;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο ξάδελφός μου. «Προτού σε βρω, κάποιος το προσπάθησε, στις αποβάθρες. Η Ριλάβια έχει δίκιο: πρέπει νάναι ο ίδιος.»

Η όψη του Ρίμιλνταρ έγινε, ξαφνικά, ανήσυχη. «Πες μου: είχες αρχίσει να ρωτάς για μένα και *μετά* σε πήρε στο κατόπι;»

«Όχι. Πρώτα με καταδίωξε. Αλλά νόμιζα ότι τον είχα σκοτώσει…»

«Τι λες, ρε μικρέ; *Εσύ* να σκοτώσεις *αυτόν*;» είπε ο Ρίμιλνταρ. «Ο τύπος είναι επαγγελματίας. Τουλάχιστον, έτσι μου μοιάζει. Δες πώς μας βλέπει, τώρα… Χμμμ… Ξέρει ότι τον έχουμε καταλάβει, μα δεν την κάνει ακόμα. Παρατηρεί, ζυγιάζει την κατάσταση. Επικίνδυνος. Και, αναμφίβολα, κυνηγά εσένα, φίλε μου.»

«Δηλαδή,» ρώτησα, «αποκλείεται να είναι κάποιος κλέφτης του λιμανιού;»

«Δεν υπάρχει τέτοια πιθανότητα,» με διαβεβαίωσε ο Ρίμιλνταρ. «Επαγγελματίας είναι. Πού έχεις μπλεχτεί;» ρώτησε τον ξάδελφό μου.

«Πουθενά. Πού να έχω μπλεχτεί; Μάλλον, πρόκειται για λάθος.»

«Τέτοιοι άνθρωποι, σαν και τούτον, δεν κάνουν λάθη. Εσένα κυνηγά.»

Είδα τον Ζερότο να ξεροκαταπίνει, νευρικά, ενώ ήμουν βέβαιη πως και η δική μου όψη πρέπει να είχε γίνει σαν το πανί.

«Μπορούμε να… να μείνουμε εδώ, Ρίμιλνταρ, μέχρι να φύγει;» είπε ο ξάδελφός μου. Ποτέ μου δεν τον είχα ξαναδεί *τόσο* τρομαγμένο. Και δεν ήξερα τι τον είχε αναστατώσει περισσότερο: η παρουσία του δολοφόνου στις αποβάθρες ή τα λόγια του Καπετάνιου;

«Αύριο με την αυγή, αναχωρώ, μικρέ. Ελπίζω κι ο φονιάς σου να έχει αναχωρήσει, επίσης, ως τότε.»

«Δηλαδή, θα μας αφήσεις να μείνουμε εδώ;» τον ρώτησα.

«Ναι,» ένευσε ο Ρίμιλνταρ. «Μείνετε στο πλοίο όσο επιθυμείτε. Ούτως ή άλλως, δε νομίζω ν'αργήσει να την κάνει αυτός ο τύπος. Άμα δει ότι καθυστερείτε να βγείτε, θα φύγει. Στο κάτω-κάτω, έχει αντιληφθεί ότι τον καταλάβαμε· ξέρει ότι δε θα πάτε να τον

βρείτε σα γουρούνια στη σφαγή. Θα υποχωρήσει, για την ώρα, και θα επιστρέψει για σας, αργότερα.»

«Τα λόγια σου, Καπετάνιε, δε με καθησυχάζουν καθόλου,» παραδέχτηκα.

Τέσσερα
Μια βεβιασμένη βόλτα μέσα από τις χειρότερες συνοικίες της Σερανβέλ

«Τώρα, θα πρέπει να πηγαίνω, όπου νάναι,» μας είπε ο Καπετάν Ρίμιλνταρ, ενώ καθόμασταν στην πλώρη του καραβιού του.

«Μα νόμιζα ότι θα έφευγες–» άρχισε ο Ζερότο.

«Δεν εννοώ ότι φεύγω απ'τη Σερανβέλ ακόμα,» εξήγησε ο Ρίμιλνταρ. «Εννοώ ότι πηγαίνω σε μια δουλειά που έχω εδώ κοντά. Θα επιστρέψω σύντομα.» Σηκώθηκε όρθιος κι έκανε νόημα σε τέσσερις ναύτες του. Εκείνοι κατένευσαν και κατέβηκαν στο αμπάρι, μάλλον για να πάρουν κάτι απο κεί.

Εγώ έριξα μια ματιά προς τις αποβάθρες. Ο φονιάς με το πλατύγυρο καπέλο είχε αποφασίσει, πλέον, να μας αφήσει ήσυχους, γιατί δε μπορούσα να τον δω εκεί όπου στεκόταν πριν από κάποια ώρα. Είχε χαθεί. Και ήλπιζα να είχε πάει μακριά, επειδή, φυσικά, πάντα υπήρχε η πιθανότητα να είχε, απλά, απομακρυνθεί λίγο και να περίμενε μέσα σε κανένα σοκάκι.

Ο Ρίμιλνταρ παρατήρησε ότι έψαχνα για τον διώκτη μας και είπε: «Άμα θέλετε, μείνετε κι άλλο στο πλοίο, κοπελιά. Δε θ'αργήσω να επιστρέψω.»

«Ευχαριστούμε, Καπετάνιε,» αποκρίθηκα. «Αυτό έλεγα να σου ζητήσω κι εγώ· γιατί ίσως αυτός ο άντρας να κρύβεται κάπου εκεί έξω.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ρίμιλνταρ. «Ίσως να μην έχει φύγει ακόμα.»

«Να προσέχεις,» είπα.

«Εσάς κυνηγά, όχι εμένα,» αποκρίθηκε εκείνος, και απομακρύνθηκε από εμένα και τον Ζερότο, για να κατεβεί τη σχοινένια σκάλα του πλοίου. Οι ναύτες του –που είχαν πλέον

επιστρέψει απ'το αμπάρι, με σάκους στους ώμους– τον ακολούθησαν.

Εγώ κι ο Ζερότο τον είδαμε να μπαίνει μέσα στον κόσμο των αποβάθρων και να στρίβει σε ένα σοκάκι. Τότε ήταν που έβγαλα το ημερολόγιο από την δερμάτινη τσάντα μου και άρχισα να καταγράφω όλα όσα μου είχαν συμβεί σήμερα, μέχρι στιγμής, με κάποια σχετική ηρεμία. Ο Ζερότο με παρακολουθούσε σιωπηλός· τον είχα μάθει να μη με διακόπτει όταν έγραφα το ημερολόγιό μου.

Μόλις τελείωσα, είπε: «Λες άμα πεθάνουμε να το βρει κανένας αυτό το πράγμα και να διαβάσει την ιστορία μας;»

«Μην είσαι ανόητος,» του αποκρίθηκα. «Γιατί να πεθάνουμε;»

«Πόσο απίθανο το θεωρείς να συμβεί, μ'αυτό τον τύπο που μας έχει πάρει στο κατόπι;»

Τα λόγια του με έκαναν να ρίξω άλλη μια ματιά στις αποβάθρες, στον κόσμο, και στα σοκάκια. Πουθενά δεν ατένισα το φονιά με το πλατύγυρο καπέλο.

«Μάλλον, έχει, πια, φύγει, Ζερότο. Μην ανησυχείς. Και, όταν ο Καπετάνιος επιστρέψει, θα φύγουμε κι εμείς απ'το πλοίο του.»

«Κι άμα, τελικά, μας περιμένει, εκεί όπου δεν μπορούμε, τώρα, να τον δούμε;»

Τούτο μου έδωσε μια ιδέα. «Ναι…» είπα, αργά. «Επομένως, θα πούμε στον Ρίμιλνταρ να μας αφήσει λίγο παρακάτω, στις Αρχοντικές Αποβάθρες, ή, πιο πριν απ'αυτές, στις Αποβάθρες του Λαμούκ.»

Ο Ζερότο κατένευσε. «Συμφωνώ. Έτσι να κάνουμε.»

«Εντάξει.»

Περιμέναμε για αρκετή ώρα, καθισμένοι στην πλώρη. Οι ναύτες του *Αίλουρου της Θάλασσας* μάς έριχναν περίεργα βλέμματα, όμως κανείς τους δεν πλησίαζε για να μας μιλήσει. Αναμφίβολα, πολλοί απ'αυτούς αναρωτιόνταν ποιοι ήμασταν και ποια ήταν η σχέση μας με τον Καπετάνιο. Ή ίσως και κάποιοι να γνώριζαν για τον νεαρό που είχε έρθει να ρωτήσει τον Ρίμιλνταρ για τον χαμένο του πατέρα. Όπως και να ήταν, εμένα δε με ενδιέφερε

τόσο τι γινόταν επάνω στο κατάστρωμα του πλοίου, όσο τι γινόταν κάτω από αυτό, στις αποβάθρες. Είχα το συναίσθημα ότι ο φονιάς δεν είχε φύγει, παρά ακόμα μας παρακολουθούσε, ή ύφαινε κάποιο σχέδιο για να μας στείλει στις Σκιές.

Ωστόσο, όσο κι αν τα μάτια μου έψαξαν για αυτόν, πουθενά δεν τον βρήκαν. Αντιθέτως, εντόπισαν τέσσερις αρματωμένους άντρες και δύο εξίσου αρματωμένες γυναίκες να ζυγώνουν τον *Αίλουρο της Θάλασσας.*

«Ποιοι είναι αυτοί, Ριλάβια;» με ρώτησε ο Ζερότο, με χαμηλή φωνή, λες και συνωμοτούσαμε εναντίον κάποιων σημαντικών ευγενών της Σερανβέλ.

«Φρουροί του λιμανιού,» αποκρίθηκα, βλέποντας ότι έφεραν το έμβλημα με το πλοίο και τους δύο ήλιους.

«Είχα ακούσει ότι δεν πολυπλησιάζουν τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες.»

«Αυτό δε σημαίνει ότι δεν έρχονται ποτέ απο δώ…»

«Ναι, όμως γιατί ζυγώνουν το *δικό μας* πλοίο;»

Τούτο ήταν, πράγματι, ένα πολύ καλό ερώτημα.

~*~

Ο αρχηγός των φρουρών του λιμανιού ανέβηκε στο κατάστρωμα του *Αίλουρου της Θάλασσας*, μέσω της σχοινένιας σκάλας. Οι μαχητές του τον ακολούθησαν.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, σύντροφοι;» τον ρώτησε ένας ναύτης, που πρέπει να ήταν ο Λοστρόμος του πλοίου.

Ο αρχηγός –ένας βλοσυρός, ξανθός άντρας, με φουντωτό μούσι και μακριά μαλλιά, δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι του– αποκρίθηκε: «Κανένα πρόβλημα μαζί σας. Αυτούς τους δύο θέλουμε.»

Και έστρεψε το βλέμμα του σε μας· το ίδιο και οι στρατιώτες του, φυσικά.

«Μα τους Θεούς της Φλόγας…» άκουσα τον Ζερότο να υποτονθορύζει δίπλα μου, ενώ αισθανόμουν το λαιμό μου ξερό και την ικανότητα ομιλίας μου φοβερά μειωμένη.

«Εμ, σύντροφοι,» έκανε ο Λοστρόμος προς τη μεριά του αρχηγού των φρουρών. «Αυτοί οι δυο βρίσκονται εδώ με διαταγή του Καπετάνιου. Θα πρέπει να τον ρωτήσουμε, πρώτα.»

«Τότε, ρώτα τον Καπετάνιο σου και τελείωνε, ναύτη!» αντιγύρισε ο πολεμιστής, παίρνοντας το βλοσυρό του βλέμμα από εμάς και στρέφοντάς το επάνω στο Λοστρόμο. Επίσης, παρατήρησα πως το δεξί του χέρι είχε πάει στη λαβή του ξίφους στη ζώνη του. Κακό σημάδι αυτό, γιατί σήμαινε πως ήταν αποφασισμένος να μας πάρει μαζί του, με κάθε μέσο.

«Ο Καπετάνιος λείπει.»

«Λείπει…» επανέλαβε, αργά, ο αρχηγός των φρουρών, με μια σκεπτική έκφραση στο πρόσωπο. «Δεν έχει σημασία!» αποφάσισε. «Θα τους πάρουμε, ούτως ή άλλως.»

«Καλό θα ήταν να ερωτηθεί ο Καπ–»

«Είναι *επείγον,* ναύτη. Πρόκειται για δουλειά της πόλης. Μήπως θα ήθελες να διαφωνήσεις με κάποια υψηλά ιστάμενα πρόσωπα –εσύ ή ο Καπετάνιος σου;»

Ο Λοστρόμος κόμπιασε –πράγμα που έκανε ένα μυρμήγκιασμα να διαπεράσει όλο μου το κορμί– και είπε: «Εντάξει, πάρτε τους» –πράγμα που πάγωσε τα πόδια μου τελείως.

Ο φρούραρχος έκανε νόημα με το σαγόνι προς τη μεριά μας, και οι στρατιώτες του μας περιτριγύρισαν.

«Σηκωθείτε,» πρόσταξε μια πολεμίστρια.

«Πού θα μας πάτε;» απαίτησε ο Ζερότο.

«Βούλωστο και σήκω,» του είπε ένας άλλος πολεμιστής.

«Ξέρεις σε ποιον μιλάς;» γρύλισε ο ξάδελφός μου, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Είμαι *ευγενής της πόλης*! Και απαιτώ να μάθω πού θέλετε να μας πάτε!»

Είχε δίκιο που απορούσε με την όλη κατάσταση· δε μπορούσα να του καταλογίσω κανένα άδικο. Άλλωστε, τι είχαμε κάνει εμείς,

για να έρχεται να μας συλλάβει η φρουρά του λιμανιού; Ωστόσο, έτσι όπως φώναζε, μάλλον, σε μπελάδες θα μας έβαζε…

«Ή έρχεστε με το καλό ή θα σας πάρουμε με το ζόρι,» δήλωσε ο φρούραρχος, ζυγώνοντας. «Μη νομίζετε ότι θα διστάσουμε, όποιοι κι αν είστε.»

«Γιατί μας συλλαμβάνετε;» ρώτησα, με ήπιο τόνο, ενώ κι εγώ σηκωνόμουν όρθια. «Διαπράξαμε κάποιο αδίκημα που δε γνωρίζουμε;»

«Θα μάθετε γι'αυτό, όταν έρθετε μαζί μας,» μου αποκρίθηκε ο αρχηγός. «Τώρα, κουνηθείτε.»

Ο Ζερότο ήταν έτοιμος ν'ανταπαντήσει, όμως τον διέκοψα, μιλώντας στην κρυφή γλώσσα των ευγενών, που υπέθετα πως δε θα ήξεραν τούτοι οι απλοί στρατιώτες: «Πάμε, και βλέπουμε. Για την ώρα, δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα.»

Ο ξάδελφός μου μου αποκρίθηκε, στην ίδια γλώσσα: «Και πού ξέρεις πού θα μας πάνε αυτοί οι καταραμένοι μπάσταρδοι, στις Σκιές οι ψυχές τους;»

Την ίδια στιγμή, ένας στρατιώτης τον έπιασε απ'το μπράτσο, αρχίζοντας να τον απομακρύνει από εμένα· ενώ το δικό μου μπράτσο έπιασε μία απ'τις πολεμίστριες.

«Τέρμα αυτές οι κουβέντες αναμεταξύ σας!» πρόσταξε ο φρούραρχος, στην κοινή γλώσσα.

«Ζερότο, ίσως να βρούμε κάποια ευκαιρία για να ξεφύγουμε,» φώναξα, στην κρυφή γλώσσα των ευγενών –«μην κάνεις καμια ανοησία!»

Η πολεμίστρια με χαστούκισε, όχι ιδιαίτερα δυνατά, αλλά αρκετά για να κάνει το πρόσωπό μου να γυρίσει απ'την άλλη. Ύστερα, δεν κατάλαβα για πότε με κατέβασαν από το κατάστρωμα, όμως θυμάμαι ότι δεν άργησα καθόλου να βρεθώ στις αποβάθρες. Είδα το Ζερότο να παλεύει να τους ξεφύγει, αλλά ένας απ'αυτούς τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί.

Αρχίσαμε να βαδίζουμε, ενώ δύο από τους λιμανοφρουρούς ανάγκαζαν τον κόσμο να παραμερίζει, για να μην καθυστερούμε

καθόλου. Και, όπως ήταν φυσικό, κανένας δε μας στάθηκε εμπόδιο. Δεν υπήρχε άνθρωπος στη Σερανβέλ που να μη φοβάται τη φρουρά του λιμανιού, η οποία αποτελείτο από σκληροτράχηλους άντρες και γυναίκες που παλιότερα πολλοί απ'αυτούς ήταν μπαγαπόντηδες και μαχαιροβγάλτες.

Αναρωτιόμουν αν *τώρα* το φυλακτό της θείας Φέλκιν μπορούσε να με βοηθήσει.

Μάλλον όχι, υπέθεσα.

Και μια απελπισία με πλημμύρισε. Πού μας πήγαιναν; *Γιατί* μας είχαν συλλάβει; Κάποιος πρέπει να κρυβόταν πίσω από τούτο, συμπέρανα. Δε μπορεί να ήταν φυσιολογική κατάσταση. Μια τρελή ιδέα πέρασε από το νου μου: Μήπως αυτός που έστειλε τους λιμανοφρουρούς να μας συλλάβουν είχε στείλει και το φονιά για να σκοτώσει τον Ζερότο; Αν ήταν έτσι, είχαμε έναν θανάσιμο εχθρό μέσα στην πόλη, δίχως να το ξέρουμε.

Περάσαμε από τις Αποβάθρες Σανράφ και μπήκαμε στην Άνω Συνοικία του Ξίφους, δίχως οι απαγωγείς μας (γιατί περισσότερο με τέτοιους έμοιαζαν) να πουν κουβέντα. Κι εγώ άρχιζα να καταλαβαίνω πού, μάλλον, μας πήγαιναν: στα φυλάκια, στο νότιο άκρο της Χρυσής Γέφυρας. Εκτός κι αν αποφάσιζαν να μας αφήσουν στον οίκο καμιας μισθοφορικής συντεχνίας εδώ πέρα. Αλλά δεν το πίστευα.

Και, όντως, δεν ήταν έτσι. Περάσαμε από την Άνω Συνοικία του Ξίφους χωρίς να σταματήσουμε πουθενά. Όμως το παράξενο ήταν πως ούτε και κάπου στα φυλάκια σταματήσαμε. Οι απαγωγείς μας συνέχισαν να μας πηγαίνουν ανατολικά, διασχίζοντας τους δρόμους της Σερανβέλ σα να μη συνέβαινε τίποτα το παράξενο.

Ο πανικός μου μεγάλωνε με κάθε δέκα μέτρα που βαδίζαμε.

Προσπάθησα να ησυχάσω τον εαυτό μου, να καλμάρω τα νεύρα μου. Έφερα στο μυαλό μου το *Εγχειρίδιο της Νοητικής Πραγματικότητας* του Σεντλάθορ Μίρκινβορ της Πάρντβακ. Εκεί κάπου, έγραφε: *Ο νους είναι το κέντρο του εαυτού και των συναισθημάτων. Επικεντρώσου στο νου, αγαπητέ αναγνώστη,*

όταν αισθάνεσαι τους εξωτερικούς κινδύνους να σε βάλουν. Εσύ είσαι το κέντρο κι όλα τ'άλλα η περιφέρεια, η οποία διαμορφώνεται από το κέντρο. Διατήρησε το κέντρο σου αμόλυντο από εξωγενή συναισθήματα, επικεντρωμένος σε αυτό. Έτσι, οι κίνδυνοι χάνουν ισχύ κι εσύ κερδίζεις.

Σύντομα, ανακάλυψα ότι ήταν ευκολότερο να διαβάζει κανείς τούτη τη συμβουλή παρά να την εφαρμόζει. Ωστόσο, δε μπορώ να πω ότι δε με βοήθησε και καθόλου. Ίσως, αν δεν την ήξερα, να βρισκόμουν σε πολύ χειρότερη κατάσταση. Τώρα, τουλάχιστον, ένιωθα τον πανικό να υποχωρεί: νικούσα. Είχα τα μάτια μου ανοιχτά για οποιαδήποτε ευκαιρία τυχόν να μου παρουσιαζόταν.

Ήμουν, πλέον, βέβαιη πως αυτοί οι λιμανοφρουροί ήθελαν το κακό μας, πως κάποιος τους είχε πληρώσει για να μας βλάψουν· έτσι δε θα δίσταζα ούτε στιγμή να επιχειρήσω να τους ξεφύγω – και να βοηθήσω και το Ζερότο να ξεφύγει–, φτάνει να μου δινόταν εκείνη η Φλογοκαμένη ευκαιρία…

Μπήκαμε στις Αποβάθρες του Κακού Νερού, όπου άδειαζαν οι περισσότεροι από τους υπονόμους της πόλης και όπου οι περισσότερες βρομοδουλειές γίνονταν. Ήταν πολύ χειρότερο μέρος από τις Παλιές Αποβάθρες, Κάτω και Άνω· ιδανικό, δηλαδή, για να μας σκοτώσουν οι απαγωγείς μας, χωρίς να το μάθει κανείς. Και οι ιστορίες που είχα ακούσει για τούτο το κομμάτι της πόλης δε με καθησύχαζαν καθόλου. Ειδικά, μία συγκεκριμένη έλεγε ότι οι λιμανοφρουροί είχαν κλείσει έναν αλογοκλέφτη μέσα στους υπονόμους τούτου του μέρους, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να πεθάνει από τη βρόμα. Έτρεμα στη σκέψη ότι κάτι τέτοιο μπορούσε να συμβεί και σε μας.

Όμως, αν ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί να μη μας έριχναν μέσα σε κάποιο από τα Ανοίγματα, πολύ πιο πριν; Αν το έκαναν σε κανένα σοκάκι, κανείς, πάλι, δε θα το μάθαινε. Βέβαια, ίσως ν'ακούγονταν οι κραυγές μας… και ίσως οι λιμανοφρουροί να ήθελαν να αποφύγουν, πάση θυσία, κάτι τέτοιο… ίσως να ήθελαν να είναι *σίγουροι* για τον σιωπηρό μας θάνατο.

Σκατά.

(Και μη νομίσετε ότι, γενικά, μιλάω έτσι, αλλά εκείνη η κατάσταση ήταν, όντως, *σκατά*.)

Καθώς διασχίζαμε τις Αποβάθρες του Κακού Νερού, απέναντι, στη βόρεια μεριά του ποταμού Σίλμεργκιθ, μπορούσα να δω τις Αρχοντικές Αποβάθρες, από τις οποίες δεν ήταν και πολύ μακριά η έπαυλη των Λάνμπερθ, όπου διέμενε η θεία Φέλκιν. Αν κατάφερνα κάπως να φτάσω εκεί– Αλλά, ανοησίες! Ακόμα κι εγώ δε μπορούσα να σκέφτομαι τόσο τρελά πράγματα. Ήταν πασιφανές πως *δεν* υπήρχε τρόπος για να βρεθώ εκεί. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να βλέπω τις Αρχοντικές Αποβάθρες και να τις συγκρίνω με αυτές του Κακού Νερού –ένα πανέμορφο διαμάντι αντίκρυ σε μια λασπερή πέτρα.

Τελικά, φύγαμε από αυτό το μέρος της πόλης, και δεν ήξερα αν έπρεπε να χαρώ ή να ανησυχήσω ακόμα περισσότερο· γιατί, τώρα, μπαίναμε στη Συνοικία των Δηλητηρίων, η οποία δεν είχε πάρει το όνομά της τυχαία –ήταν γεμάτη με αλχημιστές (που έφτιαχναν τα δηλητήρια) και φονιάδες (που τα χρησιμοποιούσαν). Επίσης, ακούγονταν και φήμες ότι εδώ ορισμένοι άνθρωποι δημιουργούσαν Λο'ανθάκ –Άντρες του Θανάτου– σε υπόγεια μέρη, για τα οποία λίγοι ήξεραν κι ακόμα λιγότεροι τα πλησίαζαν.

Γιατί μας είχαν φέρει εδώ οι φρουροί;

Έριξα μια ματιά στον Ζερότο, για να δω τις αντιδράσεις του. Διαπίστωσα ότι βάδιζε σχετικά ήρεμα, ενώ δύο στρατιώτες του κρατούσαν τα χέρια. Μάλλον, είχε καταλάβει ότι δε μπορούσε να τους ξεφύγει με τη βία, και ίσως κι εκείνος –σαν κι εμένα– να έψαχνε για την κατάλληλη ευκαιρία, για να ξεφύγει. Ήλπιζα μονάχα να βλέπαμε κι οι δυο την ίδια ευκαιρία. (Τρομακτική σκέψη, για εκείνη την ώρα.)

Περάσαμε και τη Συνοικία των Δηλητηρίων, και μπήκαμε στο Δουλοπάζαρο, το μέρος της πόλης όπου συγκεντρώνονταν τα καράβια και οι έμποροι που πουλούσαν δούλους. Μήπως ήθελαν κι εμάς να μας πουλήσουν για δούλους; δε μπόρεσα παρά να

αναρωτηθώ, κατατρομαγμένη. Ποιος διαβολικός νους τα είχε σχεδιάσει όλα τούτα;

«Πού μας πάτε;» ρώτησα τον φρούραρχο.

«Βούλωστο,» μου αποκρίθηκε εκείνος. «Σας είπα ότι θα μάθετε, σύντομα.»

«Δε θα γίνουμε δούλοι!» φώναξε ο Ζερότο· και είδα, πάλι, εκείνη την επικίνδυνη φλόγα στα μάτια του.

«Περίμενε!» του είπα, στη γλώσσα των ευγενών. «Θυμήσου τι–» Η πολεμίστρια με χαστούκισε, ξανά.

«Πάψε να μιλάς μ'αυτό τον τρόπο. Την επόμενη φορά που θα το κάνεις, θα σου δέσω το στόμα,» με απείλησε· και έκρινα πως η απειλή της ήταν πραγματική, οπότε έκλεισα από μόνη το στόμα μου.

«Δε θα γίνετε δούλοι,» μας είπε ο φρούραρχος. «Μην ανησυχείτε γι'αυτό. Όμως,» τόνισε, «άμα μου προκαλέσετε κι άλλα προβλήματα, να είστε κι οι δυο σίγουροι πως θα ταΐσετε τα Λό'ορ.»

Κανείς απ'τους δυο μας δεν είχε τέτοια επιθυμία, έτσι συνεχίσαμε να βαδίζουμε μαζί με τους λιμανοφρουρούς χωρίς να μιλάμε. Αλλά, ασφαλώς, από το μυαλό μου δε μπορούσαν να σταματήσουν να περνούν ατελείωτες σκέψεις, σχετικά με το τι συνέβαινε. Αναρωτιόμουν ποια σύνδεση μπορεί να είχαν οι φρουροί με το φονιά… και ποια σύνδεση μπορεί να είχε η πορφυρόμαυρα ντυμένη φιγούρα στο Ναό με όλους τους. Έτσι όπως μας κοιτούσε από εκείνο το πέτρινο μπαλκόνι, όταν διασχίζαμε την Οδό του Μικρού Ήλιου… δεν ήταν τυχαίο. Ήξερε ότι ήμασταν *εμείς*. Κι άμα σκεφτεί κανείς ότι η θεία Φέλκιν, κάποτε, ήταν ιέρεια της Φλόγας… Λες να μας είχαν συλλάβει ή να μας ήθελαν νεκρούς επειδή ήμασταν παιδιά της; Ή, τουλάχιστον, ο Ζερότο ήταν παιδί της. Κι εγώ, βέβαια, βρισκόμουν υπό την προστασία της… Όμως γιατί οι ιερείς της Φλόγας να επιθυμούσαν κάτι τέτοιο; Μήπως, κάποιος απ'αυτούς εχθρευόταν τη θεία Φέλκιν;

Όσο το συλλογιόμουν, τόσο πιο πιθανό μου έμοιαζε. Είχα, άραγε, σκιαγραφήσει τον εχθρό μας, με το νου μου; Μπράβο μου, λοιπόν! Και τι μ'αυτό; Πολλά που μπορούσα να του κάνω για να τον εμποδίσω από το να… από το να μας φερθεί όπως ήθελε, τέλος πάντων.

Οι φρουροί άρχισαν να μας πηγαίνουν νότια, καταμήκος των αποβάθρων, όπου αρκετά καράβια έβγαζαν από μέσα άντρες και γυναίκες, δεμένους με αλυσίδες ή σκοινιά. Αν οι απαγωγείς μας δε μας προόριζαν για δούλους, τότε πού μας πήγαιναν; Ήθελαν, ίσως, να μας βάλουν σε κάποιο πλοίο, για να μας στείλουν κάπου;

Όπως φάνηκε, δεν έπεσα και πολύ έξω.

Σε κάποιο σημείο, στρίψαμε αριστερά, βαδίζοντας επάνω σε μια ξύλινη αποβάθρα και ζυγώνοντας μια μεγάλη βάρκα με κατάρτι. Οι φρουροί μάς οδήγησαν μέσα, και τέσσερις απ'αυτούς ήρθαν μαζί μας, ενώ ο φρούραρχος κι ένας άλλος έμειναν πίσω.

«Ριλάβια, πού μας πάνε;» μου ψιθύρισε ο Ζερότο, τώρα που βρισκόμασταν ο ένας κοντά στον άλλο. «Μας παίρνουν απ'την πόλη;»

«Δεν είναι πασιφανές;» αποκρίθηκα, ξεροκαταπίνοντας. «Μην ανησυχείς, όμως. Θα… Κάποιο τρόπο θα βρούμε να επιστρέψουμε.»

«Έχεις τίποτα στο μυαλό σου;»

«Ναι, κάτι σχεδιάζω.» Τρομάρα μου! Τι σκέφτομαι ώρες-ώρες για να καθησυχάζω τους άλλους. Τίποτα χειρότερο δε μου ερχόταν να πω;

Οι στρατιώτες έλυσαν τη βάρκα και κατέβασαν το πανί.

Όταν αρχίσαμε να πλέουμε επάνω στα νερά της θάλασσας, ο Ζερότο ρώτησε, με προσποιητά θυμωμένη και άγρια φωνή: «Θα μας πείτε, επιτέλους, πού στις Σκιές μάς πηγαίνετε;»

«Όχι και πολύ μακριά απο δώ,» του απάντησε ένας στρατιώτης. «Στο Βιρκνάλ.»

Το οποίο, επίσης, ονομαζόταν και Νησί της Εξορίας.

Πέντε
Το Νησί της Εξορίας

Η βάρκα μας άραξε στο Βιρκνάλ, κοντά σε έναν ψηλό, πέτρινο πύργο. Το απόγευμα είχε αρχίσει να έρχεται, και ήμουν σίγουρη πως η θεία Φέλκιν θα ανησυχούσε για μας. Άραγε, θα είχε αρχίσει και να μας ψάχνει, για να μάθει πού ήμασταν; Μακάρι, γιατί, διαφορετικά, δε μπορούσα να δω τρόπο για να ξεφύγουμε. Τα πάντα μου έμοιαζαν τόσο μαύρα όσο οι πέτρες του πύργου που ορθωνόταν από πάνω μας σαν πανύψηλος γίγαντας.

«Έξω απ'τη βάρκα,» μας πρόσταξε η πολεμίστρια που βρισκόταν κοντά μου.

Υπακούσαμε, μη μπορώντας να κάνουμε κι αλλιώς. Τα μάτια του Ζερότο πήγαιναν πέρα-δώθε. Έψαχνε για κάποιο άνοιγμα, ώστε να ξεφύγει. Όμως μάταια, γιατί όλοι οι στρατιώτες που μας είχαν συνοδέψει ως εδώ βγήκαν μαζί μας, στην ξηρά, και μας περικύκλωσαν.

«Αφού φτάσαμε που φτάσαμε,» είπε ο ξάδελφός μου, «γιατί δε μας λέτε το λόγο για τον οποίο βρισκόμαστε σε τούτο το καταραμένο μέρος;»

Παρατήρησα ότι είχε αρχίσει να ξεθαρρεύει κάπως, αντιλαμβανόμενος τη μοίρα του. Τώρα πλέον, ο θυμός στη φωνή του έκρινα πως δεν ήταν προσποιητός, αλλά αληθινός.

Οι φρουροί μας, ωστόσο, δεν του απάντησαν, παρά φόρεσαν και σε κείνον και σε μένα χειροπέδες. Ύστερα, ξεκίνησαν να μας τραβούν επάνω σε ένα παλιό, λιθόστρωτο μονοπάτι, του οποίου οι πέτρες σε πολλά σημεία έλειπαν και το χώμα φαινόταν από κάτω τους, ενώ αλλού ήταν σπασμένες ή ραγισμένες. Αναμφίβολα, η πόλη δεν έδινε και πολλά χρήματα για τη συντήρηση του Βιρκνάλ. Ωστόσο, ήμουν βέβαιη ότι θα έβρισκα τις πόρτες των κελιών του ιδιαιτέρως ενισχυμένες.

Οι σκιές μεγάλωναν γύρω μας, καθώς βαδίζαμε επάνω στο κακοδιατηρημένο μονοπάτι, το οποίο ανηφόριζε ανάμεσα από μπόλικα χαμόδεντρα και ορισμένα δέντρα σαφώς ψηλότερα από αυτά. Σύντομα, αντίκρισα μια φωτιά μπροστά από ένα πέτρινο οικοδόμημα που πρέπει να είχε δύο ορόφους. Πλάι από τη φωτιά στεκόταν ένας άντρας. Πλησιάζοντάς τον ακόμα περισσότερο, μπόρεσα να τον δω καλύτερα. Το πρώτο πράγμα που διέκρινα ήταν ότι φορούσε μαύρη κάπα και βαστούσε ένα μακρύ δόρυ το οποίο στη μία άκρη –αυτή που, τώρα, καρφωνόταν στο έδαφος– διέθετε λόγχη και στην άλλη –αυτή που, τώρα, κοιτούσε τον συννεφιασμένο ουρανό– την κεφαλή δίστομου τσεκουριού. Ύστερα, παρατήρησα ότι ο άντρας ήταν ντυμένος με φολιδωτή αρματωσιά και είχε μπόλικα λουριά δεμένα επάνω του, για να συγκρατούν όπλα. Τέλος, είδα ότι η όψη του ήταν σκληρή και τα μαλλιά του ξανθά και κοντοκουρεμένα· τα μούσια του χωρίζονταν στο δεξί μάγουλο, για ν'αποκαλύψουν μία παλιά ουλή.

«Καλησπέρα, Φύλακα Νώρολικ,» τον χαιρέτησε η πολεμίστρια που βαστούσε τις αλυσίδες των χειροπεδών μου.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, απλά, δίχως να πει τίποτα.

«Φέρνουμε δύο αιχμαλώτους,» συνέχισε η πολεμίστρια. «Τα ονόματά τους, για την ώρα, δεν έχουμε σημασία. Εί–»

«Τα ονόματά μας δεν έχουν σημασία;» πετάχτηκε ο Ζερότο. «Είμαστε ε–»

Ένας στρατιώτης τον χαστούκισε, δυνατά, κάνοντας αίμα να πεταχτεί απ'τα χείλη του. Ο ξάδελφός μου έχασε την ισορροπία του και παραλίγο να πέσει· όμως η άλλη πολεμίστρια της ομάδας τον συγκράτησε απ'την πλάτη.

Η γυναίκα που μιλούσε με τον Φύλακα Νώρολικ συνέχισε: «Είναι ειδικοί κρατούμενοι.»

Εκείνος κούνησε, πάλι, το κεφάλι. Έβγαλε ένα κλειδί από τη ζώνη του και το πέρασε στην πόρτα, ξεκλειδώνοντάς την. Η πολεμίστρια την άνοιξε και μπήκε, τραβώντας με από τις αλυσίδες. Θυμάμαι ότι ήμουν τρομοκρατημένη εκείνη τη στιγμή,

καθώς αντίκρισα τον μακρύ διάδρομο να απλώνεται μπροστά μου, φωτισμένος μονάχα απ'τους δαυλούς που κρέμονταν στους τοίχους του. Ο τρόμος μου ήταν μεγαλύτερος από όλους τους άλλους που είχα αισθανθεί, μέχρι να μας φέρουν οι στρατιώτες εδώ –και αυτοί οι τρόμοι ήταν, πράγματι, πολλοί: τόσοι που νόμιζα ότι κάποιος έπρεπε να εφεύρει ονόματα για τον καθένα ξεχωριστά. Εγώ μπορούσα μονάχα να ονοματίσω ορισμένους: ο Τρόμος της Αρχικής Έκπληξης· ο Τρόμος της Τρομερής Παρεξήγησης· ο Τρόμος του Αβοήθητου…. Και τον τρόμο που ένιωθα τώρα νόμιζα ότι θα έπρεπε κανείς να τον αποκαλέσει Τρόμο του Κλειστού Χώρου.

Καθώς η πολεμίστρια με τραβούσε μέσα στο διάδρομο των φυλακών, πίσω μου μπορούσα ν'ακούσω τους υπόλοιπους στρατιώτες να τραβούν τον Ζερότο, φτύνοντας βρισιές, γιατί, μάλλον, εκείνος, αντίθετα με μένα, αντιστεκόταν. Ανόητο από μέρος του, φυσικά· δεν είχε να κερδίσει τίποτα μ'αυτό τον τρόπο. Προσωπικά, ποτέ δεν αντιδρούσα έτσι. Είχα μάθει –αλλά ίσως και τέτοιος να ήταν ο χαρακτήρας μου– να περιμένω, να κοιτάζω προσεκτικά, και, όταν δω πως υπάρχει άνοιγμα για εμένα, να ενεργώ. Κάπου, είχα διαβάσει πως τούτος ήταν κι ο τρόπος δράσης των Λό'ορ, όμως ήλπιζα να μην είχα καμία σινάφια μ'αυτά τα βδελυρά πλάσματα των Ανοιγμάτων και των βάλτων Λό'ορ-θιλ (ή Μέρη των Λό'ορ) στα βόρεια.

Από κάπου μέσα στα μπουντρούμια, άκουσα μια κραυγή. Κάποιος έλεγε κάτι, μα δε μπορούσα να καταλάβω τι, σα να δάγκωνε τη γλώσσα του ενώ μιλούσε. Αναρίγησα.

Η πολεμίστρια συνέχισε να με τραβά μέσα στους σκιερούς διαδρόμους, που ήταν φωτισμένοι μονάχα από δαυλούς στους τοίχους. Ανεβήκαμε μία πέτρινη σκάλα, έχοντας περάσει πιο πριν δίπλα από μπόλικα κελιά. Μέσα σε μερικά από αυτά, νόμιζα ότι μπορούσα να δω ανθρώπους να σαλεύουν. Σε ένα, μάλιστα, δύο χέρια άρπαξαν τα κάγκελα του μικρού παραθύρου και ένα πρόσωπο πετάχτηκε, ουρλιάζοντας. Τα δόντια του ήταν σπασμένα και τα μάτια του έμοιαζαν καμένα. Πετάχτηκα πίσω,

με μια πνιχτή κραυγή, ενώ αισθάνθηκα την καρδιά μου, ξαφνικά, να αναπηδά μέσα μου και παραλίγο να πάψει να λειτουργεί. Η πολεμίστρια δε σταμάτησε καθόλου, για να μ'αφήσει να ηρεμήσω από το αναπάντεχο σοκ.

Στον πρώτο όροφο, δε μείναμε και πολύ· ανεβήκαμε, αμέσως, στην επόμενη σκάλα. Προφανώς, όποιος κι αν είχε αποφασίσει να μας φυλακίσει εδώ, ήθελε να έχουμε καλή θέα από το κελί μας. Ειρωνική σκέψη.

Στον δεύτερο και τελευταίο όροφο τούτης της φυλακής, η πολεμίστρια άρχισε να με τραβά καταμήκος ενός διαδρόμου με κελιά δεξιά κι αριστερά. Ρίχνοντας μια ματιά μέσα από τα καγκελωτά τους παραθυράκια, δε μπορούσα να δω «φιλοξενούμενους» στο εσωτερικό τους, έτσι συμπέρανα πως ο δεύτερος όροφος της φυλακής πρέπει να ήταν για τους «ειδικούς κρατούμενους» που είχε αναφέρει η πολεμίστρια στον Φύλακα Νώρολικ.

Και, καθώς αυτός ο παράξενος άντρας ήρθε στο νου μου, αναρωτήθηκα: Πώς είναι δυνατόν να μην υπάρχει κανένας άλλος φύλακας σε τούτο το μέρος; Ήταν ένας αρκετός για να φυλά όλους τους κρατούμενους; Αν ναι, τότε, δικαιολογημένα ένα σύγκρυο με διαπέρασε πατόκορφα, γιατί, αναμφίβολα, ο Φύλακας Νώρολικ δεν ήταν συνηθισμένος άνθρωπος –ή, μήπως, δεν ήταν άνθρωπος καθόλου; Αλλά, τώρα πάλι, η αστείρευτη φαντασία μου είχε αρχίσει να οργιάζει, και προσπάθησα να την καλμάρω. Ίσως να πίστευα σε… μη συνηθισμένα πράγματα, όμως αυτό δε σήμαινε ότι….

Ξαφνικά, σα να θυμήθηκα κάτι για τις φυλακές του Βιρκνάλ, κάτι από τα μη συνηθισμένα πράγματα. Ωστόσο, δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω τη σκέψη μου, επειδή η πολεμίστρια σταμάτησε να βαδίζει μπροστά από ένα κελί και το ξεκλείδωσε, με ένα κλειδί το οποίο δεν κατάλαβα από πού είχε πάρει. Σίγουρα, ο Νώρολικ δεν της έδωσε κάτι, προτού μπούμε στις φυλακές… Μάλλον, το πήρε από κάπου, ενώ εγώ ήμουν πνιγμένη στις σκέψεις μου.

Με έσπρωξε μέσα στο κελί και μπήκε μαζί μου.

«Ο Ζερότο;» ρώτησα. «Πού είναι ο Ζερότο;» Κοίταξα έξω από την πόρτα, όμως δεν τον είδα πουθενά, ούτε αυτόν ούτε τους στρατιώτες που τον έσερναν. «Πού τον πήγαν;»

«Εκεί όπου, σίγουρα, δε θα φύγει,» απάντησε η πολεμίστρια, και τράβηξε την τσάντα από τον ώμο μου.

Την εμπόδισα. «Όχι! Μόνο το ημερολόγιό μου είναι μέσα! Μόνο ένα ημε–!»

Μ'ένα δυνατότερο τράβηγμα, η πολεμίστρια πήρε την τσάντα από τη λαβή μου.

«Δεν έχω τίποτα όπλα μέσα,» επέμεινα. «Σε παρακαλώ –έχω μόνο το ημερολόγιό μου.»

Αγνοώντας με, πέρασε την τσάντα μου στον ώμο και με κόλλησε στον τοίχο, άγαρμπα. Με έψαξε από πάνω ως κάτω, και τράβηξε το περιδέραιο της θείας μέσα από το φόρεμά μου. Το εξέτασε, με τα χέρια της, ψάχνοντας μήπως άνοιγε από πουθενά. Δε βρήκε τίποτα και το άφησε επάνω μου.

«Σε παρακαλώ, μη μου πάρεις το ημερολόγιο,» της είπα, πάλι. «Δε θα έχω κανέναν εδώ πέρα. Τουλάχιστον, άσε μου το ημερολόγιο…»

Εκείνη βγήκε από το κελί και το κλείδωσε.

«Φέρε μου το ημερολόγιο!» της φώναξα, καθώς απομακρυνόταν μέσα στο διάδρομο, με τα μποτοφορεμένα πόδια της ν'αντηχούν στο πέτρινο πάτωμα.

«Φέρε μου το ημερολόγιο!»

Χάθηκε από τα μάτια μου, κατεβαίνοντας τη σκάλα.

~*~

Έπεσα σε κατάθλιψη μέσα σε κείνο το μουντό μέρος, χωρίς ούτε καν το ημερολόγιό μου για να καταγράφω τη δυστυχία μου. Οι τοίχοι του κελιού μου με έπνιγαν, και το άνοιγμα του στενού παραθύρου δεν ήταν καθόλου εύκολο να το φτάσω, ώστε να κοιτάξω έξω. Για να το καταφέρω αυτό, έπρεπε να τραβήξω το κρεβάτι μου ως εκεί, να ανεβώ επάνω, και να σηκωθώ στις μύτες

των ποδιών του. Αλλά, και πάλι, ίσα που κατάφερνα να ρίξω μια ματιά, καθώς μονάχα το μισό μου πρόσωπο περνούσε πάνω από την κάτω άκρια του παραθύρου. Και από εκεί δε μπορούσα να δω παρά ένα δάσος από χαμόδεντρα και ορισμένα μεγαλύτερα δέντρα, και πιο πέρα μερικά μικρά βουνά. Τίποτα το σπουδαίο, δηλαδή, τίποτα για να πάρει το μυαλό μου από τη δυστυχία μου και την ανησυχία μου για τον Ζερότο.

Ας επανέλθουμε, όμως, στη στιγμή που η πολεμίστρια έφυγε από τον δεύτερο όροφο της φυλακής, αφήνοντάς με εντελώς μόνη. Βλέποντας πως δεν είχε νόημα να της φωνάζω, σταμάτησα και στράφηκα στο εσωτερικό του κελιού μου, το οποίο ήταν σκοτεινό. Μονάχα το φως των δαυλών του διαδρόμου υπήρχε για να το φωτίζει, γιατί το φως που έμπαινε από το στενό παραθυράκι, ψηλά στον τοίχο, ήταν τόσο λίγο που, ουσιαστικά, ήταν αμελητέο. Τις γωνίες δε μπορούσα καθόλου να τις δω, τυλιγμένες στις σκιές καθώς ήταν.

Έτσι, αφότου αντιλήφθηκα ότι κάπου μέσα στο χώρο μου βρισκόταν και ένα κρεβάτι, κάθισα εκεί, σταυρώνοντας τα πόδια μου επάνω και βγάζοντας τα δερμάτινα παπούτσια που φορούσα. Προσπάθησα, πάλι, να καλμάρω το φόβο μου, να τον καταπνίξω. Μην ανησυχείς, είπα στον εαυτό μου· όποιος σας έχει βάλει εδώ σας έχει βάλει για κάποιο λόγο, και ίσως να έρθει να σας δει. Τότε, θα του μιλήσεις, θα μάθεις τι θέλει. Θα βρείτε κάποια λύση.

Ύστερα, ο φόβος μου έγινε εξάντληση, και με πήρε ο ύπνος. Δεν ξέρω για πόση ώρα κοιμήθηκα, αλλά ξύπνησα ακούγοντας βήματα στον διάδρομο έξω απ'το κελί μου. Αμέσως, πετάχτηκα επάνω, και το πέτρινο πάτωμα διαπέρασε τα πόδια μου με την παγωνιά του, λες και οι κάλτσες μου δεν υπήρχαν. Ωστόσο, δεν έβαλα τα παπούτσια μου· πήγα, κατευθείαν, στο παράθυρο της σιδερένια πόρτας, και κοίταξα έξω.

Είδα τον Φύλακα Νώρολικ να έρχεται, βαστώντας ένα πιάτο στα χέρια. «Το δείπνο σας, κυρία,» είπε μόνο, και πέρασε το φαγητό μου μέσα από τη χαμηλή θυρίδα της πόρτας.

Εγώ το έπιασα, για να μην πέσει στο πάτωμα. Βραστό κρέας, διαπίστωσα, μέσα στη σούπα. «Ευχαριστώ,» είπα στο φύλακα.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε· γύρισε απ'την άλλη και άρχισε να φεύγει.

«Να σου κάνω μια ερώτηση;»

Σταμάτησε· έστρεψε λίγο το κεφάλι, για να με κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο. Τα μάτια του… γυάλιζαν μέσα στο ημίφως… είχαν κάτι το παράξενο εντός τους, σα να έβλεπαν πράγματα που δε μπορούσα εγώ ν'αντικρίσω.

Συνειδητοποίησα ότι ο φύλακας περίμενε την ερώτησή μου, έτσι είπα: «Πόση ώρα έχει περάσει, από τότε που με έφεραν;»

«Μη με ξαναρωτήσεις για το χρόνο, εδώ,» μου απάντησε εκείνος, και έφυγε δίχως άλλη κουβέντα.

Τα λόγια του με τρόμαξαν. Ήταν κανόνας της φυλακής αυτός; Να μη λένε ποτέ στους κρατούμενους το χρόνο; Βασανιστικό, σίγουρα, να μην ξέρεις πόση ώρα έχει περάσει, να νομίζεις ότι είσαι φυλακισμένος εδώ για μια αιωνιότητα…

Κάθισα, πάλι, στο κρεβάτι, βαστώντας τη σούπα με το κρέας στα χέρια μου και αναρωτούμενη αν ακόμα κι ο φύλακας ήξερε την ώρα. Ίσως κι εκείνος, πλέον, να είχε πάψει να τη μετρά σε τούτο το καταραμένο νησί. Ίσως να έκανα και λάθος…

Άρχισα να τρώω.

Το φαγητό δεν ήταν καλό, αλλά ήταν φαγητό, και εγώ πεινούσα.

Όταν η πολεμίστρια με σταμάτησε μπροστά από το κελί, κάποια σκέψη είχε αρχίσει να διαμορφώνεται στο νου μου. Τότε, η απαγωγέας μου με είχε διακόψει· τώρα, όμως, δε μπορούσε να το κάνει αυτό, καθότι απούσα. Κι έτσι θυμήθηκα εκείνο που είχα ακούσει για τις φυλακές του Βιρκνάλ. Στην αρχή, η μνήμη μου ήταν θολή, κάτι ακαθόριστο· αλλά, καθώς έτρωγα, το ακαθόριστο έγινε, σταδιακά, καθορισμένο: ένας θρύλος, μια φήμη, ένας ψίθυρος. Είχα ακούσει –ή διαβάσει· δεν ήμουν σίγουρη– ότι οι φύλακες του Νησιού της Εξορίας, όντως, δεν ήταν κανονικοί άνθρωποι, παρά κάτι παραπάνω, ή κάτι άλλο

ίσως. Ένας έφτανε σε καθεμία από τις φυλακές του Βιρκνάλ, γιατί μπορούσε να αισθανθεί όλα όσα συνέβαιναν εκεί μέσα. Δεν υπήρχε ανάγκη για άλλους φρουρούς, επειδή, αν κάποιος επιχειρούσε να ξεκλειδώσει μια από τις κλειδαριές των κελιών, ο φύλακας θα το ήξερε αμέσως και θα ερχόταν για να του κόψει τα χέρια. Νόμιζα ότι αυτό το συγκεκριμένο είχε συμβεί –κάποιος κρατούμενος είχε χάσει τα χέρια του έτσι. Και, αν όλα τούτα ήταν αλήθεια –πράγμα το οποίο δεν αμφέβαλα–, ο Φύλακας Νώρολικ πρέπει να ήξερε, τούτη τη στιγμή, ότι καθόμουν επάνω στο κρεβάτι και έτρωγα. Άραγε, ήξερε και τις σκέψεις μου;

Αισθάνθηκα τον Τρόμο της Παρακολούθησης, τότε.

Και, μην έχοντας τίποτ'άλλο να κάνω, άρχισα να φτιάχνω έναν κατάλογο από τρόμους μέσα στο νου: όλους όσους είχα αισθανθεί στη ζωή μου προσπαθούσα να τους ονοματίσω. Ίσως και να τρελαινόμουν· δεν είμαι σίγουρη. Και ίσως ακόμα η τρέλα εκείνης της περιόδου να έχει μείνει στο νου μου, γιατί συνεχίζω να γεμίζω τον κατάλογό μου με τρόμους, όποτε αισθάνομαι έναν καινούργιο, ή όποτε βλέπω κάποιον άλλο να αισθάνεται έναν τρόμο που νομίζω ότι δεν έχω αισθανθεί αλλά θα ήταν σωστό να τον προσθέσω κι αυτόν στον κατάλογό μου, δίνοντάς του όνομα.

~*~

Όπως καταλαβαίνετε, ύστερα από λίγο καιρό, άρχισα να χάνω την αίσθηση του χρόνου. Δεν είχα ιδέα, πλέον, πόσες μέρες βρισκόμουν κλεισμένη εδώ μέσα. Το στενό παραθυράκι στον τοίχο του κελιού μου δε με βοηθούσε και πολύ, γιατί ήταν τόσο ψηλά που δεν έκανα συχνά τον κόπο να το φτάσω, κι επιπλέον, δεν ήξερα πόσες ώρες κοιμόμουν· ίσως να κοιμόμουν μέρες ολόκληρες, μέσα στην κατάθλιψή μου, δίχως να το γνωρίζω. Και ο Ζερότο πού ήταν; Δεν τον είχα δει καθόλου, ούτε είχα ακούσει τις φωνές του. Μια φορά, όταν ο Φύλακας Νώρολικ μού έφερε φαγητό, τον ρώτησα πού είχαν βάλει τον ξάδελφό μου. Εκείνος δε μου απάντησε καθόλου· απλά, έφυγε χωρίς ν'ανοίξει το στόμα

του. Ήταν, μήπως, κι ετούτος κανονισμός της φυλακής; Να μη μου λέει αν είχαν εδώ τον Ζερότο; Να μη μου λέει αν ζούσε; Μπάσταρδοι! Όποιος κι αν ευθυνόταν για τούτη την κατάσταση θα πλήρωνε πολύ ακριβά. Αν κατάφερνα ποτέ να μάθω ποιος ήταν, κι αν βρισκόταν τούτο εντός των δυνατοτήτων μου, ναι, θα τον έκανα να πληρώσει πολύ, πολύ ακριβά. Άλλωστε, ήμουν σίγουρη πως εγώ και ο Ζερότο δεν του είχαμε κάνει τίποτα· εκείνος μας είχε βάλει στο μάτι, για κάποιο λόγο άγνωστο σε μας.

Και η θεία Φέλκιν… Τι να γινόταν, τώρα, η θεία Φέλκιν; Έψαχνε για μας; Είχε ανακαλύψει πού ήμασταν; Ή νόμιζε ότι χαθήκαμε περιέργως μέσα στην πόλη; Ή… μήπως της είχαν πει ότι πέσαμε σε κάποιο Άνοιγμα και μας έφαγαν τα Λό'ορ; Μακάρι να έκανε κάτι για να μας σώσει. Μακάρι να ήξερε πού βρισκόμασταν.

Πολλά βράδια (καταλάβαινα ότι ήταν βράδυ, επειδή δεν έμπαινε φως από το στενό παραθυράκι, ψηλά στον τοίχο), έβγαζα το περιδέραιο από το φόρεμά μου και το έτριβα με τα δάχτυλα, φέρνοντας τη θεία στο νου μου, ψιθυρίζοντας το όνομά της, όπως είχα ακούσει να λένε στα παραμύθια ότι κάποιοι καλούσαν τους μάγους. Όμως η θεία Φέλκιν δεν εμφανιζόταν, ως δια μαγείας, έξω απ'το κελί μου, για να το ανοίξει εύκολα με το χέρι της, παρότι κλειδωμένο, και να με πάρει απο δώ. Πάντα έκλαιγα, ύστερα από κάποιες ώρες αυτοσυγκέντρωσης και τριψίματος του περιδέραιου. Και μετά, με έπαιρνε ο ύπνος…

Μια από αυτές τις νύχτες που έκλαιγα, άκουσα βήματα στον διάδρομο. Και ήμουν σίγουρη πως δεν ήταν τα βήματα του Φύλακα Νώρολικ, γιατί ήταν πολύ πιο ελαφριά και δεν έκαναν τον ίδιο θόρυβο. Η θεία! σκέφτηκα αμέσως, και έτρεξα στο καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας, για να δω μια ρασοφόρο μορφή με κουκούλα να έρχεται προς το κελί μου.

Πάγωσα. Ήταν η θεία αυτή; Ή ήταν κάποιος άλλος; Μήπως είχα καλέσει κάποιον δαίμονα, τρίβοντας το φυλακτό; Και τώρα, αυτός ο δαίμονας τι θα έκανε; Θα με έτρωγε ζωντανή; Θα

κατασπάραζε τις σάρκες μου μέσα σε τούτο το κελί, αφού πρώτα με είχε βιάσει; Αισθάνθηκα να τρέμω.

Ο Τρόμος του Άγνωστου.

Ο Τρόμος της Ερχόμενης Απειλής.

Και οι δύο αυτοί τρόμοι με σφυροκοπούσαν εκείνη την ώρα.

Όμως, όχι, ας ερχόταν ο δαίμονας, άμα ήθελε. Καλύτερα να πέθαινα και να τελείωνε το μαρτύριό μου. Ούτως ή άλλως, κανείς δε θα μ'έβγαζε ποτέ απο δώ.

Ο άγνωστος ζύγωσε περισσότερο, και διέκρινα ότι το ράσο του ήταν πορφυρόμαυρο. Επίσης, πρόσεξα ότι βαστούσε ένα βιβλίο στο δεξί χέρι. Στάθηκε μπροστά στην πόρτα του κελιού μου και με κοίταξε από το καγκελωτό παράθυρο. Είδα δύο ψυχρά, γαλανά μάτια να με παρατηρούν μέσα από την κουκούλα, και ένα γυναικείο πρόσωπο.

«Καλησπέρα, Ριλάβια,» είπε.

Ξεροκατάπια, προσπαθώντας να σταθεροποιήσω τη φωνή μου. «Ποια είσαι;»

«Ονομάζομαι Ζαμέρα. Σου λέει κάτι το όνομα;»

Κούνησα, αργά, το κεφάλι μου. «Όχι.»

«Δηλαδή, δε με ξέρεις.» Η έκφρασή της έγινε σκεπτική. «Παράξενο που δε με ανέφερε. Αν και το περίμενα, για να πω την αλήθεια… Τέλος πάντων. Εδώ είναι το ημερολόγιό σου.» Πέρασε μέσα από τη θυρίδα το βιβλίο που κρατούσε.

Πράγματι, αυτό ήταν! Το ημερολόγιο! Γιατί μου το έδινε; Ποια ήταν; Τι σχέση είχε με όλα αυτά; Άραγε, την είχα καλέσει με το φυλακτό;

«Γράφεις καλά,» μου είπε, «και είσαι αρκετά παρατηρητική.»

«Γιατί βρίσκομαι εδώ; Ποιος τα κανόνισε όλα τούτα;»

«Εγώ.»

«Εσύ!»

Την ατένισα με μίσος. Αυτή η γυναίκα έφταιγε για όσα μαρτύρια είχαμε περάσει, εγώ κι ο Ζερότο!

«Τι σου κάναμε;» απαίτησα, νιώθοντας την ανάσα μου να έχει γίνει πιο γρήγορη, νιώθοντας το σαγόνι μου σφιγμένο, και τα

δόντια μου να τρίζουν από μόνα τους. Ήθελα να τη σκοτώσω. Αλλά θυμήθηκα ότι ο Ζερότο ήταν έτσι, όχι εγώ. Ένα κελί δε θα με άλλαζε. Θα φαινόμουν, πάλι, προσεκτική… όπως πάντα.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η γυναίκα.

«Τότε, γιατί μας κλείδωσες εδώ μέσα;» ρώτησα, ήρεμα τούτη τη φορά.

«Γιατί έπρεπε να σας απομακρύνω από την πόλη, για λίγο. Κάποιος προσπαθούσε να σας σκοτώσει.»

«Δεν έστειλες εσύ το φονιά που κυνήγησε το Ζερότο, στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες;»

«Όχι.»

«Τότε, ποιος;»

«Δεν έχει σημασία. Δε θα σας πειράξει, πλέον.»

«Είναι νεκρός;» θέλησα να μάθω. «Φυλακισμένος;»

«Τίποτα απ'τα δύο. Όμως δε θα σας πειράξει. Κι εσύ θα έρθεις μαζί μου.»

«Ο Ζερότο;»

«Θα δούμε τι θα κάνουμε και μ'αυτόν,» αποκρίθηκε η μυστηριώδης γυναίκα. «Αλλά εσένα θέλω.» Τα μάτια της γυάλισαν, ατενίζοντάς με.

Τρόμαξα. Συνοφρυώθηκα. «Είσαι ιέρεια της Φλόγας, σωστά;» Είχα δει ότι φορούσε πορφυρόμαυρο ράσο· και μονάχα αυτοί φορούσαν πορφυρόμαυρα ράσα στη Σερανβέλ.

Η γυναίκα μειδίασε, λεπτά. «Ναι. Θα ήθελες κι εσύ να γίνεις μία;»

Έκανα ένα βήμα πίσω. «Όχι. Καλύτερα όχι…»

Είδα θυμό στο βλέμμα της. «Θα γίνεις, όμως. Αλλιώς, θα μείνεις εδώ.»

«Με έβαλες στη φυλακή για να με αναγκάσεις να γίνω ιέρεια της Φλόγας;» απόρησα.

«Ήταν κι αυτός ένας λόγος,» απάντησε η γυναίκα. «Γιατί *μπορείς* να γίνεις ιέρεια· και, μάλιστα, πολύ ισχυρή, Ριλάβια.»

«Η θεία μου ήταν ιέρεια. Έχει αυτό καμια σημασία;»

«Η θεία σου μας πρόδωσε. Πρόσεξε να μην πέσεις κι εσύ στο ίδιο Παράπτωμα. Κανονικά, έπρεπε να ήταν νεκρή.» Είδα μίσος να καθρεπτίζεται στα μάτια αυτής της παράξενης γυναίκας που έλεγε πως την ονόμαζαν Ζαμέρα.

Ζαμέρα… Ζαμέρα… Είχε ποτέ η θεία αναφέρει το όνομά της; Αν μισούνταν τόσο μεταξύ τους, κάποτε πρέπει να την είχε αναφέρει. Αλλά δε θυμόμουν καμια τέτοια περίπτωση.

«Παρατηρείς ότι δε συμπαθώ και τόσο τη θεία σου, ε;» είπε η Ζαμέρα. «Μη με φοβάσαι γι'αυτό, όμως. Δεν έχω τίποτα εναντίον σου. Συγκεκριμένα, θέλω να σε κάνω ιέρεια της Φλόγας. Τι λες; Πρόκειται για πολύ υψηλή θέση στην Πόλη των Ανοιγμάτων, Ριλάβια. Και η θεία σου ήθελε να σου τη στερήσει, προφανώς· γιατί δε μπορεί να μην έβλεπε ότι είχες τη δύναμη να εναγκαλιστείς τη Φλόγα.»

«Η θεία Φέλκιν… Ποιος ο λόγος για να το κάνει…;»

«Γιατί η ίδια απέτυχε· και ξέρω πως δεν της αρέσει να βλέπει τους άλλους να πετυχαίνουν εκεί όπου εκείνη δεν κατόρθωσε τίποτα.»

«Πώς και τη γνωρίζεις τόσο καλά;»

«Θα σου πω, αργότερα. Για την ώρα, όμως, πρέπει να μου απαντήσεις σε ένα κρίσιμο ερώτημα, Ριλάβια: Θα έρθεις μαζί μου; Θα εναγκαλιστείς τη Φλόγα;»

Ύστερα από μερικές στιγμές, έγνεψα καταφατικά.

Έξι
Λαβύρινθοι μέσα σε λαβυρίνθους

Όπως έμαθα αργότερα, οι Φύλακες του Βιρκνάλ, πράγματι, δεν είναι φυσιολογικοί άνθρωποι. Κατ'αρχήν, όλοι, σε κάποιο στάδιο της ζωής τους, ήταν εγκληματίες, των οποίων τα εγκλήματα ήταν τόσο μεγάλα ή τρομερά που μονάχα τούτη η τιμωρία τούς ταίριαζε: να φρουρούν για πάντα τα κελιά άλλων κακοποιών και να γνωρίζουν κάθε στιγμή τι συμβαίνει μέσα σ'αυτά.

Πώς γίνονται έτσι; Τούτο δε θα σας το αποκαλύψω, γιατί θεωρείται μυστικό της πόλης, και δε βρίσκεται μέσα στη δικαιοδοσία μου να το πω, ακόμα και τώρα.

Αλλά, ας επιστρέψουμε εκεί όπου αφήσαμε τα γεγονότα. Η ιέρεια της Φλόγας Ζαμέρα είχε έρθει στο κελί μου, σε μια από τις φυλακές του Βιρκνάλ, για να μου προτείνει να την ακολουθήσω στο Ναό των Θεών της Φλόγας. Ήδη έχω αναφέρει πως δέχτηκα την πρότασή της· και δεν ήταν μονάχα από την ακατάσχετη επιθυμία μου να γλιτώσω από εκείνο το σκοτεινό, υγρό μέρος· γιατί ανέκαθεν οι ιερείς της Φλόγας μού κινούσαν το ενδιαφέρον και ήθελα να ξέρω περισσότερα γι'αυτούς. Η θεία Φέλκιν δεν έλεγε τίποτα, ωστόσο, κι εγώ δεν είχα άλλους τρόπους για να πάρω πληροφορίες, αφού όλοι στην πόλη τούς έτρεμαν, και δε μιλούσαν για εκείνους παρά μονάχα όταν ήταν ανάγκη· επειδή, βλέπετε, οι ιερείς της Φλόγας ήταν, συγχρόνως, και ιερείς του Θανάτου, αφού αυτοί έκαιγαν τους νεκρούς στον Τόπο της Φωτιάς, κι αφού οι Θεοί τους ήταν που κατασπάραζαν τα κουφάρια όλων όσων πέθαιναν εντός των τειχών της Σερανβέλ.

Εγώ ήμουν από τους λίγους ανθρώπους που θα έβλεπαν το εσωτερικό του Ναού. Και δεν εννοώ τον χώρο των προσκυνητών (όπως τον λέμε εμείς, οι ιερείς της Φλόγας), αλλά τα ενδότερα, εκεί όπου κανένας παρείσακτος δεν μπαίνει· και εκεί όπου με

οδήγησε η Ζαμέρα εκείνο το βράδυ που με έβγαλε από το κελί μου.

Όμως, προτού πάμε στο Ναό, διασχίσαμε τους ημιφωτισμένους διαδρόμους της φυλακής, ώσπου φτάσαμε στην είσοδο, πλάι από την οποία στεκόταν ο Φύλακας Νώρολικ, ακουμπισμένος στο δόρυ του και ατενίζοντας τον σκοτεινό ορίζοντα. Θυμάμαι πολύ έντονα το χάδι του ανέμου στο πρόσωπο και στα μαλλιά μου. Πόσο καιρό είχα να αισθανθώ αυτό το ανάλαφρο χάδι… Σίγουρα, δε μπορείτε να κατανοήσετε πώς αισθανόμουν εκείνη τη στιγμή, γιατί μονάχα ένας φυλακισμένος μπορεί να το κατανοήσει απόλυτα. Ο άνεμος δεν υπάρχει μέσα στις ανήλιαγες φυλακές, και είναι τόσο πολύτιμος όσο το χρυσάφι.

Παρά αυτό το έντονο συναίσθημα, όμως, δεν ξέχασα τον ξάδελφό μου, Ζερότο, που ακόμα βρισκόταν κλεισμένος μέσα στις φυλακές, και ρώτησα τη Ζαμέρα σχετικά μ'αυτόν. Τι θα γινόταν; Δε θα τον έβγαζε;

«Όλα στην ώρα τους, Ριλάβια,» μου αποκρίθηκε, μυστηριακά, εκείνη, δίχως να στραφεί να με κοιτάξει. «Τώρα, έλα μαζί μου.» Το χέρι της άγγιξε το δικό μου και άρχισε να βαδίζει επάνω στο παλιό, λιθόστρωτο μονοπάτι. Δε μπόρεσα ν'αντισταθώ, ούτε ν'αντιμιλήσω, λες και το άγγιγμά της είχε ασκήσει κάποια μυστικιστική επιρροή επάνω μου. Και, καθώς θυμήθηκα όλους τους θρύλους για τους ιερείς της Φλόγας, αυτή η επιρροή μεγάλωσε και μεγάλωσε και μεγάλωσε –ήμουν υπάκουη σκλάβα της, για την ώρα.

Φτάσαμε στην ακρογιαλιά, όπου μια βάρκα με πανί ήταν αραγμένη, και η σωτήρας μου μου έκανε νόημα να μπω. Μπήκα, αντικρίζοντας ερευνητικά τους μασκοφόρους άντρες που με περίμεναν. Και οι τρεις έκαναν μια μικρή υπόκλιση, βλέποντάς με· πράγμα το οποίο με παραξένεψε. Γιατί να κάνουν υπόκλιση σε μένα;

Ύστερα, μπήκε η Ζαμέρα, και τους είδα όλους να κάνουν μια ακόμα βαθύτερη υπόκλιση, μπροστά στην οποία η δική μου δεν μπορούσε να θεωρηθεί ούτε ένα απλό νεύμα του κεφαλιού.

«Στο Ναό,» πρόσταξε η ιέρεια, και η βάρκα ξεκίνησε να πλέει επάνω στα νυχτερινά νερά της θάλασσας, κατευθυνόμενη προς τα πολλά φώτα της Σερανβέλ.

Κάθισα την πλώρη, χωρίς να μιλώ και ακουμπώντας τα χέρια στα γόνατά μου.

Η Ζαμέρα στράφηκε στο μέρος μου, με ένα αχνό μειδίαμα να χαράζει το πρόσωπό της. «Μη φοβάσαι, Ριλάβια. Βρίσκεσαι υπό την επίβλεψή μου, τώρα.»

Η αλήθεια ήταν πως αυτό με τρόμαζε, γιατί δεν ήξερα καθόλου τούτη τη γυναίκα· ήταν μια άγνωστη για εμένα, ακόμα κι αν υποστήριζε ότι γνώριζε τη θεία μου. Αφήστε που απ'ό,τι είχα καταλάβει ήταν εχθρά της θείας Φέλκιν…

«Έχεις ερωτήσεις να μου κάνεις,» είπε η Ζαμέρα. «Το παρατηρώ στην έκφρασή σου.»

Ανασήκωσα τους ώμους. Οι ερωτήσεις μου ήταν τόσες πολλές που δεν ήξερα από πού να αρχίσω.

«Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι;» ρώτησα, ρίχνοντας μια ματιά στους τρεις μασκοφόρους άντρες, που οι μάσκες τους έμοιαζαν με μαύρες φλόγες.

«Ιερόδουλοι,» μου απάντησε η Ζαμέρα. «Υπηρετούν το Ναό, εξ ου και η ονομασία τους. Το όνομα του καθενός ξεχωριστά δεν έχει σημασία· ούτε κι εγώ το ξέρω. Απλά, να θυμάσαι ότι βρίσκονται μαζί μας για να μας υπηρετούν. Δεν πρόκειται ποτέ να αμφισβητήσουν τις προσταγές σου, Ριλάβια· ούτε πρόκειται ποτέ να σου προσφέρουν τη δική τους άποψη σε οτιδήποτε. Μονάχα θα υποκλίνονται και θα κάνουν ό,τι τους ζητάς, με όσο λιγότερα λόγια είναι εφικτό.»

Το θεώρησα απάνθρωπο, αν και ήξερα πως συνέβαιναν και πολύ χειρότερα πράγματα στη Σερανβέλ. Αναρωτήθηκα τι ήταν εκείνο που ωθούσε αυτούς τους ανθρώπους να γίνουν ιερόδουλοι. Και ρώτησα τη Ζαμέρα.

«Συνήθως, έχουν κάποιο μεγάλο χρέος στο Ναό, το οποίο δεν μπορούν αλλιώς να ξεπληρώσουν. Άλλες φορές, οι γονείς τους τους δίνουν σε μας, ως προσφορά στους Θεούς της Φλόγας ή ως

αντάλλαγμα ή δώρο για κάποια μας πολύτιμη υπηρεσία. Επίσης, πολλοί γίνονται ιερόδουλοι από ευλάβεια και μόνο.»

Δε μίλησα για λίγο, προσπαθώντας να χωνέψω όσα είχα ακούσει, ενώ στο μυαλό μου γύριζε, συνεχώς, η σκέψη του Ζερότο, τον οποίο είχαμε αφήσει πίσω, στη φυλακή του Βιρκνάλ.

Πλεύσαμε επάνω στον ποταμό Σίλμεργκιθ, περνώντας δίπλα από τη Συνοικία των Δηλητηρίων και τις Αποβάθρες του Κακού Νερού, και πλησιάζοντας τις Αποβάθρες Σανράφ, ενώ τα τέσσερα φεγγάρια μάς ατένιζαν ανάμεσα από τα σύννεφα του μελανού ουρανού.

«Πώς θα γίνω ιέρεια;» ρώτησα, τελικά, τη Ζαμέρα, καθώς η βάρκα μας σταματούσε σε μια αποβάθρα και ένας ιερόδουλος έβγαινε, για να τη δέσει σε μια δέστρα.

«Δεν μπορώ να σ'το περιγράψω με λίγα λόγια, Ριλάβια,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα, βγαίνοντας κι εκείνη από τη βάρκα. «Ωστόσο, δε χρειάζεται ν'ανησυχείς για τίποτα. Εγώ θα είμαι η καθοδηγήτριά σου.»

Την ακολούθησα επάνω στην αποβάθρα, και οι ιερόδουλοι ακολούθησαν εμάς. Ύστερα από μερικά βήματα, συναντήσαμε έξι οπλισμένους άντρες, ντυμένους με φολιδωτές αρματωσιές, πάνω από τις οποίες φορούσαν χιτώνες, με το Σήμα της Φλόγας κεντημένο.

«Ιεροφύλακες,» μου ψιθύρισε η Ζαμέρα.

Κατένευσα, καθώς το είχα ήδη καταλάβει.

Οι πολεμιστές μάς περιτριγύρισαν, για προστασία, και βαδίσαμε μέσα στους δρόμους της Άνω Συνοικίας του Ξίφους, ενώ ο κόσμος μάς έκανε χώρο για να περάσουμε. Μπορούσα να δω μονάχα μερικά τολμηρά μάτια να μας κοιτάζουν ανάμεσα από μισάνοιχτα πατζούρια ή μέσα από τις σκιές σοκακιών.

Φτάσαμε στην Οδό του Μικρού Ήλιου, την οποία διασχίσαμε κάθετα, πηγαίνοντας στην βόρεια πύλη του Ναού, που έστεκε ορθάνοιχτη, περιμένοντάς μας. Περάσαμε το κατώφλι και οι ιεροφύλακες διαλύθηκαν από γύρω μας, πιστεύοντας, προφανώς, πως ήμασταν αρκετά ασφαλείς εδώ πέρα και δε

χρειαζόμασταν, πλέον, την προστασία τους. Με ένα κούνημα του χεριού της Ζαμέρα, έφυγαν και οι ιερόδουλοι.

Το μέρος όπου, τώρα, βρισκόμουν πρέπει να ήταν ο χώρος των προσκυνητών. Λέω *πρέπει να ήταν* γιατί τότε δεν ήξερα ακόμα πού ήμουν, αφού ποτέ ξανά δεν είχα μπει στο Ναό. Κοίταξα γύρω μου με δέος. Η αίθουσα ήταν η μεγαλύτερη που είχα δει στη ζωή μου, καμωμένη από το πέτρωμα που οι ιερείς ονόμαζαν *σάλ'ριοθ* και στηριζόμενη σε πολλές λεπτές κολόνες, που νόμιζα ότι σε κάμποσα σημεία διαμόρφωναν καμάρες, άλλες πιο ψηλές κι άλλες πιο κοντές. Γενικά, το μέρος φάνταζε μυστηριώδες στα τότε αμύητά μου μάτια· και στην αίγλη του μυστηρίου του συνέβαλαν τα μέγιστα και οι πορφυρόμαυρες κουρτίνες που κρέμονταν ανάμεσα από αρκετούς από τους κίονες, και πίσω από τις οποίες φαίνονταν να στέκονται σκιερές φιγούρες –ιερείς ή προσκυνητές, υπέθετα· ή, μήπως, ήταν ιερόδουλοι ή ιεροφύλακες;

«Έλα μαζί μου,» μου είπε η Ζαμέρα, και βάδισε προς μια κατεύθυνση.

Ακολούθησα τα βήματά της, συνεχίζοντας να κοιτάζω επιφυλακτικά το περιβάλλον μου, το οποίο μου έμοιαζε εχθρικό, για κάποιο λόγο που δε μπορούσα ακριβώς να προσδιορίσω. Εντάξει, δεν ήξερα το μέρος, και φαινόταν σίγουρα μυστηριώδες, όμως γιατί να νομίζω ότι κάποιος εδώ μέσα ήθελε το κακό μου;…

Η Ζαμέρα πέρασε ανάμεσα από μερικούς λιγνούς κίονες, ενώ την ακολουθούσα· όταν, όμως, τράβηξε μία πορφυρόμαυρη κουρτίνα, πίσω της φανερώθηκε ένας άντρας, ντυμένος με το ράσο των ιερέων της Φλόγας. Ήταν ψηλός και είχε γκρίζα, πλούσια μαλλιά, τα οποία μπορούσα να δω πως ήταν καλοχτενισμένα, όπως φρεσκοξυρισμένο ήταν και το πρόσωπό του. Χαμογέλασε, αντικρίζοντάς μας.

«Καλησπέρα, Ζαμέρα,» χαιρέτησε.

«Καλησπέρα, Νάριο.»

Ο ιερέας έστρεψε το βλέμμα του σε μένα, και με κοίταξε από πάνω ως κάτω, σα να έψαχνε για κάτι επάνω μου. «Τι βλέπω

εδώ…» είπε. «Μια συγγενή της έκπτωτης ιέρειας Φέλκιν, αν δεν κάνω λάθος. Ποιο είναι το όνομά σου;» με ρώτησε.

«Ριλάβια,» αποκρίθηκα, αργά, παραξενεμένη από τον τρόπο του. Λες και με ήξερε από παλιά…

«Ριλάβια,» επανέλαβε ο Νάριο. Και στράφηκε στη Ζαμέρα. «Πού βρήκες αυτό το θησαυρό που νομίζαμε όλοι χαμένο;»

Με νόμιζαν χαμένη; Τι έλεγε αυτός ο άνθρωπος; Και γιατί ήμουν «θησαυρός»; Τόσο σημαντική τούς ήμουν;

«Κάποια άλλη στιγμή, ίσως, θα βρούμε χρόνο να τα κουβεντιάσουμε αυτά,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα. «Τώρα, μπορούμε να περάσουμε;»

«Ασφαλώς. Τυχαία βρέθηκα στο δρόμο σας, και δε θα ήθελα να σας καθυστερήσω.» Ο Νάριο βάδισε προς τα δεξιά, φεύγοντας από κοντά μας. Τα μάτια μου, γρήγορα, τον έχασαν ανάμεσα στις λιγνές κολόνες του χώρου των προσκυνητών.

«Ποιος ήταν αυτός;» ψιθύρισα στη Ζαμέρα.

«Εκείνος που έστειλε το δολοφόνο εναντίον του Ζερότο,» μου απάντησε η ιέρεια. «Να τον προσέχεις πολύ. Τώρα και στο μέλλον.» Και προχώρησε.

Την πήρα στο κατόπι, με όλο μου το είναι αναστατωμένο και το μυαλό μου μπερδεμένο με όσα αντίκριζα και άκουγα. Τα πάντα είχαν γίνει τόσο ξαφνικά… τα πάντα που είχαν σημασία, τουλάχιστον. Εκείνοι οι λιμανοφρουροί μάς είχαν πάρει άρον-άρον από το καράβι του Καπετάν Ρίμιλνταρ, ρίχνοντάς μας στις φυλακές του Βιρκνάλ κι αλλάζοντας τη ζωή μας με δραματικό τρόπο. Μετά, ο χρόνος είχε πάψει να μετρά, μέσα στο κελί μου. Και μετά, είχε έρθει η Ζαμέρα, για να με τραβήξει, πάλι άρον-άρον, στον κόσμο του Ναού της Φλόγας. Ήμουν, επομένως, χαμένη στο εσωτερικό ενός ατελείωτου λαβυρίνθου, ο οποίος βρισκόταν μέσα σε άλλους λαβύρινθους.

~*~

Το δωμάτιο της Ζαμέρα ήταν αρκετά μεγάλο, και καθίσαμε οι δυο μας μπροστά από το αναμμένο τζάκι και κοντά στο παράθυρο, κάτω από το οποίο φαίνονταν τα φώτα της νυχτερινής πόλης.

«Απο δώ και στο εξής, θα φέρεις τον τίτλο της διακόνισσας,» μου είπε, καθώς μου έδινε ένα ποτήρι κρασί, «και εγώ θα είμαι η καθοδηγήτριά σου.»

Πήρα το ποτήρι και ήπια μια μικρή γουλιά. Καλό κρασί, παρατήρησα. «Και αυτό θα ισχύει μέχρι που να γίνω ιέρεια;»

«Ναι.» Η Ζαμέρα κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα απέναντί μου.

«Και πώς θα το κατορθώσω τούτο; Να γίνω ιέρεια, εννοώ.»

Η καθοδηγήτριά μου ήπιε μια γουλιά από το δικό της κρασί. «Πρώτα, θα πρέπει να μάθεις για τους Κυρίους της Φλόγας· ύστερα, θα πρέπει να μάθεις να προσεύχεσαι σ'αυτούς· και, τέλος, θα πρέπει να τους κατανοήσεις βαθιά μέσα σου, ώστε να μπορείς να εναγκαλίζεσαι τη Φλόγα και να περνάς τα τρία στάδια.»

«Τα τρία στάδια; Δεν καταλαβαίνω…»

«Δε χρειάζεται να καταλαβαίνεις, ακόμα. Φτάνει μονάχα να ακολουθείς πιστά τις εντολές μου· και να θυμάσαι: μην εμπιστεύεσαι κανέναν μέσα στο Ναό. Η θεία σου έκανε πολλούς εχθρούς εδώ πέρα, οι οποίοι δε θα σε δουν και με τόσο καλό μάτι.»

«Όπως ο Νάριο,» είπα· και ρώτησα: «Γιατί ήθελε να δολοφονήσει το Ζερότο;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα. «Δεν έχω ιδέα πώς λειτουργεί ο νους του Νάριο. Είναι από τους πιο παράξενους ανθρώπους που θα συναντήσεις στο Ναό, γιαυτό και σου επαναλαμβάνω να τον προσέχεις, πολύ. Ό,τι σου λέει είναι ψέμα· τούτο να το έχεις πάντοτε στο μυαλό σου.»

«Θα το έχω,» υποσχέθηκα. «Όμως, τι θα γίνει με τον Ζερότο;»

«Για την ώρα, είναι ασφαλής εκεί όπου είναι.»

«Ασφαλής;» έκανα, απορημένη, σφίγγοντας τα χέρια της πολυθρόνας μου μέσα στις γροθιές μου. «Μα βρίσκεται στο–»

«Σιωπή!» με διέκοψε η καθοδηγήτριά μου. «Σιωπή,» επανέλαβε, πιο σιγανά. «Δε θα αναφέρεις ξανά αυτό το μέρος, εντάξει; Ποτέ. Αν το πληροφορηθούν ορισμένα συγκεκριμένα άτομα μέσα στο Ναό, ο ξάδελφός σου θα πεθάνει, Ριλάβια.»

Ένευσα. Δεν ήθελα να κάνω κάτι που θα διακινδύνευε τη ζωή του Ζερότο. Και, αν αυτός ο Νάριο μάθαινε πού βρισκόταν, αναμφίβολα, θα έστελνε κάποιον να τον σκοτώσει. Επομένως, έπρεπε να ξεχάσω για το Βιρκνάλ, εντελώς. Όμως, και πάλι, μπορούσα να τον αφήσω αιωνίως κλεισμένο εκεί πέρα; Δεν υπήρχε άλλη λύση;

Η Ζαμέρα ήπιε, αργά, μια γουλιά κρασί, παρατηρώντας με. «Είσαι σκεπτική,» είπε. «Αμφισβητείς όσα σου λέω;»

Κούνησα το κεφάλι. «Όχι.»

«Ωραία· έτσι πρέπει. Γιατί να ξέρεις: αν αρχίσεις να αμφισβητείς εμένα, τότε είσαι χαμένη, Ριλάβια. Κανείς δε θα σε προστατέψει μέσα στο Ναό, και είναι πολύ πιθανό να μη γίνεις ποτέ ιέρεια… αν καταφέρεις να παραμείνεις ζωντανή.»

«Θα κάνω ό,τι μου πεις,» της αποκρίθηκα. «Όμως… τον Ζερότο… Για πάντα εκεί πέρα θα τον αφήσουμε;»

«Όχι.» Η Ζαμέρα ήπιε άλλη μια γουλιά από το ποτήρι της.

«Πότε θα τον ελευθερώσουμε;»

«Όταν μάθω γιατί ήθελε ο Νάριο να τον σκοτώσει,» μου απάντησε. «Τώρα, θα σου πρότεινα να κάνεις ένα μπάνιο, για να διώξεις τη μυρωδιά του κελιού από πάνω σου. Ύστερα, θα σε οδηγήσουν στο νέο σου δωμάτιο. Να είσαι προσεκτική, και να θυμάσαι όσα σου τόνισα.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και βάδισε ως την πόρτα.

Την ακολούθησα, αφήνοντας το ποτήρι μου σε ένα τραπεζάκι.

Η Ζαμέρα άνοιξε και έκανε νόημα σε μια ιερόδουλη να πλησιάσει. Εκείνη ήρθε κοντά με γρήγορα βήματα και έκλινε το κεφάλι, σε ένδειξη σεβασμού.

«Τούτη είναι η Ριλάβια, μια νέα διακόνισσα· και εγώ είμαι η καθοδηγήτριά της. Οδήγησέ την στα λουτρά του Ναού, και φρόντισε να της παρέχεις ό,τι σου ζητήσει. Έπειτα, πήγαινέ την

στα δωμάτια των διακόνων, για να κοιμηθεί. Αν επιθυμεί κάποιον άντρα για το βράδυ, φρόντισε να τον έχει.»

Η ιερόδουλη έκλινε, πάλι, το κεφάλι, ενώ εγώ αισθάνθηκα αμήχανα με τα τελευταία λόγια της Ζαμέρα.

Η οποία στράφηκε στο μέρος μου και είπε, με σιγανή φωνή, ώστε να μην την ακούσει η δούλη του Ναού: «Αύριο το πρωί, θα στείλω κάποιον να σε φέρει σε μένα. Στο μικρό δάχτυλο του αριστερού του χεριού θα φορά ένα αργυρό δαχτυλίδι. Καληνύχτα, για τώρα.»

«Καληνύχτα, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα.

Η Ζαμέρα πρότεινε το χέρι της προς τη μεριά μου και εγώ, κλίνοντας το κεφάλι, το φίλησα. Κοιτώντας το πρόσωπό της, έκρινα πως έμεινε μάλλον ικανοποιημένη από την κίνησή μου· και τα μάτια της έλεγαν: *Μαθαίνεις γρήγορα, Ριλάβια. Αυτό θα είναι πολύ θετικό για σένα.*

Ύστερα, ακολούθησα την ιερόδουλη, όπως με είχε προστάξει η νέα μου καθοδηγήτρια. Εκείνη βάδιζε σιωπηρά εμπρός μου, τόσο σιωπηρά κι αθόρυβα που μου θύμιζε φάντασμα, με το μακρύ της χιτώνα να σέρνεται στους διαδρόμους του Ναού.

Τελικά, άνοιξε το ένα φύλλο μιας μεγάλης, διπλής, ξύλινης πόρτας, διακοσμημένης με σκαλίσματα λουόμενων. Μέσα, αντίκρισα μια πελώρια, πέτρινη αίθουσα, η οποία έμοιαζε να είναι διαιρεμένη σε άλλα μικρότερα δωμάτια, που αντί για τοίχους είχαν πορφυρόμαυρες κουρτίνες. Η ιερόδουλη παραμέρισε μία από αυτές τις κουρτίνες για μένα, ώστε να δω το λουτρό που ήταν πίσω της: ένα τετράγωνο άνοιγμα, γεμάτο με νερό, το οποίο διέθετε σκαλάκια στη μεριά όπου βρισκόμουν.

Μπήκα· και, στρεφόμενη πίσω μου, είδα ακόμα την ιερόδουλη να στέκεται εκεί, βαστώντας ανοιχτή την κουρτίνα. «Μπορείς να πηγαίνεις,» της είπα· κι εκείνη άφησε την κουρτίνα να κλείσει και, μάλλον, απομακρύνθηκε.

Γδύθηκα και κατέβηκα τα σκαλάκια του μπάνιου, νιώθοντας το νερό να με παίρνει στη δροσερή του αγκαλιά. Δροσερή, παρατήρησα, όχι κρύα –κάποιος πρέπει να το είχε θερμάνει.

Τελικά, ο Ναός δεν ήταν και τόσο άσχημο μέρος –σίγουρα, εκατό φορές καλύτερο από τις φυλακές του Βιρκνάλ. Ίσως, μάλιστα, να μου άρεσε περισσότερο κι από την έπαυλη των Λάνμπερθ. Άλλωστε, εδώ θα γινόμουν ιέρεια, και οι άλλοι θα με σέβονταν, όπως και τη Ζαμέρα. Δε θα ήταν καθόλου άσχημα, επομένως. Έκλεισα, για λίγο, τα μάτια και φαντάστηκα τον εαυτό μου να φορά ένα μακρύ, πορφυρόμαυρο ράσο.

Χαμογέλασα.

Όταν αρκετή ώρα κύλησε, αποφάσισα πως ήταν καιρός να βγω από το νερό και να πάω στο δωμάτιό μου, αλλιώς ήμουν βέβαιη ότι θα με έπαιρνε ο ύπνος εδώ μέσα. Ανέβηκα τα πέτρινα σκαλοπάτια και βγήκα. Κοίταξα τριγύρω, για τα ρούχα μου, αλλά δεν τα είδα πουθενά. Ανησύχησα. Ποιος τα είχε πάρει; Ήταν κι άλλος, ετούτη την ώρα, στα λουτρά; Κι αν ναι, γιατί μου είχε κλέψει τα ρούχα;

«Εγώ έχω τα ρούχα σας, κυρία,» άκουσα μια γυναικεία φωνή πίσω απ᾽την πορφυρόμαυρη κουρτίνα.

Την παραμέρισα, ίσα για να κοιτάξω, και είδα την ιερόδουλη να στέκεται εμπρός μου, βαστώντας στα χέρια της ένα μακρύ, μαύρο ράσο.

«Πού είναι τα ρούχα μου;» απαίτησα, θυμωμένη. «Γιατί τα πήρες;»

«Για να σας προσφέρω το νέο σας ράσο, κυρία,» αποκρίθηκε η ιερόδουλη, κοιτάζοντας το πάτωμα. «Το ράσο της διακόνισσας.»

«Μάλιστα,» είπα. «Εντάξει, δώστο μου.» Άπλωσα το χέρι.

Η ιερόδουλη μού το έδωσε, μαζί με ένα ζευγάρι μαύρα, δερμάτινα παπούτσια, κάλτσες, και εσώρουχα.

«Πετσέτα;» ρώτησα.

«Πρέπει να υπάρχει μία στο πλάι, κυρία.»

Έκλεισα την κουρτίνα και κοίταξα δίπλα μου. Όντως, εκεί υπήρχε μία πετσέτα. Την ξεκρέμασα και σκουπίστηκα. Έπειτα, ντύθηκα με το ράσο της διακόνισσας και βγήκα.

«Θα επιθυμούσατε, τώρα, να σας οδηγήσω στο κελί σας, κυρία;» με ρώτησε η ιερόδουλη.

Στο κελί μου; Η λέξη *κελί* χτύπησε μια ευαίσθητη χορδή μέσα μου. Τι εννοούσε *στο κελί μου*; Όμως, ύστερα, σκέφτηκα πως, μάλλον, με τη λέξη *κελί* ήθελε να πει *δωμάτιο.* Έτσι πρέπει να ονομάζονταν τα δωμάτια των διακόνων.

«Ναι,» της αποκρίθηκα. «Οδήγησέ με στο κελί μου.»

Εφτά
Νάριο

Το δωμάτιο όπου με πήγε η ιερόδουλη ήταν πολύ μικρότερο από αυτό της Ζαμέρα· ίσως, μικρότερο ακόμα και από το ένα τέταρτο αυτού. Ωστόσο, δεν είχα κανένα παράπονο, αφού υπήρχε ένα μαλακό, καθαρό κρεβάτι για να κοιμηθώ. Παράδεισος, σε σύγκριση με το κελί μου, στις φυλακές του Βιρκνάλ.

Η ιερόδουλη δεν έφυγε αμέσως, περιμένοντας την εντολή μου. Της έκανα νόημα με το χέρι, για να με αφήσει μόνη. Όταν η πόρτα έκλεισε, έβγαλα το ράσο της διακόνισσας και τα παπούτσια και έπεσα για ύπνο.

Εκείνο το βράδυ, είδα ένα παράξενο όνειρο· ή μάλλον κάτι με εμπόδισε από το να δω το όνειρο, και αυτό ήταν το παράξενο. Είχα το συναίσθημα ότι ήμουν έτοιμη να δω μια συνέχεια από εικόνες, μα εμπρός μου έβλεπα να παρουσιάζεται μια μαύρη, βελούδινη κουρτίνα· κι αντίκριζα μονάχα σκιές, και μετά τίποτα…

Ξύπνησα, νιώθοντας το περιδέραιο ζεστό επάνω στο στήθος μου. Το τράβηξα έξω από το μεσοφόρι μου και το κοίταξα. Δε φαινόταν πυρακτωμένο ή κάτι παρόμοιο, αλλά συνέχιζε να είναι ζεστό ανάμεσα στα δάχτυλά μου. Άραγε, είχε καμία σχέση με το όνειρο που δεν είδα; Ίσως. Άλλωστε, γι'αυτό το σκοπό μού το είχε δώσει η θεία: για να μη βλέπω όνειρα.

Τι να γινόταν η θεία, τώρα; Με αναζητούσε;

Και ο Ζερότο; Τι γινόταν, μέσα στο κελί του, στο Βιρκνάλ;

Οι σκέψεις ήρθαν αυθόρμητα στο νου μου, προτού προλάβω να τις εμποδίσω.

Ύστερα, άκουσα έναν γρήγορο χτύπο στην πόρτα μου, και μια αντρική φωνή: «Κυρία Ριλάβια;»

Σηκώθηκα από το κρεβάτι και φόρεσα το ράσο μου, πρόχειρα, ρίχνοντας το περιδέραιο στο εσωτερικό του μεσοφοριού μου. Ζύγωσα την πόρτα και τη μισάνοιξα, για ν'αντικρίσω έναν ιερόδουλο, με μαύρη μάσκα στο σχήμα φλόγας.

«Καλημέρα, κυρία Ριλάβια,» με χαιρέτησε. «Θα σας παρακαλούσα να έρθετε μαζί μου.» Και έκανε μια μικρή υπόκλιση.

Θυμούμενη τι μου είχε πει η Ζαμέρα, κοίταξα το αριστερό του χέρι. Στο μικρό του δάχτυλο είδα περασμένο ένα αργυρό δαχτυλίδι. Εντάξει, επομένως, αυτός ήταν.

«Μια στιγμή,» του αποκρίθηκα. Έκλεισα την πόρτα και στάθηκα μπροστά από τον καθρέφτη του μικρού κελιού, αφότου άνοιξα το παράθυρο. Χτένισα τα ανακατεμένα μου μαλλιά και, ύστερα, φόρεσα τα παπούτσια που μου είχε δώσει, χτες βράδυ, η ιερόδουλη. Έφτιαξα, κάπως, το ράσο επάνω μου και βγήκα από το δωμάτιο.

Ο ιερόδουλος, φυσικά, με περίμενε και, μόλις με είδε, έκλινε το κεφάλι και άρχισε να βαδίζει. Τον πήρα στο κατόπι. Διασχίσαμε αρκετούς διαδρόμους του Ναού. Ορισμένους τους θυμόμουν, ορισμένους όχι. Αυτό με ανησύχησε. Με πήγαινε αλλού, μήπως; Όχι στην Καθοδηγήτρια Ζαμέρα;

Αποκλείεται να συνέβαινε κάτι τέτοιο, είπα στον εαυτό μου. Εξάλλου, ο ιερόδουλος φορούσε το αργυρό δαχτυλίδι στο μικρό δάχτυλο του αριστερού του χεριού.

Κι όμως… τα μέρη όπου πηγαίναμε μου έμοιαζαν όλο και πιο άγνωστα. Από την άλλη, βέβαια, δε γνώριζα και πολύ καλά το Ναό –για την ακρίβεια, δεν τον γνώριζα *καθόλου* καλά –μόλις χτες βράδυ είχα έρθει. Άρα –και, σίγουρα, έτσι πρέπει να ήταν–, απλά, είχα ξεχάσει ορισμένους διαδρόμους· ή, ίσως να μην τους είχα προσέξει, όταν είχα πρωτοπεράσει από αυτούς· ή, ίσως ο ιερόδουλος να με πήγαινε από κάποια άλλη μεριά, για να φτάσουμε πιο γρήγορα, ή για κάποιο διαφορετικό λόγο – παράξενα πράγματα γίνονταν εδώ· η καθοδηγήτρια με είχε προειδοποιήσει για τούτο.

Ο ιερόδουλος σταμάτησε μπροστά σε μία ξύλινη πόρτα, που έμοιαζε με αυτή του δωματίου της Ζαμέρα, όμως ήμουν βέβαιη πως δεν ήταν. Πού με είχε οδηγήσει; Είχε αποφασίσει η καθοδηγήτριά μου να με συναντήσει αλλού, αυτή τη φορά;

Ο υπηρέτης του Ναού χτύπησε, δυο φορές… συνθηματικά, θα μπορούσα να πω. Η πόρτα άνοιξε, και ένας άντρας παρουσιάστηκε. Ο Νάριο! τον αναγνώρισα έκπληκτη. Και, αμέσως, μια παρόρμηση να τρέξω με κυρίεψε· όμως κατάφερα να ελέγξω τον εαυτό μου. Στο κάτω-κάτω, δεν είχα και πολλά μέρη για να πάω να κρυφτώ, και αυτός –ένας ιερέας της Φλόγας, οι οποίοι λεγόταν πως είχαν παράξενες δυνάμεις– στεκόταν εμπρός μου και με κοίταζε. Όχι, δεν υπήρχε διαφυγή από τούτο.

Ο Νάριο χαμογέλασε, φιλικά. «Ριλάβια, καλημέρα,» είπε. «Πέρασε· θα ήθελα να μιλήσουμε.» Και παραμέρισε από την πόρτα, κάνοντάς μου χώρο για να μπω.

Μπήκα, με σταθερά βήματα (ελπίζω)· δε θα με ωφελούσε σε τίποτα να του δείξω ότι τον φοβόμουν, παρότι κάτι τέτοιο αλήθευε.

(Ο Τρόμος του Παγιδευμένου.)

Όμως, μήπως, ο Νάριο, καθότι ιερέας της Φλόγας, μπορούσε να καταλάβει τι αισθανόμουν, έτσι κι αλλιώς;

Το δωμάτιο που αντίκρισα ήταν όμορφα στολισμένο με ξύλινα γλυπτά: ολόκληρα αγάλματα, τα οποία απεικόνιζαν άντρες και γυναίκες, καθώς και πράγματα ή ζώα –ένα καράβι, είδα, και ένα Λό'ορ. Τα μάτια πολλών γλυπτών είχαν μέσα τους ρουμπίνια, σμαράγδια, ή άλλους πολύτιμους ή ημιπολύτιμους λίθους.

Ο Νάριο έκλεισε την πόρτα και πρότεινε το χέρι του προς το τραπέζι, στο κέντρο του δωματίου. «Κάθισε,» με προέτρεψε.

Παρατήρησα το τραπέζι και διαπίστωσα ότι κι αυτό είχε στα πόδια του περίτεχνα σκαλίσματα, το ίδιο και οι καρέκλες. Προφανώς, ο Νάριο είχε μια κάποια μανία με τα ξύλινα γλυπτά. Καθώς ολοκλήρωνα αυτή μου τη σκέψη, κάθισα συγχρόνως στη μια άκρη του τραπεζιού.

Ο ιερέας κάθισε αντίκρυ μου. «Είσαι ανιψιά της Φέλκιν, σωστά;»

Κατένευσα, δίχως να μιλήσω.

«Ριλάβια, σε είπαμε…»

Κατένευσα, πάλι.

Ο Νάριο χαμογέλασε. «Δε χρειάζεται να με φοβάσαι τόσο. Τι σου έχουν πει για μένα;»

Το τελευταίο μπορούσα να καταλάβω ότι δεν ήταν ρητορική ερώτηση –πραγματικά, ήθελε να μάθει.

«Τίποτα το σπουδαίο,» του αποκρίθηκα, προσπαθώντας κι εγώ να χαμογελάσω. «Μονάχα γνωρίζω ότι κι εσείς είστε ιερέας της Φλόγας.»

«Όπως και η Ζαμέρα,» είπε εκείνος. Και ρώτησε: «Αλήθεια, πώς και αποφάσισε η Φέλκιν να σε δώσει στο Ναό; Κανονικά, θα έπρεπε να το είχε κάνει πιο νωρίς. Είσαι αρκετά μεγάλη, τώρα.»

«Αυτό σημαίνει ότι δε θα μπορώ να γίνω ιέρεια;» Ουσιαστικά, ήθελα να αλλάξω το θέμα: να το απομακρύνω από τη θεία Φέλκιν και τη Ζαμέρα, η οποία με είχε προειδοποιήσει να προσέχω αυτό τον άντρα… και η οποία, επίσης, μου είχε πει ότι θα ερχόταν ένας ιερόδουλος με αργυρό δαχτυλίδι στο μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού, για να με πάρει και να με πάει σ’εκείνη… όμως ο υπηρέτης με είχε φέρει εδώ…

«Φυσικά και μπορείς να γίνεις ιέρεια,» είπε ο Νάριο. «Συγκεκριμένα, αισθάνομαι μεγάλη δύναμη μέσα σου. Το μόνο που χρειάζεται είναι να μυηθείς σωστά, από έναν ιερέα που γνωρίζει καλά τα Μυστήρια της Φλόγας.

»Πάντως, δεδομένης αυτής σου της δύναμης, απορώ που η Φέλκιν δε σε είχε φέρει σ’εμάς νωρίτερα, όταν ήσουν νεότερη και θα μπορούσες να μάθεις τούτα τα πράγματα με περισσότερη ευκολία.»

«Ναι…» είπα μονάχα, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Δεν έχεις καμία ιδέα γιατί η θεία σου δεν το είχε αποφασίσει όταν ήσουν μικρότερη;»

«Όχι,» αποκρίθηκα, μη λέγοντας ψέματα αλλά ούτε κι αλήθεια· επειδή, για να του πω την αλήθεια, έπρεπε να του πω κιόλας για το Ζερότο.

«Επίσης, κάτι άλλο με παραξενεύει ακόμα περισσότερο,» είπε ο Νάριο, παρατηρώντας με προσεκτικά. «Ξέρεις τι είναι αυτό, Ριλάβια;»

«Όχι.»

«Απορώ που η Φέλκιν συμφώνησε να έχεις ως καθοδηγήτριά σου τη Ζαμέρα…»

«Γιατί;»

«Γιατί η Ζαμέρα μισούσε τη Φέλκιν, όταν εκείνη ήταν ακόμα ιέρεια της Φλόγας. Μάλιστα, πολλοί υποψιάζονται ότι αυτή τα κανόνισε έτσι, ώστε η θεία σου να πέσει στο Παράπτωμα και να εξοριστεί από το Ναό, χάνοντας την εύνοια των Θεών.»

Η Ζαμέρα μισούσε τη Φέλκιν… Ναι, αυτό το είχα καταλάβει… αλλά κι εκείνος, και ο Νάριο, δεν τη μισούσε; Μήπως, προσπαθούσε να με χρησιμοποιήσει; Ή, μήπως, η Ζαμέρα με χρησιμοποιούσε; Μήπως, *όλοι* τους με χρησιμοποιούσαν;

«Τι Παράπτωμα ήταν αυτό;» ρώτησα, γιατί ακόμα κανείς δε μου είχε εξηγήσει.

«Α, δεν ξέρεις, δηλαδή;» έκανε ο Νάριο, (δήθεν;) παραξενεμένος. «Δε σου το ανέφερε η καθοδηγήτριά σου;»

«Όχι.»

«Ίσως και να ήθελε να σου το κρύψει.»

«Γιατί να το κάνει αυτό;»

«Αναμφίβολα, θα έχει τους λόγους της,» με διαβεβαίωσε ο Νάριο. «Τώρα, θα ήθελες να μάθεις για το Παράπτωμα της θείας σου;»

«Ναι.» Ίσως τούτο να ξεδιάλυνε μερικά πράγματα εδώ πέρα… αν και πολύ το αμφέβαλα.

«Η Φέλκιν πρόδωσε μυστικά του Ναού, Ριλάβια,» είπε ο Νάριο, με μεγάλη σοβαρότητα στον τόνο της φωνής του.

«Τι είδους μυστικά;» ρώτησα.

«Γνώσεις τις οποίες επιτρέπεται να έχουν μονάχα οι ιερείς, και κανείς άλλος.»

«Και η θεία σε ποιον μίλησε γι'αυτές τις… γνώσεις;»

«Σε έναν έμπορο, ο οποίος αργότερα έγινε σύζυγός της. Χρειάζεται να σου αναφέρω και όνομα;»

«Διάρκο,» ψιθύρισα.

«Ακριβώς,» ένευσε ο Νάριο.

«Μα, αυτός έχει εξαφανιστεί, τώρα. Ίσως και να είναι νεκρός. Κανείς δεν ξέρει…»

«Πράγμα που κάνει την όλη κατάσταση ακόμα πιο ύποπτη, Ριλάβια. Συμφωνείς;»

«Πιο ύποπτη;» απόρησα. «Γιατί; Μάλλον, κάτι συνέβη στον Διάρκο, στα ταξίδια του, στ–» Σταμάτησα μόνη τον εαυτό μου, γιατί ήμουν έτοιμη να πω *στην Έντναργκ*· αλλά τούτες τις πληροφορίες είχα αποφασίσει να τις κρατήσω κρυφές από τον Νάριο, γιατί, ύστερα, μπορεί να παρασυρόμουν –ή η κουβέντα να με οδηγούσε εκεί– και να του μιλούσα και για τον Ζερότο.

«Πού;» με ρώτησε ο ιερέας της Φλόγας, με αλύγιστη έκφραση, η οποία δε φανέρωνε κανένα ίχνος συναισθήματος. Παράξενος άνθρωπος, πράγματι, όπως είχε πει η καθοδηγήτριά μου.

«Στη… στη θάλασσα,» είπα, βήχοντας συγχρόνως, για να του δείξω ότι είχα κομπιάσει επειδή ξεράθηκε ο λαιμός μου.

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκα ο Νάριο. «Έμπορος ήταν· ίσως και να πνίγηκε, σε κάποιο ναυάγιο. Ή ίσως, τώρα, να βρίσκεται κάπου αλλού, πολύ μακριά απο δώ –και από τη θεία σου.»

«Δεν καταλαβαίνω. Αφού την παντρεύτηκε, γιατί να μη θέλει να επιστρέψει;»

Ο Νάριο μειδίασε. «Θα μάθεις, σύντομα, ότι τα περισσότερα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται, Ριλάβια –ο Ναός θα σου το διδάξει. Τέλος πάντων, όμως. Εκείνο που εννοώ είναι πως η Ζαμέρα έβαλε τον Διάρκο να αποπλανήσει τη Φέλκιν, ώστε εκείνη να του αποκαλύψει τα μυστικά του Ναού και να πέσει στο Παράπτωμα.»

Αδύνατον! Η Ζαμέρα… Αλλά η Ζαμέρα μισούσε τη Φέλκιν, και το είχε παραδεχτεί κιόλας· δε μου το είχε κρύψει. Όμως… είχε φτάσει μέχρι εκεί; Και τώρα, γιατί ήθελε εμένα;

«Σου φάνηκε παράξενο τούτο;» με ρώτησε ο Νάριο. «Δε θα έπρεπε. Η Ζαμέρα είναι πασίγνωστη για τις ραδιουργίες της σε όλο το Ναό.»

Τον κοίταξα με δυσπιστία.

«Δε με πιστεύεις;» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ρώτα, τότε, όποιον ιερέα επιθυμείς. Το ίδιο θα σου πει για την καθοδηγήτριά σου.»

Η Ζαμέρα με είχε συμβουλέψει να μην τον πιστεύω: *Ό,τι σου λέει είναι ψέμα· τούτο να το έχεις πάντοτε στο μυαλό σου.* Κι ό,τι μου έλεγε εκείνη ήταν αλήθεια, δηλαδή; Πώς μπορούσα να είμαι βέβαιη γι'αυτό; Δε μπορούσα. Ίσως η Ζαμέρα να ήταν που, τελικά, έλεγε τα ψέματα. Ωστόσο, ούτε κι ετούτο τον άντρα εμπρός μου δεν μπορούσα να εμπιστευτώ.

Κι έμαθα το πρώτο και βασικότερο μάθημα του Ναού: *Μην εμπιστεύεσαι κανέναν.*

«Η Ζαμέρα, σίγουρα, έχει τους σκοπούς της που σε πήρε ως πνευματική της θυγατέρα,» συνέχισε ο Νάριο· «μην πιστέψεις οτιδήποτε άλλο σου πει.»

Ο ένας ιερέας εδώ μέσα προσπαθούσε να βγάλει το μάτι του άλλου· τούτο ήταν το μόνο βέβαιο. Αναρωτήθηκα πώς κατάφερναν να διατηρούν το Ναό έτσι…

Ο Νάριο έμεινε, για λίγο, σιωπηλός. Έπειτα, είπε: «Πού πρωτοσυνάντησες τη Ζαμέρα; Η Φέλκιν σε έδωσε σ'αυτήν; Ή εκείνη σε πήρε μακριά της, με άλλα μέσα;»

Δεν ξέρει ότι ο φονιάς του ακολουθούσε εμένα και το Ζερότο; αναρωτήθηκα. Κι απ'αυτό δεν υποθέτει, περίπου, τι έγινε; ότι, δηλαδή, η Ζαμέρα γλίτωσε, κάπως, εμένα και τον ξάδελφό μου από τα νύχια του;

Δάγκωσα το πάνω μου χείλος. «Έχει σημασία;» ρώτησα.

«Ίσως και να είναι το σημαντικότερο απ'όλα,» είπε ο Νάριο. Ύστερα, στένεψε τα μάτια. «Μήπως ήρθες στο Ναό κρυφά από τη θεία σου, Ριλάβια;»

«Περίπου…» παραδέχτηκα.

«Περίπου; Τι εννοείς;»

«Η θεία Φέλκιν δεν ξέρει ότι είμαι στο Ναό.» Τουλάχιστον, έτσι πίστευα.

«Τότε, *εσύ* αποφάσισες να έρθεις εδώ· δε σε ενθάρρυνε εκείνη.»

«Όχι, δε με ενθάρρυνε,» είπα. Είχα βαρεθεί να παίζω τούτο το παιχνίδι. Μου έκανε ερωτήσεις λες και γνώριζε πολύ λιγότερα από ό,τι νόμιζα πως γνώριζε. Μήπως, τελικά, *δεν* είχε στείλει αυτός το φονιά εναντίον του Ζερότο; Μήπως τον είχε στείλει η Ζαμέρα; Ρίγησα. Ή, μήπως, τον είχε στείλει κάποιος άλλος; Και ήταν ιερέας ή όχι;

Ο Τρόμος του Άγνωστου με κατέλαβε.

«Ίσως θα έπρεπε να την είχες συμβουλευτεί, πρώτα,» είπε ο Νάριο.

Αυτός ήταν ο άνθρωπος που υποτίθεται ότι μισούσε τη θεία μου; Δε μπορούσα να δω μίσος στα μάτια του, όπως είχα δει μίσος στα μάτια της Ζαμέρα. Αισθάνθηκα πως όλα είχαν αρχίσει να αναποδογυρίζουν μπροστά μου. Ζαλιζόμουν. Λαβύρινθοι μέσα σε λαβυρίνθους. (Και δεν είχα δει τίποτα ακόμα για το Ναό των Θεών της Φλόγας.)

«Ναι, ίσως,» αποκρίθηκα, προσπαθώντας να επικεντρώσω τον εαυτό μου στην κουβέντα μου μαζί του και σε τίποτα άλλο. «Όμως, τώρα, είναι πλέον πολύ αργά. Και θέλω να γίνω ιέρεια.» Ναι, ήθελα να γίνω ιέρεια. Αυτή η θέση με προσέλκυε, με καλούσε.

«Τότε, για οποιαδήποτε βοήθεια, θα βρίσκομαι στη διάθεσή σου, Ριλάβια,» προθυμοποιήθηκε ο Νάριο. «Μη διστάσεις να χτυπήσεις την πόρτα μου, όποτε θελήσεις.»

Η προσφορά του ήταν φιλική, προκλητική, όφειλα να παραδεχτώ. Ωστόσο, συνέχιζα να μην τον εμπιστεύομαι.

Κανέναν δε θα εμπιστευόμουν εδώ, πλέον. Ούτε καν τη Ζαμέρα. Θα ήμουν πολύ πιο προσεκτική μαζί της, απο δώ και στο εξής, υποσχέθηκα στον εαυτό μου. Γιατί, ακόμα κι αν κάθε λέξη του Νάριο ήταν ψέμα, αναμφίβολα, σε ένα πράγμα είχε πει την αλήθεια: η καθοδηγήτριά μου είχε τους σκοπούς της που με πήρε για πνευματική της θυγατέρα (ένας όρος που τώρα μάθαινα).

«Σ'ευχαριστώ,» του είπα. «Θα το έχω υπόψη μου. Τώρα, θα μπορούσα να πηγαίνω; Η Ζαμέρα, νομίζω, θα με περιμένει.»

«Ναι, θα σε περιμένει,» συμφώνησε ο Νάριο.

«Μου είχε πει ότι ένας ιερόδουλος με αργυρό δαχτυλίδι στο αριστερό χέρι θα ερχόταν για μένα…»

Χαμογέλασε. «Ήταν ο μόνος τρόπος για να σου μιλήσω, Ριλάβια. Και ήθελα, πραγματικά, να σε γνωρίζω· να γνωρίσω την ανιψιά της Φέλκιν.» Σηκώθηκε από το τραπέζι και μου έδωσε το χέρι του.

Σηκώθηκα κι εγώ και το έσφιξα.

Η χειραψία μας ήταν πιο ζεστή απ'ό,τι περίμενα.

«Χάρηκα για τη γνωριμία,» είπα.

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι άνθρωποι, όταν τους γνωρίζεις από κοντά, είναι, συνήθως, τόσο διαφορετικοί…»

Παράξενο αυτό που είπε, γιατί ίσχυε και για μένα όσο και γι'αυτόν, νόμιζα. Δεν τον περίμενα έτσι· κάπως αλλιώς τον περίμενα. Δεν ξέρω *πώς* ακριβώς, πάντως όχι έτσι.

Με οδήγησε ως την πόρτα και την άνοιξε, για να περάσω. Έξω, στεκόταν ο ιερόδουλος με το αργυρό δαχτυλίδι.

«Θα σε πάει στο δωμάτιο της Ζαμέρα,» μου είπε ο Νάριο.

Οκτώ
Το σημάδι

Ο ιερόδουλος με το αργυρό δαχτυλίδι με πήγε στο δωμάτιο της Ζαμέρα και χτύπησε την πόρτα. Η καθοδηγήτριά μου άνοιξε και μου έριξε ένα βλέμμα από πάνω ως κάτω.

«Γιατί άργησες τόσο;» με ρώτησε.

Τότε μόνο σκέφτηκα ότι ο Νάριο δε μου είχε ζητήσει να κρατήσω κρυφή την κουβέντα μεταξύ μας. Με είχε αφήσει να αποφασίσω μόνη μου τι θα έλεγα στη Ζαμέρα.

«Ήμουν κουρασμένη,» αποκρίθηκα, «από την προηγούμενη ημέρα. Συγνώμη, καθοδηγήτρια.» Κρατούσα το βλέμμα μου κάτω, για δύο λόγους: Ο ένας ήταν ότι δεν ήθελα να φανώ υπεροπτική μπροστά της ή να εκλάβει τα λόγια μου ως πρόκληση· ο άλλος ήταν επειδή δεν ήξερα αν μια ιέρεια της Φλόγας μπορούσε να καταλάβει άμα έλεγα ψέματα, όταν την κοιτούσα κατάματα.

«Πέρασε,» μου είπε μόνο.

Μπήκα στο δωμάτιο και κάθισα στην καρέκλα όπου με οδήγησε.

«Θυμάσαι τι σου είπα χτες;» με ρώτησε.

«Σχετικά με τι, καθοδηγήτρια;» Φοβήθηκα ότι είχε καταλάβει για τη συζήτησή μου με τον Νάριο και θα μου μιλούσε γι'αυτό.

Όμως όχι.

«Σου είπα ότι, πρώτα, θα πρέπει να μάθεις για τους Κύριους της Φλόγας. Είσαι έτοιμη για τούτο, Ριλάβια;»

Τώρα, ύψωσα το βλέμμα μου, για να κοιτάξω καλύτερα την καθοδηγήτριά μου. Ήταν ντυμένη με το πορφυρόμαυρό της ράσο και είχε τα μαλλιά της δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της· η έκφραση του προσώπου της ήταν σοβαρή, τα χείλη της σχημάτιζαν μια αλύγιστη ευθεία.

«Τι θα χρειαστεί να κάνω;»

«Να με ακολουθήσεις, και να ακούσεις προσεκτικά όσα θα σου πω.»

«Τότε, είμαι έτοιμη,» είπα.

«Πάμε, λοιπόν.»

Η Ζαμέρα βάδισε προς την πόρτα και την άνοιξε. Εγώ την πήρα στο κατόπι μέσα στους διαδρόμους του Ναού, τους οποίους τότε δεν ήξερα, αλλά σύντομα θα μάθαινα πολύ, πολύ καλά.

Η καθοδηγήτριά μου σταμάτησε να βαδίζει σε μια αρκετά μεγάλη αίθουσα που δε γνώριζα αν ήταν στο ισόγειο, στο υπόγειο, ή σε κάποιον από τους ορόφους του Ναού –τόσο μπερδεμένη ήμουν εδώ μέσα. Η αίθουσα ήταν χτισμένη από το πέτρωμα που αποκαλούσαν *σάλ'ριοθ* και είχε τέσσερις χοντρές κολόνες. Στο βάθος της στέκονταν τρία αγάλματα, που είχαν μορφές τις οποίες δεν μπορούσα εύκολα να κατανοήσω. Μέσα στο χώρο βρίσκονταν δύο άντρες με τα πορφυρόμαυρα ράσα των ιερέων, καθώς και άλλοι πέντε άνθρωποι –τρεις γυναίκες και δύο άντρες– με τα μαύρα ράσα των διακόνων. Έμοιαζαν να προσεύχονται· δε μιλούσαν.

Ύστερα, ο ένας ιερέας άνοιξε τα μάτια του και, μετά απ'αυτόν, και οι άλλοι –λες και τους είχε δώσει κάποιο νοητικό σύνθημα, χωρίς φωνή ή κίνηση του σώματος.

«Καλημέρα, Ζαμέρα,» χαιρέτησε. «Φέρνεις καινούργια διακόνισσα στον Ναό;»

«Καλημέρα, Σιλάρμο,» αποκρίθηκε η καθοδηγήτριά μου. «Ναι, φέρνω μια νέα διακόνισσα· και ήρθα για να της διδάξω τη φύση των Κυρίων μας.»

«Ίσως θα μπορούσαμε να βοηθήσουμε,» είπε ο άλλος ιερέας.

«Σε ευχαριστώ για την προσφορά σου, Τινάρο,» είπε η Ζαμέρα. «Όμως η Ριλάβια βρίσκεται ήδη υπό την καθοδήγησή μου –είναι πνευματική μου θυγατέρα.»

Στο άκουσμα του ονόματός μου, μια ξαφνική γυαλάδα φάνηκε να παίζει μέσα στα μάτια των δύο ιερέων.

«Γνωρίζει ο Αρχιερέας για τη νέα σου διακόνισσα, Ζαμέρα;» θέλησε να μάθει ο Σιλάρμο.

Η καθοδηγήτριά μου χαμογέλασε, καλοπροαίρετα. «Ασφαλώς και θα το μάθει, το συντομότερο δυνατό. Θα ήταν ποτέ δυνατόν να του το κρύψω;»

«Ασφαλώς όχι,» αποκρίθηκε ο Σιλάρμο.

Και ο Τινάρο πρόσθεσε: «Ας σε αφήσουμε, τώρα, στη διδασκαλία σου των Κυρίων μας. Σίγουρα, θα έχεις πολλά να μάθεις στη νέα διακόνισσα, Ζαμέρα.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Σιλάρμο. Και έκανε νόημα στους διακόνους να τον ακολουθήσουν, καθώς βάδιζε προς την έξοδο της αίθουσας, μαζί με τον Τινάρο. Οι δυο τους έμοιαζαν έτοιμοι να αρχίσουν τις δολοπλοκίες, τη στιγμή που θα έβγαιναν από το δωμάτιο. Επίσης, είχα την εντύπωση πως γνώριζαν ποια, πραγματικά, ήμουν. Πρέπει να είχαν ακούσει για μένα, όπως, γενικά, με ήξεραν στο Ναό: Ριλάβια, η ανιψιά της έκπτωτης ιέρειας Φέλκιν.

«Λοιπόν,» είπε η καθοδηγήτριά μου, με ένα χαμόγελο. «Τώρα που είμαστε μόνες, πλησίασε το πρώτο άγαλμα, πνευματική μου θυγατέρα.» Και έστρεψε το βλέμμα της στο πρώτο άγαλμα από τα αριστερά.

Το κοίταξα λεπτομερειακά και είδα πως επρόκειτο για μια όρθια μορφή, η οποία δεν έμοιαζε και τόσο με άνθρωπο, αλλά με έναν ορθογώνιο λίθο με στρογγυλεμένες άκριες. Όμως στο εσωτερικό του λίθου νόμιζα ότι μπορούσε να διακρίνω κινήσεις, σαν φλόγες, οι οποίες δεν είχαν ακόμα δυναμώσει, οι οποίες σάλευαν.

Πλησίασα, και άπλωσα το δεξί μου χέρι, επιφυλακτικά, για να αγγίξω την πέτρα. Η καθοδηγήτριά μου δε μου είπε τίποτα, έτσι την άγγιξα. Ήταν ζεστή, διαπίστωσα, σα να είχε μείνει πολλές, πολλές ώρες στον ήλιο, την πιο θερμή ημέρα του Καλοκαιριού.

«Αυτός είναι ο Νάοργκομ, ο Κύριος της Φλόγας-που-Αρχίζει-να-Φουντώνει,» με πληροφόρησε η Ζαμέρα.

«Τούτη η πέτρα είναι ο ένας Θεός της Φλόγας;» απόρησα.

«Η πέτρα δεν είναι ο Θεός, Ριλάβια. Η πέτρα είναι μια απεικόνιση του Θεού μονάχα: μια απεικόνιση για να μας τον θυμίζει. Ο Νάοργκομ, όπως και οι υπόλοιποι Θεοί, βρίσκεται παντού γύρω μας· και τον χρειαζόμαστε: είναι το πρώτο μας σκαλοπάτι, για να φτάσουμε στο μεγαλείο των άλλων.»

Δεν καταλάβαινα και πολλά από αυτά· περισσότερο με παραξένευε ο λίθος εμπρός μου, η θερμότητά του, οι αχνές κινήσεις μέσα του. «Από *σάλ'ριοθ* είναι φτιαγμένος…;» μουρμούρισα, αβέβαια.

«Ναι.»

Έριξα μια ματιά στην αίθουσα, γύρω-γύρω. «Όμως δε μοιάζει και τόσο με τις άλλες παρόμοιες πέτρες.»

«Γιατί δεν είναι μια κανονική πέτρα *σάλ'ριοθ*, θυγατέρα,» εξήγησε η Ζαμέρα. «Είναι η θεία λίθος του Νάοργκομ, και έχει πολύ μεγάλη σημασία.

»Πλησίασε, όμως, και τον Ρουάζναλ, τη Δυνατή Φλόγα.»

Έστρεψα το βλέμμα μου στο δεύτερο άγαλμα από αριστερά. Ήταν κι αυτό μια όρθια πέτρα *σάλ'ριοθ*, όμως έμοιαζε, ουσιαστικά, με οργισμένη φωτιά επάνω στον κορμό ενός δέντρου… μια φωτιά την οποία μπορούσα να δω να κινείται πολύ περισσότερο από εκείνη εντός της θείας λίθου του Νάοργκομ. Άπλωσα, πάλι, το χέρι μου–

«Με προσοχή,» με προειδοποίηση η καθοδηγήτριά μου· «με πολύ προσοχή, Ριλάβια.»

«Είναι επικίνδυνο;»

«Μερικές φορές. Αλλά άγγιξέ το, μάθε πώς είναι να έρχεσαι σε επαφή με τη Δυνατή Φλόγα.»

Άγγιξα τη θεία λίθο του Ρουάζναλ…

Μεγάλη θερμότητα πλημμύρισε την παλάμη μου, σαν βραστό νερό… διαπέρασε το χέρι μου… τον πήχη… τον ώμο μου… Ξεχύθηκε μέσα στο κορμί μου, φλογίζοντάς το. Η θεία λίθος, τώρα, στριφογύριζε εμπρός μου, γρήγορα… γρήγορα… γρήγορα, γρήγορα, γρήγορα… γρήγορα-γρήγορα-γρήγορα-γρήγορα… Έβλεπα φλόγες, να χορεύουν, να υψώνονται σαν πύρινη στήλη,

λες κι όλος ο Άρμπεναρκ να καιγόταν μέσα σε μια φλογερή λαίλαπα.

«Φτάνει.»

Αισθάνθηκα τη Ζαμέρα να με τραβά πίσω. Παραπάτησα, αλλά εκείνη με συγκράτησε· δε με άφησε να πέσω.

«Δεν πρέπει να το αφήνεις τούτο να σου συμβαίνει,» μου είπε. «Πρέπει να έχεις αυτοέλεγχο, Ριλάβια· να ξέρεις πού βρίσκεσαι, να μην επιτρέπεις στην ισχύ της Φλόγας να σε παρασύρει. Να μπορείς να τραβήξεις το χέρι σου πίσω όταν *εσύ* το θέλεις.»

Βλεφάρισα, καθώς αισθανόμουν μια δροσιά να με διαπερνά. Ατένισα την αίθουσα. Δεν ήταν όπως πριν: παντού υπήρχε μια πορτοκαλοκόκκινη απόχρωση, σαν η λαμπρότητα της φωτιάς να μην είχε εγκαταλείψει ακόμα τα μάτια μου.

Ύστερα, η δροσιά έγινε κρύο. Έτριψα τα χέρια μου.

«Στάσου όρθια,» άκουσα τη Ζαμέρα να μου λέει.

Δεν καταλάβαινα. Δε στεκόμουν ήδη όρθια; Τι συνέβαινε; Α, ναι… Τότε το αντιλήφθηκα. Η καθοδηγήτρια με κρατούσε· τα πόδια μου δεν πατούσαν κανονικά στο έδαφος… Κάτι γινόταν… κάτι δεν πήγαινε καλά…

Το κρύο μεγάλωσε, μεγάλωσε, μεγάλωσε.

Έτρεμα.

«*Ριλάβια*.» Τώρα, η φωνή της Ζαμέρα ερχόταν απόμακρη στ'αφτιά μου. «*Ριλάβια, προσπάθησε να σταθείς.*»

Το κρύο μούδιασε όλο μου το κορμί.

Σκοτάδι.

~*~

Όπως θα μπορείτε να καταλάβετε, η πρώτη μου επαφή με τον Ρουάζναλ, το Θεό της Δυνατής Φλόγας, ήταν κάθε άλλο παρά ευχάριστη. Και, φυσικά, η Ζαμέρα έφταιγε για όλα. Ποτέ δεν αφήνεις έναν διάκονο να αγγίξει τη θεία λίθο του Ρουάζναλ· και καλύτερα είναι να μην τον αφήνεις να αγγίξει ούτε αυτή του Νάοργκομ, γιατί παράξενα πράγματα έχουν συμβεί σε διάφορες

περιστάσεις στο Ναό. Συγκεκριμένα, έχω δει έναν διάκονο να πεθαίνει ακαριαία από την επαφή με τη θεία λίθο του Νάοργκομ.

Όμως η Ζαμέρα είχε τα σχέδιά της για μένα, και ήθελε να κάνει ένα πείραμα. Άραγε, τα αποτελέσματα ήταν αυτά που περίμενε; Υποθέτω πως όχι.

Όταν ξύπνησα, ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, στο κελί. Μια μελαχρινή κοπέλα, με μακριά, λεία μαλλιά, καθόταν σε ένα σκαμνί, κοντά μου. Φορούσε το μαύρο ράσο διακόνισσας. Δεν την αναγνώρισα αμέσως.

«Ποια είσαι…;» μουρμούρισα. Τώρα, πλέον, δεν αισθανόμουν το ψύχος να μου διαπερνά το κορμί, όμως ήμουν, σίγουρα, εξουθενωμένη.

«Με είδες πριν, στην Αίθουσα των Θέων,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ονομάζομαι Κινίρια. Κι εσύ είσαι η Ριλάβια, απ'ό,τι μου είπαν…»

Ένευσα. «Ναι. Καλά σου είπαν.» Έκανα τα μαλλιά μου πίσω. Ανασηκώθηκα επάνω στο κρεβάτι, βάζοντας ένα μαξιλάρι πίσω απ'την πλάτη μου.

«Πώς αισθάνεσαι;» με ρώτησε η Κινίρια.

«Εξουθενωμένη.»

«Σε έβαλε να αγγίξεις τον Ρουάζναλ;»

«Η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα;»

Η Κινίρια κατένευσε, περιμένοντας την απάντησή μου.

«Πήγα να τον αγγίξω, και εκείνη με… με προέτρεψε. Γιατί αισθάνθηκα έτσι; Όλοι έτσι αισθάνονται, όταν αγγίζουν τη θεία λίθο;»

Η Κινίρια έσμιξε τα χείλη. Ύστερα, είπε: «Κανονικά, δεν έπρεπε να σε είχε αφήσει να την αγγίξεις.»

«Γιατί;»

«Είναι επικίνδυνο.»

«Ναι, αυτό μου το είπε. Όμως… όμως με προέτρεψε να προσπαθήσω, να μάθω πώς θα νιώσω μετά από το άγγιγμα.»

«Παράξενο τούτο. Εμένα ο Καθοδηγητής Σιλάρμο με έχει προστάξει να μην αγγίξω τις θείες λίθους, μέχρι εκείνος να μου το ζητήσει· δηλαδή, μέχρι να μάθω πιο πολλά για τον Νάοργκομ

και να έχω περισσότερο ελέγχω επάνω στη Φλόγα. Εσύ είσαι πολύ νέα, έτσι;»

Πολύ νέα; Αυτή η κοπέλα ήταν μικρότερη από εμένα! «Τι εννοείς, 'πολύ νέα';»

«Ότι δεν ξέρεις ακόμα πολλά για τη Φλόγα.»

«Ναι, όντως,» παραδέχτηκα. «Τούτη ήταν η πρώτη μου εμπειρία, υποθέτω. Όταν άγγιξα τον Νάοργκομ, δεν έπαθα τίποτα, πάντως…»

Η Κινίρια φάνηκε σκεπτική. «Αυτός και ο Ρέηζ είναι οι πιο ήπιοι Θεοί, Ριλάβια,» με πληροφόρησε.

«Ο Ρέηζ;»

«Ο τρίτος Θεός της Φλόγας: η Φλόγα-που-Αρχίζει-να-Πεθαίνει.»

«Μάλιστα,» είπα, αργά.

«Κανονικά, πρέπει, πρώτα, να μάθεις να εναγκαλίζεσαι τον Νάοργκομ, μετά τον Ρουάζναλ, και τέλος, τον Ρέηζ. Δε μπορεί να γίνει αντίστροφα ή διαφορετικά. Τουλάχιστον, έτσι μου έχει πει ο Καθοδηγητής Σιλάρμο· και τον πιστεύω, ασφαλώς.»

«Πού είναι η δική μου καθοδηγήτρια, τώρα;»

«Την κάλεσαν οι Πρωθιερείς και ο Αρχιερέας, για να μιλήσουν μαζί της, αναμφίβολα σχετικά με αυτό που σου συνέβη.»

«Πόση ώρα έχει περάσει από τότε που έχασα τις αισθήσεις μου;»

«Είναι απόγευμα, τώρα, κι εσύ λιποθύμησες το πρωί. Πεινάς;»

Το σκέφτηκα λίγο. Πράγματι, πεινούσα. Ένευσα.

«Μισό λεπτό.» Η Κινίρια σηκώθηκε από το σκαμνί και βγήκε από το κελί μου, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Τεντώθηκα επάνω στο κρεβάτι, προσπαθώντας να ξεμουδιάσω τα μέλη μου. Τότε, αισθάνθηκα κάτι να με ξύνει ανάμεσα στα στήθη. Νόμιζα ότι ήταν το περιδέραιο της θείας Φέλκιν και έκανα να το βγάλω μέσα από το μεσοφόρι μου. Όμως δεν το βρήκα εκεί· κάποιος το είχε πάρει. Κοίταξα τριγύρω, στο κελί. Τα μάτια μου δεν το εντόπισαν πουθενά.

Μου το είχαν κλέψει; Ποιος;

Ας μην έβγαζα γρήγορα συμπεράσματα. Όταν ερχόταν η Κινίρια, θα τη ρωτούσα.

Κάτι, όμως, συνέχιζε να με ξύνει. Το έτριψα, αλλά αυτό δε με ανακούφισε. Δεν καταλάβαινα γιατί συνέβαινε τούτο. Δεν υπήρχε σ'εκείνο το σημείο τίποτα για να με ενοχλεί. Προς στιγμή, φοβήθηκα.

Ο Τρόμος του Άγνωστου.

Ο Τρόμος του Άμεσου Κινδύνου.

Σηκώθηκα, αμέσως, από το κρεβάτι μου. Παραπάτησα· παραλίγο να πέσω. Πιάστηκα από τον τοίχο και στηρίχτηκα. Δεν ήμουν ακόμα σε τόσο καλή κατάσταση, προφανώς. Αλλά έπρεπε να μάθω τι ήταν αυτό το καταραμένο πράγμα επάνω μου, το οποίο με ενοχλούσε έτσι.

Στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη και κοίταξα τον εαυτό μου.

Κανονική μού φαινόμουν. Τίποτα παράξενο στο πρόσωπό μου ή στα χέρια μου.

Έπιασα, αργά, τις κάτω άκριες του μεσοφοριού μου. Θυμάμαι ότι τα δάχτυλά μου έτρεμαν, και μπορούσα να αισθανθώ ένα μεγάλο μέρος εκείνου του απόκοσμου ψύχους να επανέρχεται· αλλά ήμουν βέβαιη ότι οφειλόταν στον τρόμο μου.

Ο Τρόμος της Ίσως Επικίνδυνης Αποκάλυψης.

Σήκωσα το μεσοφόρι μου, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. Και κοίταξα τον εαυτό μου. Ανάμεσα στα στήθη μου ήταν κάτι κόκκινο, σαν πληγή, σαν σημάδι. Το περιδέραιο μού το είχε κάνει; Δε νόμιζα. Αλλά, αν δεν το είχε κάνει το περιδέραιο, τότε πώς είχε προκληθεί; Είχε καμία σχέση με το ότι άγγιξα τη θεία λίθο του Ρουάζναλ; Δεν έπρεπε, τελικά, να την είχα αγγίξει. Η Κινίρια είχε δίκιο. Γιατί η Ζαμέρα με είχε προτρέψει να την αγγίξω; Το μούδιασμα εξαπλώθηκε επάνω μου. Τα δάχτυλά μου έτρεμαν περισσότερο.

Άκουσα την πόρτα ν'ανοίγει.

Αμέσως, άφησα το μεσοφόρι να πέσει μπροστά μου.

«Είσαι καλύτερα, απ'ό,τι βλέπω,» είπε η Κινίρια πίσω μου. Μπορούσα να τη δω από τον καθρέφτη: Έμπαινε στο δωμάτιό

μου, βαστώντας έναν δίσκο με φαγητό. Η μυρωδιά του χτύπησε τα ρουθούνια μου και με συνέφερε κάπως. Ξαφνικά, συνειδητοποίησα ότι δεν είχα φάει τίποτα χτες βράδυ. Είχα πέσει κατευθείαν για ύπνο, μετά από το μπάνιο μου στα λουτρά του Ναού· και, ύστερα, ούτε πρωινό δεν είχα πάρει, με την επίσκεψή μου στο δωμάτιο του Νάριο και, στη συνέχεια, της Ζαμέρα. Έτσι, τώρα, ένιωσα την κοιλιά μου να αντιδρά πάραυτα στην παρουσία του φαγητού.

Μισοξάπλωσα στο κρεβάτι, καθώς η Κινίρια πλησίαζε, για ν'ακουμπήσει το δίσκο επάνω στα γόνατά μου. Φασόλια, παρατήρησα, και πατάτες, ελιές, τυρί και ψωμί, μαζί με ένα αρκετά μεγάλο ποτήρι κρασί. Τους χίμησα, δίχως καθυστέρηση. Ωστόσο, στο νου μου συνέχιζε να παραμένει το σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου. Και όχι μονάχα στο νου μου, γιατί ακόμα μπορούσα να το αισθανθώ να με ενοχλεί. Ενώ η Κινίρια με κοίταζε να τρώω, εγώ προσπαθούσα να καταλάβω, με λογικούς συνειρμούς, τι είχε συμβεί, γιατί είχε παρουσιαστεί αυτό το πράγμα επάνω μου. Άραγε, η Ζαμέρα θα μπορούσε να το εξηγήσει; Ή, μήπως, και η διακόνισσα εμπρός μου μπορούσε να το κάνει αυτό; Την ατένισα, για λίγο, καθώς μασούσα τη μπουκιά μου. Εκείνη νόμισε πως με πείραζε το βλέμμα της και κοίταξε αλλού. Δεν της είπα τίποτα· επέστρεψα στο φαγητό μου, σκεπτόμενη ότι αποκλείεται αυτή να γνώριζε κάτι. Καλύτερα να μην της το ανέφερα. Στις Σκιές όλοι τους! Δεν ήξερα ποιον να εμπιστευτώ εδώ μέσα.

Σκέφτηκα να επιχειρήσω να φύγω από το Ναό, να πάω πίσω, στην έπαυλη των Λάνμπερθ και στη θεία Φέλκιν, να της πω για το Ζερότο και να τον βγάλουμε από το Βιρκνάλ. Όμως είχα ένα προαίσθημα ότι οι ιερείς δε θα με άφηναν να φύγω, τώρα. Ειδικά η Ζαμέρα. Και ίσως και άλλοι. Ο Νάριο; Δεν ήμουν σίγουρη γι'αυτόν. Πάντως, γενικά, όλοι εδώ μέσα φαινόταν να με έχουν ακουστά. Δεν ήταν τυχαίες οι εκφράσεις στα πρόσωπα των Σιλάρμο και Τινάρο, όταν η Ζαμέρα τούς είπε για μένα. Τι το ιδιαίτερο είχα; Επειδή ήμουν ανιψιά της Φέλκιν έκαναν έτσι;

Το φαγητό μου τελείωσε, και ήπια μια μεγάλη γουλιά από το κρασί.

«Θέλεις κι άλλο;» με ρώτησε η Κινίρια.

«Όχι, σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκα, και ήπια ακόμα μια γουλιά από το ποτό μου. «Εσύ έχεις φάει;»

«Ναι, από το μεσημέρι.»

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

Ανασήκωσε τους ώμους. «Ασφαλώς.»

«Εσύ πήρες ένα περιδέραιο που είχα;»

«Περιδέραιο;»

«Ναι. Το φορούσα στο λαιμό μου, προτού λιποθυμήσω.»

«Δεν ξέρω τίποτα για κανένα περιδέραιο, Ριλάβια. Κατ'αρχήν, δε σε έφερα εγώ εδώ.»

«Ποιος με έφερε;»

«Δύο ιερόδουλοι, νομίζω.»

«Μαζί με την Καθοδηγήτρια Ζαμέρα;»

«Εε…» Συνοφρυώθηκε, σκεπτική. Το στρογγυλωπό της πρόσωπο φάνηκε να παίρνει μια σχεδόν κωμική έκφραση. «Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως. Εμένα μετά με κάλεσαν. Ο Καθοδηγητής Σιλάρμο μού είπε να πάω στο κελί σου, για να σε προσέχω.»

Σηκώθηκε από το σκαμνί. «Όμως ας ρίξουμε μια ματιά τριγύρω. Αν είχες επάνω σου αυτό το περιδέραιο, δε μπορεί να το πήραν μαζί τους οι ιερόδουλοι· κάπου εδώ θα το άφησαν.» Πλησίασε την κρεμάστρα και έψαξε μέσα στο ράσο μου, όμως δεν το βρήκε. Ύστερα, κοίταξε παντού μέσα στο κελί, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Στράφηκε να με ατενίσει. «Είναι περίεργο,» είπε. «Δε μπορεί να χάθηκε.» Κάθισε, πάλι, στο σκαμνί. «Σίγουρα το είχες επάνω σου, όταν άγγιξες τη θεία λίθο;»

«Σίγουρα.»

Η Κινίρια πήρε μια έκφραση άγνοιας. «Τότε, ρώτησε την καθοδηγήτριά σου, άμα επιστρέψει… και αν είναι ακόμα καθοδηγήτριά σου…»

«Τι θες να πεις;» απόρησα. Δε θα ήταν, πλέον, η Ζαμέρα καθοδηγήτριά μου; Και ποιος θα ήταν;

«Ίσως ο Αρχιερέας να της το απαγορέψει, ύστερα από ό,τι σου συνέβη. Σου είπα, δεν έπρεπε κανονικά να σε είχε αφήσει να αγγίξεις τη θεία λίθο.»

«Μάλλον…» Έδωσα το δίσκο στην Κινίρια και κάθισα πιο αναπαυτικά στο κρεβάτι, με την πλάτη μου ακουμπισμένη σε ένα μαξιλάρι. «Μάλλον δεν έπρεπε να με είχε αφήσει…» Όμως, τώρα που με *είχε* αφήσει, τι γινόταν; Τι γινόταν τώρα, που είχα αποκτήσει αυτό το καταραμένο σημάδι επάνω μου, το οποίο με ενοχλούσε; Θα σταματούσε ποτέ να με ενοχλεί;

«Φτηνά τη γλίτωσες. Σε άλλους έχουν συμβεί πολύ χειρότερα πράγματα από παρόμοιες εμπειρίες.»

Χαμογέλασα, μελαγχολικά. «Ίσως να είμαι τυχερή, τελικά.» Αναστέναξα. «Θα ήθελα να μείνω μόνη, τώρα, Κινίρια. Να κοιμηθώ.»

«Να μην καθίσω εδώ, μήπως–» άρχισε, επιφυλακτικά, εκείνη.

«Όχι, θα προτιμούσα να είμαι μόνη,» επέμεινα, ελπίζοντας να μην της είχαν δώσει διαταγές που έλεγαν ότι έπρεπε οπωσδήποτε να μείνει μαζί μου.

«Όπως επιθυμείς, Ριλάβια,» αποκρίθηκε, καλοπροαίρετα, η Κινίρια και σηκώθηκε από το σκαμνί. «Πάντως, σε περίπτωση που με χρειαστείς, άνοιξε την πόρτα και πες σε κάποιον ιερόδουλο να με φωνάξει.»

Ένευσα, και η διακόνισσα έφυγε από το κελί μου.

Ξύθηκα, και σηκώθηκα, για να κοιταχτώ, πάλι, στον καθρέφτη. Καμία αλλαγή δεν είχε επέλθει επάνω μου. Το σημάδι συνέχιζε να είναι όπως και πριν. Ξεφύσησα και ξάπλωσα, μπρούμυτα, στο κρεβάτι. Το έκανα τόσο απότομα που ζαλίστηκα· όμως, ευτυχώς, η ζαλάδα μού πέρασε γρήγορα.

Προσπάθησα να κοιμηθώ.

Δεν τα κατάφερα και άρχισα να γράφω το ημερολόγιό μου.

Εννέα
Φλογερή καταγωγή

Γράφοντας το ημερολόγιό μου, με πήρε ο ύπνος, και είδα ένα όνειρο που τότε δεν κατανόησα. Παντού γύρω μου ήταν σκοτάδι και, μέσα από το σκοτάδι, άρχισε να ξεπροβάλει φως, δυνατό κόκκινο φως, σαν φωτιά… και μια μορφή: ένα πτηνό, με ανοιγμένες τις φτερούγες και το κεφάλι προς τα πάνω: ένα πτηνό από φλόγες, όχι από σάρκα, το οποίο, σιγά-σιγά, άρχισε να χάνεται στο έρεβος, μέχρι που δεν έμεινε κανένα ίχνος του.

Όταν το όνειρο τελείωσε, δεν ξύπνησα, όπως συνήθως, παρά συνέχισα να κοιμάμαι. Ωστόσο, όταν τελικά σηκώθηκα από το κρεβάτι, αρκετές ώρες αργότερα, το θυμόμουν, τόσο καθαρά λες και το είχα δει πριν από λίγο, αν και ήξερα πως κάτι τέτοιο δεν ίσχυε.

Ο θόρυβος που με ξύπνησε ήταν δύο ελαφριά χτυπήματα στην πόρτα μου και ένα «Ριλάβια». Γνώριμη φωνή… Η φωνή της Ζαμέρα!

Αμέσως, πετάχτηκα επάνω, κλείνοντας το ημερολόγιο που ακόμα βρισκόταν ανοιχτό μπροστά μου. Πήγα στην πόρτα και την άνοιξα, γεμάτη αγωνία να μάθω τι είχαν πει οι Πρωθιερείς και ο Αρχιερέας στην καθοδηγήτριά μου.

«Καλημέρα, Ριλάβια.»

«Καλημέρα, καθοδηγήτρια.»

Η Ζαμέρα μπήκε, κι εγώ έκλεισα την πόρτα.

«Πώς αισθάνεσαι;»

Σαν τα λόγια της να έριξαν κάποιο ξόρκι επάνω μου, ένιωσα πάλι εκείνο το σημείο ανάμεσα στα στήθη μου να με ενοχλεί. Όμως δεν τόλμησα να το ξύσω, γιατί δεν ήθελα να μάθει, ακόμα, τίποτα γι’αυτό η Ζαμέρα.

Βάδισα ως το κρεβάτι και κάθισα εκεί. «Καλύτερα, καθοδηγήτρια, πολύ καλύτερα.»

Εκείνη κάθισε στο ξύλινο σκαμνί, αντίκρυ μου. «Ξέρεις πού ήμουν όλη την προηγούμενη ημέρα;»

«Μαζί με τον Αρχιερέα και τους Πρωθιερείς.»

«Ναι. Ποιος σ'το είπε;»

«Η διακόνισσα Κινίρια, η οποία ήταν εδώ, για να με προσέχει.»

Η Ζαμέρα πήρε έκφραση σκεπτική. Αναμφίβολα, είχε σημασία γι'αυτήν το ότι η Κινίρια ήταν πνευματική θυγατέρα του Σιλάρμο. «Σου είπε, επίσης, και το λόγο που βρισκόμουν μαζί τους;»

Κατέβασα το βλέμμα. «Επειδή με άφησες ν'αγγίξω τη θεία λίθο του Ρουάζναλ.»

«Την οποία, κανονικά, δεν πρέπει ν'αγγίζουν οι διάκονοι, ε;»

Ένευσα, αργά.

«Άκουσέ με, Ριλάβια.» Η Ζαμέρα έβαλε το δεξί της χέρι κάτω από το σαγόνι μου και ύψωσε το πρόσωπό μου, για να κοιτάξω τα γαλανά της μάτια. «Εσύ *δεν* είσαι μια κανονική διακόνισσα. Είσαι κάτι πολύ περισσότερο· γιαυτό κιόλας σε άφησα ν'αγγίξεις τη θεία λίθο, εφόσον μου το ζήτησες. Νόμιζα ότι αισθανόσουν κάποια έλξη…»

Προσπάθησα να θυμηθώ αν αυτό αλήθευε. Όμως όχι… δεν αισθανόμουν καμία έλξη. Απλά, περιέργεια ήταν…

Το είπα στην καθοδηγήτριά μου, ρωτώντας συγχρόνως: «Τι εννοείς ότι δεν είμαι μια κανονική διακόνισσα;»

«Σε ήθελα από καιρό μαζί μου, Ριλάβια,» εξήγησε η Ζαμέρα. «Έχεις τόσες πολλές δυνατότητες…»

«Δεν καταλαβαίνω. Τι δυνατότητες έχω; Δε νομίζω ότι έχω κάποιες δυνατότητες παραπάνω από τους άλλους. Κάνεις λάθος.» Απομακρύνθηκα από το χέρι της, το οποίο ακόμα βαστούσε το σαγόνι μου.

«*Εσύ* κάνεις λάθος,» τόνισε η Ζαμέρα, όπως μια δασκάλα που μιλά στην μαθήτριά της, όχι για να διαφωνήσει μαζί της, μα για

να της δείξει το σωστό δρόμο. «Δε σε επέλεξα τυχαία, Ριλάβια. Σε γνώριζα από καιρό.»

«Μα, δεν είχαμε ποτέ παλιότερα ανταμώσει…»

«Αυτό δεν έχει καμία σημασία. Εγώ ήμουν συνέχεια κοντά σου.»

Ο Τρόμος της Παρακολούθησης.

Τι σκοπούς είχε η Ζαμέρα για μένα; Τα λόγια του Νάριο μού έμοιαζαν ολοένα και πιο αληθινά. Η καθοδηγήτριά μου με χρησιμοποιούσε. Ίσως από την αρχή της ζωής μου.

«Σκέψου κάτι, Ριλάβια: Ξέρεις τον πατέρα σου;»

«Όχι,» παραδέχτηκα.

«Ξέρεις πώς γεννήθηκες;»

«Τι… τι θέλεις να πεις; Ότι η μητέρα μου πέθανε στη γέννα; Ήδη το ξέρω αυτό.»

«Η μητέρα σου ήταν άρρωστη· δε σ'το είπαν;»

«Μου το είπαν. Μου είπαν ότι ένα κρύο την έπιανε τα βράδια, ένα δυνατό κρύο, που, τελικά, τη σκότωσε.»

«Τη νύχτα μετά από τη γέννησή σου.»

«Και τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει κάτι; Απλά… απλά η μητέρα μου… Ο οργανισμός της είχε χάσει τις αντοχές του, από τη γέννα, και, μετά, η ασθένεια βρήκε ευκαιρία, για να τη σκοτώσει.»

«Ναι, τούτο πιστεύω είναι αλήθεια,» είπε η Ζαμέρα. «Όμως τι γίνεται σχετικά με τον πατέρα σου; Γιατί δε σου ανέφερε κανείς τίποτα γι'αυτόν; Η Φέλκιν; Τι σου είπε η Φέλκιν;»

«Τίποτα, όπως και οι άλλοι. Δεν ήξεραν ποιος είναι ο πατέρας μου.» Στένεψα τα μάτια, ατενίζοντάς την με ενδιαφέρον και δέος, προσπαθώντας να διακρίνω τι έκρυβε το πρόσωπό της. «Ξέρεις εσύ, Ζαμέρα;»

«Μπορώ να υποθέσω.» Σηκώθηκε, απότομα, από το σκαμπό, κάνοντας το πορφυρόμαυρό της ράσο να αναδευτεί και μερικά αργυρά κοσμήματα επάνω της να κουδουνίσουν. Άρχισε να βαδίζει πέρα-δώθε μέσα στο κελί μου· τα πόδια της δεν προκαλούσαν θόρυβο.

Αισθανόμουν το στόμα μου ξερό. «Τι υποθέτεις; Θα μου πεις;»

«Θα σου πω. Γιαυτό ήρθα εδώ σήμερα. Πρέπει να μάθεις, Ριλάβια. Πρέπει να μάθεις, για να καταλάβεις τον τρόπο με τον οποίο θα σε καθοδηγήσω. Αυτό εξηγούσα και χτες στον Αρχιερέα και στους Πρωθιερείς: ότι δεν είσαι μια συνηθισμένη διακόνισσα· ότι είσαι μια ιδιαίτερη περίπτωση, κι έτσι οφείλει να σε αντιμετωπίσει κανείς. Έχω ασχοληθεί *χρόνια* μαζί σου, Ριλάβια· είναι δικαίωμά μου να σε καθοδηγήσω *εγώ*!» Στράφηκε τόσο απότομα να με αντικρίσει, που τρόμαξα, προς στιγμή. Τα μάτια της είχαν μια κτητική γυαλάδα εντός τους. *Είσαι δική μου!* μου έλεγαν. *Δική μου, Ριλάβια!*

«Ο Αρχιερέας… δε θέλει να με καθοδηγήσεις;» βρήκα το θάρρος να ρωτήσω. «Θέλει να με καθοδηγήσει άλλος;»

«Εσύ τι προτιμάς; Εμένα ή κάποιον άλλο;»

Ήθελε να με δοκιμάσει, γιαυτό μου έκανε τούτη την ερώτηση: Ήθελε να δοκιμάσει την αφοσίωσή μου σ'εκείνη. Και η αλήθεια ήταν πως της χρωστούσα. Δεν έπρεπε να ξεχνώ ότι με είχε πάρει από τις φυλακές του Βιρκνάλ και ότι με είχε σώσει από το φονιά του Νάριο (αν, τελικά, αυτός είχε στείλει εκείνο το φονιά).

«Εσένα προτιμώ, Ζαμέρα,» αποκρίθηκα, αργά. «Είσαι το πιο οικείο πρόσωπο για μένα εδώ μέσα.»

Η ιέρεια της Φλόγας ατένισε την όψη μου, σιωπηλή, για μερικές στιγμές. Τα χείλη της ήταν σφιγμένα, και το ίδιο κι οι γροθιές της, μέσα από τα μανίκια του ράσου της, απ'ό,τι μπορούσα να διακρίνω.

«Δεν ψεύδομαι,» είπα. «Δε θα προτιμούσα κανέναν άλλο, καθοδηγήτρια.»

Η Ζαμέρα έκανε ακόμα μια βόλτα μέσα στο στενό κελί. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα εμπρός της και το κεφάλι της κατεβασμένο, σα να συλλογιόταν πολλά πράγματα. Τελικά, έπαψε να βαδίζει και στράφηκε στο μέρος μου.

«Σχετικά με τον πατέρα σου, Ριλάβια…» είπε. «Δεν έχεις πατέρα.»

Δεν την πίστεψα, γιατί –*φυσικά*– κάτι τέτοιο, απλά, δεν ήταν δυνατόν. Δε μπορεί να είχα φυτρώσει! Επομένως, δε θα έπρεπε

να πάρω τα λόγια της Ζαμέρα κυριολεκτικά· μάλλον, κάτι εννοούσε, λέγοντας ότι δεν έχω πατέρα. Όμως με είχε μπερδέψει…

«Οι Θεοί είναι ο πατέρας σου,» με πληροφόρησε η καθοδηγήτριά μου.

Βλεφάρισα. «Οι Θεοί…;» είπα, χαζά.

«Δεν έχεις κανονικό πατέρα, Ριλάβια,» επανέλαβε η Ζαμέρα. «Οι Θεοί γονιμοποίησαν τη μητέρα σου.»

Ανοησίες! Ψέματα!

Όμως, αν ήταν έτσι, τότε, γιατί κανείς δε μου είχε πει ποτέ τίποτα για τον πατερά μου; Γιατί μου τον έκρυβαν;

Όχι, δεν ήταν ψέματα· ήταν αλήθεια. Και η θεία Φέλκιν μού την είχε αποκρύψει, τόσα χρόνια…

Ακούμπησα το μέτωπο στην παλάμη του δεξιού μου χεριού, νιώθοντας τα μαλλιά μου να μου χαϊδεύουν τα μάγουλα: αλλά το άγγιγμά τους ήταν απόμακρο, καθώς μυριάδες σκέψεις πλημμύριζαν μεμιάς το νου μου.

Οι Θεοί ήταν ο πατέρας μου…

Εκείνοι είχαν γονιμοποιήσει τη μητέρα μου…

Γιαυτό μπορούσα ν'ακούσω τον άνεμο να μου ψιθυρίζει;

Γιαυτό έβλεπα τα όνειρα;

Τα ήξερε όλα τούτα η θεία Φέλκιν; Τα ήξερε και δε μου τάλεγε; Ή δεν είχε ιδέα, όπως εγώ;

Η Ζαμέρα πώς τα είχε μάθει; Από πότε με παρακολουθούσε; Τι την ενδιέφερα εγώ, στο κάτω-κάτω;

Το παράξενο σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου με ενοχλούσε, πάλι, και ήθελα να το τρίψω. Αντιστάθηκα.

«Ριλάβια.»

Ένιωσα το χέρι της Ζαμέρα επάνω στον αριστερό μου ώμο.

«Κοίταξέ με, Ριλάβια.»

Η καθοδηγήτριά μου κάθισε, ξανά, στο σκαμνί. Ατένισα το πρόσωπό της.

«Θα συνεχίσω να είμαι καθοδηγήτριά σου,» μου είπε. «Ο Αρχιερέας μού το επέστρεψε. Όμως με προειδοποίησε πως, αν

κάνω, πάλι, κάποιο ‘λάθος’ μαζί σου, θα σε πάρει από μένα και θα σε δώσει σε κάποιον άλλο.»

«Δε θα ξαναγγίξω τη θεία λίθο του Ρουάζναλ,» υποσχέθηκα. «Ποτέ.»

«Όχι,» αποκρίθηκε, ψιθυριστά, η Ζαμέρα, «θα την αγγίξεις, όταν έρθει η ώρα, όταν θα είσαι έτοιμη.»

«Πότε θα είμαι έτοιμη;» θέλησα να μάθω.

«Αφότου διδαχθείς πώς να εναγκαλίζεσαι την Αρχή της Φλόγας, τον Νάοργκομ.»

«Άγγιξα τη λίθο του και δεν έπαθα τίποτα.»

«Ναι, και αυτό αποδεικνύει τη δύναμή σου. Άλλοι που το έχουν επιχειρήσει λιποθύμησαν αμέσως, ζαλισμένοι από την ισχύ της Φλόγας.»

«Σε όλους έχει συμβεί;»

«Γενικά, αποφεύγεται το άγγιγμα των θείων λίθων, προτού επέλθει η κατανόηση των Θεών πρώτα,» εξήγησε η Ζαμέρα. «Όμως, ναι, έχει ακουστεί ότι κι άλλοι έχουν αγγίξει τον Νάοργκομ και δεν έχουν βλαφτεί. Αλλά μη σε απογοητεύει τούτο. Συνεχίζεις να είσαι ξεχωριστή, Ριλάβια. Και σύντομα θα το ανακαλύψεις. Έχεις τόσα να διδαχθείς.

»Πότε, λοιπόν, θα ήθελες να αρχίσουμε, πάλι, να κουβεντιάζουμε για τους Θεούς; Πότε νομίζεις ότι θα είσαι έτοιμη;»

Εκείνη τη στιγμή ήμουν έτοιμη, όμως το σημάδι επάνω μου με ενοχλούσε, κι επιπλέον, ήθελα να του ρίξω μια ακόμα ματιά: να μάθω αν είχε αλλάξει το σχήμα του, ή αν είχε αρχίσει να φεύγει από πάνω μου. Στη Ζαμέρα δεν επιθυμούσα να το δείξω, ακόμα.

«Να έρθω, σε λίγο, στο δωμάτιό σου, καθοδηγήτρια;» ρώτησα.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη, και σηκώθηκε από το σκαμνί. «Σίγουρα, θα χρειάζεσαι ξεκούραση ακόμα. Θα ήθελες, επίσης, να προστάξω τους ιερόδουλους να σου φέρουν πρωινό;»

«Ναι. Ευχαριστώ.»

Η Ζαμέρα βγήκε από το κελί μου. Και τότε μόνο θυμήθηκα ότι δεν την είχα ρωτήσει για το περιδέραιο. Όμως, δεδομένου ότι

αυτό ήταν από τη θεία Φέλκιν, πώς θα αντιδρούσε η καθοδηγήτριά μου, η οποία δεν τη συμπαθούσε και τόσο;

Θα το σκεφτόμουν μετά αν θα της μιλούσα για το παράξενο κόσμημα. Τώρα, σηκώθηκα από το κρεβάτι μου και πλησίασα τον καθρέφτη. Έβγαλα το μεσοφόρι μου και το έριξα στο πάτωμα, για να κοιτάξω τον εαυτό μου προσεκτικά. Παρατήρησα ότι το σημάδι δεν ήταν όπως χτες. Οι αλλαγές ήταν δύο: Κατ'αρχήν, είχε αρχίσει να αποκτά κάποιο σχήμα που μου θύμιζε κάτι, μα δεν μπορούσα ακόμα να το προσδιορίσω. Κατά δεύτερο λόγο, δεν ήταν τόσο κόκκινο όσο πριν, λες και, σιγά-σιγά, γινόταν ένα με το δέρμα μου, ή λες και γλιστρούσε κάτω από αυτό. Το έτριψα, ελαφρά, με τα νύχια μου, για να ανακουφίσω την ενόχληση που αισθανόμουν, ενώ αναρωτιόμουν τι μπορεί να σήμαινε τούτο το σημάδι, γιατί είχε παρουσιαστεί επάνω μου.

Είχε, άραγε, σχέση με το ότι ήμουν κόρη των Θεών;

Αν η Ζαμέρα έλεγε αλήθεια, δηλαδή…

Αλλά γιατί να έλεγε ψέματα;

Και δε μου φαίνονταν για ψέματα όσα είχε πει. Όντως, κανείς ποτέ δεν είχε μιλήσει για τον πατέρα μου, και η μητέρα μου είχε εκείνη την παράξενη ασθένεια. Ίσως οι Θεοί να την επισκέπτονταν από παλιά, γιαυτό να κρύωνε. Εξάλλου, παρόμοιο ψύχος δεν είχα αισθανθεί κι εγώ, ύστερα από την αγκαλιά του Ρουάζναλ;

Φόρεσα το μεσοφόρι μου και κάθισα στο κρεβάτι, αρχίζοντας να γράφω το ημερολόγιό μου. Παρότι συνήθως έκανα πολύ λίγα λάθη στις προτάσεις μου, και δε χρειαζόταν συχνά να σβήνω, σήμερα έσβηνα κι έγραφα συνέχεια, μη μπορώντας να αποτυπώσω τα πράγματα όπως ακριβώς ήθελα και νιώθοντας μπερδεμένη από τις σκέψεις που διαπερνούσαν το νου μου, σαν πύρινα μαχαίρια… σαν μαχαίρια των Θεών της Φλόγας.

Σε λίγο, η πόρτα χτύπησε, και η φωνή μιας ιερόδουλης είπε ότι είχε έρθει το πρωινό μου. Σηκώθηκα και άνοιξα, για να αντικρίσω ένα γυναικείο πρόσωπο, καλυμμένο από τη μάσκα

της μαύρης φλόγας. Πήρα στα χέρια το δίσκο που μου πρόσφερε και επέστρεψα στο κρεβάτι, καθώς η ξύλινη θύρα έκλεινε πίσω μου. Κάθισα και ξεκίνησα να τρώω, αργά.

Καθώς έτρωγα, παρατήρησα ότι κάτω από την πόρτα ήταν περασμένο ένα χαρτί. Παραξενεύτηκα. Σηκώθηκα από το στρώμα, όπου καθόμουν οκλαδόν, και το πλησίασα. Έσκυψα και το σήκωσα, για να το ξεδιπλώσω, γρήγορα, με τα δάχτυλά μου.

Στην πρώτη διασταύρωση, δεξιά από το κελί σου, περιμένει ένας ιερόδουλος. Δείξτου αυτό το σημείωμα και θα σε φέρει σε μένα. Θα είναι εκεί μέχρι το μεσημέρι. Πρέπει να σου μιλήσω.

N.

Ο Νάριο. Εκείνος πρέπει να ήταν. Απλά, δεν είχε γράψει ολόκληρο το όνομά του, σε περίπτωση που κάποιος άλλος, εκτός από εμένα, έβρισκε το μήνυμα.

Τι ήθελε να μου πει, πάλι; Είχε μάθει, άραγε, για ό,τι μου συνέβη στην Αίθουσα των Θεών; Φυσικά και θα το είχε μάθει! σκέφτηκα. Τέτοιου είδους νέα, σίγουρα, ταξίδευαν γρήγορα μέσα στους διαδρόμους του Ναού.

Ίσως να είχε κάποια συμβουλή να μου δώσει, υπέθεσα. Ακούγοντας και αυτόν και τη Ζαμέρα, θα μπορούσα να αποφύγω τις παγίδες και των δυο τους, ώστε να διαγράψω τη *δική μου* πορεία ως ιέρεια της Φλόγας, όχι όποια επιθυμούσαν εκείνοι.

Τελείωσα το πρωινό μου, ντύθηκα με το ράσο της διακόνισσας, και βγήκα απ'το δωμάτιο. Έστριψα δεξιά και, πράγματι, στην πρώτη διασταύρωση με περίμενε ένας ιερόδουλος. Του έδειξα το σημείωμα του Νάριο και εκείνος άρχισε να βαδίζει, σιωπηλά. Τον ακολούθησα και με οδήγησε έξω από μια γνωστή πόρτα.

Χτύπησα.

Ο Νάριο άνοιξε και με χαιρέτησε με ένα χαμόγελο. «Γεια σου, Ριλάβια,» είπε. «Πώς είσαι;»

«Καλά,» αποκρίθηκα.

«Πέρασε.»

Μπήκα στο δωμάτιό του με τα διάφορα ξύλινα γλυπτά και κάθισα στη συνηθισμένη μου θέση, στο τραπέζι, προτού εκείνος μου το προτείνει. Η αντίδρασή μου φάνηκε να τον ικανοποίησε, γιατί παρατήρησα ένα αχνό μειδίαμα στα χείλη του.

Κάθισε αντίκρυ μου, λέγοντας: «Ανησύχησα για σένα, ύστερα από όσα άκουσα ότι συνέβησαν χτες. Μερικοί έκαναν μέχρι και υποθέσεις ότι θα ήσουν νεκρή ως το πρωί.»

«Τα πράγματα δεν ήταν τόσο άσχημα,» αποκρίθηκα. «Απλά, ζαλίστηκα.»

«Είσαι τυχερή. Άλλοι έχουν πάθει πολύ χειρότερα, αγγίζοντας τη θεία λίθο του Ρουάζναλ απροετοίμαστοι. Δεν ήταν και τόσο υπερβολική η φήμη ότι μπορεί να πέθαινες, ξέρεις.

»Εγώ απορώ πώς η Ζαμέρα σε άφησε να ακουμπήσεις, από τώρα, τον Ρουάζναλ…»

«Εγώ της το ζήτησα. Μου ανέφερε ότι υπήρχε κίνδυνος σ'αυτό που θα επιχειρούσα να κάνω, όμως παρ'όλ'αυτά αποφάσισα να αγγίξω τη λίθο.»

«Ανοησία της που σ'το είπε έτσι απλά,» τόνισε ο Νάριο. «Δεν έπρεπε να σε είχε αφήσει, σε καμία περίπτωση!»

«Αν ήσουν εσύ, Νάριο, ο καθοδηγητής μου, δε θα με άφηνες;» ρώτησα, παρατηρώντας την αντίδρασή του.

«Φυσικά και όχι,» απάντησε εκείνος, δίχως καθυστέρηση.

«Τι ξέρεις για μένα;»

Το μέτωπό του ζάρωσε, τα φρύδια του έσμιξαν. «Δεν είναι τυχαίο τούτο που με ρωτάς, Ριλάβια,» είπε. Είχε καταλάβει ότι η Ζαμέρα μού είχε μιλήσει για τον *πατέρα* μου.

«Όχι, δεν είναι,» παραδέχτηκα. «Και έχω την εντύπωση πως όλος ο Ναός ξέρει περισσότερα πράγματα για μένα απ'ό,τι ξέρω εγώ για τον εαυτό μου. Έχω δει, Νάριο, πώς με κοιτάζετε όλοι σας –και εσύ και οι άλλοι ιερείς που έχω μέχρι στιγμής συναντήσει.»

«Τι σου είπε η Ζαμέρα;»

«Για εσάς;»

«Για εσένα.»

«Μου μίλησε για τον πατέρα μου, Νάριο.»

«Και ποιος είναι αυτός;»

Γνώριζε; Ή δεν γνώριζε και προσπαθούσε να αποσπάσει πληροφορίες από εμένα; «Δεν ξέρεις;»

«Οι Θεοί, λένε· οι Θεοί της Φλόγας είναι ο πατέρας σου.»

«Ναι, αυτό μου είπε. Και με πληροφόρησε ότι έχω ξεχωριστές δυνάμεις.»

«Έτσι πιστεύουμε όλοι. Όμως για ορισμένους από εμάς έχεις γίνει ψύχωση, Ριλάβια,» τόνισε.

Ψύχωση; Για ποιους; «Αναφέρεσαι στη Ζαμέρα;»

«Και σε αυτήν.»

«Και στον εαυτό σου;»

Ο Νάριο γέλασε: ένα εύθυμο γέλιο, λες και κουβεντιάζαμε ευχάριστα μπροστά από το τζάκι, πίνοντας κρασί και τρώγοντας πικάντικα φαγητά.

«Οφείλω να ομολογήσω ότι μου έχεις κινήσει ιδιαίτερα το ενδιαφέρον, Ριλάβια. Όμως *ψύχωση*; Δε θα έλεγα ότι μου έχεις γίνει ψύχωση. Άλλωστε, εγώ δεν έβαλα όλα μου τα μέσα για να σε φέρω στο Ναό…»

Αυτός το έλεγε τούτο; Αυτός που είχε επιχειρήσει να σκοτώσει τον Ζερότο; Και που ίσως ο φονιάς του να σκότωνε και μένα;

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» με ρώτησε. «Διακρίνω αντιπάθεια στο βλέμμα σου.»

Δεν απάντησα, τρομαγμένη από την ευθύτητά του. Αισθάνθηκα τα χέρια μου μουδιασμένα, την αναπνοή μου λιγάκι πιο γρήγορη.

«Την ίδια αντιπάθεια διέκρινα και την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε ιδιαιτέρως. Όμως, τότε, ήσουν δικαιολογημένη· η Ζαμέρα, αναμφίβολα, σου είχε πει πολλά κακά πράγματα για μένα. Αλλά, τώρα, γιατί;»

Δε μπορούσα να του μιλήσω για τον Ζερότο, επειδή ίσως η κουβέντα να μας οδηγούσε στο Βιρκνάλ· και τελικά, ο Νάριο μπορεί να μάθαινε πού ήταν κρυμμένος ο ξάδελφός μου.

«Η Ζαμέρα σού έχει πει ψέματα. Για όλα. Δεν ξέρω ακριβώς τι σου έχει πει για μένα, αλλά είναι ψέματα και αυτά. Επίσης…» πρόσθεσε, «ξέρω ότι κι εσύ μου έχεις πει ψέματα, σχετικά με το πώς ήρθες εδώ.»

Κοκάλωσα. Ήξερε για το Βιρκνάλ; Ήξερε πού ήταν ο Ζερότο; Και, μήπως, τον είχε ήδη σκοτώσει;

Ο Νάριο σηκώθηκε από την καρέκλα του, γέμισε ένα ποτήρι κρασί, και το απόθεσε εμπρός μου. Ύστερα, ξανακάθισε αντίκρυ μου. «Πιες,» είπε. «Ηρέμησε. Δεν έχω λόγο να επιθυμώ το κακό σου.»

Δηλαδή, ήθελε μονάχα να σκοτώσει τον Ζερότο; Γιατί, μα τους Θεούς της Φλόγας; Γιατί;

«Κάποιος επιχείρησε να δολοφονήσει τον ξάδελφό σου, Ζερότο, σωστά;»

Ένας κόμπος είχε κλείσει το λαιμό μου. «Ναι,» κατάφερα να πω. Δεν υπήρχε λόγος να το αρνηθώ, τώρα.

«Ήταν βράδυ, και ο φονιάς τον κυνήγησε μέσα στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες.»

Ένευσα.

«Ο Ζερότο ήταν εκεί για να βρει έναν Καπετάν Ρίμιλνταρ, ο οποίος νόμιζε πως ήξερε κάποια πράγματα για τον πατέρα του, τον χαμένο έμπορο Διάρκο.» Και συνέχισε, λέγοντάς μου όλη την υπόλοιπη ιστορία –ακόμα και τις φυλακές του Βιρκνάλ ανέφερε.

Γνώριζε τα πάντα.

Κι εγώ, τώρα, είχα μπερδευτεί τελείως.

«Η Ζαμέρα τα κανόνισε έτσι, ώστε ο Ζερότο να ακούσει τον Ρίμιλνταρ να λέει για τον πατέρα του. Εν ολίγοις, ο Ρίμιλνταρ ήταν πληρωμένος από εκείνη.»

«Τι!» έκανα.

«Και ο φονιάς στις αποβάθρες ήταν, επίσης, πληρωμένος.»

«Δηλαδή, ο Ζερότο είναι, τώρα, νεκρός στο Βιρκνάλ;»

«Νομίζω πως όχι.»

«Δε σε καταλαβαίνω καθόλου, Νάριο!» Σηκώθηκα όρθια, απότομα. «Είστε όλοι τρελοί εδώ μέσα!»

«Κάθισε, Ριλάβια, σε παρακαλώ.»

Δεν κάθισα. Και ήμουν έτοιμη να φύγω. Απλά, τα πόδια μου δεν έλεγαν να κουνηθούν.

«Κάθισε. Δε θέλεις ν'ακούσεις και τα υπόλοιπα; Δε θέλεις να μάθεις τι *πραγματικά* συνέβη;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα, για να ηρεμήσω τον εαυτό μου. Ας τον άκουγα. Ας τον άκουγα, *μόνο*. Δεν ήταν ανάγκη και να τον πιστέψω. Ας τον άφηνα να πει ό,τι ήθελε να πει και, ύστερα, θα έκρινα. Θα σύγκρινα τα λόγια της Ζαμέρα και τα δικά του λόγια, και θα έβγαζα κάποια άκρη… ήλπιζα.

«Ναι, θέλω να μάθω, Νάριο,» αποκρίθηκα. «Πες μου.»

«Ο φονιάς δεν είχε σκοπό να σκοτώσει τον Ζερότο· η Ζαμέρα επιθυμούσε μονάχα να τον τρομάξει λίγο. Ήξερε ότι, μετά από ό,τι του συνέβη στις αποβάθρες, εκείνος θα ερχόταν σε σένα· γιατί σας παρακολουθούσε από παλιά και γνώριζε τις συνήθειές σας. Και, όπως είδες, δεν έπεσε έξω. Ο Ζερότο σού ζήτησε να πάτε μαζί στο Μεγάλο Παζάρι και να ψάξετε για το λίθο εστίασης –ένα αντικείμενο το οποίο δε θα βρίσκατε και θα αποφασίζατε να επιστρέψετε στον Ρίμιλνταρ.»

«Εμείς, όμως, αποφασίσαμε να επιστρέψουμε για άλλο λόγο: επειδή δε μας είχε δώσει αρκετές πληροφορίες για τον έμπορο Διάρκο.»

«Επίτηδες πρέπει να είχε γίνει και τούτο,» μου είπε ο Νάριο. «Η Ζαμέρα ήθελε πάση θυσία να επιστρέψετε στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες. Και, τελικά, επιστρέψατε, και βρήκατε τον Καπετάνιο… και τον δολοφόνο.»

«Τον είδαμε να μας παρατηρεί. Ο Ρίμιλνταρ μάς τόνισε ότι μας παρακολουθούσε.»

«Βλέπεις, λοιπόν; Όλα ήταν στημένα, από την αρχή.»

«Και το ότι ο Καπετάνιος έφυγε;»

«Φυσικά. Καθώς επίσης και το ότι ήρθε η φρουρά του λιμανιού, για να σας συλλάβει και να σας πάει στο Βιρκνάλ, όπου η Ζαμέρα θα μπορούσε να έρθει σε σένα ως σωτήρας, για να σε βγάλει από τη φυλακή. Έτσι, κατάφερε και τους δύο σκοπούς

της, ο ένας εκ των οποίων ήταν να φέρει εσένα στο Ναό, ώστε να γίνει καθοδηγήτριά σου.»

«Και ο άλλος;»

«Να έχει τον Ζερότο υπό την επίβλεψή της. Τον χρειάζεται.»

«Για ποιο λόγο;»

«Κάτι θέλει από τη Φέλκιν. Μη ρωτάς, όμως· δεν ξέρω τι.»

Ή δεν ήξερε ή δεν ήθελε να μου πει, υπέθεσα. Αλλά δεν είχε σημασία, τότε· μου είχε ήδη αποκαλύψει τόσα πολλά… που δεν γνώριζα, φυσικά, αν ήταν αλήθεια, ή αν ήταν μερικά από αυτά αλήθεια και τα υπόλοιπα ψέματα. Ούτε γνώριζα αν μου είχε αποκρύψει κάποιες από τις γνώσεις του.

«Νάριο,» είπα, «σ'ευχαριστώ…»

«Έκρινα ότι έπρεπε να τα μάθεις,» μου αποκρίθηκε. «Αλλά θα σου πρότεινα να μην πεις τίποτα στη Ζαμέρα, γιατί, απλά, θα τα αρνηθεί όλα. Και όχι μονάχα τούτο, μα θα προκληθεί και αναστάτωση σ'ολάκερο το Ναό, η οποία δε θα ωφελήσει ούτε εσένα, ούτε εμένα, ούτε την καθοδηγήτριά σου.»

«Και τι θα μου πρότεινες εσύ να κάνω;» Ας έβλεπα, τώρα, ποια ήταν τα σχέδιά του –ό,τι θα μπορούσα να διακρίνω, τουλάχιστον, από την απάντηση που θα μου έδινε.

«Η γνώση είναι δύναμη, Ριλάβια. Απλά, να ξέρεις ποια είναι η καθοδηγήτριά σου– *Παραμένει* ακόμα καθοδηγήτριά σου, σωστά;»

«Ναι. Ήρθε το πρωί και μου είπε ότι ο Αρχιερέας τής επέτρεψε να συνεχίσει τη διδασκαλία μου.»

«Όπως το περίμενα.» Μια σκιά πέρασε απ'το πρόσωπο κι απ'τα μάτια του Νάριο. Κάτι ήξερε σχετικά μ'αυτό το θέμα· κάτι που δε μου έλεγε. Δεν πειράζει, όμως· δεν ήταν επί του παρόντος.

«Δηλαδή,» είπα, συνεχίζοντας την προηγούμενή μας κουβέντα, «προτείνεις μόνο να γνωρίζω τι έχει κάνει η Ζαμέρα, χωρίς να κάνω εγώ η ίδια τίποτα;»

«Ναι,» απάντησε ο Νάριο. «Ούτως ή άλλως, δεν *μπορείς* ακόμα να κάνεις τίποτα, Ριλάβια. Περίμενε. Μάθε ό,τι έχει να σου μάθει η καθοδηγήτριά σου. Αλλά να την προσέχεις.»

«Θα την προσέχω,» του υποσχέθηκα. Και το ίδιο θα πρόσεχα, φυσικά, και εκείνον. «Τώρα, όμως, πρέπει να πηγαίνω, γιατί με περιμένει, στο δωμάτιό της.» Ήπια μια γουλιά από το κρασί (ήταν η πρώτη που έπινα) και σηκώθηκα από την καρέκλα. «Αντίο, Νάριο.»

«Αντίο, Ριλάβια. Θα τα ξαναπούμε.»

Βάδισα ως την πόρτα, και το χέρι μου έσφιξε το πόμολο. Στάθηκα ακίνητη για λίγο, αναρωτούμενη αν έπρεπε να του μιλήσω και για το σημάδι που είχε παρουσιαστεί επάνω μου. Αλλά όχι! Είχα πει στον εαυτό μου ότι δε θα εμπιστευόμουν κανέναν τους. Απλά, θα τους άκουγα και θα προσπαθούσα να καταλάβω τα σχέδιά τους· θα προσπαθούσα να εντοπίσω την έξοδο σε αυτό το λαβύρινθο που βρισκόταν μέσα σε άλλους λαβυρίνθους.

«Θέλεις κάτι ακόμα;» με ρώτησε ο Νάριο. «Κάποιον ιερόδουλο, για να σε οδηγήσει στο δωμάτιο της Ζαμέρα;»

«Όχι, δε θα χρειαστεί,» αποκρίθηκα. «Θυμάμαι το δρόμο.»

Άνοιξα την πόρτα και έφυγα.

Δέκα
Περισσότερες γνώσεις για το Ναό

«Πρώτα, πρέπει να μάθεις να εναγκαλίζεσαι τον Νάοργκομ, Ριλάβια: την Φλόγα που αρχίζει να δυναμώνει,» είπε η Ζαμέρα. «Αν δεν το καταφέρεις αυτό, δε θα καταφέρεις τίποτα άλλο. Κάθισε, τώρα, στο χαλί, βγάζοντας τα παπούτσια σου.»

Έβγαλα τα παπούτσια μου και κάθισα οκλαδόν επάνω στο χαλί που βρισκόταν δίπλα στο αναμμένο τζάκι. Για λίγο, μπορούσα ν'ακούσω μονάχα τα ξύλα να τρίζουν και τη φωτιά να χορεύει επάνω τους, ενώ η καθοδηγήτριά μου δε μιλούσε, καθισμένη στην πολυθρόνα της. Ύστερα, σηκώθηκε και πήρε θέση μπροστά μου, οκλαδόν, όπως κι εγώ.

«Κλείσε τα μάτια,» μου είπε, και υπάκουσα. «Άκου τις φλόγες του τζακιού, και σκέψου μονάχα αυτές. Σκέψου πώς είναι όταν μια φλόγα ζωντανεύει, σιγά-σιγά, σταδιακά. Ο ήλιος χτυπά το ξερό ξύλο… καπνός υψώνεται… η φλόγα παρουσιάζεται, μικρή πρώτα, παίρνοντας δύναμη από το ξύλο, όμως. Εσύ είσαι το ξύλο, Ριλάβια, και η Φλόγα είναι οι Θεοί. Συνέχισε να σκέφτεσαι πώς αρχίζει η Φλόγα· γίνε το ξύλο που την ταΐζει.»

Προσπάθησα να ακολουθήσω όλες της τις οδηγίες, και οφείλω να πω πως, τότε, δε μου ήταν καθόλου εύκολο. Το να μάθει κανείς να επικαλείται τη Φλόγα είναι από εκείνα τα πράγματα που, αρχικά, θεωρεί ακατόρθωτα όμως, όταν τα μάθει, του έρχονται σχεδόν ενστικτωδώς.

Έτσι, αυτή την ημέρα, δεν κατάφερα τίποτα. Ύστερα από ώρες προσπάθειας, άνοιξα τα μάτια μου, μετά από εντολή της Ζαμέρα, και ατένισα το πρόσωπό της… για να δω την απογοήτευση να καθρεπτίζεται στα μάτια της. Μα τι ήθελε από μένα, τέλος πάντων;

«Συγνώμη,» είπα. «Δε μπορούσα…» Αισθανόμουν το στόμα μου να κολλάει και το λαιμό μου ξερό.

«Περίμενα κάτι καλύτερο από εσένα,» αποκρίθηκε η καθοδηγήτριά μου, και σηκώθηκε όρθια, για να καθίσει στην ξύλινη πολυθρόνα της και να ενώσει τις μύτες των δαχτύλων των χεριών της κάτω απ'το λεπτό της σαγόνι.

«Οι άλλοι μαθαίνουν γρηγορότερα;» ρώτησα, τεντώνοντας τα πόδια μπροστά μου, για να τα ξεμουδιάσω, ενώ ακόμα καθόμουν επάνω στο χαλί.

«Όχι. Αλλά σου είπα: από εσένα περίμενα καλύτερα, Ριλάβια.» Σηκώθηκε, πάλι, και βάδισε ως το παράθυρο, για να κοιτάξει έξω, τη Σερανβέλ, στο φως του απογεύματος. «Πήγαινε τώρα. Θα ήθελα να μείνω μόνη.»

Δεν έπρεπε να περιμένει τόσα πολλά από εμένα. Εξάλλου, ίσως, τελικά, να μην ήμουν και τίποτα ξεχωριστό. Ωστόσο, είχα την εντύπωση πως η Ζαμέρα είχε βάλει στο νου της ότι *ήμουν* ξεχωριστή και δεν πρόκειται να με έβλεπε ως μία συνηθισμένη πνευματική θυγατέρα. Μπορεί να είχα μπλέξει περισσότερο απ'ό,τι νόμιζα…

Σηκώθηκα κι εγώ από το χαλί μπροστά από το τζάκι, φόρεσα τα παπούτσια μου, και βγήκα από το δωμάτιο της καθοδηγήτριάς μου, λέγοντας μια γρήγορη, επιφυλακτική *καληνύχτα* και κλείνοντας την πόρτα σιγανά πίσω μου.

Ξεφύσησα, όταν ήμουν έξω. Η Ζαμέρα, ετούτη τη φορά, με είχε τρομάξει, ίσως περισσότερο από τότε που εμφανίστηκε, σαν δαίμονας, μέσα στις φυλακές του Βιρκνάλ. Τώρα, όμως, ήμουν μακριά της και ελεύθερη για το υπόλοιπο της ημέρας– του απογεύματος, μάλλον. Πεινούσα, και ήθελα να κάνω και ένα μπάνιο. Βρήκα μια ιερόδουλη και της ζήτησα να μου φέρει φαγητό στο κελί μου. Εκείνη, ασφαλώς, υπάκουσε, κάνοντάς μου μια σύντομη υπόκλιση με το κεφάλι.

Κάθισα στο κρεβάτι μου και περίμενα, καταγράφοντας στο ημερολόγιό μου τη σημερινή εμπειρία με τη Ζαμέρα. Σε λίγο, το φαγητό ήρθε και άρχισα να τρώω με περίσσια όρεξη. Δεν είχα

ακόμα τελειώσει, όταν δύο χτύποι ακούστηκαν από την πόρτα του κελιού μου.

«Ποιος είναι;» ρώτησα, ευχόμενη να μην ήταν η καθοδηγήτριά μου και να μην ήθελε, πάλι, ο Νάριο να με δει.

«Η Κινίρια,» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή.

«Πέρασε.»

Η μελαχρινή διακόνισσα μπήκε και μου χαμογέλασε. «Καλησπέρα, Ριλάβια.»

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκα.

«Τι κάνεις;» Η Κινίρια κάθισε στο σκαμνί.

«Τρώω για μεσημεριανό.»

Γέλασε. Και ρώτησε: «Κοιμόσουν όλη την υπόλοιπη ημέρα;»

«Όχι. Ήμουν στο δωμάτιο της Καθοδηγήτριας Ζαμέρα.»

«Μάλιστα…» είπε η Κινίρια, σουφρώνοντας τα χείλη.

«Προς τι αυτή η έκφραση;» απόρησα.

Ανασήκωσε τους ώμους, αμήχανα. «Δεν ξέρω… Έχω την εντύπωση ότι δε σου φέρεται και τόσο καλά η καθοδηγήτριά σου.»

«Δεν είναι αλήθεια τούτο,» της είπα. «Απλά… έχει απογοητευτεί λίγο.»

«Έχει *απογοητευτεί*;» έκανε η Κινίρια, παραξενεμένη. «Μα, εσύ ανάρρωσες τόσο γρήγορα, μετά από ό,τι συνέβη στην Αίθουσα των Θεών…»

Μάλλον, δε γνώριζε τις φήμες που έλεγαν ότι ήμουν κόρη της Φλόγας. «Ναι, αλλά η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα περίμενε, σήμερα, κάτι καλύτερο από μένα,» εξήγησα, ενώ συνέχιζα να τρώω.

«Δηλαδή;»

«Κάναμε μια άσκηση αυτοσυγκέντρωσης. Τίποτα το σπουδαίο. Εντάξει…» Σαν πολλές ερωτήσεις δεν έκανε αυτή η διακόνισσα; Λες, όντως, να ήταν εδώ για να με κατασκοπεύει;

Η Κινίρια δε μίλησε για λίγο. Ύστερα: «Βρήκες το περιδέραιό σου;»

«Όχι.»

«Ούτε η καθοδηγήτριά σου δε γνώριζε τίποτα γι’αυτό;»

Δεν την είχα ρωτήσει. «Όχι, τίποτα δε γνώριζε,» είπα ψέματα. Στο κάτω-κάτω, τι να καθόμουν τώρα να πω στην Κινίρια; την ιστορία της ζωής μου;

«Πάντως, δε μπορεί να χάθηκε…» αποκρίθηκε εκείνη. Και, πιο επιφυλακτικά, πρόσθεσε: «Μάλλον, κάποιος θα το έκλεψε…»

«Έχεις καμια ιδέα ποιος;» ρώτησα, δήθεν αδιάφορα, καθώς έτρωγα.

«Όχι. Εξάλλου, δεν έχει ποτέ ακουστεί οι ιερόδουλοι να κλέβουν πράγματα από τους διακόνους.»

«Ίσως να μην ήταν ιερόδουλος εκείνος που με έκλεψε.»

«Ριλάβια, αν νομίζεις ότι το έκανα εγώ, να–»

Χαμογέλασα. «Όχι, Κινίρια, δε νομίζω ότι το έκανες εσύ. Αν και βέβαια, δε θα το απέκλεια…»

Είδα την έκπληξη να καθρεπτίζεται στα μάτια της. «Πραγματικά, δεν το έχω κλέψει εγώ!» επέμεινε, με τέτοιο πάθος που άρχισε να με βάζει σε υποψίες.

Αλλά, μάλλον, δεν το είχε πάρει αυτή· ήμουν σχεδόν σίγουρη. Ωστόσο, δεν ήθελα να της δείξω ότι την εμπιστευόμουν. «Ακόμα και να το έχεις κλέψει εσύ,» της είπα, «δεν πρόκειται να το παραδεχτείς. Επομένως, δεν υπάρχει λόγος να κάνουμε τούτη την κουβέντα.»

«Ριλάβια…!» αναφώνησε, και σηκώθηκε από το σκαμνί. «Γιατί… γιατί είσαι τόσο *καχύποπτη* μαζί μου; Δεν μπορώ να το πιστέψω…» Το στρογγυλωπό της πρόσωπο είχε πάρει *μια* έκφραση που αδυνατώ να περιγράψω επαρκώς: κάτι σαν γύρω-γύρω κόκκινο και στη μέση λευκό. Μου γύρισε την πλάτη και βάδισε προς την πόρτα του κελιού. «Προφανώς, δε θέλεις την παρέα μου εδώ.»

«Φεύγεις, ώστε,» είπα. «Πιστεύεις ότι αυτό σε κάνει να φαίνεσαι λιγότερο ένοχη;»

Η Κινίρια στράφηκε, πάραυτα, να με κοιτάξει. Το πρόσωπό της είχε μετατραπεί σε μια μάσκα θυμού.

Γέλασα. «Έλα και κάθισε εδώ,» την προσκάλεσα. «Άμα ήσουν ένοχη, δε θα το έδειχνες τόσο.» Προσπάθησα να χαμογελάσω όσο πιο φιλικά μπορούσα.

Και είδα το θυμό να χάνεται από την όψη της Κινίρια, σαν ένα κύμα να είχε έρθει και να τον είχε παρασύρει απο κεί, ή σαν ένα φύσημα του ανέμου να τον είχε διασκορπίσει.

«Δηλαδή, δεν πιστεύεις ότι εγώ σου έκλεψα το περιδέραιο…;» είπε.

«Όχι,» της αποκρίθηκα. «Έλα, τώρα, εδώ να καθίσουμε.»

Η Κινίρια πλησίασε και πήρε θέση στο ξύλινο σκαμνί.

Σύντομα, έμαθα ότι είχε πολύ πλάκα να την πειράζεις, γιατί τα έπαιρνε όλα τόσο σοβαρά που η κατάσταση, τις περισσότερες φορές, καταντούσε κωμική… και ορισμένες –πολύ λιγότερες– φορές, επικίνδυνη…

«Λοιπόν, πες μου για τον εαυτό σου,» την προέτρεψα. «Πώς κατέληξες εδώ;»

Η Κινίρια μού είπε ότι ήταν από μια οικογένεια μέτριας κοινωνικής στάθμης. Ο πατέρας της ήταν αλχημιστής, και έκανε κάποια μίγματα τα οποία ήθελε ο Ναός, έτσι εκείνη είχε έρθει αρκετές φορές σε επαφή με ιερείς της Φλόγας. Μου τόνισε πως πάντοτε την εντυπωσίαζαν αυτοί οι άνθρωποι, που ήταν ντυμένοι με πορφυρόμαυρα ράσα και είχαν μυστηριακές, εξώκοσμες εκφράσεις στα πρόσωπά τους. Μια μέρα, όταν είχαν έρθει να επισκεφτούν τον πατέρα της, η Κινίρια πλησίασε μία ιέρεια για να της μιλήσει, ρωτώντας την πώς ήταν στο Ναό, πώς μπορούσε κανείς να γίνει μέλος, και διάφορα τέτοια. Η ιέρεια αποδείχτηκε φιλική, απαντώντας σε όλα της τα ερωτήματα, μέχρι ενός σημείου. Δεν ήταν, όμως, τότε που προτάθηκε στην Κινίρια να έρθει στο Ναό. Αυτό έγινε, περίπου, έναν χρόνο αργότερα, που τρεις ιερείς επισκέφτηκαν την οικία του πατέρα της, όχι για να του ζητήσουν αλχημικά μίγματα, μα την μεγαλύτερή του κόρη. Στην αρχή, η Κινίρια ήταν σκεπτική με την πρόταση των ιερέων, και οι γονείς της θα προτιμούσαν να μην τη δώσουν· όμως, συγχρόνως, φοβόνταν τους ιερείς της Φλόγας και

σκέφτονταν πως ίσως να τους εξόργιζε το γεγονός ότι θα τους αρνούνταν την κόρη τους. Συνήθως, θεωρείτο τιμή να προταθεί σε κάποιον να μπει στο Ναό ως διάκονος. Επομένως, δεν προσπάθησαν να αποτρέψουν την Κινίρια απ'το να πάει με τους ιερείς, και τελικά, εκείνη το αποφάσισε.

«Τώρα, σε αφήνουν να βγαίνεις από το Ναό, για να δεις τους δικούς σου;» τη ρώτησα.

«Φυσικά,» μου απάντησε εκείνη. «Μία φορά την εβδομάδα, με αφήνουν να πηγαίνω σ'αυτούς.»

Σίγουρα, δεν ήταν και ό,τι καλύτερο, να βλέπεις την οικογένειά σου μία φορά στις δώδεκα ημέρες, όμως ήταν κάτι. Εγώ, αναμφίβολα, δε θα μπορούσα να βγω καθόλου από εδώ, γιατί η Ζαμέρα δε θα ήθελε να επιστρέψω στη θεία Φέλκιν, αφού τη μισούσε τόσο.

«Ποια είναι η δική σου ιστορία, Ριλάβια; Πώς βρέθηκες εσύ στο Ναό;»

Ωχ… τι να της έλεγα, τώρα; Να της έλεγα πράγματα που ήθελα –και πίστευα πως *έπρεπε*– να κρατήσω κρυφά;

«Εμ, σκεφτόμουν να κάνω ένα μπάνιο,» αποκρίθηκα, αλλάζοντας την κουβέντα και αφήνοντας τον δίσκο επάνω στο κρεβάτι μου (το φαγητό είχε τελειώσει). «Θα πάω στα λουτρά.»

«Ωραία!» είπε η Κινίρια, καθώς σηκωνόταν από το σκαμνί. «Ακριβώς αυτό ήθελα να σου προτείνω κι εγώ, όμως δεν ήξερα αν αισθανόσουν αρκετά καλά για να πάμε.»

Δε θα την ξεφορτωνόμουν απόψε. Και τι να της έλεγα για την οικογένειά μου; Πόσα γνώριζε για εμένα και πόσα όχι; Έπρεπε να το ξέρω αυτό, προκειμένου να σκαρώσω ένα αρκετά πιστευτό ψέμα.

«Μια χαρά είμαι,» της είπα, καθώς κι εγώ σηκωνόμουν όρθια. Άνοιξα την πόρτα και βγήκαμε.

Όταν φτάσαμε στα λουτρά του Ναού, ένας διάκονος έφευγε. Είχε καστανόξανθα, μακριά μαλλιά και πράσινα μάτια. Όμορφος.

«Γεια σου, Κινίρια,» χαιρέτησε. «Και…; Καινούργια είσαι;» Με κοίταξε από πάνω ως κάτω, σα να κουβαλούσα κέρατα στους

ώμους και στο κεφάλι, ή τίποτα παρόμοια αξιοσημείωτο… όπως το σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου –αλλά, σίγουρα, τούτο δε φαινόταν.

«Αυτή είναι η Ριλάβια, Νοτόρο,» με σύστησε η Κινίρια.

«Η *Ριλάβια*…» έκανε ο διάκονος, κοιτώντας με ακόμα πιο παράξενα. Τι φήμες κυκλοφορούσαν για μένα, τέλος πάντων; «Τελικά, όντως, είσαι πολύ μεγάλη για διακόνισσα,» παρατήρησε. Ήταν μικρότερος από μένα, απ'ό,τι μπορούσα να κρίνω· όπως και η Κινίρια.

«Θα παριστάνω, επομένως, τη μητριά όλων σας,» αποκρίθηκα.

Γελάσαμε, και οι τρεις.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Ριλάβια,» είπε ο Νοτόρο. «Θα τα ξαναπούμε.» Και βάδισε καταμήκος του διαδρόμου, απομακρυνόμενος από εμάς.

«Καληνύχτα,» είπε πίσω του η Κινίρια.

«Καληνύχτα,» αποκρίθηκε εκείνος.

Όταν περάσαμε τη μεγάλη είσοδο των λουτρών, η Κινίρια μού είπε: «Δεν είναι κούκλος;»

«Καλός είναι.»

«Και φαίνεται ότι σε συμπάθησε.»

Χαμογέλασα. «Μη γίνεσαι υπερβολική.»

«Δεν είμαι υπερβολική. Δεν είδες που ούτε γύρισε να με κοιτάξει, όταν του είπα καληνύχτα; Ενώ εσένα είδες τι σου είπε; ότι χάρηκε για τη γνωριμία και ότι θα τα ξαναπείτε…»

«Έχω την εντύπωση ότι υπεραναλύεις τα λόγια του,» αποκρίθηκα. Κάτι που *πάντα* έκανε η Κινίρια. Όλα τα πράγματα με αυτήν ήταν υπερβολικά, αλλά ήταν καλή για να κάνεις παρέα.

«Μα τι λες τώρα; Εσύ δεν πρόσεξες τα λόγια του. Εμπιστέψου με σε κάτι τέτοια· τα ξέρω καλά.»

Πήγαμε προς ένα από τα λουτρά που φαινόταν άδειο, και μπήκαμε, κλείνοντας την κουρτίνα πίσω μας. Η Κινίρια άρχισε να βγάζει το ράσο της. Το ίδιο κι εγώ. Αλλά σταμάτησα, απότομα, καθώς θυμήθηκα το σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου. Καταράστηκα τον εαυτό μου, που δεν το είχα σκεφτεί τούτο πιο

πριν: Έπρεπε να της είχα ζητήσει να κάνουμε μπάνιο ξεχωριστά. Γαμώτο.

Έσκυψα, για να βγάλω τα παπούτσια μου, ενώ, συγχρόνως, αναλογιζόμουν τι να κάνω. Αποφάσισα ότι θα της γύριζα την πλάτη, για να γδυθώ, και, ύστερα, θα έμπαινα ως το λαιμό μέσα στο νερό, ώστε να μην προσέξει τίποτα. Έτσι κι έκανα, λοιπόν. Άλλωστε, δεν υπήρχε κάποια καλύτερη λύση. Το να φύγω από αυτό το λουτρό και να πάω σε άλλο, θα φαινόταν πολύ ύποπτο· και είχα την εντύπωση πως το στόμα της Κινίρια δεν κρατούσε πολλά.

Πράγμα το οποίο ανακάλυψα σε λίγο, όταν βρισκόμασταν και οι δύο κάτω από το νερό και εκείνη άρχισε να μου λέει ό,τι είχε ακούσει για τους διακόνους και τους ιερείς. Το σημάδι μου, όπως είχα προβλέψει, δεν πρέπει να το πρόσεξε.

Μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, είχα μάθει όλες τις φήμες που κυκλοφορούσαν στο Ναό, τον τελευταίο καιρό, και είχα αποφασίσει ότι η Κινίρια θα μου φαινόταν πολύ, πολύ χρήσιμη εδώ πέρα. Χρειαζόμουν κάποιον να με ενημερώνει για ό,τι συνέβαινε.

Ύστερα, άρχισε να μου λέει για τους ιερόδουλους. Όταν είχε πρωτοέρθει στο Ναό, δεν είχε ξαναπάει με άντρα, μου είπε, και ήταν διστακτική να καλέσει έναν από τους υπηρέτες στο κελί της, παρά τα όσα της έλεγαν οι άλλες διακόνισσες, πως οι ιερόδουλοι έκαναν μόνο ό,τι τους ζητούσες και τίποτ'άλλο, και ήταν πάντοτε φιλικοί μαζί σου.

«Μόνο ένα πράγμα δε θα κάνουν, σε καμία περίπτωση, Ριλάβια,» τόνισε. «Ξέρεις ποιο είναι αυτό;»

«Ποιο;» ρώτησα, παρότι τούτη η κουβέντα δε με έκανε να αισθάνομαι και τόσο άνετα, σε αντίθεση με τη συνομιλήτριά μου που συνέχιζε χωρίς να τελειώνει.

«Να βγάλουν τη μάσκα τους.»

«Μάλιστα,» είπα, προσπαθώντας να δείξω ενδιαφέρον, ενώ σκεφτόμουν ότι θα ήταν τελείως απρόσωπο να κάνεις έρωτα με έναν άντρα που φορούσε μάσκα.

«Δεν είναι τόσο άσχημα όσο νομίζεις,» αποκρίθηκε η Κινίρια, αιφνιδιάζοντάς με και κάνοντάς με να αναρωτηθώ αν μπορούσε να διαβάσει τη σκέψη μου, όπως έλεγαν ότι μπορούσαν οι ιερείς της Φλόγας (πράγμα το οποίο είναι υπερβολή, βέβαια).

«Ναι, μάλλον,» είπα.

«Δεν έχεις καλέσει ποτέ ιερόδουλο, υποθέτω…»

«Όχι,» παραδέχτηκα.

«Κάντο μία φορά. Δε θ'απογοητευτείς.»

«Εντάξει, θα το σκεφτώ.» Αισθάνθηκα τα μάγουλά μου να ζεσταίνονται και βούτηξα λίγο περισσότερο μέσα στο νερό, για να τα δροσίσω.

Μετά από κανένα δεκάλεπτο συνεχούς φλυαρίας από την Κινίρια, σχετικά με διάφορα ζητήματα, βγήκαμε από το λουτρό και, γυρίζοντας την πλάτη στη μελαχρινή διακόνισσα, σκουπίστηκα και ντύθηκα, βιαστικά. Τελείωσα πολύ πριν από αυτήν και παραμέρισα την κουρτίνα, για να βγω. Έπειτα, παρουσιάστηκε και η Κινίρια δίπλα μου.

«Θα πας στο κελί σου, τώρα;» με ρώτησε.

«Ναι. Πρέπει νάναι αργά.»

Βγήκαμε από τα λουτρά και κοιτάξαμε έξω από το παράθυρο, για να δούμε τα φεγγάρια να φωτίζουν τον σκοτεινό ουρανό. *Ήταν* αργά. Βαδίσαμε μέσα στους διαδρόμους, χωρίς να μιλάμε. Επιτέλους, η φλυαρία είχε εγκαταλείψει τη νέα μου φίλη.

Η Κινίρια πλησίασε τον δεύτερο ιερόδουλο που συναντήσαμε και του άγγιξε τον καρπό. «Έλα μαζί μου,» του είπε.

Εκείνος έκλινε το κεφάλι. «Όπως επιθυμείτε, κυρία,» αποκρίθηκε το στόμα πίσω από τη μάσκα.

«Καληνύχτα, Ριλάβια,» με χαιρέτησε η Κινίρια, και εκείνη κι ο ιερόδουλος έστριψαν σε μια γωνία, μάλλον πηγαίνοντας προς το κελί της πρώτης.

Παράξενο ήταν τούτο, πολύ παράξενο. Και η Κινίρια έμοιαζε τόσο άνετη, σα να μη συνέβαινε τίποτα το σπουδαίο. Αλλά, βέβαια, ήταν συνηθισμένο στο Ναό.

Λίγο παρακάτω, ενώ βάδιζα μόνη, είδα άλλον έναν ιερόδουλο, και μπήκα στον πειρασμό να τον φωνάξω. Όμως σκέφτηκα το σημάδι επάνω μου. Αν το έβλεπε, δε θα το έλεγε στους άλλους; Δε θα το μάθαινε όλος ο Ναός, σύντομα; Ύστερα, θυμήθηκα τα λόγια της Κινίρια, ότι οι ιερόδουλοι έκαναν μόνο ό,τι τους πεις και τίποτ'άλλο. Επομένως, αν του έλεγα πως ήθελα να κάνω έρωτα μαζί του ντυμένη, δε θα μου έφερνε αντίρρηση. Ο πειρασμός μεγάλωσε…

Τον πλησίασα.

Είδα, όμως, τη μαύρη μάσκα στο σχήμα φλόγας. Το πρόσωπό του θα ήταν κρυμμένο. Ένιωσα το αίμα μου να κυλά πιο γρήγορα σ'αυτή τη σκέψη. Ίσως και να ήταν ενδιαφέρον αυτό, τελικά…

Άγγιξα τον καρπό του.

Αφού η Κινίρια, που ήταν μικρότερη από μένα, μπορούσε να το κάνει αυτό τόσο άνετα, γιατί να μην μπορούσα κι εγώ; Ήταν και θέμα εγωισμού, εκείνη την ώρα…

«Έλα μαζί μου,» του είπα, αποφασιστικά, όπως θυμόμουν πως είχε πει και η νέα μου φίλη.

«Όπως επιθυμείτε, κυρία.» Ο ιερόδουλος έκλινε το κεφάλι.

Αμέσως, ήρθαν στο νου μου όλα όσα είχε πει η Κινίρια, για το πόσο καλά ήταν με τους ιερόδουλους. Μια ανεξήγητη ανυπομονησία με κατέλαβε.

Τον πήγα στο κελί, και εκείνος έβγαλε ένα μικρό σακούλι με βοτάνια μέσα από το χιτώνα του. Δεν εξήγησε τίποτα (μάλλον, υπέθετε ότι γνώριζα τι ήταν), αλλά κατάλαβα τη χρήση τους. Ήπια την απαραίτητη ποσότητα και, ύστερα, του είπα ότι μου άρεσε ντυμένη. Δεν έφερε αντίρρηση και ούτε φάνηκε η απαίτησή μου να τον παραξένεψε καθόλου. Κατά πάσα πιθανότητα, άλλες του είχαν ζητήσει να κάνει πιο παράξενα πράγματα, σκέφτηκα. Τελικά, δεν πρέπει να ήταν και τόσο ευχάριστη η δουλειά του ιερόδουλου –να πρέπει να κάνεις *ό,τι* σου ζητούσε ο καθένας….

Ωστόσο, εκείνος ο συγκεκριμένος ιερόδουλος που έφερα στο κελί μου δεν έδειξε κανένα ίχνος βαρεμάρας να εκτελέσει τα

καθήκοντά του. Και… η Κινίρια είχε δίκιο: δεν ήταν καθόλου άσχημη εμπειρία. Μάλιστα, ενθουσιάστηκα τόσο από την πρώτη φορά που, μετά, τον πρόσταξα να μου κάνει και κάποια άλλα πράγματα τα οποία προτιμώ, καλύτερα, να μη γράψω εδώ. Τη μάσκα του, βέβαια, δεν την έβγαλε ούτε για μια στιγμή, παρότι κι αυτό του το ζήτησα, για να δω την αντίδρασή του.

Όταν τελείωσα μαζί του, εκείνος ντύθηκε και έφυγε, καληνυχτίζοντάς με. Τότε, πλησίασα τον καθρέφτη και έβγαλα το ράσο και το μεσοφόρι μου, για να μάθω τι γινόταν με το σημάδι, πώς είχε εξελιχτεί. Παρατήρησα ότι, τώρα, είχε αρχίσει να παίρνει μία πιο χαρακτηριστική μορφή. Έμοιαζε με πουλί που είχε ανοιγμένες τις φτερούγες. Επίσης, το χρώμα του είχε αδυνατίσει· δεν ήταν εκείνο το κόκκινο του ερεθισμένου δέρματος, αλλά ένα άλλο είδος κόκκινου, το οποίο είχε διεισδύσει *κάτω* από το δέρμα μου, για να μείνει για πάντα εκεί.

Τι παράξενο κι αυτό…

Και δεν είχα κανέναν να συμβουλευτώ, για το τι έπρεπε να κάνω.

Φόρεσα ένα ελαφρύ νυχτικό και κάθισα στο κρεβάτι. Αν ήταν η θεία Φέλκιν εδώ…

Αναστέναξα.

Και μόνο τότε πρόσεξα κάτι άλλο: το σημάδι είχε, πλέον, πάψει να με ξύνει. Μάλλον, θετική εξέλιξη, υπέθεσα.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι και χώθηκα κάτω από τα σκεπάσματα. Δεν άργησα να κοιμηθώ.

Έντεκα
Επαφή με τον Νάοργκομ

Η πρώτη μου προσπάθεια να έρθω σε επαφή με τον Νάοργκομ ήταν αποτυχημένη, όπως ήδη σας διηγήθηκα. Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι δεν κατάφερα, τελικά, να μάθω πώς να ελέγχω τις δυνάμεις του. Η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα με καλούσε καθημερινά στο δωμάτιό της, για να επαναλάβουμε την ίδια διαδικασία με την πρώτη φορά. Καθόμασταν επάνω στο χαλί, μπροστά στο τζάκι, και αυτοσυγκεντρωνόμουν. Έτσι, σιγά-σιγά, μπόρεσα να αισθανθώ την παρουσία του Νάοργκομ, τη Φλόγα που δεν είναι ακόμα ισχυρή, αλλά σταδιακά δυναμώνει.

Ήμουν ενθουσιασμένη με το κατόρθωμά μου, οφείλω να ομολογήσω. Ήταν μια αρχή, όπως και ο Νάοργκομ είναι ο Θεός που συμβολίζει την αρχή. Η Κινίρια δε μπορούσε να το πιστέψει ότι είχα καταφέρει να έρθω σε επαφή μαζί του τόσο γρήγορα. «Άλλοι χρειάζονται έναν ολόκληρο χρόνο, για να το επιτύχουν αυτό,» μου έλεγε, «κι εσύ το κατάφερες μέσα σε τρεις μήνες.»

Ναι, τρεις μήνες είχαν, πλέον, περάσει από τότε που με έφερε η Ζαμέρα στο Ναό. Τρεις μήνες μέσα στους οποίους έμαθα πολλά για το νέο μου περιβάλλον και τίποτα για τον ξάδελφό μου Ζερότο, που, απ'ό,τι γνώριζα, ακόμα βρισκόταν κλεισμένος στις φυλακές του Βιρκνάλ. Στην αρχή, δε ρωτούσα γι'αυτόν την καθοδηγήτριά μου, για δύο λόγους: ο ένας ήταν ότι ο Νάριο μού είχε πει όσα μου είχε πει για εκείνη, και ο άλλος ότι η ίδια μου είχε ζητήσει να περιμένω, μέχρι να έρθει η κατάλληλη ώρα. Τι εννοούσε με αυτή την «κατάλληλη ώρα» ακόμα δεν είχα καταλάβει. Μήπως, εννοούσε όταν κατάφερνε, τελικά, να εκβιάσει τη θεία Φέλκιν, ώστε να της δώσει εκείνο που επιθυμούσε (σύμφωνα με ό,τι είχε πει ο Νάριο πάντα); Έπρεπε να μάθω. Κάπως, έπρεπε να μάθω. Όμως δεν είχα τρόπο· ήμουν

παγιδευμένη εδώ. Και δεν είχα ζητήσει άδεια εξόδου από κανέναν.

Μέσα σε αυτούς τους τρεις μήνες, όμως, είχα αρχίσει να μαθαίνω τους ιερείς του Ναού και, περισσότερο, τους διακόνους. Εκτός από την Κινίρια έκανα φιλίες με άλλους τρεις: Ο ένας ήταν ο Νοτόρο, τον οποίο έβρισκα συχνά κοντά μου, με περίσσια διάθεση να μου μιλήσει. Ίσως, τελικά, η Κινίρια να είχε δίκιο, ότι με είχε συμπαθήσει ιδιαίτερα· ίσως, όμως, και απλά να ήταν περίεργος για μένα, με τόσα που ακούγονταν.

Η Λιβίρα ήταν μία ακόμα διακόνισσα που γνώρισα μέσω της Κινίρια, η οποία βρισκόταν υπό την καθοδήγηση μιας ιέρειας Νατέλμα. Είχε πρόσφατα μπει στο Ναό, λιγότερο από ένα χρόνο, και ήταν το ίδιο χαμένη με εμένα, γιατί ο κόσμος του Ναού ήταν ένας εντελώς άλλος κόσμος μέσα στον Άρμπεναρκ, με τις δικές του συνήθειες και νοοτροπίες.

Τη Λιβίρα τη συνάντησα για πρώτη φορά στην τραπεζαρία των διακόνων, όπου καθόμουν μαζί με την Κινίρια και έτρωγα. Ήρθε και κάθισε στο τραπέζι μας, λέγοντας ένα *γεια* στην Κινίρια και μοιάζοντας στενοχωρημένη.

«Εσύ είσαι η Ριλάβια, σωστά;» μου είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκα. Δε μου φάνηκε παράξενο που με είχε αναγνωρίσει. Άλλωστε, όλοι αυτή την ίδια αντίδραση είχαν απέναντί μου, όταν με πρωτοσυναντούσαν: *Η Ριλάβια, σωστά; Η Ριλάβια δεν είσαι; Εσύ πρέπει νάσαι η Ριλάβια. Ώστε* εσύ *είσαι η Ριλάβια!…* Και τέτοια παρόμοια.

«Μου έχει πει η Κινίρια για σένα.» Πράγμα για το οποίο δεν αμφέβαλα καθόλου.

«Τι σου έχω πει, δηλαδή; Αφού ούτε εγώ δεν ξέρω τίποτα για τη Ριλάβια!…»

Η καλή, φλύαρη (για να το πούμε ευγενικά) φίλη μου αναφερόταν στο γεγονός ότι αρνιόμουν να της αποκαλύψω οτιδήποτε για τον εαυτό μου προτού μπω στο Ναό. Είχα αποφασίσει ότι τούτη η μέθοδος, τελικά, θα αποδεικνυόταν καλύτερη, από το να της αράδιαζα μερικά ψέματα. Κατ’αρχην,

μ'αυτό τον τρόπο, δημιουργούσα μια αύρα μυστηρίου γύρω μου, η οποία, οφείλω να ομολογήσω, με εξυπηρετούσε. Με έκανε να φαίνομαι πιο απόμακρη από τους υπόλοιπους, πιο σοβαρή και σημαντική. Και, κατά συνέπεια, με σέβονταν. Μου άρεσε τούτο το συναίσθημα… ανέκαθεν, νομίζω.

Ο δεύτερος λόγος που δεν είχα πει ούτε ψέματα ούτε αλήθεια στην Κινίρια ήταν επειδή δεν ήθελα να αρχίσουν να μπλέκονται οι ιστορίες για μένα περισσότερο από ό,τι ήταν ήδη μπλεγμένες. Και, φυσικά, δεν ήξερα αν η καθοδηγήτριά μου επιθυμούσε να απλώνω ψευδείς φήμες για τον εαυτό μου. Εν ολίγοις, γιατί να περιπλέκεις τα πράγματα όταν δεν είναι απόλυτη ανάγκη; Άσε τους άλλους να κάνουν τις δικές τους υποθέσεις. Τουλάχιστον, έτσι, δε θα μπορούσε κανείς να κατηγορήσει εμένα γι'αυτές.

Αλλά έλεγα για τη φορά που πρωτοσυνάντησα τη Λιβίρα.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Ριλάβια,» μου είπε, ενώ η Κινίρια έκανε νόημα σε έναν ιερόδουλο με δίσκο στα χέρια να πλησιάσει.

«Ποιο είναι το όνομά σου;» ρώτησα.

«Λιβίρα,» αποκρίθηκε η κοπέλα.

Ο ιερόδουλος ήρθε, και η Κινίρια πήρε από το δίσκο του δύο κούπες κρασί, για εμένα και τη Λιβίρα· εκείνη είχε ήδη μια μισοτελειωμένη κούπα μπροστά της.

Παρατήρησα τη νέα μου γνωριμία προσεκτικά. Είχε μακριά, ξανθά, σγουρά μαλλιά, τα οποία έδενε πίσω από το κεφάλι της, έτσι ώστε να μην της σκιάζουν το μέτωπο, αλλά δύο μεγάλες τούφες να πέφτουν στις πλευρές του προσώπου της. Η όψη της, τώρα, ήταν θλιμμένη, και τη ρώτησα αν κάτι της είχε συμβεί, καθώς εκείνη έπινε μια γουλιά απ'το κρασί της.

«Με τιμώρησε η Καθοδηγήτρια Νατέλμα,» αποκρίθηκε.

Η Κινίρια συνοφρυώθηκε. «Γιατί;» Άλλο που δεν ήθελε, να μάθει κάτι καινούργιο για να λέει.

«Πήγα στα υπόγεια,» είπε η Λιβίρα, ψιθυριστά. «Δεν είχα κακές προθέσεις· ήθελα μόνο να ρίξω μια ματιά… ξέρεις, γι'αυτά που λένε.»

«Για ποια που λένε;» ρώτησα, πραγματικά περίεργη.

«Για τους Λο'ανθάκ.» Τούτο η Λιβίρα το είπε ακόμα πιο ψιθυριστά από πριν.

Η λέξη με πάγωσε. Λο'ανθάκ σήμαινε «Άντρας του Θανάτου», και επρόκειτο για πλάσματα τα οποία ορισμένοι δημιουργούσαν με το αίμα των Λό'ορ. Δηλαδή, αρχικά, δεν ήταν *πλάσματα*· ήταν άνθρωποι, όμως εκείνο στο οποίο κατέληγαν ήταν κάθε άλλο παρά ανθρώπινο. Τους χρησιμοποιούσαν ως ειδικούς δολοφόνους, σύμφωνα με ό,τι γνώριζα.

«Και τι έγινε;» Η Κινίρια ήταν ανυπόμονη, ως συνήθως.

«Με έπιασαν οι ιεροφύλακες, ενώ κατέβαινα μια σκάλα…»

Τότε, μας πλησίασε ο Νοτόρο, και ατένισε τη Λιβίρα με μια ταραγμένη όψη στο πρόσωπό του. «Είναι αλήθεια;» τη ρώτησε.

«Ποιο;» έκανε εκείνη.

«Ότι θα σε βάλουν σε κελί απομόνωσης.»

«Ναι,» ένευσε η Λιβίρα, στρέφοντας το βλέμμα της στο τραπέζι. Είδα δάκρυα να συγκεντρώνονται στις άκριες των ματιών της.

«Τι είναι τα κελιά απομόνωσης;» είπα.

Ο Νοτόρο κάθισε στο τραπέζι μας. «Εκεί κλειδώνουν όσους θέλουν να τιμωρήσουν. Διακόνους, μόνο.»

«Πού βρίσκονται;»

«Στον πύργο στη δυτική μεριά του Ναού. Σίγουρα, θα τον έχεις δει από έξω. Είναι ψηλός, λιγνός, και μυτερός, λες και θα τρυπήσει τα σύννεφα.»

«Α, ναι,» έκανα. «Τον θυμάμαι.» Στράφηκα στη Λιβίρα. «Και για πόσο θα είσαι κλεισμένη εκεί μέσα;»

«Για δέκα ημέρες,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ολομόναχη, χωρίς να έχω τίποτα να κάνω…»

«Δε δέχονται επισκέπτες εκεί;»

«Όχι,» είπε η Κινίρια. «Και να σας πω τι είχα ακούσει για έναν διάκονο που πήγε να επισκεφτεί κάποιον σε ένα από αυτά τα κελιά;»

«Ποιο διάκονο;» ρώτησε ο Νοτόρο.

«Δεν ξέρω ποιος ακριβώς ήταν. Ένας, τέλος πάντων.» Η Κινίρια, τώρα, είχε μάτια μόνο για τον Νοτόρο, παρατήρησα.

«Και λένε πως πήγε να βρει έναν φίλο του, ο οποίος βρισκόταν κλεισμένος στα κελιά απομόνωσης. Με κάποιο κόλπο, κατάφερε να ξεγελάσει τους ιεροφύλακες και να περάσει–»

«Πώς, δηλαδή;» απόρησε ο Νοτόρο. «Αφού πάντα δύο από αυτούς στέκονται μπροστά στην είσοδο του πύργου κι αρκετοί άλλοι κάνουν βόλτες μέσα στις σκάλες και στους διαδρόμους του.»

«Δεν ξέρω πώς,» είπε η Κινίρια, «πάντως τα κατάφερε. Όμως, μετά, τον έπιασαν.»

«Πώς; Αφού τους είχε ξεγελάσει…»

«Κάπως! Πού να ξέρω πώς ακριβώς;…» Είχα την εντύπωση ότι η Κινίρια έβγαζε επιτόπου την ιστορία. «Κάτι έχω ακούσει, αλλά θα σου πω άλλη φορά,» χαμογέλασε. Ναι, σίγουρα, την έβγαζε επιτόπου την ιστορία, κατέληξα. «Όμως, τέλος πάντων, τον έπιασαν στο τέλος, όπως είπα, παρά τις προσπάθειές του να τους ξεγελάσει.»

«Και;»

«Τον φυλάκισαν στον πύργο για τρεις ολόκληρους μήνες.»

Η διήγησή της δε φάνηκε να εντυπωσίασε τον Νοτόρο (παρότι, μάλλον, αυτός ήταν ο σκοπός της Κινίρια), αλλά φάνηκε να χειροτέρεψε την ψυχολογική κατάσταση της Λιβίρα.

«Δέκα ημέρες θα περάσουν γρήγορα,» της είπα, προσπαθώντας να της φτιάξω τη διάθεση, όσο αυτό ήταν δυνατόν. «Ούτε που θα το καταλάβεις.»

Η Λιβίρα κατένευσε, δίχως να μιλήσει.

«Και πότε θα σε κλείσουν εκεί πέρα;» ρώτησε η Κινίρια – βρίσκοντας την πιο κατάλληλη στιγμή, πρέπει να πω!

«Αύριο, με την αυγή.»

Πράγμα που, φυσικά, έγινε· και δεν είδαμε καθόλου τη Λιβίρα για τις επόμενες δέκα ημέρες. Όταν επέστρεψε από την εξορία της, δεν ήταν και σε τόσο καλή κατάσταση, όμως σύντομα συνήλθε, και όλα πήραν, πάλι, το φυσιολογικό τους ρυθμό.

Τώρα, πρέπει να γράψω και για τον τρίτο νέο μου φίλο. Αυτός ονομαζόταν Σιάρνο και έκανε πολύ παρέα με τον Νοτόρο. Έτσι τον γνώρισα.

Ως συνήθως, η Κινίρια με τραβούσε σε μέρη όπου νόμιζε ότι θα συναντήσουμε τον Νοτόρο. Μπορώ να πω, μάλιστα, ότι είχε καταντήσει ενοχλητική, όχι μονάχα για μένα, αλλά και για τον εν λόγω διάκονο. Εκείνο το βράδυ, με οδήγησε στη βιβλιοθήκη του Ναού, γιατί, λέει, ήθελε να ψάξει για κάποιο βιβλίο που μιλούσε για τους χαμένους θησαυρούς κάτω από τη θάλασσα. Εγώ δεν ήξερα για την ύπαρξη ενός τέτοιου βιβλίου, παρότι σύχναζα αρκετά στη βιβλιοθήκη, για να διαβάζω σχετικά με την Ιστορία της Σερανβέλ και του Ναού. Τα πράγματα που έχω μάθει είναι πραγματικά αξιοσημείωτα, αλλά η αναφορά τους δεν έχει θέση εδώ.

Είχαμε, λοιπόν, πάει στη βιβλιοθήκη, για να βρούμε εκείνο το περίφημο, ανύπαρκτο (νομίζω) βιβλίο, και –όλως τυχαίως– έπρεπε να ψάξουμε γι'αυτό στη μεριά όπου καθόταν ο Νοτόρο και διάβαζε κάποιο σύγγραμμα. Η Κινίρια, αμέσως, τον πλησίασε και τον ρώτησε μήπως είχε ακούσει για τον τίτλο «*Περί των Χαμένων Θησαυρών της Ανατολικής Απεραντοσύνης*». Ανύπαρκτος πρέπει να ήταν κι ο τίτλος, νομίζω· και, απ'ό,τι φάνηκε, παραξένεψε και τον Νοτόρο, ο οποίος ατένισε τη φίλη μου με απορία στα μάτια και κουνώντας το κεφάλι.

«Δεν ξέρω για κάτι τέτοιο, Κινίρια,» είπε. «Είσαι βέβαιη ότι υπάρχει; Ποιος σ'το είπε;»

«Κάπου το έχω ακούσει,» αποκρίθηκε εκείνη. Ψέματα, αναμφίβολα. «Δε θυμάμαι, τώρα, πού, αλλά δε μπορεί να κάνω λάθος. Και η τόσο μεγάλη βιβλιοθήκη του Ναού δεν είναι δυνατόν να μην το έχει. Ίσως να το έχεις δει, Νοτόρο, μα να μην το έχεις προσέξει…»

Ο διάκονος ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως…» Και στράφηκε σε μένα, χαμογελώντας. «Πώς είσαι, Ριλάβια;» (Με είχε δει το μεσημέρι· άρα, μάλλον, ρωτούσε τυπικά, υπέθεσα…)

«Καλά,» αποκρίθηκα. «Διαβάζεις το *Εγχειρίδιο της Νοητικής Πραγματικότητας*, του Σεντλάθορ Μίρκινβορ της Πάρντβακ, βλέπω…» Το είχα προσέξει από την πρώτη στιγμή, γιατί γνώριζα το εν λόγω βιβλίο αρκετά καλά, αφού το είχα αναγνώσει δύο φορές.

«Ναι,» είπε εκείνος. «Το ξέρεις;»

Κατένευσα. «Πολύ ενδιαφέρον, δεν είναι;»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Νοτόρο. «Ο Καθοδηγητής Γκαήρμο μού είπε να έρθω να το διαβάσω, επειδή θα με βοηθήσει ιδιαίτερα στην αυτοσυγκέντρωση. Και δεν έχει άδικο: είναι, όντως, πολύ καλό!» Μετά, συνοφρυώθηκε, υπομειδιώντας. «Γιαυτό εσύ μαθαίνεις τόσο γρήγορα, Ριλάβια;»

«Επειδή έχω διαβάσει το *Εγχειρίδιο της Νοητικής Πραγματικότητας;*» Γέλασα. «Δεν ξέρω. Ίσως.»

«Θα μου πεις ποια σημεία θεωρείς πιο σημαντικά;» μου ζήτησε ο Νοτόρο. «Ξέρεις, ποια σε έχουν βοηθήσει περισσότερο…»

«Εμ, ναι· γιατί όχι;» αποκρίθηκα και, τραβώντας μια καρέκλα κοντά, κάθισα δίπλα του.

«Και το '*Περί των Χαμένων Θησαυρών της Ανατολικής Απεραντοσύνης*';» ρώτησε η Κινίρια. Το πρόσωπό της είχε πάρει μια σκούρα μπλε απόχρωση, σαν τα βάθη της θάλασσας για τα οποία υποστήριζε ότι ενδιαφερόταν. «Πού… πού θα το βρω, Νοτόρο;»

«Ρίξε μια ματιά απο κεί, στα βιβλία με τις ναυτικές ιστορίες,» αποκρίθηκε εκείνος, δείχνοντας.

«Δε νομίζω ότι πρόκειται, απλά, για μερικές ναυτικές ιστορίες,» επέμεινε η Κινίρια. «Μιλάει γενικά για την ανατολική θάλασσα, για τους θησαυρούς της, για νησιά που ήταν εκεί και βυθίστηκαν. Τέτοιου είδους πράγματα. Με επιστημονικό τρόπο, όμως. Κάπου εδώ πρέπει να είναι. Αλλά το μέρος είναι μεγάλο….» Έριξε μια θεατρική ματιά τριγύρω, στα ράφια που ήταν γεμάτα με βιβλία.

Ο Νοτόρο ξεφύσησε. «Εντάξει, θα σε βοηθήσω να το βρεις. Αλλά περίμενε, πρώτα, να μου πει η Ριλάβια ποια είναι τα σημαντικότερα κομμάτια εδώ πέρα.»

Η Κινίρια ήταν έτοιμη να μιλήσει, πάλι (και αναρωτιόμουν τι θα έλεγε, τώρα), όταν ένας ξανθός διάκονος μάς πλησίασε, βαστώντας παραμάσκαλα δύο βιβλία.

«Τι γίνεται, Νοτόρο;» χαιρέτησε.

«Α, ο Σιάρνο!» έκανε ο Νοτόρο, υπομειδιώντας.

«Τι χάρη θέλεις;» αποκρίθηκε εκείνος.

«Χάρη; Δεν πρόκειται για χάρη… όχι ακριβώς, δηλαδή. Απλά, εδώ, η Κινίρια ψάχνει για ένα βιβλίο… Πώς το είπες αυτό το βιβλίο, Κινίρια;»

Εκείνη κοίταξε τον Σιάρνο, με ένα απογοητευμένο ύφος. Όμως είπε: «'*Περί των Χαμένων Θησαυρών της Ανατολικής Απεραντοσύνης*', λέγεται. Το έχεις ακουστά;»

«Όχι. Αλλά, άμα θέλεις, να ψάξουμε γι'αυτό.»

«Ας ψάξουμε.»

Όταν επέστρεψαν, είχα τελειώσει να δείχνω στο Νοτόρο ποια ήταν τα πιο σημαντικά κομμάτια του *Εγχειριδίου της Νοητικής Πραγματικότητας*.

«Το βρήκατε;» τους ρώτησα.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Κινίρια, καθώς εκείνη κι ο Σιάρνο έπαιρναν θέση κοντά μας. «Μάλλον, δε θυμάμαι καλά τον τίτλο.»

«Ίσως να λέγεται '*Οι Χαμένοι Θησαυροί της Ανατολικής Απεραντοσύνης*',» είπε ο Σιάρνο. «Επομένως, ψάχναμε σε λάθος σημείο. Μπορούμε να ξαναψάξουμε, Κινίρια.»

«Κάποια άλλη στιγμή ίσως. Τώρα, αισθάνομαι κουρασμένη από όλη την ημέρα. Άσε που και η σκόνη των βιβλίων με πειράζει μερικές φορές, κι έτσι δε θέλω να βρίσκομαι για πολύ ώρα σε επαφή μαζί της.»

«Τότε, αν μπορέσω, αργότερα, θα ψάξω για το βιβλίο και, αν το βρω, θα σ'το φέρω στο κελί σου.»

«Σ'ευχαριστώ, Σιάρνο. Αλλά δεν είναι ανάγκη να κάνεις τον κόπο. Θα έρθω άλλη στιγμή να ψάξω γι'αυτό.»

«Σιάρνο, ξέρεις ποια είναι η διακόνισσα απο δώ;» είπε ο Νοτόρο, δείχνοντας εμένα, με το βλέμμα του.

Ο Σιάρνο με κοίταξε προσεκτικά. «Η… Ριλάβια;»

Η συνηθισμένη αντίδραση.

«Ναι,» αποκρίθηκα.

«Έχουν ακουστεί πολλά για σένα,» μου είπε. Πάλι, συνηθισμένο. «Και ο Νοτόρο μού έχει πει, επίσης, αρκετά. Στην αρχή, δεν τον πίστευα, όταν μου έλεγε ότι σε ήξερε.»

Ο Νοτόρο χαμογέλασε, κοκκινίζοντας λίγο.

«Είναι αλήθεια ότι μιλάς με τους Θεούς της Φλόγας, τα βράδια;» με ρώτησε ο Σιάρνο.

Γέλασα. «Αυτά σου έλεγε ο Νοτόρο;»

«Δεν του έλεγα εγώ αυτά τα γελοία πράγματα,» με διαβεβαίωσε, αμέσως, ο ίδιος.

«Εσύ το πιστεύεις ότι μιλάω με τους Θεούς της Φλόγας;» ρώτησα τον Σιάρνο.

«Όχι…» απάντησε εκείνος, επιφυλακτικά. «Μιλάς;»

Μειδίασα στραβά. «Αν μιλάω μαζί τους, είναι δική μου δουλειά και μόνο. Σωστά;»

Είχα αρχίσει να παίρνω θάρρος, με αυτό τον αέρα μυστηρίου που είχα δημιουργήσει γύρω μου.

~*~

Το σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου δεν άργησε να πάρει ευδιάκριτη και τελειωμένη μορφή. Ύστερα από δύο ημέρες από την πρώτη μου προσπάθεια να επικοινωνήσω με τον Νάοργκομ, μπορούσα, πλέον, να δω ότι κάτω από το δέρμα μου βρισκόταν ένα πτηνό που έμοιαζε να είναι καμωμένο από φλόγες και να έχει τα φτερά του ανοιχτά και το κεφάλι του στραμμένο προς τα πάνω. Το χρώμα του ήταν κόκκινο, σαν αυτό της φωτιάς.

Και, όταν το είδα έτσι, ολοκληρωμένο, στον καθρέφτη του κελιού μου, θυμήθηκα το όνειρό μου ένα βράδυ. Σε περίπτωση

που δεν το θυμάστε, το επαναλαμβάνω παρακάτω, για να γίνει αμέσως η σύνδεση:

Παντού γύρω μου ήταν σκοτάδι και, μέσα από το σκοτάδι, άρχισε να ξεπροβάλει φως, δυνατό κόκκινο φως, σαν φωτιά… και μια μορφή: ένα πτηνό, με ανοιγμένες τις φτερούγες και το κεφάλι προς τα πάνω: ένα πτηνό από φλόγες, όχι από σάρκα, το οποίο, σιγά-σιγά, άρχισε να χάνεται στο έρεβος, μέχρι που δεν έμεινε κανένα ίχνος του.

Δεν ήταν τυχαίο, ήμουν σίγουρη. Το όνειρο προμήνυε την εμφάνιση του σημαδιού επάνω μου. Και ήταν ένα σημάδι των Θεών: ένα σημάδι το οποίο, απ'ό,τι ανακάλυψα, δε με έβλαπτε. Έτσι, άρχισα να αισθάνομαι περήφανη που το είχα κάτω από το δέρμα μου. Ίσως οι Θεοί να επιθυμούσαν να σημαδέψουν τη μοναδική τους κόρη, για να την ξεχωρίζουν ανάμεσα από τους υπόλοιπους θνητούς.

Είχαν αρχίσει τα μυαλά μου να παίρνουν αέρα, εκείνη την περίοδο. Σ'αυτό, μάλλον, οφειλόταν και το ότι προσπαθούσα να περιβάλλω τον εαυτό μου με ένα πέπλο μυστηρίου, έτσι ώστε οι άλλοι να με βλέπουν ως παράξενο και ανεξήγητο φαινόμενο… και άξιο σεβασμού, φυσικά.

Ωστόσο, δεν είχα ξεχάσει τη θέση μου, η οποία ήταν κάθε άλλο παρά ευνοϊκή, καθότι ήμουν, ουσιαστικά, φυλακισμένη στο Ναό, μη γνωρίζοντας τι συνέβαινε ούτε στη θεία Φέλκιν ούτε στον Ζερότο. Και είχα την εντύπωση ότι ίσως κι οι δυο τους να βρίσκονταν σε μεγάλο κίνδυνο, αν τα σχέδια της Ζαμέρα ήταν έτσι όπως μου τα είχε πει ο Νάριο.

Ένα απόγευμα, όταν τελείωσα την αυτοσυγκέντρωσή μου, επάνω στο χαλί του δωματίου της καθοδηγήτριας, σηκώθηκα όρθια και έκανα μια βόλτα μέσα στο δωμάτιο, αναλογιζόμενη αν, τώρα, ήταν η κατάλληλη στιγμή να ρωτήσω. Αποφάσισα πως *ποτέ* δε θα ήταν η κατάλληλη στιγμή, έτσι καλύτερα να ρωτούσα, για να έφευγε το βάρος από πάνω μου.

Στράφηκα να κοιτάξω τη Ζαμέρα, η οποία καθόταν στην ξύλινή της πολυθρόνα, βαστώντας μια πένα και γράφοντας κάτι επάνω

στις σελίδες ενός άδειου βιβλίου. (Ίσως κι εκείνη, σαν κι εμένα, να κρατούσε ημερολόγιο.) Τον τελευταίο καιρό, δεν καθόταν μαζί μου, όταν έκανα αυτοσυγκέντρωση· υποτίθεται ότι το ήξερα καλά, πια, αυτό και δε χρειαζόμουν τη δική της καθοδήγηση. Επίσης, είχα παρατηρήσει πως, τώρα, ήταν ευχαριστημένη με μένα· και, ασφαλώς, γνώριζα το γιατί: Απ'ό,τι μου είχαν πει οι άλλοι διάκονοι, κανονικά, κάποιος χρειαζόταν πολύ περισσότερο χρόνο για να επιτύχει όσα είχα εγώ επιτύχει στην επικοινωνία με τον Νάοργκομ.

Η Ζαμέρα άφησε την πένα της στο μελανοδοχείο και στράφηκε, για να με κοιτάξει. «Τι σε απασχολεί, Ριλάβια;»

«Θέλω να κάνω μια ερώτηση, καθοδηγήτρια.»

«Σε ακούω.»

«Πότε θα μπορούσα να βγω από το Ναό, έστω και για λίγο;»

Η Ζαμέρα ένωσε τα δάχτυλα των χεριών της και ακούμπησε το σαγόνι της επάνω στους δύο ενωμένους δείκτες, σκεπτική. «Σου λείπει κάτι εδώ;» με ρώτησε, τελικά.

Ας έλεγα την αλήθεια. «Θα ήθελα να μάθω τι συμβαίνει στην οικογένειά μου: στη θεία Φέλκιν και στα παιδιά της.»

Είδα μια σκότια γυαλάδα να περνά απ'τα μάτια της καθοδηγήτριάς μου. «Ριλάβια, κάθισε. Πρέπει να σου πω κάποια πράγματα.» Έβγαλε τα χέρια της κάτω από το σαγόνι και τα ακούμπησε στους βραχίονες της ξύλινης πολυθρόνας.

Πήρα θέση αντίκρυ της, σιωπηλή, περιμένοντάς την να μιλήσει. Άραγε, τι να περνούσε εκείνη την ώρα από το νου της; αναρωτήθηκα. Σκεφτόταν κάποιο ψέμα για να μου πει;…

«Είναι επικίνδυνο να βγεις από το Ναό, Ριλάβια, για αρκετούς λόγους,» με πληροφόρησε η Ζαμέρα.

«Θα μπορούσα να τους μάθω αυτούς τους λόγους;»

Η καθοδηγήτριά μου μειδίασε στραβά. «Επίμονη,» άρθρωσε, αργά, και φοβήθηκα ότι θα θύμωνε τότε. «Ίσως και να σου φανεί χρήσιμο στη ζωή σου.

»Οι λόγοι –οι βασικοί λόγοι– είναι δύο: Οι φονιάδες του Νάριο καραδοκούν έξω απ'το Ναό, έτοιμοι να σε σκοτώσουν. Βγες και, σύντομα, θα βρεθείς μέσα σε κάποιο από τα Ανοίγματα.»

Οι φονιάδες του Νάριο… ή οι *δικοί της* ψεύτικοι φονιάδες; Ή, μήπως, τελικά, ο Νάριο ήταν που έλεγε ψέματα; Άντε πάλι! Είχα αρχίσει να μπερδεύομαι. Ας την άκουγα, απλά, για λίγο, χωρίς να σκέφτομαι.

Η Ζαμέρα συνέχισε: «Επίσης, μη νομίζεις ότι η Φέλκιν θα σε καλοδεχτεί στο σπίτι της, Ριλάβια.»

«Γιατί να μη με καλοδεχτεί;» απόρησα.

«Γιατί, ως τώρα, θα έχει μάθει ότι ήρθες στο Ναό –ή, αν δεν το έχει μάθει, μάλλον θα το έχει υποθέσει– και θα είναι πολύ, πολύ θυμωμένη μαζί σου. Ίσως και να επιχειρήσει να σε σκοτώσει.»

«Αποκλείεται…» είπα, δυσπιστώντας φανερά τα λόγια της.

«Έτσι λες, ε;» έκανε η Ζαμέρα, ήρεμα. «Αν η Φέλκιν ήθελε να σε δώσει στο Ναό, νομίζεις ότι δε θα το είχε κάνει, τόσα χρόνια; Νομίζεις ότι θα σε κρατούσε σπίτι της, παρά τις απεριόριστες δυνατότητές σου, Ριλάβια; Η Φέλκιν σε μισεί!»

Ανοησίες. Η θεία δε με μισούσε. Ίσως να είχε, όντως, κάποιο λόγο που δε με έδινε στο Ναό, αλλά δε μπορούσα να το πιστέψω ότι με μισούσε.

«Θυμήσου ότι η ίδια διώχτηκε από εδώ, γιατί έπεσε σε Παράπτωμα.»

«Και τι σημασία έχει αυτό;»

«Δε θέλει να επιτύχεις εκεί όπου εκείνη απέτυχε. Σ'το έχω ξαναπεί, θαρρώ.»

«Η θεία Φέλκιν δεν είναι έτσι.»

«Αλήθεια; Και πώς την ξέρεις τόσο καλά;»

«Έμενα μαζί της!»

«Και πόσο είχατε μιλήσει;»

«Πολύ λίγο…» έπρεπε να παραδεχτώ.

«Βλέπεις;» είπε η Ζαμέρα. «Εγώ, όμως, την ξέρω πολύ καλύτερα. Ήμασταν αρκετό καιρό μαζί, στο Ναό.»

«Γιατί διώχτηκε;» Ο Νάριο μού είχε πει την ιστορία –*μία* ιστορία–, αλλά ήθελα να ακούσω και την εκδοχή της καθοδηγήτριάς μου.

«Έπεσε σε Παράπτωμα.»

«Τι Παράπτωμα;»

«Δε σου έχω διδάξει ακόμα τα Παραπτώματα, έτσι;»

«Όχι.»

«Θα σου τα διδάξω, αύριο,» με διαβεβαίωσε η Ζαμέρα.

«Δε μπορείς να μου πεις, τώρα;»

«Μπορώ,» αποκρίθηκε η καθοδηγήτριά μου· και έμεινε σιωπηλή, για μερικές στιγμές. Έπειτα, συνέχισε: «Η Φέλκιν αποκάλυψε κάποια μυστικά σε έναν έμπορο, τον οποίο αργότερα παντρεύτηκε.»

«Τον έμπορο Διάρκο;» ρώτησα, κάνοντας ότι δεν είχα ξανακούσει την ιστορία.

«Ναι, τον ίδιο.»

«Και γι'αυτό διώχτηκε από το Ναό;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα. «Το θεωρείς μικρό Παράπτωμα, Ριλάβια;»

«Ανάλογα με τα μυστικά που αποκάλυψε… Τι μυστικά ήταν;»

«Δεν έχει σημασία *τι* μυστικά ήταν· σημασία έχει ότι αποκάλυψε μυστικά του Ναού, πράγμα που απαγορεύεται. Και μικρή ήταν η τιμωρία της, αν θέλεις τη γνώμη μου. Κανονικά, έπρεπε να ήταν, τώρα, νεκρή η Φέλκιν.»

Άραγε, είχε βάλει η Ζαμέρα τον Διάρκο για να δελεάσει τη θεία μου; Ποτέ δε θα μάθαινα, ίσως… Ο καθένας έλεγε τα δικά του, εδώ πέρα.

«Με θεωρείς υπερβολική;» ρώτησε η καθοδηγήτριά μου.

«Δεν ξέρω…»

Η Ζαμέρα χαμογέλασε. «Έχεις ακόμα πολλά να μάθεις για το Ναό. Δεν είναι μονάχα η κατανόηση των τριών Θεών, Ριλάβια.»

«Τι άλλο είναι;»

«Μέσα στα χρόνια, οι ιερείς έχουν ανακαλύψει διάφορες τεχνικές που άλλοι, απλοί άνθρωποι θα θεωρούσαν 'μαγεία'.»

«Κάποια από αυτές τις τεχνικές αποκάλυψε η Φέλκιν στον Διάρκο;» ρώτησα.

Η Ζαμέρα ένευσε, αργά. «Ναι.»

Μου έλεγε αλήθεια; (Η συνήθης ερώτηση.)

Αλήθεια ή ψέματα, πάντως, τα λόγια της, για τις τεχνικές που είχαν αναπτύξει οι ιερείς μέσα στα χρόνια, μου έφεραν κάτι άλλο στο μυαλό. «Καθοδηγήτρια,» είπα, «διαβάζω Ιστορία, τον τελευταίο καιρό…»

«Από τη βιβλιοθήκη;»

«Ναι.»

«Και τι έχεις μάθει; Τίποτα το ενδιαφέρον;»

«Μελετάω το παρελθόν της θρησκεία μας. Δεν υπάρχουν πολλά– ή, μάλλον, οι αναφορές είναι μπερδεμένες, αλλά προσπαθώ.»

«Μπορείς να βρεις και πολύ πιο αναλυτικές αναφορές, Ριλάβια,» με πληροφόρησε η Ζαμέρα.

«Πού;»

«Ίσως κάποια στιγμή να σου δείξω. Όμως, πες μου, τώρα: Τι έχεις μάθει;»

«Ότι η θρησκεία των Θεών της Φλόγας είναι πολύ παλιά, από την εποχή που κάποιος ισχυρός άρχοντας βρισκόταν στην πόλη.»

«Το όνομά του;»

«Λαργκόθο.»

«Τι άλλο ξέρεις γι’αυτόν;»

«Δεν ήταν και τόσο καλός με το λαό του. Τύραννος, νομίζω.»

Η Ζαμέρα ένευσε. «Ναι. Και;»

«Εκείνος δημιούργησε τα Ανοίγματα και έφερε τα Λό’ορ.»

«Σωστά. Συνέχισε να… σκαλίζεις τη βιβλιοθήκη, Ριλάβια. Θα εκπλαγείς με το τι έχεις ακόμα να μάθεις από εκεί.»

Και το άλλο μέρος που μου ανέφερες, Ζαμέρα; σκέφτηκα. Τι είναι αυτό το μέρος; Υπάρχει κι άλλη βιβλιοθήκη μες στο Ναό;

«Θα συνεχίσω, καθοδηγήτρια,» υποσχέθηκα. «Όμως, θα ήθελα να κάνω ακόμα μία ερώτηση…»

Η Ζαμέρα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, δίχως ν'αποκριθεί, αλλά έχοντας το βλέμμα της στο πρόσωπό μου.

«Με τον Ζερότο, τι θα γίνει;»

«Είναι ασφαλής εκεί όπου είναι, για την ώρα.»

«Δε θα τον βγάλεις από τις φυλακές του Βιρκνάλ;»

«Οι φονιάδες του Νάριο τον κυνηγάνε, Ριλάβια.»

«Γιατί;»

«Έχω την εντύπωση ότι ο Νάριο θέλει κάτι από τη θεία σου.»

«Σαν τι;» Το ίδιο μου είχε πει και ο Νάριο για τη Ζαμέρα: ότι ήθελε κάτι από τη θεία Φέλκιν.

«Δεν είμαι σίγουρη, γιαυτό δε θα πω τίποτα, για τώρα.»

«Και νομίζει πως, ό,τι κι αν είναι εκείνο που επιθυμεί, θα το αποκτήσει σκοτώνοντας το Ζερότο;» απόρησα.

«Μάλλον, δε θέλει να τον σκοτώσει…»

«Εσύ άλλα μου έλεγες.»

«Επειδή δεν είχα βεβαιωθεί ακόμα.»

«Και τώρα, έχεις;»

«Έχω περισσότερες πληροφορίες.»

Τι ψέματα μού αράδιαζε, πάλι; «Οι οποίες τι λένε;»

«Ότι ο Νάριο θέλει τον Ζερότο ζωντανό.»

«Τότε, γιατί να στείλει το φονιά να τον καταδιώξει;»

«Σκοπός του 'φονιά' δεν ήταν να σκοτώσει τον ξάδελφό σου, Ριλάβια, παρά να τον αιχμαλωτίσει, ώστε ο Νάριο να μπορεί να τον χρησιμοποιήσει, για να εκβιάσει τη Φέλκιν.»

Ξανά, τα ίδια περίπου που μου είχε πει κι ο Νάριο για τη Ζαμέρα. Ή τούτη ήταν κάποια μεγάλη φάρσα, ή όλοι τους είχαν βαλθεί να με τρελάνουν, ή κανένας τους δε γνώριζε τι συνέβαινε πραγματικά.

Ωστόσο, κάτι δεν έδενε στην ιστορία της. «Όμως, καθοδηγήτρια… πριν από λίγο, μου είπες να μη βγω από το Ναό, γιατί οι φονιάδες του Νάριο θέλουν να με σκοτώσουν.»

«Ναι, *εσένα* θέλουν να σε σκοτώσουν.»

«Αλλά όχι τον Ζερότο;»

«Φυσικά. Ο Ζερότο, Ριλάβια, δεν είναι επικίνδυνος· είναι, απλά, χρήσιμος· επομένως, τον θέλουν ζωντανό, ώστε να τον χρησιμοποιήσουν.»

«Κι εγώ είμαι επικίνδυνη;»

«Δεν έχεις διαπιστώσει η ίδια τις δυνάμεις σου;»

Δεν είπα τίποτα, για λίγο, αναρωτούμενη αν η Ζαμέρα έλεγε αλήθεια. Βέβαια, για να λέει αλήθεια η Ζαμέρα, ο Νάριο έπρεπε να λέει ψέματα… Εκτός κι αν μπορούσα να βρω *κάτι* μέσα στα ψέματα και των δύο το οποίο να μου αποκάλυπτε την *πραγματική* αλήθεια.

«Θα ήθελες να κουβεντιάσουμε τίποτ'άλλο, Ριλάβια;»

«Όχι,» αποκρίθηκα. «Ευχαριστώ για τις εξηγήσεις, καθοδηγήτρια.» Σηκώθηκα από την καρέκλα και βγήκα από το δωμάτιο της Ζαμέρα.

~*~

Ο Νάριο δε με κάλεσε καθόλου στο δωμάτιό του, μέσα σε αυτό το διάστημα των τριών μηνών, που εκπαιδευόμουν στην πνευματική επαφή με τον Νάοργκομ. Αναρωτιόμουν αν ήθελε να μου δείξει κάτι με αυτή του τη σιωπή, ή αν δε μου μιλούσε απλά επειδή δεν είχε τίποτα να μου πει. Δε μπορούσα να αποφασίσω τι από τα δύο ήταν. Και, φυσικά, δεν πήγα εγώ να τον βρω.

Και οι μέρες μου κυλούσαν.

Επίσης, σημαντικό θεωρώ να αναφέρω στο ημερολόγιο ότι δεν βρήκα το περιδέραιό μου πουθενά. Αναμφίβολα, κάποιος το είχε κλέψει και δεν είχε καμια πρόθεση να μου το επιστρέψει, κρυφά ή φανερά. Ο λόγος που το είχε πάρει από μένα ήταν άγνωστος, όμως μπορούσα να κάνω μερικές υποθέσεις. Η μία –και πιο ανόητη– υπόθεση ήταν ότι ήθελε να το πουλήσει. Αλλά κάτι τέτοιο αποκλείεται να είχε συμβεί στο Ναό. Ή, τουλάχιστον, εμένα οι άνθρωποι του Ναού δε μου έμοιαζαν από εκείνους που θα σούφρωναν ένα κόσμημα για να το ακριβοπουλήσουν στο Μεγάλο Παζάρι. Δεν ήταν κλέφτες αυτού του είδους. Ο άλλος

λόγος, τώρα, μπορεί να ήταν ο εξής: Κάποιος δεν ήθελε να έχω προστασία από τα όνειρα. Βέβαια, και για τούτο δεν ήμουν σίγουρη, επειδή πώς αυτός ο κάποιος ήξερε γιατί η θεία μού είχε δώσει το περιδέραιο; Αναλογιζόμενη το παραπάνω ερώτημα, κατέληξα στο ότι ίσως το περιδέραιο να ήταν φτιαγμένο μέσω των τεχνών που κανείς μάθαινε στο Ναό, έτσι οποιοσδήποτε ιερέας θα το αναγνώριζε. Κατά συνέπεια, λοιπόν, έφτανα και σ'ένα ακόμα συμπέρασμα: ο κλέφτης ήταν ιερέας, όχι διάκονος ή ιερόδουλος.

Ο Νάριο ή η Ζαμέρα; Ή κάποιος άλλος, που δεν ήξερα καν, μα εκείνος με γνώριζε πολύ καλά;

Ασφαλώς, οι υποθέσεις μου όλες θα μπορούσαν να είναι και τελείως εσφαλμένες.

Μήπως και καταφέρω να ανακαλύψω κάτι, ζήτησα μια χάρη από την Κινίρια: να έχει τα μάτια της ανοιχτά, σε περίπτωση που κάποιος μέσα στο Ναό φορούσε το περιδέραιό μου. Η διακόνισσα υποσχέθηκε πως, αν έβλεπε κάτι, θα μου το έλεγε αμέσως. Όμως τίποτα δεν κατόρθωσε να βρει· και, αφού η Κινίρια είχε αποτύχει σ'αυτή την αποστολή, τότε, κανείς άλλος δε θα μπορούσε να επιτύχει.

Δώδεκα
Το πουλί της φωτιάς

Όπως σας ανέφερα ήδη, τα ιστορικά βιβλία μού είχαν κινήσει ιδιαίτερα το ενδιαφέρον· και, πιο συγκεκριμένα, τα βιβλία που αφορούσαν την Ιστορία του Ναού. Σύμφωνα με ό,τι έμαθα, η θρησκεία των Θεών της Φλόγας δημιουργήθηκε την εποχή του Άρχοντα Λαργκόθο, επειδή ο εν λόγω μονάρχης επιθυμούσε να ισχυροποιήσει την εξουσία του επάνω στους κατοίκους της Σερανβέλ, αλλά και όλης της Έρσαγκμορ. Τους τελευταίους τούς θεωρούσε «βαρβάρους» και πίστευε ότι μία στέρεα θρησκεία – δηλαδή, μία θρησκεία που βασίζεται, εν μέρει, στο φόβο– θα κατάφερνε να τους υποτάξει και να τους ενώσει σε ένα ισχυρό βασίλειο. Μάλλον, όμως, οι προβλέψεις του δε βγήκαν σωστές, γιατί πέθανε και το βασίλειό του κομματιάστηκε, λίγα χρόνια αφότου η Ιερά Λίθος Έρεσαγκ έπεσε στις πεδιάδες της Έρσαγκμορ από τον ουρανό, και εκεί μια άλλου είδους θρησκεία δημιουργήθηκε, η οποία δε βασιζόταν τόσο στο φόβο όσο στον φανατισμό. Αυτή η θρησκεία υπάρχει ως σήμερα, όπως και η θρησκεία των Θεών της Φλόγας. Φαίνεται πως οι θρησκείες, γενικά, ζουν πολύ περισσότερο από τους δημιουργούς τους και αλλάζουν τρόπους δράσης συν τω χρόνω. Τρανό παράδειγμα οι ιερείς της Φλόγας: αλλιώς δρούσαν την εποχή του Τυράννου, αλλιώς λίγο μετά από αυτήν, και αλλιώς δρουν τώρα.

Αλλά ας μη γεμίζω, για ακόμα μία φορά, το ημερολόγιο με περιττές πληροφορίες πέραν από εκείνες που αφορούν τη ζωή μου.

Ήθελα να καταλήξω ότι βρισκόμουν στη μεγάλη βιβλιοθήκη του Ναού, με τη μύτη μου χωμένη μέσα στα ιστορικά βιβλία και με ένα μισολιωμένο κερί αναμμένο πλάι μου, όταν μια σκιά μού έκρυψε τα γράμματα επάνω στις σελίδες. Αιφνιδιασμένη –και

λιγάκι τρομαγμένη (ο Τρόμος του Ξαφνιάσματος)– στράφηκα, για να δω ποιος ήταν. Και αντίκρισα τον Σιάρνο.

«Καλησπέρα, Ριλάβια,» μου είπε. «Συγνώμη αν σε τρόμαξα.»

Χαμογέλασα. «Δε φταις εσύ. Ήμουν πολύ απορροφημένη από το διάβασμά μου.»

«Τι μελετάς;»

«Την Ιστορία της πόλης.»

«Αα, μάλιστα. Πρέπει να είναι ενδιαφέρουσα, ε; Να καθίσω;»

«Κάθισε.»

Ο Σιάρνο πήρε θέση πλάι μου. «Η καθοδηγήτριά σου σου είπε να τη διαβάσεις;»

«Όχι,» αποκρίθηκα. «Αποφάσισα να τη διαβάσω μόνη μου.»

«Καλά κάνεις,» είπε ο Σιάρνο. «Εγώ, προσωπικά, δε βρίσκω και πολύ χρόνο να διαβάσω όσα πραγματικά θα ήθελα. Συνέχεια, πρέπει να μαθαίνω συγκεκριμένα πράγματα που μου λέει ο Καθοδηγητής Γκαήρμο.»

Εκείνη τη στιγμή, αναρωτήθηκα γιατί δε μου έλεγε και η Ζαμέρα τι ακριβώς να διαβάσω. Γιατί μου έδινε τόση ελευθερία; Ελευθερία! Ειρωνική σκέψη, όσο ήμουν κλεισμένη εδώ μέσα και δε μου επιτρεπόταν να βγω ούτε για λίγο. Τέλος πάντων… ελευθερία στην ανάγνωση, ας πούμε.

«Βέβαια, τι κάθομαι και σου λέω, τώρα…» συνέχισε ο Σιάρνο. «Εσύ, μάλλον, δε χρειάζεται να μελετάς και πολύ, τόσο καλά που τα καταφέρνεις. Είναι αλήθεια ότι έχεις ήδη μάθει πώς να έρχεσαι σε επαφή με τον Νάοργκομ;»

«Ναι. Σε μερικές μέρες, θα επιχειρήσω να έρθω σε επαφή και με τον Ρουάζναλ.»

«Δύσκολο αυτό. Εκεί βρίσκομαι.»

«Πώς είναι; Τα καταφέρνεις;»

«Στην αρχή, τα πήγα πολύ άσχημα,» παραδέχτηκε ο Σιάρνο, «γιατί προσπάθησα να φτάσω στον Ρουάζναλ μέσω του Νάοργκομ.»

«Μα, αυτό δεν πρέπει να κάνεις;» είπα, παραξενεμένη. «Οι τρεις Θεοί δεν είναι τα στάδια της Φλόγας, που οφείλει κανείς να βαδίσει το ένα μετά το άλλο;»

«Ναι,» ένευσε ο Σιάρνο· «όταν, όμως, τους γνωρίζεις όλους καλά. Το πρόβλημα είναι πως, όταν φτάσεις στον Ρουάζναλ, δεν γνωρίζεις πώς να έρχεσαι σε επαφή με τον Ρέηζ. Οπότε, η Φλόγα φουντώνει εντός σου, μα δεν μπορείς, ύστερα, να την καταλαγιάσεις· και σε χτυπάει.»

«Σε χτυπάει;»

«Ναι. Εγώ έμεινα για μια εβδομάδα στο κρεβάτι, αφότου επιχείρησα να έρθω σε επαφή με τον Ρουάζναλ.»

Τα λόγια του με τρόμαξαν. «Μετά, ξαναπροσπάθησες;»

«Ναι, και τα κατάφερα. Στην αρχή, είχα αποτύχει επειδή δεν άκουσα τη συμβουλή του καθοδηγητή μου. 'Μη χρησιμοποιήσεις τον Νάοργκομ ως δίοδο για τον Ρουάζναλ,' μου είχε πει. 'Προσπάθησε να φέρεις τον εαυτό σου στην ψυχοσωματική κατάσταση της Δυνατής Φλόγας, όχι στην πραγματική Δυνατή Φλόγα.'»

Συνοφρυώθηκα. «Μπερδεμένο δεν είναι;…»

«Όχι όταν το καταλάβεις.»

«Όπως και τα περισσότερα πράγματα.»

Μειδίασε, και κατένευσε.

«Είναι εύκολο να μου εξηγήσεις τι εννοούσε ο καθοδηγητής σου;»

«Ουσιαστικά, είπε το εξής: ότι πρέπει να έρθεις σε μια νοητική κατάσταση τού πώς είναι όταν έχεις τη Δυνατή Φλόγα μέσα σου.»

«Ενώ κάτι τέτοιο δεν έχει πραγματοποιηθεί;»

«Ακριβώς.»

«Περίεργο φαίνεται.»

«Είναι, ώσπου να το καταλάβεις.» Μειδίασε, πάλι. «Εμένα μου πήρε κάμποσο, για να τα καταφέρω. Και ήμουν ιδιαίτερα προσεκτικός, γιατί είχα φοβηθεί από την πρώτη μου εμπειρία.»

«Τώρα, έχεις πάει στον Ρέηζ;» ρώτησα.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Σιάρνο. «Ο Καθοδηγητής Γκαήρμο υποστηρίζει ότι χρειάζομαι κι άλλο χρόνο εκπαίδευσης με τον Ρουάζναλ, ο οποίος είναι και ο πιο… στρυφνός από τους Θεούς, όπως λένε οι ιερείς του Ναού. Βέβαια, εσύ δε νομίζω να έχεις και μεγάλο πρόβλημα μαζί του, Ριλάβια…»

Ήταν παράξενο πώς με έβλεπαν έτσι όλοι τους, σα να κατείχα τίποτα τρομερές και φοβερές εξώκοσμες δυνάμεις. Μακάρι να μη μου το έλεγαν τόσο ανοιχτά, τουλάχιστον, γιατί άρχιζα να το πιστεύω κι η ίδια, ολοένα και περισσότερο, πράγμα που ήταν επικίνδυνο για μένα και για τους άλλους γύρω μου.

«Έτσι λες, ε;» έκανα στον Σιάρνο, μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Δεν άκουσες τι έπαθα, αγγίζοντας τη θεία λίθο του Ρουάζναλ, όταν είχα πρωτοέρθει στο Ναό;»

«Το άκουσα,» αποκρίθηκε εκείνος, «όπως επίσης άκουσα και πόσο γρήγορα ανάρρωσες.»

«Ήμουν τυχερή,» τον διαβεβαίωσα. «Και είχα και την Κινίρια δίπλα μου,» πρόσθεσα, «γιαυτό τώρα το ξέρει όλος ο Ναός.»

Γελάσαμε.

«Ο Νοτόρο έχει έρθει σε επαφή με τον Ρουάζναλ;» ρώτησα.

«Όχι ακόμα,» απάντησε ο Σιάρνο. «Πάντως, ο Καθοδηγητής Γκαήρμο λέει ότι σε δυο-τρεις μήνες θα είναι έτοιμος.»

Απ'ό,τι είχα παρατηρήσει, όλοι οι διάκονοι –πλην μερικών εξαιρέσεων– περνούσαν τα τρία στάδια με πολύ αργούς ρυθμούς. Εγώ ήμουν από τους ελάχιστους που τα περνούσαν γρήγορα· και, μάλλον, ήμουν η μόνη που τα περνούσε *τόσο* γρήγορα. Δικαιολογημένα κυκλοφορούσαν όλες αυτές οι παράξενες φήμες για την αφεντιά μου.

Ήμουν, άραγε, Κόρη της Φλόγας, όπως ήθελα να πιστεύω; Και έπρεπε να χαίρομαι για τούτο το γεγονός ή να λυπάμαι;

«Τώρα, πρέπει να πηγαίνω,» είπε ο Σιάρνο. «Ο καθοδηγητής επιμένει να σηκωνόμαστε πρωί για αυτοσυγκέντρωση, τότε που το μυαλό μας είναι καθαρό από όλες τις άλλες σκέψεις.»

Τον καληνύχτισα και με καληνύχτισε κι εκείνος· ύστερα, έφυγε από τη βιβλιοθήκη, αφήνοντάς με μόνη, με τα ιστορικά βιβλία και με ένα κερί που είχε, πλέον, σχεδόν λιώσει.

~*~

«Αύριο, με την αυγή, θα προσπαθήσεις να έρθεις σε επαφή με τον Ρουάζναλ, Ριλάβια. Μην αργήσεις ούτε λεπτό.»

Αυτά ήταν τα λόγια της καθοδηγήτριάς μου, την προηγούμενη ημέρα, και δε σκόπευα να παρακούσω την εντολή της, καταλαβαίνοντας πόσο σημαντικό ήταν να περάσω το δεύτερο στάδιο της Φλόγας. Ασφαλώς, δεν ευελπιστούσα να τα καταφέρω με την πρώτη φορά. Μάλλον, κι εγώ κρεβατωμένη, σαν τον Σιάρνο, θα κατέληγα. Ωστόσο, είχα αποφασίσει να βάλω τα δυνατά μου, να κάνω ό,τι καλύτερο μπορούσα.

Εξάλλου, *ήμουν* Κόρη των Θεών.

Όλα τούτα περνούσαν από το νου μου, καθώς ετοιμαζόμουν για να επισκεφτώ το δωμάτιο της Καθοδηγήτριας Ζαμέρα. Δε ζήτησα από τους ιερόδουλους να μου φέρουν πρωινό· δεν ήθελα να φάω τίποτα τώρα. Ήθελα μονάχα να επιχειρήσω να φτάσω στο δεύτερο στάδιο, να μάθω αν, τελικά, μπορούσα ή δεν μπορούσα να τα καταφέρω αμέσως. Βέβαια, δεν ξεχνούσα και ό,τι μου είχε πει ο Σιάρνο: ότι δεν έπρεπε να φτάσω, ουσιαστικά, στο δεύτερο στάδιο· απλά, έπρεπε να φέρω τον εαυτό μου σε μια ψυχολογική κατάσταση *σαν* να ήμουν εκεί. Απλά; σκέφτηκα, ύστερα. Μάλλον, *περίπλοκα,* εννοούσα.

Βγήκα από το κελί μου και βάδισα προς το δωμάτιο της Ζαμέρα. Οι διάδρομοι του Ναού ήταν σιωπηλοί, όπως και όλες τις ώρες της ημέρας. Σύντομα, βρισκόμουν μπροστά στην πόρτα της καθοδηγήτριάς μου και τη χτυπούσα, μία φορά.

«Πέρασε, Ριλάβια,» άκουσα τη φωνή της από μέσα.

Άνοιξα και μπήκα, για να τη βρω στη συνηθισμένη της θέση, επάνω στην ξύλινη πολυθρόνα.

«Πώς είσαι σήμερα;» με ρώτησε. «Είναι το μυαλό σου καθαρό από περιττές και βαριές σκέψεις, όπως σου ζήτησα;»

«Μάλιστα, καθοδηγήτρια.»

«Ωραία. Κάθισε στο χαλί, όπως συνήθως.»

Έβγαλα τα παπούτσια μου και κάθισα, οκλαδόν, νιώθοντας ένα τρεμούλιασμα αγωνίας να διαπερνά όλο μου το κορμί. Θα τα κατάφερνα, άραγε; Κι αν τα κατάφερνα, τότε, τι θα έλεγε όλος ο Ναός για εμένα; Θα ήταν, πλέον, βέβαιοι ότι ήμουν Κόρη των Θεών; ότι ήμουν ξεχωριστή ανάμεσά τους; Κι αν αποκτούσα τέτοια δύναμη, θα μπορούσε, πια, η Ζαμέρα να με περιορίζει; Θα μπορούσε να μου απαγορεύει να βγω για να μιλήσω με τη θεία Φέλκιν; για να βρω το Ζερότο και να τον ελευθερώσω από τις φυλακές του Βιρκνάλ;

Θυμήθηκα τη συμβουλή του Νάριο, τότε: να κάνω ό,τι μου έλεγε η Ζαμέρα, μέχρι να έχω τη δύναμη να της εναντιωθώ. Πότε, όμως, θα είχα αυτή τη δύναμη; Αισθανόμουν ότι δε μπορούσα να περιμένω.

Υπομονή, Ριλάβια, είπα στον εαυτό μου. Υπομονή. Μη φανείς απερίσκεπτη. Θυμήσου ότι ποτέ δεν ήσουν απερίσκεπτη· πάντοτε δρούσες μετά από σκέψη. Ποτέ παρορμητικά.

Η ώρα θα ερχόταν. Και δεν ήταν τώρα.

«Άκουσέ με καλά, Ριλάβια,» είπε η Ζαμέρα. «Πρέπει να φτάσεις ψυχοσωματικά και μόνο στον Ρουάζναλ, όχι πραγματικά.»

«Γιατί;»

«Επειδή θα πάθεις κάτι παρόμοιο με αυτό που έπαθες αγγίζοντας τη θεία λίθο του. Κι επίσης, θα με βάλεις σε μπελάδες,» τόνισε η Ζαμέρα.

Θυμήθηκα τι της είχε πει ο Αρχιερέας, την προηγούμενη φορά: ότι θα ανέθετε άλλον για καθοδηγητή μου, αν έκανε εκείνη, πάλι, κάποιο λάθος.

«Θα προσέχω,» υποσχέθηκα. «Πώς ακριβώς, όμως, θα φτάσω ψυχοσωματικά μόνο στον Ρουάζναλ;»

«Κλείσε τα μάτια σου.»

Τα έκλεισα.

«Σκέψου τις φλόγες, όταν είναι φουντωμένες· όταν καταβροχθίζουν ένα ολόκληρο δάσος με τη δύναμή τους· όταν κατασπαράζουν μια ολάκερη πόλη. Έχεις την εικόνα στο νου σου;»

«…Νομίζω.»

«Έχεις το συναίσθημα, Ριλάβια; Πώς είναι;»

«…Ζέστη. Υπερβολική θερμότητα. Ένταση.»

«Ναι, ένταση, η οποία διαπερνά το κορμί και το πνεύμα σου. Επικεντρώσου σ'αυτό: στην ένταση και στη θερμότητα της Φλόγας. Αλλά πρόσεχε το δρόμο του Νάοργκομ· μην τον ακολουθήσεις.»

Σιγή απλώθηκε στο δωμάτιο.

Η φωτιά χόρευε μέσα στο νου μου.

Ένταση… Θερμότητα… Ήμουν τυλιγμένη από τις φλόγες, τις φλόγες που απάρτιζαν τη Φλόγα. Γιατί, ναι, η Φλόγα δεν ήταν μία, αλλά αποτελείτο από πολλές μικρότερες. Το είχα νιώσει, όταν ερχόμουν σε επαφή με τον Νάοργκομ, και τώρα, το ένιωθα πολύ περισσότερο, καθώς– Όχι! Δεν έπρεπε να έρθω σε επαφή με τον Ρουάζναλ!

Μα τις Σκιές, παραλίγο να κάνω το λάθος για το οποίο με είχαν προειδοποιήσει και η Ζαμέρα και ο Σιάρνο. Παραλίγο ν'ακολουθήσω το δρόμο του Νάοργκομ.

Πήρα βαθιά ανάσα και την έβγαλα αργά από τα ρουθούνια μου, προσπαθώντας να χαλαρώσω. Μπορούσα να αισθανθώ τα μάτια της Ζαμέρα επάνω μου. Ήμουν βέβαιη ότι η καθοδηγήτριά μου με παρακολουθούσε προσεκτικά, παρατηρούσε κάθε αναπνοή που έπαιρνα, κάθε σπασμό του προσώπου μου. Ήμουν ένα αντικείμενο μελέτης για εκείνη· ενδιαφερόταν για μένα όπως ενδιαφέρεται ο ιστορικός για ένα σπάνιο βιβλίο με αρχαία μυστικά κρυμμένα στις σελίδες του, ή όπως ο συλλέκτης αρχαιοτήτων για ένα παλιό, φθαρμένο άγαλμα που ανακάλυψε κάτω από το χώμα.

Κι απ'ό,τι γνώριζα, η Ζαμέρα δεν είχε άλλους διακόνους. Γενικά, δεν έπαιρνε διακόνους, απορροφημένη στις μελέτες της καθώς

ήταν. Εγώ, προφανώς, ήμουν εξαίρεση γι'αυτήν –μια μελέτη ακόμα για την καθοδηγήτριά μου. Ήθελε να μάθει πώς είναι μια Κόρη των Θεών, μια Κόρη της Φλόγας: πόσο γρήγορα μπορεί κανείς να τη διδάξει, πόσο μπορεί ν'αντέξει σε επαφή με τις θείες λίθους. Δεν ήταν και τόσο ευχάριστο να νιώθεις ότι κάποιος σε παρατηρούσε σαν ξεθωριασμένο κείμενο, προσπαθώντας να μάθει πράγματα από σένα, πράγματα που ούτε εσύ, καλά-καλά, δεν γνώριζες.

Αναρωτιόμουν ποια θα ήταν η αντίδραση της Ζαμέρα, αν μάθαινε για το σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου. Τι θα έλεγε γι'αυτό, άραγε; Να και κάτι που είχα καταφέρει να της κρύψω, σχετικά με τον εαυτό μου. Δεν τα ήξερε όλα για μένα, ούτε θα τα μάθαινε. Και, όσο αποκτούσα ολοένα και περισσότερη δύναμη μέσα στο Ναό, στο τέλος, θα ελευθερωνόμουν από εκείνη· δε θα την είχα, πλέον, ανάγκη.

Με τη σκέψη του σημαδιού, όμως, το πουλί της φωτιάς με τις ανοιχτές φτερούγες ήρθε στο νου μου. Ή, καλύτερα, δεν ήρθε στο *νου* μου· παρουσιάστηκε μπροστά στα κλειστά μου μάτια, σχίζοντας το έρεβος, με μια διαπεραστική κραυγή που νόμιζα ότι μπορούσα ν'ακούσω στην πραγματικότητα. Ξαφνικά, ανησύχησα. Την είχε ακούσει, άραγε, και η Ζαμέρα; Δεν άνοιξα τα μάτια μου· παρέμεινα ψύχραιμη. Περίμενα. Αν η καθοδηγήτριά μου είχε ακούσει κάτι, κάπως θα αντιδρούσε. Ίσως να μου μιλούσε ή να με κουνούσε. Μα τίποτα απ'αυτά δε συνέβη. Σιγή μονάχα.

Και είδα το πουλί της φωτιάς να αρχίζει να κινεί τις φτερούγες του… και ύστερα, και το κεφάλι! Τα μάτια του με ατένιζαν. Νόμιζα ότι κοιτούσαν μέσα στο κρανίο μου, το μυαλό μου. Τι ήθελε; Ήθελε κάτι; Ή με κοιτούσε όπως σε κοιτάνε τα ζώα, δίχως συγκεκριμένο λόγο;

Ήταν ο Ρουάζναλ; Αυτόν έβλεπα;

Ήρθε κοντά μου. Οι φτερούγες κινήθηκαν σαν για να με αγκαλιάσουν. Η θερμότητα… τύλιξε όλο μου το κορμί… τη συνείδησή μου…

Είχα κάνει κάποιο λάθος; Είχα έρθει σε επαφή με τον Νάοργκομ, δίχως να το καταλάβω;

Ένιωσα να ζαλίζομαι.

Όχι! Είχα πάρει το δρόμο του Νάοργκομ!

Προσπάθησα να ξεφύγω, ν'απομακρυνθώ από τις βρυχούμενες φλόγες.

Το πουλί με κοιτούσε –τα μάτια του ήταν διαπεραστικά.

Ο Δρόμος… Δεν υπήρχε διαφυγή από το Δρόμο… Μόνο ευθεία… Η Φλόγα ήταν τόσο ισχυρή εδώ πέρα…

Το πουλί με κοιτούσε. Έκρωξε. Το κρώξιμό του έκανε τον κόσμο μου να τρίξει, σαν γυάλινος πύργος.

Εδώ πέρα… Πού ήταν αυτό; Η Δυνατή Φλόγα, ναι· μέσα στη Δυνατή Φλόγα βρισκόμουν –στην καρδιά της Δυνατής Φλόγας! Δε μπορούσα ν'αναπνεύσω· το κορμί μου έτρεμε από την ένταση και τη θερμότητα. Τέτοια εξώκοσμη φόρτιση δεν ήταν… δε μπορούσα… δεν…

Το πουλί φτερούγισε δυνατά, και πέταξε μες στο έρεβος. Το έβλεπα απόμακρα, τώρα, να φεύγει, σα να πήγαινε στις Σκιές, για να κάνει παρέα στους νεκρούς ή για να τους μεταφέρει κάποιο επείγον μαντάτο.

Η ένταση, η θερμότητα, η Δυνατή Φλόγα, με άφησαν τόσο ξαφνικά που η παγωνιά η οποία με τύλιξε ήταν ανυπόφορη. Τα μάτια μου μισάνοιξαν και το κορμί μου παρέλυσε. Νομίζω ότι μια αδύναμη φωνή βγήκε από τα χείλη μου.

Είδα τη Ζαμέρα να σηκώνεται από την ξύλινη πολυθρόνα της και να με πλησιάζει.

«*Όχι!*» είπε, τρίζοντας τα δόντια, καθώς γονάτιζε πλάι μου. «*Τι σου συνέβη; Τα πήγαινες καλά.*» Η φωνή της ερχόταν παράξενα στ'αφτιά μου.

Ύστερα, τα βλέφαρά μου έκλεισαν, πάλι.

~*~

Ξυπνώντας από μια παγερή λήθη, αυτή τη φορά δε βρήκα την Κινίρια στο προσκεφάλι μου, αλλά τη Ζαμέρα, να πίνει ένα ποτό από μια αργυρή κούπα και να μοιάζει σκεπτική. Δε φαινόταν να είχε προσέξει το άνοιγμα των ματιών μου. Ή, μήπως, ονειρευόμουν;

Προσπάθησα να κουνήσω τα δάχτυλα των ποδιών και των χεριών μου, κάτω από τα σκεπάσματα. Τα κατάφερα, αν και αισθανόμουν μουδιασμένη από την κορυφή ως τα νύχια. Το κρύο δε με είχε εγκαταλείψει τόσο εύκολα όσο μετά από το άγγιγμα της θείας λίθου.

Επιχείρησα να μιλήσω.

«…Ζαμέρα…»

Η καθοδηγήτρια στράφηκε, για να με κοιτάξει. Δεν αποκρίθηκε. Με παρατηρούσε.

«Πόσο…;» έκανα. Η γλώσσα μου ήταν μουδιασμένη· δεν κατάφερα να ολοκληρώσω την πρότασή μου.

Η Ζαμέρα συνοφρυώθηκε. «Τι; Δε μπορείς να μιλήσεις;» Υπήρχε κάτι ψυχρό στον τόνο της φωνή της· κάτι πιο ψυχρό απ'ό,τι συνήθως, δηλαδή. Τι είχε συμβεί, πάλι; Είχε θυμώσει μαζί μου, επειδή απέτυχα; Την είχαν διώξει από καθοδηγήτριά μου;

Έγλειψα τα χείλη μου, για να τα υγράνω. Κίνησα τη γλώσσα μου μες στο στόμα, προσπαθώντας να την ξεμουδιάσω. «Πόσο καιρό… είμαι εδώ;» ρώτησα, γιατί θυμόμουν πως ο Σιάρνο μού είχε πει ότι είχε πέσει στο κρεβάτι μία εβδομάδα.

«Όλη την προηγούμενη ημέρα κοιμόσουν,» με πληροφόρησε η Ζαμέρα. «Σήμερα ξύπνησες.»

«Ώρα;»

«Λίγο πριν από το μεσημέρι.»

Ξεροκατάπια. Πεινούσα. Έκανα να ανασηκωθώ επάνω στο στρώμα, μα δεν τα κατάφερα. Ήμουν, τελικά, πολύ χειρότερα από την προηγούμενη φορά. Πώς τα είχα καταφέρει έτσι; Δεν είχε, λοιπόν, καμία σημασία ότι ήμουν Κόρη των Θεών; ότι οι Θεοί με είχαν σημαδέψει με το πουλί της φωτιάς;

Η Ζαμέρα με βοήθησε να καθίσω επάνω στο κρεβάτι, βάζοντας ένα μαξιλάρι στην πλάτη μου.

«Γιατί πήρες το δρόμο του Νάοργκομ;» με ρώτησε.

«Δεν κατάλαβα πώς…» αποκρίθηκα, νιώθοντας κάπως τη φωνή μου να επανέρχεται.

«Ούτε κι εγώ,» δήλωσε η Ζαμέρα. Και εξήγησε: «Παρακολουθούσα την πρόοδό σου, Ριλάβια, έχοντας επικαλεστεί τη Φλόγα. Και ξέρεις τι είδα;»

«Τι;» Είχε δει το πουλί της φωτιάς; Είχε ακούσει τα κρωξίματά του;

«Σε είδα να τα πηγαίνεις καλά, στην αρχή. Αλλά, μετά, χωρίς προφανή λόγο, άλλαξες πορεία, σα να μπερδεύτηκες· και, για να ξαναβρείς το δρόμο σου, ακολούθησες τον Νάοργκομ. Γιατί; Πώς σου συνέβη αυτό;»

Το πουλί της φωτιάς. Εκείνο πρέπει να έφταιγε. Αν και δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη. Κούνησα το κεφάλι αρνητικά. «Δεν ξέρω, καθοδηγήτρια… Κάπου θα έκανα λάθος…» Ήταν καλό για μένα το σημάδι ή κακό; αναρωτήθηκα. Πάντως, συνέχιζα να μην έχω το θάρρος να αναφέρω τίποτα στη Ζαμέρα.

Ακόμα κι αν ήταν κακό για μένα, όμως;

Η καθοδηγήτριά μου ξεφύσησε και σηκώθηκε όρθια.

«Ο… Αρχιερέας…;» άρθρωσα.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα· «δε σε πήρε από μένα.»

Θετικό τούτο… Σωστά;

«Όμως,» συνέχισε η καθοδηγήτρια, «υπάρχει κάτι που… με έχει βάλει σε πολλές σκέψεις.» Έπιασε την αργυρή κούπα και με τα δύο χέρια, καθώς έκανε μικρές βόλτες μέσα στο δωμάτιο. «Επάνω σου, Ριλάβια, βρέθηκε ένα σημάδι.»

Τα γαλανά της μάτια καρφώθηκαν στο πρόσωπό μου.

Δεκατρία
Κάτι κρυφό φανερώνεται

«Τι σημάδι;» ρώτησα, προσπαθώντας να κρατήσω τη φωνή μου σταθερή.

«Ένα πουλί από φλόγες, στο στήθος σου, Ριλάβια,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα.

Πώς το είχε ανακαλύψει; Το είδε ο ιερόδουλος που με έγδυσε, για να με βάλει στο κρεβάτι, και της το είπε; Ή με είχε γδύσει η ίδια η καθοδηγήτριά μου;

«Δεν ήξερες ότι είχες αυτό το σημάδι επάνω σου;»

Να της έλεγα την αλήθεια; Άλλωστε, τι είχα να χάσω;… Όμως, ποτέ δεν ξέρεις. Κι επιπλέον, γιατί να της έλεγα τα πάντα για μένα;

«Όχι,» είπα.

«Δηλαδή, τώρα παρουσιάστηκε;» απόρησε η Ζαμέρα, υψώνοντας το ένα λεπτό της φρύδι.

Γιατί είχα την εντύπωση ότι δε με πίστευε; Μπορούσε να καταλάβει ότι ψευδόμουν;

«Πρέπει. Μάλλον…»

«Μου φαίνεται πολύ παράξενο ότι εμφανίστηκε έτσι, αναπάντεχα,» είπε η Ζαμέρα. «Μήπως είχε αρχίσει να παρουσιάζεται από πριν και δεν το είχες προσέξει;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Μπορεί, καθοδηγήτρια. Ίσως…»

«Σήκω, για να το δεις στον καθρέφτη,» με προέτρεψε η Ζαμέρα. «Σήκω. Αν μπορείς, φυσικά.»

Παραμέρισα τα σκεπάσματα και ακούμπησα τα πόδια μου στο πάτωμα. Αισθανόμουν μουδιασμένη, αλλά όχι τόσο ώστε να μη μπορώ να σταθώ για λίγο. Σηκώθηκα όρθια. Έκανα δυο βήματα προς τον καθρέφτη και παραπάτησα. Η Ζαμέρα με έπιασε γρήγορα. Η ταχύτητά της με παραξένεψε: ήταν σαν εγώ να

πήγαινα ιδιαίτερα αργά κι εκείνη να κινείτο σαν τον άνεμο. Μάλλον, έβλεπα παραισθήσεις. Δεν ήμουν καλά.

Η καθοδηγήτριά μου με οδήγησε μπροστά από το κάτοπτρο και με βοήθησε να κατεβάσω το μεσοφόρι μου, ώστε να φανεί η αντανάκλαση του πουλιού της φωτιάς επάνω στο κρύσταλλο.

«Το βλέπεις;» είπε η Ζαμέρα.

«Ναι…» απάντησα, ζαλισμένα. «Το βλέπω…»

Και τότε, το πουλί κινήθηκε ανάμεσα στα στήθη μου: χτύπησε τις φτερούγες του και τίναξε το κεφάλι, ενώ οι φλόγες που το τύλιγαν έμοιαζαν ζωντανές.

«…Καθοδηγήτρια!…» έκρωξα, τρομαγμένη.

«Τι είναι;» σφύριξε η Ζαμέρα μέσα στ'αφτί μου. Δεν το έβλεπε. Μόνο εγώ το έβλεπα να κουνιέται. Μα τις Σκιές, μονάχα εγώ το έβλεπα να κουνιέται!

«Άφησέ με… στο κρεβάτι… Δε μπορώ…» ψέλλισα.

Η Ζαμέρα με πήγε ως το κρεβάτι και με έβαλε να ξαπλώσω, ρίχνοντας τα σκεπάσματα επάνω μου. «Τι σ'έπιασε;» με ρώτησε.

«Ζαλίστηκα,» αποκρίθηκα, παραμερίζοντας τα μαλλιά από το μέτωπό μου και διαπιστώνοντας, τότε, ότι κολλούσα από τον ιδρώτα. «Ζαλίστηκα…» Πώς κουνιόταν αυτό το πουλί επάνω μου; *Πώς ήταν δυνατόν να κουνιέται;* Είχα παραισθήσεις· μάλλον, είχα παραισθήσεις.

«Θέλω να κοιμηθώ, καθοδηγήτρια. Μόνη μου… Με αφήνεις μόνη;»

Η Ζαμέρα συνοφρυώθηκε. «Να σε αφήσω τελείως μόνη;»

«Ναι, σε παρακαλώ…»

«Θα επιστρέψω, σε μερικές ώρες, για να δω πώς τα πηγαίνεις,» με πληροφόρησε, και βγήκε από το κελί μου.

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Την έβγαλα αργά απ'τα ρουθούνια, προσπαθώντας να ηρεμήσω.

Ο Τρόμος του Άγνωστου.

Ο Τρόμος του Πιθανού Άμεσου Κινδύνου.

Ο Τρόμος του Μεταφυσικού.

Δεν υπήρχε, όμως, λόγος να φοβάμαι. Ήμουν Κόρη της Φλόγας· οι Θεοί με είχαν επιλέξει. Με είχαν σημαδέψει. Και τώρα, το σημάδι τους κουνιόταν επάνω μου.

Το κεφάλι μου, το αισθανόμουν βαρύ. Τα μάτια μου έκλεισαν, και έπεσα σε μια κατάσταση ύπνου/ξύπνιου, παράξενης νάρκης, γεμάτης σκιές, οι οποίες περνούσαν για λίγο από εμπρός μου και, ύστερα, χάνονταν.

Αρχικά, βρέθηκα σε ένα παγερό έρεβος, όπου το πουλί της φωτιάς παρουσιάστηκε, προσφέροντας θερμότητα στο κορμί μου, χτυπώντας τις φτερούγες του, και κρώζοντας.

Ζέστη…

Ένταση…

Η Δυνατή Φλόγα. Ο Ρουάζναλ. Ήταν εδώ, κοντά μου, σα να τον είχα επικαλεστεί ξανά. Μέσω του Νάοργκομ ή χωρίς τη βοήθεια αυτού; Έπρεπε να απεμπλακώ, να τον διώξω μακριά μου.

Η Φλόγα, παντού. Η Καρδιά της Φλόγας.

Όχι!

Μακριά μου!

Παγιδευμένη.

Η Φλόγα.

Ο Ρουάζναλ.

Άκουσα τον εαυτό μου να κραυγάζει: να βγάζει μια κραυγή που διαπέρασε τη συνείδησή μου. Ένιωθα το σώμα μου να σφαδάζει επάνω στο κρεβάτι, αλλά δε μπορούσα να το εμποδίσω· ήμουν κάπου αλλού.

Το πουλί της φωτιάς έβγαλε ένα τελευταίο κρώξιμο και πέταξε μέσα στο έρεβος.

Ψύχος.

Έπαψα να αισθάνομαι.

Τα μάτια μου, σα να μισάνοιξαν.

Μια σκιά βάδιζε μες στο κελί μου. Διέκρινα ένα μακρύ και φαρδύ ράσο. Το φως εδώ πέρα δεν ήταν καλό· δε μπορούσα να δω καθαρά. Η σκιά έκανε πέρα-δώθε. Τι ήθελε; Ποιος ήταν; Ήταν η Ζαμέρα; Κάποιος άλλος; Η Κινίρια, μήπως; Ο Νοτόρο;

Προσπάθησα να μιλήσω. Δεν τα κατάφερα.

Η σκιά έπαψε να βαδίζει. Ήρθε και κάθισε πλάι μου. Με κοίταξε από κοντά.

Ένα πρόσωπο…

Ο Νάριο.

Τι ήθελε ο Νάριο εδώ; Είχα τόσο καιρό να τον δω, κι ακόμα περισσότερο καιρό να του μιλήσω…

Προσπάθησα, πάλι, να βγάλω έναρθρο λόγο από τα χείλη μου, αλλά νόμιζα ότι τα ίδια μου τα δόντια με εμπόδιζαν.

Ο Νάριο με παρατηρούσε. Παραμέρισε τα σκεπάσματα από πάνω μου… για να δει τι; Το σημάδι; Τι είχε γίνει; Είχε αλλάξει, πάλι, το σημάδι;

Με σκέπασε, ξανά. Οι σκιές μπροστά μου μεγάλωσαν, μέχρι που κάλυψαν όλο το πεδίο όρασής μου, και βούλιαξα στο έρεβος.

Όμως, τώρα, το πουλί της φωτιάς δεν εμφανίστηκε εκεί. Με άφησε να ξεκουραστώ.

Και κοιμήθηκα.

~*~

Όταν ξύπνησα, βρήκα, πάλι, τη Ζαμέρα να είναι καθισμένη δίπλα μου.

Πού είχε πάει ο Νάριο; Είχε πραγματικά έρθει ή τον είχα ονειρευτεί;

«Ριλάβια;» είπε η καθοδηγήτριά μου.

«Ναι,» αποκρίθηκα με ξερό λαιμό. Έκανα μια προσπάθεια να ανακαθίσω επάνω στο κρεβάτι, και τα κατάφερα.

«Πιες.» Η Ζαμέρα μού έδωσε μια κούπα. Την πήρα στα χέρια μου και κοίταξα μέσα. Γάλα.

Ήπια μια γουλιά. Ήταν ζεστό, καλό. «Ευχαριστώ.»

«Ελπίζω σήμερα να νιώθεις καλύτερα. Πεινάς;»

Κατένευσα.

«Υπάρχει φαγητό, δίπλα σου.»

Γύρισα, για να δω έναν δίσκο. Επάνω του ήταν ένα κύπελλο με κρεατόσουπα, καθώς και ένα άλλο με πατάτες φούρνου. Τον έφερε στα γόνατά μου και ακούμπησα και την κούπα με το γάλα επάνω του.

«Το σημάδι δεν έχει φύγει,» με πληροφόρησε η Ζαμέρα.

Δε με εξέπληξε και τόσο τούτο. «Πώς το πρόσεξες, την πρώτη φορά;» τη ρώτησα, τρώγοντας μια κουταλιά σούπας.

«Όταν έβγαλε η ιερόδουλη το ράσο σου, κάτι φάνηκε από την άκρη του μεσοφοριού,» εξήγησε η Ζαμέρα. Συνοφρυώθηκε. «Αλλά τι σημασία έχει αυτό;»

Βλακεία είχα πει. Τώρα, θα φαινόταν περισσότερο ότι ήθελα να της το κρύψω. «Όχι, δεν έχει… Θέλω να πω, απλά, με παραξένεψε πώς το είδες, αφού ήταν κάτω από το μεσοφόρι. Εγώ, όταν με πήγες στον καθρέφτη, δεν το πρόσεξα αμέσως. Το παρατήρησα μόνο αφότου κατέβασες το ρούχο.»

«Άμα κανείς σε κοιτά από πάνω, Ριλάβια, φαίνεται,» είπε η Ζαμέρα.

«Αα…» έκανα, συνεχίζοντας να τρώω και αποφεύγοντας τη ματιά της. Τώρα, με είχε καταλάβει, σίγουρα. Είχε καταλάβει ότι ήθελα να της κρύψω το σημάδι από καιρό· είχε καταλάβει ότι δεν εμφανίστηκε ξαφνικά επάνω μου.

«Δε σε έχει παραξενέψει;» με ρώτησε.

«Το σημάδι; Ναι,» απάντησα. «Αλλά δεν είχα και τόσο χρόνο να το σκεφτώ. Ήμουν ζαλισμένη, καθοδηγήτρια. Πώς παρουσιάστηκε; Ξέρεις;»

«Όχι,» είπε η Ζαμέρα. «Έλεγα, όμως, μήπως εσύ μπορούσες να με διαφωτίσεις σχετικά μ'αυτό.»

«Εγώ; Πώς εγώ;…»

«Επάνω σε σένα βρίσκεται το σημάδι, Ριλάβια, όχι επάνω σε μένα.»

«Ναι, αλλά εγώ δεν είμαι ιέρεια της Φλόγας… Δε γνωρίζω για τέτοια…»

«Είσαι, όμως, Κόρη των Θεών, δεν είσαι;»

«Εσύ μου είπες ότι είμαι.»

«Και είσαι,» με διαβεβαίωσε η Ζαμέρα.

«Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να γνωρίζω και για το σημάδι, καθοδηγήτρια…»

Η Ζαμέρα σηκώθηκε από το σκαμνί. Φαινόταν εκνευρισμένη. Άρχισε να βαδίζει μέσα στο κελί μου. «Ίσως οι Θεοί να σε σημάδεψαν, επειδή είσαι κόρη τους…»

«Και;» ρώτησα, κάνοντας την ανήξερη.

«Και,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα, στρεφόμενη να με κοιτάξει, «αναρωτιέμαι γιατί να σε σημάδεψαν τώρα και όχι από πιο νωρίς.»

Ναι, αναμφίβολα, το είχε καταλάβει ότι της έλεγα ψέματα. «Ίσως επειδή τώρα προσπάθησα να έρθω σε επαφή με τη Δυνατή Φλόγα.»

«Τι ακριβώς σου συνέβη εκείνη τη στιγμή, Ριλάβια; Γιατί εγώ δεν κατάλαβα. Πώς έχασες το δρόμο σου, ενώ τον είχες βρει;»

«Μπερδεύτηκα…»

Τα μάτια της Ζαμέρα στένεψαν. «Γιατί μου κρύβεις πράγματα;» απαίτησε, με σιγανή αλλά θυμωμένη φωνή: μια καταιγίδα έτοιμη να ξεσπάσει.

«Δε σου κρύβω πράγματα,» αποκρίθηκα. «Δε σου κρύβω τίποτα, καθοδηγήτρια.»

«Ριλάβια, αν θέλεις να γίνεις ιέρεια της Φλόγας, πρέπει να συνεργαστείς μαζί μου,» τόνισε η Ζαμέρα. «Τι νομίζεις ότι είμαι, εχθρός σου; Άμα ήμουν εχθρός σου, θα σε έβγαζα από τις φυλακές του Βιρκνάλ; Ή, μήπως, πέρασε τόσος καιρός που το έχεις ξεχάσει τούτο;»

«Δεν έχω ξεχάσει τίποτα, καθοδηγήτρια,» τη διαβεβαίωσα, με ψυχρή φωνή, σαν τη δική της.

«Επομένως, τι άλλαξε;» απαίτησε εκείνη.

«Δεν άλλαξε κάτι,» είπα, αργά, «εκτός από τα πράγματα που έχω μάθει, ενώ είμαι εδώ.» Κι αυτό δεν ήταν ψέμα, γιατί συμπεριλάμβανε και όσα μου είχε αναφέρει ο Νάριο για την καθοδηγήτριά μου. Ο Νάριο… τον οποίο νόμιζα ότι είχα δει να περιφέρεται από πάνω μου, ενόσω βρισκόμουν σ'εκείνο τον

παράξενο ύπνο. Ήταν όνειρο ή πραγματικότητα; Το ερώτημα με βασάνιζε.

«Τότε, πες μου τι σου συμβαίνει *πραγματικά*,» πρόσταξε η Ζαμέρα.

«Μα, ήδη σου είπα πως δεν ξέρω. Και για μένα είναι πολύ πιο τρομακτικό απ'ό,τι για σένα, καθοδηγήτρια –να είσαι σίγουρη γι'αυτό.»

Τα λόγια μου δε φάνηκε να της άρεσαν καθόλου μα καθόλου. Γύρισε και πήγε προς την πόρτα. «Ξεκουράσου,» μου είπε, «και θα κουβεντιάσουμε αργότερα, όταν ο νους σου θα έχει ξεθολώσει.»

Έφυγε.

Ίσως και να τα είχα θαλασσώσει, πολύ.

Συνέχισα το φαγητό μου, ενώ σκεφτόμουν τι θα έκανα απο δώ και στο εξής. Να έλεγα στη Ζαμέρα ότι το σημάδι είχε εμφανιστεί από πριν; Εξάλλου, τώρα, γνώριζε πως αυτό βρισκόταν επάνω μου. Ποια διαφορά θα είχε αν μάθαινε και πότε παρουσιάστηκε; Μήπως, ήταν σπασμωδική η προηγούμενή μου αντίδραση;

Και ο Νάριο; Τι έκανε στο δωμάτιό μου, όσο κοιμόμουν; Εκτός και να ήταν όνειρο… Αλλά δε νομίζω. Πρέπει να ήταν πραγματικότητα. Τον είχα δει από πάνω μου· δεν τον είχα ονειρευτεί. Να πήγαινα να του μιλήσω; Άραγε, θα με δεχόταν;

Ήξερε για το σημάδι κι εκείνος; Έπρεπε να μάθω.

Όταν τελείωσα το φαγητό και ήπια το γάλα, σηκώθηκα προσεκτικά από το κρεβάτι μου, για να μην πέσω ξανά. Έριξα μια ματιά στον εαυτό μου μπροστά στον καθρέφτη, για να δω τι γινόταν με το πουλί της φωτιάς. Όπως το θυμόμουν ήταν· καμία αλλαγή.

Ντύθηκα και βγήκα από το κελί, πηγαίνοντας προς το δωμάτιο του Νάριο. Όταν έφτασα, δίστασα να χτυπήσω, αναλογιζόμενη αν έκανα καλά πού είχα έρθει εδώ. Ύστερα, σκέφτηκα πως μπορούσα να βρω χίλιους και έναν λόγους για να μη χτυπήσω, αλλά και χίλιους και έναν λόγους για να χτυπήσω. Επομένως, χτύπησα, δύο φορές, σταθερά.

Ο Νάριο άνοιξε, και με κοίταξε με ένα ικανοποιημένο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Ριλάβια,» είπε. «Το ήξερα ότι θα ερχόσουν.»

«Το κατάλαβες ότι σε είδα;»

«Ασφαλώς. Τα μάτια σου ήταν ανοιχτά,» εξήγησε.

«Γιατί είχες έρθει;»

«Έλα μέσα, καλύτερα,» με προσκάλεσε. «Στους διαδρόμους, ακόμα και οι τοίχοι έχουν αφτιά.»

Μπήκα στο δωμάτιό του και κάθισα στο ξύλινο τραπέζι με τα σκαλιστά πόδια, στη συνηθισμένη μου θέση.

«Κρασί;» ρώτησε ο Νάριο.

«Όχι, ευχαριστώ.»

«Όπως αγαπάς.» Κάθισε αντίκρυ μου.

«Γιατί ήρθες στο δωμάτιό μου;» θέλησα να μάθω.

«Είχα ανησυχήσει για σένα, Ριλάβια.»

«Είδες το σημάδι;»

Ο Νάριο ένευσε.

Τον παρατήρησα. «Γιατί ενδιαφέρεσαι τόσο για μένα;»

«Είσαι ενδιαφέρουσα περίπτωση, Ριλάβια, έτσι δεν είναι;»

Ήμουν, απλά, ένα αντικείμενο μελέτης και γι'αυτόν. Όμως η Ζαμέρα με είχε προλάβει. Σε διαφορετική περίπτωση, ο Νάριο θα μπορούσε να ήταν καθοδηγητής μου, πράγμα που, μάλλον, θα επιθυμούσε.

«Το ξέρει η Ζαμέρα ότι ήρθες να με δεις;» τον ρώτησα.

«Όχι. Εκτός κι αν της το είπες.»

«Δεν της είπα τίποτα.»

«Καλύτερα.»

«Ίσως, όμως, και να έπρεπε να της το πω…»

Ο Νάριο χαμογέλασε, και ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Γιατί;» ρώτησε. «Τι θα είχες να κερδίσεις έτσι;»

«Τι έχω να κερδίσω αλλιώς;»

«Συνήθως, το ερώτημα είναι αν *πρέπει* να πεις σε κάποιον κάτι. Δε λες τα πάντα σε όλους, σωστά;»

«Αναμφίβολα. Σε *κανέναν* δε λέω τα πάντα.» Αυτό ήθελα να δείξω πως ίσχυε και για εκείνον. Στο πρόσωπό του δε φάνηκε αν το κατάλαβε ή όχι, όμως ήμουν βέβαιη ότι το είχε καταλάβει· δεν ξέφευγαν τέτοια πράγματα από τον Νάριο.

«Τι ξέρεις για το σημάδι επάνω μου;» τον ρώτησα.

«Από πότε εμφανίστηκε;»

«Η Ζαμέρα το είδε για πρώτη φορά ύστερα από την προσπάθειά μου να κατανοήσω τον Ρουάζναλ.»

«Από πότε εμφανίστηκε, όμως;» επέμεινε ο Νάριο.

Στις Σκιές, όλοι τους! Κανέναν δε μπορούσες να κοροϊδέψεις με τα λόγια. Ήταν άπαντες εξασκημένοι ραδιούργοι, δολοπλόκοι, και μηχανορράφοι.

Μειδίασα. Θα του έλεγα την αλήθεια– Ή, μήπως, τώρα, πήγαινα να κάνω το μεγαλύτερο σφάλμα της ζωής μου; Άλλωστε, υποτίθεται –σύμφωνα με όσα μου είχε πει η Ζαμέρα– ότι ο Νάριο ήθελε να με σκοτώσει. Αλλά, βέβαια, στην αρχή, υποτίθετο επίσης –πάλι, σύμφωνα με όσα μου είχε πει η Ζαμέρα– ότι ήθελε να σκοτώσει και τον Ζερότο· όμως τούτο η καθοδηγήτριά μου, αργότερα, το άλλαξε. Υπήρχε, επομένως, μεγάλη πιθανότητα εκείνη να έλεγε ψέματα και ο Νάριο την αλήθεια. Ή, τουλάχιστον, πίστευα ότι η Ζαμέρα έλεγε *περισσότερα* ψέματα από αυτόν, και μέσα στα ψέματα είχε κάπου σκοντάψει.

«Το σημάδι παρουσιάστηκε όταν άγγιξα τη θεία λίθο του Ρουάζναλ.»

«Και δεν το είπες σε κανέναν, τότε;»

«Όχι, σε κανέναν,» κούνησα το κεφάλι.

Ο Νάριο ακούμπησε το σαγόνι στα δύο δάχτυλα του δεξιού του χεριού, σκεπτικός.

«Λοιπόν; Τι μπορείς να μου πεις για το σημάδι;» τον ρώτησα.

«Παράξενα πράγματα έχουν ακουστεί να συμβαίνουν στους ανθρώπους που αγγίζουν τις θείες λίθους,» είπε ο Νάριο. «Η Ζαμέρα δεν έπρεπε να σε είχε αφήσει να την αγγίξεις.»

«Τώρα, όμως, την άγγιξα.»

«Ναι, και δες τι έγινε…»

«Ίσως το σημάδι να εμφανίστηκε για άλλο λόγο,» υπέθεσα.

«Όπως;»

«Επειδή είμαι Κόρη των Θεών.»

«Ναι, είναι κι αυτό…»

Συνοφρυώθηκα, γιατί ο τρόπος που το είπε με παραξένεψε. «Δεν το πιστεύεις;»

«Ριλάβια, εύχομαι να μπορούσα εγώ να αναλάβω την εκπαίδευσή σου,» είπε ο Νάριο, και έσμιξε τα χείλη.

Αναμφίβολα, ήθελε κι εκείνος να με ερευνήσει.

«Λοιπόν,» συνέχισε, «πες μου τι άλλο γνωρίζεις για το σημάδι.»

«Πολύ λίγα. Προσωπικά, νομίζω ότι εμφανίστηκε επάνω μου επειδή είμαι Κόρη των Θεών. Δεν ξέρω αν κι εσύ το πιστεύεις…» Δε μου είχε απαντήσει στην προηγούμενή μου ερώτηση, αλλά εγώ περίμενα μια απάντηση.

Ωστόσο, εκείνος είπε: «Συνέχισε.»

«…Το βλέπω και στον ύπνο μου.»

Ο Νάριο τεντώθηκε επάνω στην καρέκλα, ακουμπώντας τους αγκώνες του στο τραπέζι. «Ποιο; Το σημάδι;»

«Το πουλί που απεικονίζει το σημάδι,» εξήγησα. «Το βλέπω να ξεπροβάλει μέσα από το έρεβος και να κράζει δυνατά, προτού φύγει, πάλι.»

«Πόσες φορές το έχεις δει τούτο το όνειρο;»

«Αρκετές… Και το είδα και όταν αυτοσυγκεντρωνόμουν, για να κατανοήσω τον Ρουάζναλ. Βέβαια, τότε, δεν ήταν όνειρο ακριβώς· ήταν κάτι σαν όραμα, που παρουσιάστηκε μπροστά στα κλειστά μου μάτια. Εκεί έκανα και το λάθος· γλίστρησα στον δρόμο του Νάοργκομ.» Γιατί τα έλεγα όλα τούτα στον Νάριο, αφού τα είχα κρύψει από τη Ζαμέρα; Νόμιζα ότι ήταν καλύτερος από εκείνη; Νόμιζα ότι ήθελε το καλό μου, σε αντίθεση με την καθοδηγήτρια; Μπα… Μάλλον, είχα, απλά, ένα συναίσθημα που με έκανε να νιώθω πιο άνετα κοντά του.

«Το πουλί που βλέπεις,» είπε ο Νάριο, «ίσως να είναι ο Ρουάζναλ. Μάλιστα, αυτό πιστεύω ότι είναι και το πιο πιθανό.»

«Ο Θεός της Δυνατής Φλόγας θέλει κάτι να μου πει; κάτι να μου δείξει;»

«Δεν αποκλείεται. Και, σίγουρα, οφείλεται στο ότι άγγιξες τη θεία του λίθο.»

«Μπορώ, κάπως, να διώξω το σημάδι από πάνω μου;»

«Θέλεις;»

Σούφρωσα τα χείλη. «Ίσως. Μπορώ;»

«Δεν ξέρω, Ριλάβια. Αλλά υποθέτω πως όχι. Τα σημάδια των Θεών δε διώχνονται.

»Όμως, δε μου λες, όλα τούτα τα έχεις αναφέρει στη Ζαμέρα;»

«Όχι. Της είπα ότι το σημάδι εμφανίστηκε τώρα.»

Ο Νάριο ακούμπησε, πάλι, την πλάτη στην καρέκλα, και έτριψε το σαγόνι του με δύο δάχτυλα του δεξιού του χεριού. «Ναι….» έκανε.

«Θα έπρεπε να της το πω; Τι μου προτείνεις;»

«Κράτησέ το κρυφό,» αποκρίθηκε. «Όχι μόνο από τη Ζαμέρα, αλλά και από όλο το Ναό. Εγώ, μην ανησυχείς, δε θα αναφέρω τίποτα σε κανέναν.»

Δηλαδή, θα το ήξερε μονάχα εκείνος, για να χρησιμοποιήσει την πληροφορία όπως επιθυμούσε…

Χαμογέλασε, παρατηρώντας την έκφραση του προσώπου μου. «Μη με φοβάσαι, Ριλάβια. *Εμένα* μη με φοβάσαι.»

Γιατί; Τι το διαφορετικό είχε αυτός από τους υπόλοιπους; Τον ρώτησα, ευθέως. Άλλωστε, του είχα πει τόσα. Κι αν ήθελε το καλό μου, όπως υποστήριζε, μάλλον δε θα θύμωνε από τούτο.

«Υπάρχουν και κάποια πράγματα που πρέπει να κρατήσω μυστικά –για τον εαυτό μου και μόνο, Ριλάβια,» αποκρίθηκε ο Νάριο. «Πάντως, πίστεψε τα λόγια μου. Θυμάσαι τι σου είπα, όταν σε πρωτοσυνάντησα εδώ; *Μη διστάσεις να χτυπήσεις την πόρτα μου, όποτε θελήσεις.* Αυτό ισχύει ακόμα.»

Κατένευσα, σιωπηλά, ενώ αναρωτιόμουν τι ήταν εκείνο το μυστικό που δε μπορούσε να μου αποκαλύψει. Γιατί όλοι έπρεπε να έχουν μυστικά εδώ μέσα; Γιατί έπρεπε κι εγώ να έχω μυστικά

από όλους; Έφταιγε, τελικά, ο Ναός για όσα συνέβαιναν; Το περιβάλλον του Ναού;

«Μπορείς να μάθεις περισσότερα για το σημάδι;» τον ρώτησα.

«Θα προσπαθήσω,» υποσχέθηκε. Και είχα την εντύπωση ότι η υπόσχεσή του ήταν αληθινή, όχι προσποιητή.

Δεκατέσσερα
Κακές φήμες

Για τέσσερις ημέρες, η Ζαμέρα δε με κάλεσε στο δωμάτιό της, για να συνεχίσω την εξάσκηση με τον Ρουάζναλ· ούτε ήρθε να μου μιλήσει, στο κελί μου. Ίσως να ήταν θυμωμένη μαζί μου, από όσα ειπώθηκαν μεταξύ μας και από το ότι επέλεξα να της κρύψω πότε πρωτοεμφανίστηκε το σημάδι επάνω μου και τι ήξερα για αυτό. Ίσως, όμως, και να περίμενε να αναρρώσω για να συνεχίσουμε την εκπαίδευση· γιατί η αλήθεια ήταν πως κατά τη διάρκεια των τεσσάρων αυτών ημερών δεν αισθανόμουν και εντελώς καλά. Βέβαια, δεν ήμουν τόσο άρρωστη όπως την πρώτη ημέρα, αλλά, ορισμένες φορές, όταν περπατούσα ζαλιζόμουν λίγο, ή στον ύπνο μου νόμιζα πως καιγόμουν και ξυπνούσα απότομα, τρομαγμένη.

Μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα, είδα και την Κινίρια και τη Λιβίρα και τον Νοτόρο και τον Σιάρνο. Πρώτη, φυσικά, ήρθε η Κινίρια, να μάθει πώς τα πήγαινα. Τη συνάντησα την ημέρα που είχα μιλήσει και στον Νάριο, και ήταν, όπως πάντα, όλο αφτιά. Άρχισε να μου κάνει ερωτήσεις: πώς ήταν όταν ήρθα σε επαφή με τον Ρουάζναλ, τι ακριβώς μου είχε συμβεί, πώς αισθάνθηκα όταν μου συνέβη ό,τι μου είχε συμβεί, για πόσες μέρες προβλεπόταν να ήμουν άρρωστη, είχε καμία διαφορά που είχα αγγίξει παλιότερα τη θεία λίθο του Ρουάζναλ; Στις περισσότερες ερωτήσεις τής απάντησα μονάχα με ένα ανασήκωμα των ώμων και με ένα απλό *δεν ξέρω*. Σε ορισμένες μόνο της είπα εκείνο που ήθελα εγώ να μάθει. Για παράδειγμα, της εξήγησα πώς ήταν να έρχεσαι σε ψευδο-επαφή με τον Ρουάζναλ, αλλά δεν της μίλησα καθόλου για το πουλί της φωτιάς που είχε εμφανιστεί μέσα από το έρεβος και είχε γεμίσει τον αέρα με τα κρωξίματά του. Ούτε της είπα ότι, μάλλον, λόγω αυτού του πουλιού, έχασα τη σωστή

μου πορεία και πήρα το δρόμο του Νάοργκομ. Απλά, της ανέφερα ότι κάπου μπερδεύτηκα· ακριβώς πού δεν μπορούσα να θυμηθώ: τα πάντα ήταν μπλεγμένα μέσα στο μυαλό μου, για την ώρα.

Μετά, τη ρώτησα εγώ τι είχε ακούσει για εμένα μέσα στο Ναό. Ήθελα να μάθω αν είχε διαδοθεί πως έφερα κάποιο σημάδι επάνω μου. Η Κινίρια μού αποκρίθηκε ότι κανείς δεν ήξερε για όσα μου είχαν συμβεί, όταν προσπάθησα να έρθω σε επικοινωνία με τον Ρουάζναλ. Η ιέρεια Ζαμέρα, είπε, δεν αποκάλυψε τίποτα σε κανέναν, παρά μονάχα *ίσως* σε ορισμένους άλλους ιερείς και στον Αρχιερέα. Η Κινίρια είχα την εντύπωση πως χαιρόταν που εκείνη ήταν η πρώτη η οποία μάθαινε για όσα μου είχαν συμβεί· σίγουρα, θα έτρεχε να τα διηγηθεί σε όλους της τους γνωστούς, κάνοντας την πολύξερη.

Εγώ, πάντως, ήμουν ικανοποιημένη που κανείς δε γνώριζε ακόμα για το σημάδι… ή σχεδόν κανείς, τουλάχιστον. Ωστόσο, δε μπορούσα παρά να αναρωτιέμαι αν η Ζαμέρα το είχε αναφέρει στον Αρχιερέα, καθώς και σε ποιους άλλους ιερείς ίσως να το είχε αποκαλύψει. Μπορεί, τελικά, οι διάκονοι μόνο να μην το ήξεραν…

«Πότε, λοιπόν, θα συνεχίσεις την εκπαίδευση με τον Ρουάζναλ;» με ρώτησε η Κινίρια.

«Όταν θα αισθανθώ καλύτερα, είμαι βέβαιη ότι η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα θα με καλέσει, ξανά, στο δωμάτιό της,» είπα.

Παρ'όλ'αυτά, όπως ήδη ανέφερα, τις επόμενες ημέρες δε με κάλεσε. Και, ύστερα από την επίσκεψη της Κινίρια, δέχτηκα την επίσκεψη του Νοτόρο. Ήταν απόγευμα, όταν άκουσα έναν χτύπο στην πόρτα του κελιού μου και σηκώθηκα για να την ανοίξω και να τον δω.

«Καλησπέρα, Ριλάβια,» με χαιρέτησε. «Να περάσω;»

«Πέρασε,» αποκρίθηκα, χαμογελώντας μηχανικά. Η αλήθεια ήταν πως δεν περίμενα να τον αντικρίσω εκείνη την ώρα.

Ο Νοτόρο μπήκε και κάθισε στο σκαμνί· εγώ πήρα ημικλινή θέση επάνω στο κρεβάτι.

«Ήρθα να μάθω πώς τα πηγαίνεις,» μου είπε.

«Εντάξει τώρα, όμως τα θαλάσσωσα με τον Ρουάζναλ.»

«Ναι, μου τα είπε η Κινίρια. Ή, μάλλον, δε μου είπε ακριβώς αυτό…»

«Τι σου είπε;» Αναμφίβολα, θα είχε μεγαλοποιήσει τα πράγματα.

«Ότι θα κατάφερνες να επικοινωνήσεις με τον Ρουάζναλ με την πρώτη προσπάθεια, όμως ήσουν άτυχη, γιατί κάτι απρόσμενο σού συνέβη.»

Η Κινίρια, προφανώς, χωρίς να το ξέρει, είχε πει την αλήθεια! Όντως, κάτι απρόσμενο μού είχε συμβεί. Είναι απίστευτο πώς διαστρεβλώνονται κάποιες φορές τα λεγόμενά σου. Μέχρι και τα ψέματα μπορεί να διαστρεβλώσει κανείς, τόσο ώστε να αποκαλύψει την αλήθεια, εν αγνοία του!

«Στην πραγματικότητα, δεν ήταν απρόσμενο εκείνο που μου συνέβη,» είπα στον Νοτόρο, προσπαθώντας να καλύψω αυτά που είχε, κατά λάθος, αποκαλύψει η Κινίρια. «Απλά, έχασα τον έλεγχο και πήρα το δρόμο του Νάοργκομ. Σύμφωνα με ό,τι μου έχει πει ο Σιάρνο –και σύμφωνα με ό,τι μου είπε και η καθοδηγήτριά μου– τούτο συμβαίνει στους περισσότερους που προσπαθούν, για πρώτη φορά, να έρθουν σε ψευδο-επαφή με τον Ρουάζναλ.»

«Πράγματι,» ένευσε ο Νοτόρο. «Ωστόσο… νόμιζα ότι σε σένα δε θα συνέβαινε…»

Γέλασα και ξάπλωσα, ανάσκελα, στο κρεβάτι. Γύρισα το κεφάλι, για να τον κοιτάξω. «Επειδή ακούγονται όλα αυτά τα παράξενα για το άτομό μου;» ρώτησα, ακόμα χαμογελώντας.

Και ο Νοτόρο χαμογέλασε. «Όχι, δεν είναι αυτό…» είπε. Αλλά, ύστερα: «Ναι, είναι *και* αυτό,» παραδέχτηκε. «Όμως δεν αληθεύει, Ριλάβια, ότι μαθαίνεις τα πάντα γρήγορα; Πολύ πιο γρήγορα από όλους μας;»

«Όχι τα πάντα,» αποκρίθηκα, παίρνοντας το βλέμμα μου από το πρόσωπό του και κοιτώντας τα δάχτυλά μου, τα οποία ήταν ενωμένα πάνω από το στήθος μου, το ένα νύχι μέσα στο άλλο. «Τα… κανονικά πράγματα τα μαθαίνω σαν κι εσάς. Και, λέγοντας *κανονικά*, εννοώ τα Παραπτώματα που μου διδάσκει η καθοδηγήτρια, και τις συνταγές για τα φίλτρα, τις προσευχές, και όλα τ'άλλα.»

«Αλλά είσαι πιο καλή σε εκείνο που μετράει πραγματικά, Ριλάβια,» τόνισε ο Νοτόρο: «στην επικοινωνία με τους Θεούς.»

Ο θαυμασμός στη φωνή του με έκανε να αισθάνομαι αμηχανία, κάποιες φορές. Δε συνέβαινε τούτο με όλους τους διακόνους που συναντούσα· μόνο μ'εκείνον συνέβαινε. Τους άλλους μού άρεσε να τους πειράζω και να τους κάνω τη μυστηριώδη και την παράξενη, την Εκλεκτή των Θεών, και διάφορα τέτοια.

«Ίσως,» παραδέχτηκα, «ίσως και να είμαι.»

Άκουσα τον Νοτόρο να σηκώνεται από το σκαμνί. Γύρισα και τον είδα να κάθεται πλάι μου, στο κρεβάτι. «Γιατί;» με ρώτησε.

«Γιατί έρχομαι πιο εύκολα σε επικοινωνία με τους Θεούς;» έκανα, λιγάκι ξαφνιασμένη από την κίνησή του. Δεν περίμενα να έρθει να καθίσει τόσο κοντά μου· αισθάνθηκα το αίμα μου να κυλά πιο γρήγορα, τα νύχια μου να πιέζονται λίγο περισσότερο το ένα μέσα στο άλλο, καθώς ήταν ενωμένα πάνω απ'το στέρνο μου.

«Ναι. Γιατί;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Ίσως να είμαι τόσο παράξενη που αποφάσισαν να παίξουν μαζί μου.» Γέλασα. Ήταν από τις λίγες φορές που αστειευόμουν έτσι με τον Νοτόρο.

Η απάντησή μου φάνηκε να τον παραξένεψε, αν και διέκρινα ένα αχνό μειδίαμα στα χείλη του. Μάλλον, δεν μπορούσε ν'αποφασίσει αν, απλά, χωράτευα ή αν το έλεγα σοβαρά.

«Αστειεύομαι,» τον διαβεβαίωσα, χτυπώντας το γόνατό του με το αριστερό μου χέρι. «Αν θες την αλήθεια, δεν ξέρω γιατί είμαι καλύτερη από εσάς στην επικοινωνία με τους Θεούς. Ίσως, απλά,

έτσι να γεννήθηκα.» Πράγμα που δεν ήταν ψέμα, ακόμα κι αν ήμουν Κόρη των Θεών.

«Πάντως, έχεις κάτι το διαφορετικό επάνω σου, Ριλάβια,» είπε ο Νοτόρο, παρατηρώντας το πρόσωπό μου.

Ξαφνικά, διαπίστωσα ότι δεν είχα πάρει ακόμα το χέρι μου από το γόνατό του. Ωστόσο, δεν το τράβηξα πίσω· το άφησα εκεί. Και μια σιγή απλώθηκε, για μερικές στιγμές, ανάμεσά μας. Κοιτούσα τα μάτια του, κι εκείνος κοιτούσε τα δικά μου. Επικοινωνία χωρίς λόγια. Σαν από μόνο του, το χέρι μου σύρθηκε επάνω στο γόνατό του, και συνάντησε το δικό του χέρι, που το χάιδεψε· τα δάχτυλά μας μπλέχτηκαν.

Η πόρτα χτύπησε.

Τα δάχτυλά μας, αμέσως, ξεμπλέχτηκαν.

Καθάρισα το λαιμό μου. «Ποιος είναι;»

«Η Λιβίρα.»

Ο Νοτόρο πήγε να καθίσει στο σκαμνί. Εγώ σηκώθηκα όρθια και βάδισα προς την πόρτα. Αισθανόμουν ζαλισμένη, όμως δεν οφειλόταν στην αποτυχημένη ψευδο-επαφή μου με τον Ρουάζναλ.

Άνοιξα.

Η Λιβίρα με χαιρέτησε και ρώτησε σχετικά με το θέμα των ημερών –την υγεία μου, δηλαδή. Είδε και τον Νοτόρο μέσα και τον χαιρέτησε κι αυτόν. Την προσκάλεσα να περάσει, κι εκείνη μπήκε. Κάθισε στο κρεβάτι (δεν υπήρχε άλλο σκαμνί) κι εγώ κάθισα πλάι της.

«Όλα τα πιο παράξενα πράγματα ακούγονται για σένα, Ριλάβια, όπως συνήθως,» μου είπε. «Έτσι αποφάσισα να έρθω να μάθω την αλήθεια.»

«Πάω στοίχημα ότι η Κινίρια εξαπλώνει διάφορες φήμες για μένα,» αποκρίθηκα, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Και όχι μόνον εκείνη. Υπάρχουν και ορισμένοι διάκονοι, Ριλάβια, οι οποίοι λένε πολύ άσχημα πράγματα για σένα.»

Συνοφρυώθηκα. «Τι ακριβώς;»

Η Λιβίρα κοίταξε τον Νοτόρο, διστακτικά. Εκείνος κατέβασε το βλέμμα του, χωρίς να πει τίποτα ή να κάνει κάποιο νόημα, σχετικά με το αν έπρεπε εκείνη να συνεχίσει να μιλάει ή όχι.

«Τι είναι;» ρώτησα, πάλι. «Ξέρετε κάτι που δε θέλετε να μου πείτε;»

«Δεν είναι αυτό,» αποκρίθηκε ο Νοτόρο. Κούνησε το κεφάλι. «Απλά, αυτά είναι γελοία πράγματα. Δεν τους δίνω σημασία.»

«Πείτε μου, όμως,» επέμεινα. «Αν κάποιοι με κακολογούν, θέλω να το ξέρω.» Στράφηκα, για να κοιτάξω τη Λιβίρα, η οποία είχε αρχίσει να μιλάει γι'αυτό το θέμα.

Εκείνη αναστέναξε. «Εεε… Ριλάβια, άκου: Ο Νοτόρο έχει δίκιο: όντως, αυτά που λένε είναι γελοιότητες. Εμείς, που σε γνωρίζουμε, το καταλαβαίνουμε.»

«Δυστυχώς, όμως, δε με γνωρίζει τόσο καλά όλος ο Ναός, Λιβίρα. Και πιστεύω πως θα έπρεπε να ξέρω ποιοι είναι υπέρ μου και ποιοι εναντίον μου. Τι λένε για μένα;»

«Λένε ότι είσαι καταραμένη από τους Θεούς και ότι ήρθες εδώ για να καταστρέψεις το Ναό της Φλόγας. Άλλοι, πάλι, λένε ότι είσαι σταλμένη από τους βαρβάρους της Έρσαγκμορ. Μερικοί φτάνουν ακόμα και στο σημείο να πουν ότι βρίσκεσαι εδώ για να διαφθείρεις την Σερανβέλ εκ των έσω, αρχίζοντας από το Ναό, ο οποίος είναι και η καρδιά της. Πάντως, Ριλάβια, εγώ σ'το λέω: δεν τους πιστεύω αυτούς.»

Γέλασα κοφτά. Πώς ήταν δυνατόν να έχουν τέτοια εντύπωση για μένα; Άλλωστε, ήμουν από ευγενική γενιά *τούτης* της πόλης, από τον Οίκο των Λάνμπερθ· όλοι το γνώριζαν.

«Είμαι βέβαιος ότι, κάποια στιγμή σύντομα, θα πάψουν αυτές οι ανοησίες,» μου είπε ο Νοτόρο. «Θα πεθάνουν τόσο απότομα όσο ξεκίνησαν να διαδίδονται.»

«Ποιος τις διαδίδει;» ρώτησα.

«Εγώ πρώτη φορά τις άκουσα από τα χείλη της Κινίρια.»

«Μα η Κινίρια δε μπορεί να–»

«Όχι, δεν είναι η Κινίρια που το ξεκίνησε,» με διέκοψε η Λιβίρα. «Μάλιστα, η Κινίρια μού ανέφερε εμένα ποιος *μπορεί* να είναι ο υπαίτιος.»

«Και ποιος είν'αυτός;»

«Ο Σιβίρο, ένας διάκονος. Τον ξέρεις;»

«Τον έχω ακουστά. Από την Κινίρια, πάλι. Όμως ποτέ δε μου είχε πει ότι έλεγε τέτοια πράγματα για μένα.»

«Επειδή, μάλλον, τότε, δεν τα έλεγε,» είπε ο Νοτόρο. «Τώρα τελευταία άρχισαν ν'ακούγονται.»

«Η Κινίρια ήρθε χτες στο κελί μου, αλλά δε μου το ανέφερε.»

«Ίσως να το ξέχασε,» υπέθεσε η Λιβίρα. «Ή ίσως να μην ήθελε να σε στενοχωρήσει, τώρα που αναρρώνεις από την πρώτη σου εμπειρία με τον Ρουάζναλ.»

Ή ίσως να ήταν πολύ ενθουσιασμένη από τα νέα με τα οποία την τροφοδότησα, οπότε ανυπομονούσε να τρέξει, για να τα κουβεντιάσει με άλλους. Ωστόσο, μάλλον, τούτο δεν ίσχυε. Η Κινίρια ποτέ δεν παραμελούσε τέτοια πράγματα· κι αν ήταν σημαντικό για μένα, θα μου το έλεγε. Το ότι δε μου το είπε σημαίνει πως είτε πίστευε, εκείνη την ώρα, ότι δεν ήταν σημαντικό, είτε η Λιβίρα είχε δίκιο και, απλά, δεν ήθελε να με στενοχωρήσει.

«Μάλλον…» αποκρίθηκα.

«Και καλά θα έκανες να μην το σκέφτεσαι,» πρότεινε ο Νοτόρο. «Ήδη έχεις περάσει πολλά.»

«Συμφωνώ,» είπε η Λιβίρα.

«Ανησυχείτε *υπερβολικά* για μένα!» αστειεύτηκα, μειδιώντας.

«Όχι αδίκως, όμως. Δεν είναι και μικρή εμπειρία να αποτυχαίνεις την ψυχοσωματική επαφή με τον Ρουάζναλ, απ'ό,τι έχω ακούσει.»

«Πράγματι,» παραδέχτηκα, παραμερίζοντας τα μαλλιά από το πρόσωπό μου. «Είναι ό,τι χειρότερο έχω αισθανθεί…»

«Χειρότερο από το άγγιγμα της θείας λίθου;»

Κατένευσα. «Πολύ χειρότερο.»

Ο Νοτόρο φάνηκε να παραξενεύεται. «Συνήθως, λένε ότι συμβαίνει το αντίθετο. Βέβαια, δεν αγγίζουν και πολλοί τις θείες λίθους…»

«Όπως και νάχει,» είπε η Λιβίρα, «σίγουρα θα θέλεις ανάπαυση, Ριλάβια. Οπότε, εγώ να πηγαίνω, σιγά-σιγά.» Σηκώθηκε από το κρεβάτι.

«Ευχαριστώ που πέρασες, Λιβίρα,» αποκρίθηκα. «Μη διστάσεις, όποτε θέλεις να ξανάρθεις.»

Εκείνη πλησίασε την πόρτα και κοίταξε το Νοτόρο. «Έρχεσαι;»

«Μιλούσαμε πριν,» είπα εγώ, προτού προλάβει να απαντήσει ο διάκονος, «και θέλω να τον ρωτήσω κάτι ακόμα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Λιβίρα. «Θα τα ξαναπούμε, Ριλάβια.» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

Ατένισα τον Νοτόρο, ο οποίος επίσης με κοιτούσε. Για μια στιγμή, το μετάνιωσα που δεν τον είχα αφήσει να φύγει. Τι σκόπευα να κάνω μαζί του, δηλαδή; Αφού ήταν εκείνο το σημάδι επάνω μου… Δεν έπρεπε να το δει. Εκτός και να του ζητούσα να μην το πει πουθενά, βέβαια… Δε θα το έλεγε, έτσι; Εξάλλου, αν το έλεγε, θα ήξερα ποιος το είχε διαδώσει· και, μάλλον, δεν ήθελε να με θυμώσει.

Υπήρχε ένταση, όποτε βρισκόμασταν οι δυο μας στο κελί μου, μόνοι.

«Έλα να καθίσεις εδώ,» του είπα, μισοξαπλώνοντας και αγγίζοντας το μέρος του στρώματος πλάι μου. «Πρέπει να είναι πιο βολικά.» Χαμογέλασα. «Αναρωτιέμαι γιατί έχουν μόνο ένα σκαμνί στα κελιά και καθόλου καρέκλες…» (Αυτά είναι από τα χαζά πράγματα που λέω, όταν δεν ξέρω τι να πω.)

Ο Νοτόρο σηκώθηκε από τη θέση του και κάθισε εκεί όπου του είχα δείξει. Το βλέμμα του ερευνούσε το πρόσωπό μου. Και το βλέμμα μου το δικό του πρόσωπο, όπου μπορούσα να δω καθαρά την ένταση που αισθανόμουν κι η ίδια.

«Λοιπόν,» είπα, «τι άλλα λένε για μένα;»

Φάνηκε να μην περίμενε την ερώτησή μου, παρότι είχα πει στη Λιβίρα ότι ήθελα να τον ρωτήσω κάτι. Βέβαια, εκείνο ήταν ψέμα, αλλά….

«Είναι αστεία πράγματα, Ριλάβια,» μου αποκρίθηκε. «Μην τους δίνεις σημασία.»

Καθώς μιλούσε, άγγιξα πάλι το γόνατό του, κι εκείνος άγγιξε το χέρι μου. Τα δάχτυλά μας μπλέχτηκαν.

Το σημάδι γέμισε το μυαλό μου. Ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να τον αφήσω να δει το σημάδι;

Θα του έλεγα να μην το πει σε κανέναν.

Πιάστηκα από τον ώμο του, ανασηκώθηκα επάνω στο στρώμα. Φιληθήκαμε. Είχε δυνατά, ζεστά χείλη. Πέρασα το χέρι μου πίσω από το λαιμό του. Τον κράτησα κοντά μου. Τα ρούχα μας έφευγαν. Τα χέρια του ήταν τόσο διαφορετικά από του ιερόδουλου: λιγότερο πεπειραμένα, αλλά γεμάτα ενθουσιασμό. Οι υπηρέτες του Ναού, απλά, έκαναν τη δουλειά τους –και ήταν καλοί σ'αυτήν–, όμως ο Νοτόρο με επιθυμούσε πραγματικά.

Στο σημάδι δεν έδωσε σημασία, όταν δε φορούσα τίποτα επάνω μου. Δεν ξέρω αν το πρόσεξε καν. Ούτε κι εγώ ξέρω αν μου πέρασε, εκείνη τη στιγμή, από το μυαλό. Μονάχα όταν τελειώσαμε σχεδόν αμέσως, τα μάτια του πήγαν στο πουλί της φωτιάς ανάμεσα στα στήθη μου. Ωστόσο, δε με ρώτησε γι'αυτό. Εγώ μίλησα πρώτη:

«Ένα τατουάζ. Θα σου πω αργότερα.» Πέρασα τα δάχτυλά μου μέσ'από τα μαλλιά του. «Εκτός κι αν θέλεις να φύγεις τώρα…» Χαμογέλασα.

Χαμογέλασε κι εκείνος, και με φίλησε στο λαιμό.

Δεν έφυγε παρά ύστερα από αρκετή ώρα.

~*~

Ο Σιάρνο ήρθε να με επισκεφτεί την επόμενη ημέρα, ενώ καθόμουν οκλαδόν στο πάτωμα του κελιού μου, κάνοντας αυτοσυγκέντρωση, όπως μου είχε δείξει η Καθοδηγήτρια

Ζαμέρα. Όταν άκουσα την πόρτα να χτυπά, σηκώθηκα και άνοιξα στον διάκονο. Τον χαιρέτησα και τον άφησα να μπει.

Φυσικά, μου έκανε τη συνηθισμένη ερώτηση: «Πώς είσαι, Ριλάβια;» Και εγώ αποκρίθηκα ότι ήμουν καλύτερα.

«Κάθισε,» του πρότεινα, δείχνοντας το χαλάκι όπου πριν από λίγο αυτοσυγκεντρωνόμουν. «Θέλω να μιλήσουμε.»

Ο Σιάρνο κάθισε αντίκρυ μου, ατενίζοντάς με με έναν τρόπο διαφορετικό από παλιότερα. Τι είχε συμβεί; αναρωτήθηκα.

«Πες μου,» με παρότρυνε.

«Έχεις ακούσει εκείνες τις φήμες για μένα;»

«Ποιες απ'όλες;» μειδίασε ο Σιάρνο.

«Τις άσχημες.»

«Α, αυτές…» Το πρόσωπό του σκοτείνιασε. Αναστέναξε. «Δε νομίζω ότι θάπρεπε ν'ανησυχείς γι'αυτές, Ριλάβια. Αν και βέβαια….»

«Τι;» ρώτησα. «Τι είναι;» Η όλη ιστορία με είχε απασχολήσει ιδιαίτερα, παρότι ο Νοτόρο και η Λιβίρα μού έλεγαν πως δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά είχα ένα δυσοίωνο προαίσθημα για τα κακά λόγια που ακούγονταν για μένα.

«Θέλεις να σου πω τι πιστεύω *εγώ* για το ζήτημα;»

«Ναι.»

Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, λιγάκι διστακτικός. «Λοιπόν, εγώ πιστεύω –όσο απίθανο κι αν σου μοιάζει τούτο– ότι κάποιος μέσα στο Ναό σε υπονομεύει, Ριλάβια: κάποιος θέλει το κακό σου. Για ποιο λόγο, δεν ξέρω· όμως είμαι σχεδόν σίγουρος ότι αυτό συμβαίνει: κάποιος θέλει να σε ξεφορτωθεί, να σε βγάλει απ'το Ναό, να σε… να σε σκοτώσει ακόμα, ίσως.»

Τα λόγια του δε με πανικόβαλαν. Δηλαδή, *προσπάθησα* να μην πανικοβληθώ. Αν πανικοβαλλόμουν, δε θα κέρδιζα τίποτα απολύτως· κι εξάλλου, είχα περάσει πολλά, μέχρι στιγμής, για να πανικοβληθώ από τούτο. Εκείνο που με έπιασε ήταν ένας ξαφνικός ενθουσιασμός. Επιτέλους, ίσως να κατάφερνα να βρω αυτόν που επιθυμούσε το κακό μου! Και ίσως να ήταν ο ίδιος

που είχε στείλει τον φονιά εναντίον του Ζερότο, στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες… αν, βέβαια, δεν τον είχε στείλει η Ζαμέρα ως μέρος της πλεκτάνης της, ή ο Νάριο ως μέρος της δικής του πλεκτάνης. Ένας από τους δυο τους έλεγε ψέματα, και μπορεί τούτες οι φήμες που εξαπλώνονταν εναντίον μου να με βοηθούσαν, τελικά, να μάθω ποιος ήταν αυτός. Δεν είχα παρά να τις κυνηγήσω, αντίστροφα, ώσπου να ανακαλύψω την πηγή τους.

Είπα τούτη την τελευταία μου σκέψη στον Σιάρνο: ότι καλό θα ήταν να κυνηγήσω τις φήμες αντίστροφα, για να βρω από πού προέρχονταν.

«Επικίνδυνο…» μουρμούρισε εκείνος, ρίχνοντας το βλέμμα του στο χαλάκι και σμίγοντας τα φρύδια.

«Γιατί;»

Ύψωσε το βλέμμα, για να με κοιτάξει. «Διότι είναι πολύ πιθανό η πηγή των φημών τούτων να είναι κάποιος ιερέας.»

«Και;»

«Θέλεις να μπλέξεις με έναν ιερέα, Ριλάβια;»

«Ήδη δεν έχω μπλέξει μαζί του;»

«Πράγματι…» παραδέχτηκε ο Σιάρνο. «Ωστόσο, να προσέχεις.»

«Θα ζητήσω από την Κινίρια να μάθει τι συμβαίνει.»

Ο Σιάρνο ένευσε, υπομειδιώντας. «Αυτή είναι μια καλή ιδέα. Θέλεις να σ'τη στείλω στο κελί σου;»

«Ναι, αν έχεις την καλοσύνη.»

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Εξάλλου, πρέπει να πηγαίνω τώρα, γιατί έχω κάτι να μελετήσω στη βιβλιοθήκη.»

Σηκώθηκα κι εγώ μαζί του. «Σ'ευχαριστώ, Σιάρνο. Για όλα.»

«Δεν έκανα ακόμα τίποτα,» είπε. Και, χαιρετώντας με, βγήκε απ'το κελί μου.

Ξάπλωσα, ανάσκελα, στο κρεβάτι, διπλώνοντας τα χέρια πίσω από το κεφάλι μου. Υπέροχα! σκέφτηκα, ειρωνικά. Τώρα, δεν είχα μόνο τον τσακωμό μου με τη Ζαμέρα, για ν'ανησυχώ, αλλά και κάποιον σκότιο ιερέα που εξάπλωνε άσχημες φήμες για μένα

μέσα στο Ναό. Ποιος μπορεί να ήταν; Ο Νάριο; Μπα… Εκείνος μου είχε πει να τον εμπιστεύομαι –να εμπιστεύομαι μόνο αυτόν εδώ πέρα, και κανέναν άλλο. Ασφαλώς, τούτο μπορεί να ήταν μονάχα ένα κόλπο, για να μου αποσπάσει την προσοχή…

Από την άλλη, ήταν και η καθοδηγήτριά μου. Όμως εκείνη είχε κάνει τόσους κόπους για να με φέρει στο Ναό· δε θα ήθελε να με διώξει. Δεν ήταν λογικό. Επομένως, η Ζαμέρα ήταν –για πρώτη φορά– έξω από τις υποψίες μου. Παράξενο, μου φάνηκε, γιατί από την αρχή *ήξερα* ότι κάτι μυστήριο συνέβαινε μαζί της…

Όμως, ποιος μπορεί να ήταν; Υπήρχαν τόσοι άλλοι ιερείς στο Ναό, και εγώ δεν γνώριζα παρά ελάχιστους από αυτούς. Μπερδεμένη κατάσταση. Λαβύρινθοι μέσα σε λαβυρίνθους. *Οποιοσδήποτε* θα μπορούσε να θέλει το κακό μου· οποιοσδήποτε θα μπορούσε να θέλει να με διώξει ή να με δει νεκρή. Πώς να τον έβρισκα; Πώς να τον ξεχώριζα ανάμεσα από τους υπόλοιπους; Κι αν τον ξεχώριζα, τι θα του έκανα; Ποιος θα με υποστήριζε εναντίον του; Η Ζαμέρα; Ο Νάριο; –αν δεν ήταν αυτός ο υπαίτιος.

Η Κινίρια ήρθε μετά από καμια ώρα.

«Ένα πουλάκι μού είπε ότι με θέλεις.»

«Πώς το λένε αυτό το πουλάκι;» ρώτησα, καθώς εκείνη έμπαινε κι εγώ έκλεινα την πόρτα.

«Σιάρνο,» αποκρίθηκε η Κινίρια, και κάθισε στο ξύλινο σκαμνί.

«Τότε, το σωστό πουλάκι σού είπε ότι σε θέλω.» Κάθισα αντίκρυ της, επάνω στο χαλί.

«Τι είναι, λοιπόν;»

«Πρώτα, μια ερώτηση.»

Η Κινίρια ανασήκωσε τους ώμους. «Ό,τι θέλεις.» Αναμφίβολα, δεν είχε ενδοιασμούς να μου πει το *οτιδήποτε* –για τους άλλους, τουλάχιστον, αν όχι για τον εαυτό της.

«Κάτι άσχημες φήμες εξαπλώνονται εναντίον μου…»

Περίμενα την αντίδρασή της. Δεν απάντησε.

«Σωστά;» είπα.

Η Κινίρια ένευσε. «Ναι.»

«Γιατί δε μου το ανέφερες, την προηγούμενη φορά που ήρθες να με δεις;»

«Ήσουν άρρωστη, και προτίμησα να μη σε ταράξω. Επιπλέον, τότε, δε νόμιζα ότι ήταν και κάτι σημαντικό, Ριλάβια…»

«Τώρα, όμως;»

«Τώρα… το πράγμα έχει μεγαλώσει, πολύ περισσότερο απ'ό,τι περίμενα. Μου δίνει την εντύπωση ότι κάποιος έχει στραφεί εναντίον σου, και βάζει τα δυνατά του.»

Αφού το έλεγε τούτο η *Κινίρια*, την πίστευα· και ανησύχησα. «Ξέρεις ποιος είναι αυτός ο κάποιος, ή ποιος *μπορεί* να είναι;»

Κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν ξέρω από πού προέρχονται οι φήμες.»

«Η Λιβίρα μού ανέφερε έναν διάκονο Σιβίρο.»

«Ναι, εγώ της τον είπα…» παραδέχτηκε η Κινίρια, σουφρώνοντας τα χείλη.

«Και;»

«Δεν ξέρω, Ριλάβια, αν αυτός είναι που το ξεκίνησε. Μάλλον, *σίγουρα* δεν είναι αυτός. Μου φαίνεται αθώος.» Και η Κινίρια τα καταλάβαινε κάτι τέτοια.

«Τότε, γιατί τον ξεχώρισες από τους υπόλοιπους;»

«Γιατί μιλούσε για σένα πολύ περισσότερο από τους άλλους – λέγοντας τα άσχημα, όχι τα καλά– και γιατί έκανα παρέα μαζί του, τον τελευταίο καιρό.»

«Και δεν τον ρώτησες από πού πηγάζουν οι φήμες;»

«Τον ρώτησα. Τι νόμιζες, ότι δε θα ρωτούσα;» Σωστά. Αποκλείεται να μη ρωτούσε. «Όμως… δεν ήξερε κι εκείνος. Είναι μπερδεμένος για το όλο θέμα. Τα έχει ακούσει, απλά, όπως μου είπε. Και τα λέει.»

«Κακό αυτό. Το ότι τα λέει.»

«Ναι,» συμφώνησε. «Και του είπα να μην εξαπλώνει φήμες για τις οποίες δεν είναι σίγουρος…» Αυτό ήταν αστείο να το ακούει κανείς από την Κινίρια.

Μειδίασα. «Μάλιστα,» είπα, αναλογιζόμενη την κατάσταση. «Τι να κάνουμε, λοιπόν; Ποιοι άλλοι διαδίδουν παρόμοιες φήμες για μένα;»

«Είναι αρκετοί. Και ο αριθμός τους μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Σε λίγο, όλος ο Ναός θα σε συζητάει.»

«Με συζητάει ήδη.»

«Αλλά όχι με τόσο άσχημη διάθεση.»

«Όντως.»

«Μέχρι στιγμής, ήσουν μια φιγούρα μυστηρίου, Ριλάβια. Τώρα, έχεις γίνει μια φιγούρα τρόμου για πολλούς. Και ξέρεις τι σημαίνει αυτό;»

«Ότι μπορεί να προβούν σε σπασμωδικές ενέργειες;»

«Όπως λέει και ο Καθοδηγητής Σιλάρμο, προσπαθούμε να εξοντώσουμε εκείνο που φοβόμαστε, ώστε να εξαλείψουμε το αντικείμενο του φόβου μας.»

«Υπέροχα…!» μουρμούρισα. Μετά, ρώτησα: «Μπορείς να βρεις από πού προέρχονται οι φήμες, Κινίρια;»

Εκείνη έσμιξε τα χείλη, διστακτικά.

«Είναι πολύ σημαντικό για μένα,» της είπα. «Και νομίζω πως είσαι η μόνη που μπορεί να το καταφέρει, αν κάποιος μπορεί.»

Τούτο την έκανε να χαμογελάσει. Οι αντιδράσεις της ήταν πάντα πολύ αυθόρμητες. Εύκολα τη θύμωνες, άμα ήθελες, κι εύκολα την έκανες να αισθάνεται ευχαριστημένη. Και τα δύο χρήσιμα, στις κατάλληλες περιπτώσεις.

«Εντάξει, Ριλάβια,» μου αποκρίθηκε. «Θα δω τι μπορώ να κάνω.» Σηκώθηκε από το σκαμνί, ισιώνοντας το ράσο της.

«Βάλε τα δυνατά σου.»

~*~

«Η ιέρεια Ζαμέρα σάς ζητά, κυρία,» είπε η ιερόδουλη, όταν άνοιξα την πόρτα του δωματίου μου, το πρωί της πέμπτης ημέρας από την τελευταία μου συνάντηση με την καθοδηγήτριά μου.

«Θα έρθω σε λίγο, στο δωμάτιό της,» αποκρίθηκα.

Η ιερόδουλη έκανε μια μικρή υπόκλιση και έφυγε.

Η Κινίρια δεν είχε έρθει να με βρει, μέχρι στιγμής, για να μου πει τι έμαθε σχετικά με τις άσχημες φήμες που εξαπλώνονταν γύρω από το όνομά μου. Η αργοπορία της αυτή δε με άφηνε να ησυχάσω. Το ίδιο και μερικοί πονοκέφαλοι που με έπιαναν πού και πού, ή εφιάλτες που έβλεπα όταν κοιμόμουν.

Ωστόσο, τώρα, κάτι άλλο είχε απρόσμενα εισβάλει στη σκέψη μου: Η Ζαμέρα, ύστερα από τέσσερις ημέρες, με είχε καλέσει στο δωμάτιό της. Τι να είχε, άραγε, να μου πει; Θα με ανάγκαζε να της αποκαλύψω ό,τι ήξερα για το σημάδι; Αν έβλεπα πως τα πράγματα είχαν αγριέψει μαζί της, θα της το αποκάλυπτα από μόνη μου, τερματίζοντας τούτη την ιστορία. Θα της εξηγούσα ότι πριν, απλά, φοβόμουν να της το πω.

Ετοιμάστηκα και πήγα στο δωμάτιό της. Χτύπησα και, ακούγοντας το *πέρασε, Ριλάβια*, μπήκα. Η Ζαμέρα καθόταν στην ξύλινη πολυθρόνα της.

«Καλημέρα,» με χαιρέτησε, τυπικά.

«Καλημέρα, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα.

«Αισθάνεσαι έτοιμη να συνεχίσουμε την εκπαίδευση με τον Ρουάζναλ;»

«Ναι.»

«Ωραία. Κάθισε στο χαλί, όπως συνήθως. Και πρόσεχε το δρόμο του Νάοργκομ· μην παραστρατήσεις, σαν την προηγούμενη φορά.»

«Θα προσέχω, καθοδηγήτρια,» υποσχέθηκα. Έβγαλα τα παπούτσια μου και κάθισα επάνω στο χαλί, οκλαδόν.

Έκλεισα τα μάτια.

Γιατί η Ζαμέρα δε μου είχε πει τίποτα για το σημάδι; Είχε μάθει γι'αυτό, με κάποιο τρόπο; Είχε αποφασίσει να το αφήσει, μέχρι να ήθελα *εγώ* να της το πω; Είχε κανένα παράξενο σχέδιο, πάλι;

Τώρα, όμως, δεν ήταν ώρα να συλλογιέμαι αυτά. Τώρα, έπρεπε να επικεντρωθώ στον Ρουάζναλ. Να έρθω στην ψυχοσωματική

κατάσταση της Δυνατής Φλόγας, σαν να ήταν εντός μου· και να αποφύγω το δρόμο του Νάοργκομ.

Αλλά, αν εμφανιζόταν, πάλι, το πουλί της φωτιάς;

Άστο αυτό, είπα στον εαυτό μου. Αν εμφανιστεί, βλέπουμε.

Καλύτερα να έμενα συγκεντρωμένη στη Δυνατή Φλόγα, στον Ρουάζναλ.

Σπίθες πετάγονται. Τα ξύλα πιάνουν φωτιά. Οι φλόγες μεγαλώνουν–

Όχι! Έπρεπε να *αποφύγω* το δρόμο του Νάοργκομ. Πάλι, παραλίγο να κάνω λάθος.

Έδιωξα από το νου μου τη φωτιά που δυναμώνει, τις σπίθες, και τα ξύλα. Και σκέφτηκα μια ήδη δυνατή φωτιά, που γεμίζει ένα ολάκερο δάσος, καίγοντάς το, που έχει τυλίξει ένα μεγάλο ξύλινο οικοδόμημα, που χορεύει επάνω στις στέγες των σπιτιών μιας πόλης…

Ναι, ο Ρουάζναλ. Η Δυνατή Φλόγα.

Η θερμότητα: την ένιωθα να διαπερνά το κορμί μου, να μου δίνει δύναμη. Η ένταση: μπορούσα να αισθανθώ την ένταση, την κατακερματισμένη γαλήνη. Φωνές, μουρμουρητά, ουρλιαχτά: άκουγα τις μικρές πολλές φλόγες που συγκροτούσαν τη Δυνατή Φλόγα.

Τα είχα καταφέρει. Και τώρα, έπρεπε να διατηρήσω τον Ρουάζναλ εντός μου, να παραμείνω σε αυτή τη νοητική κατάσταση, στην ψευδο-επαφή μαζί του.

Φωτιά… Παντού φλόγες, δυνατές, που τρώνε… Το κορμί μου κατασπαράζεται… Η ψυχή μου φλέγεται από την έντασή τους–

–Το πεδίο γύρω τους σκουραίνει… Η νύχτα έρχεται… Σκοτάδι… Έρεβος… και φλόγες.

Ένα κρώξιμο.

Ένα πουλί έρχεται, χτυπώντας τις φτερούγες του και φλογίζοντας τον μαύρο ουρανό.

Το πουλί της φωτιάς ήταν, ξανά, εδώ. Αλλά, τούτη τη φορά, δε θα έκανα το λάθος· δε θα έπεφτα στο μονοπάτι του Νάοργκομ.

Έλα· σε γνωρίζω, φώναξα στο πτηνό.

Μου αποκρίθηκε μ'ένα κρώξιμο, και έγινε ένα με τη φωτιά. Φτερούγες του ήταν οι φλόγες που κινούνταν. Τα μάτια του με ατένιζαν μέσα από την πύρινη λαίλαπα, με ένα γνώριμο αλλά αυστηρό βλέμμα.

Δε θα με αποσπούσε. Αυτό συνέβη την προηγούμενη φορά, όχι τώρα.

Νερό.

Κυλούσε επάνω μου.

Μπορούσα να αισθανθώ τον ιδρώτα που έτρεχε επάνω στο μέτωπό μου. Άραγε, η Ζαμέρα πώς θα με έβλεπε; Τι θα είχε καταλάβει; Μήπως, ατένιζε κι εκείνη το πουλί της φωτιάς;

Αποπροσανατολίστηκα από τούτες τις σκέψεις. Έτσι, όμως, θα πήγαινα στον Νάοργκομ και στην κανονική πορεία της Φλόγας. Λοξοδρόμησα. Διατήρησα στο νου μου τις οργισμένες φλόγες, και τίποτ'άλλο.

Τα μάτια του πτηνού γυάλισαν. Άστραψαν. Από ικανοποίηση; Ήθελε να τα καταφέρω; Ήταν μαζί μου;

Ήθελε ο ίδιος ο Ρουάζναλ να τα καταφέρω;… Αν το πουλί ήταν αυτός…

Συνέχισα να σκέφτομαι τις φλόγες, τις δυνατές φλόγες, τη φωτιά που κατασπάραζε, που καταβρόχθιζε. Θερμότητα. Ένταση. Ισχύς. Δική μου. Υπό τον έλεγχό μου. Μόνο αυτό στο νου μου. Και τίποτα άλλο.

Η συνείδησή μου βυθίστηκε στη Δυνατή Φλόγα.

Το πουλί της φωτιάς έκρωξε και χάθηκε, πετώντας μέσα στο έρεβος. Ίσα που το πρόσεξα.

[Χρόνος: ανύπαρκτος]

[Εγώ: δυσδιάκριτο]

[Η Φλόγα: ένα με τη Φλόγα]

«Ριλάβια. Άνοιξε τα μάτια σου.»

Τα άνοιξα, για να κοιτάξω τη Ζαμέρα να κάθεται στην ξύλινη πολυθρόνα της. Η Δυνατή Φλόγα με εγκατέλειψε, και ένα κρύο τύλιξε το κορμί μου, τόσο δυνατό που με έκανε να τρέμω. Η καθοδηγήτρια σηκώθηκε και έπιασε μια κουβέρτα, την οποία

έριξε στους ώμους μου, προτού καθίσει μπροστά μου, επάνω στο χαλί, οκλαδόν σαν κι εμένα.

«Τα πήγες καλά, σήμερα,» μου είπε. «Καλύτερα απ'ό,τι περίμενα.»

«…Ευχαριστώ, καθοδηγήτρια…» αποκρίθηκα, τρέμοντας από το κρύο και νιώθοντας βρεγμένη. Ξαφνικά, συνειδητοποίησα ότι πρέπει να είχα ιδρώσει από την κορφή ως τα νύχια.

«Θέλεις να επιστρέψεις στο κελί σου;»

Για να το ρωτά αυτό, είχε κάτι να μου πει. «Μίλησέ μου πρώτα, καθοδηγήτρια,» την προέτρεψα.

«Τότε, καλύτερα να βολευτείς, γιατί έχουμε πολλά να κουβεντιάσουμε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πάρε μια ρόμπα απ'τη ντουλάπα και φόρεσέ τη.»

Σηκώθηκα από το χαλί, αφήνοντας την κουβέρτα μου να πέσει. Πλησίασα τη ντουλάπα της Ζαμέρα και την άνοιξα. Δεν περίμενα να δω τόσα φορέματα μέσα και, μάλιστα, πολλά απ'αυτά ιδιαίτερα καλά, αν όχι πανάκριβα. Τούτη δεν έμοιαζε με τη ντουλάπα ιέρειας, παρά με τη ντουλάπα κάποιας κυρίας ευγενικής καταγωγής. Αναρωτήθηκα τι να τα ήθελε όλα αυτά η Ζαμέρα. Της χρειάζονταν ή τα είχε, απλά, για φιγούρα; Όπως και νάταν, έβγαλα το ράσο μου και το μεσοφόρι και φόρεσα μια ζεστή ρόμπα, την οποία έδεσα στη μέση, με το πάνινο λουρί της. Ύστερα, κάθισα αντίκρυ της Ζαμέρα, επάνω στο χαλί, προσέχοντας ιδιαίτερα να μη φαίνεται το σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου, αν και είχα ένα προαίσθημα ότι γι'αυτό θα μου μιλούσε τώρα η καθοδηγήτριά μου.

Το προαίσθημα αποδείχτηκε λανθασμένο.

«Ξέρεις τι φήμες ακούγονται για σένα, σε όλο το Ναό;»

«Ναι,» αποκρίθηκα. «Με έχουν πληροφορήσει.»

«Δεν έχεις ανησυχήσει;»

«Θα έπρεπε;»

«Ναι.»

Η αλήθεια ήταν πως είχα ανησυχήσει, φυσικά, όμως αποφάσισα να παίξω την αθώα, για να δω τι είχε να πει η Ζαμέρα για την κατάσταση.

«Είναι κάτι το τόσο σημαντικό;» ρώτησα. «Από τότε που ήρθα, ακούγονται διάφορα για μένα.»

«Ναι, αλλά όχι *τέτοια* πράγματα. Λένε ότι βρίσκεσαι εδώ για να καταστρέψεις το Ναό, Ριλάβια. Ακόμα και την Πόλη των Ανοιγμάτων ολάκερη!»

«Είναι ανόητο, δεν είναι, καθοδηγήτρια;»

«Είναι,» συμφώνησε η Ζαμέρα. «Ωστόσο, είναι, συγχρόνως, και επικίνδυνο, γιατί έτσι κάνεις εχθρούς.»

«Μπορούμε, κάπως, να σταματήσουμε τις φήμες απ'το να εξαπλώνονται;»

«Δύσκολο, εκτός κι αν σκέφτεσαι να κόψεις τις γλώσσες όλων των διακόνων του Ναού.»

«Πώς άρχισαν να λέγονται αυτά για μένα, καθοδηγήτρια;»

«Κάποιος ιερέας ευθύνεται,» είπε η Ζαμέρα. «Κατά πάσα πιθανότητα, ο Νάριο.»

«Μα ο Νάριο δεν έχει διακόνους, για να τους πει κάτι τέτοιο για μένα…»

«Μη νομίζεις ότι τούτο μπορεί να τον σταματήσει. Δε θυμάσαι τι σου τόνισα όταν πρωτοήρθες εδώ; *Μην εμπιστεύεσαι ποτέ τον Νάριο.* Είναι ο χειρότερος απ'όλους τους ιερείς μέσα στο Ναό.»

Παρόμοια λέει κι εκείνος για σένα, σκέφτηκα. «Το θυμάμαι, καθοδηγήτρια. Όμως με τις φήμες τι θα κάνουμε; Είναι σίγουρο ότι τις έχει εξαπλώσει εκείνος;»

«Όχι, καθόλου σίγουρο δεν είναι,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα. «Μπορεί να είναι κι άλλοι που έχουν σκαρώσει αυτή την απάτη… πολλοί άλλοι.»

Δεν είχα ιδέα σε ποιους αναφερόταν, όμως εκείνη έμοιαζε να έχει κάποιους κατά νου. Μπορούσα να το καταλάβω από τη γυαλάδα στα μάτια της κι από τη μουντή έκφραση στο πρόσωπό της.

«Θα έπρεπε να τους γνωρίζω, καθοδηγήτρια;»

«Όχι. Άλλωστε, δε θα σε βοηθήσει,» με διαβεβαίωσε η Ζαμέρα.

«Τότε, τι μου προτείνεις να κάνω;»

«Να τους δίνεις όσο το δυνατόν λιγότερες αφορμές για να σε συζητάνε.»

«Θα το προσπαθήσω, αν και δε νομίζω ότι τους δίνω αφορμές…» Τότε, όμως, θυμήθηκα ότι έκανα στους διακόνους τη μυστηριώδη και την παράξενη. Λες αυτό να μου είχε προκαλέσει όλους μου τους μπελάδες;

«Και μην πεις σε κανέναν για το σημάδι επάνω σου,» τόνισε η Ζαμέρα.

«Μάλιστα, καθοδηγήτρια.»

«Δεν πιστεύω να το έχεις ήδη πει σε κάποιον;»

«Φυσικά και όχι.» Ο Νάριο μού είχε υποσχεθεί ότι δε θα το έλεγε σε κανέναν. Εξάλλου, δεν του είχα πει *εγώ* για το σημάδι· εκείνος το είχε μάθει, μόνος του. Και ο Νοτόρο, επίσης, γνώριζε γι'αυτό, αλλά δεν ήξερε τι πραγματικά ήταν. Του είχα πουλήσει ένα παραμύθι, ότι ήταν ένα τατουάζ που είχα κάνει επάνω μου μικρή, όμως δεν ήθελα κανείς να το μάθει, και έπρεπε να το κρατήσει μυστικό για χάρη μου. Δε νόμιζα ότι θα πήγαινε να το πει, όχι ύστερα από την τελευταία φορά που βρεθήκαμε μαζί.

«Ωραία,» είπε η Ζαμέρα. «Τώρα, πήγαινε στο κελί σου, φάε ένα καλό μεσημεριανό, και ξεκουράσου. Τη ρόμπα μου κράτησέ την.»

«Ευχαριστώ, καθοδηγήτρια.» Σηκώθηκα όρθια και φόρεσα τα παπούτσια μου. Τύλιξα το μεσοφόρι και το ράσο μου και τα πήρα στο χέρι. Ύστερα, βγήκα από το δωμάτιο της Ζαμέρα και κατευθύνθηκα προς το κελί μου.

Η συνάντησή μου μαζί της είχε πάει καλύτερα απ'ό,τι περίμενα. Μάλλον, είχε αποφασίσει να μη με ρωτήσει τι επιπλέον ήξερα για το σημάδι, παρά να με αφήσει να της το πω μόνη μου, όποτε το επιθυμούσα. Τελικά, η Ζαμέρα ίσως να μην ήταν τόσο διαβολική όσο νόμιζα…

Δεκαπέντε
Ο Τόπος της Φωτιάς

Μέχρι στιγμής δεν έχω περιγράψει στο ημερολόγιο μία από τις τελετές καύσης των νεκρών· τώρα, όμως, νομίζω ότι βρίσκομαι στο κατάλληλο σημείο για να το κάνω, αφού σε εκείνη τη συγκεκριμένη τελετή καύσης έμαθα κάτι αρκετά σημαντικό από τα πολυκινούμενα χείλη της Κινίρια.

Οι ιερείς του Ναού, τις περισσότερες φορές, παίρνουν τους διακόνους τους μαζί τους στις τελετές καύσης των νεκρών. Αυτό, φυσικά, δε σημαίνει πως όλοι οι διάκονοι πηγαίνουν σε κάθε τελετή καύσης, γιατί ούτε όλοι οι ιερείς πηγαίνουν σε καθεμία από αυτές. Συνήθως, ένας ή δύο παρευρίσκονται. Η Ζαμέρα δεν πήγαινε και πολύ συχνά στις τελετές τούτες. Συγκεκριμένα, άλλες δύο φορές είχαμε πάει, εκείνη κι εγώ, εφόσον ήμουν η μοναδική της διακόνισσα.

Τώρα ήταν η τρίτη, και δεν πήγαινε μονάχα η καθοδηγήτριά μου, αλλά και ο ιερέας Σιλάρμο. Έτσι μαζί μας είχαμε και την Κινίρια, καθώς και άλλους δύο διακόνους, οι οποίοι ονομάζονταν Ζερότο (συνωνυμία με τον ξάδελφό μου) και Σεμόνο. Βγήκαμε από το Ναό, μέσα στα άγρια μεσάνυχτα, και βαδίσαμε επάνω στους λιθόστρωτους δρόμους της Σερανβέλ, όπου η βραδινή σιγαλιά απλωνόταν. Τα βήματά μας ήταν ο δυνατότερος ήχος, νομίζω.

Έξι ιερόδουλοι μάς συνόδευαν, καθώς και έξι ιεροφύλακες. Δύο από τους πρώτους κουβαλούσαν στους ώμους τους το φορείο με τον έναν νεκρό ναυτικό, και άλλοι δύο το φορείο με τον δεύτερο. Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, τα πτώματα πρέπει να ήταν ναυαγοί που τους είχε ξεβράσει το κύμα στις Μικρές Αποβάθρες. Επάνω τους δεν υπήρχαν σημάδια που να μας δείχνουν ότι είχαν πεθάνει με διαφορετικό τρόπο· και η αλήθεια ήταν πως δε μας

ενδιέφερε και τόσο από τι είχαν πεθάνει. Εμάς μας απασχολούσε ότι ήταν νεκροί και, επομένως, ανήκαν στους Θεούς της Φλόγας. Έπρεπε να μεταφερθούν στον Τόπο της Φωτιάς και να καούν εκεί, επάνω στους πέτρινους βωμούς.

Η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα μού είχε πει ότι ο Νάοργκομ, ο Ρουάζναλ, και ο Ρέηζ ήταν οι Άρχοντες των Σκιών· δηλαδή, ο κόσμος των νεκρών ήταν δικός τους, και έπρεπε να γίνονται τελετές προς τιμήν τους, όποτε κάποιοι πέθαιναν: επειδή οι Θεοί της Φλόγας πρόσφεραν ανάπαυση στους νεκρούς. Αν δεν υπήρχαν εκείνοι, τότε, οι ψυχές τους θα πλανιόνταν για πάντα στο σημείο όπου τα σώματά τους πέθαναν, ουρλιάζοντας κατάρες και κάνοντας τους ζωντανούς να υποφέρουν.

Επίσης, η καθοδηγήτρια με είχε ρωτήσει: «Νομίζεις πως τυχαία αναφερόμαστε στον κόσμο των νεκρών ως 'οι Σκιές';» Της είχα αποκριθεί ότι δεν ήξερα γιατί τον ονομάζουμε «οι Σκιές», και εκείνη μου εξήγησε πως ήταν επειδή η Φλόγα δημιουργεί σκιές γύρω της, οι οποίες σκιές είναι οι νεκροί, ή ο κόσμος των νεκρών. Ενδιαφέρουσα θεωρία, έπρεπε να παραδεχτώ, και, κατά πάσα πιθανότητα, σωστή, αφού είχε διατηρηθεί τόσο καιρό ανάμεσα στους ιερείς της Φλόγας.

Ας επιστρέψουμε, όμως, σε εκείνο το βράδυ.

Οι τέσσερις ιερόδουλοι κουβαλούσαν στους ώμους τους τους δύο νεκρούς ναυτικούς, ενώ εμείς –οι διάκονοι– βαδίζαμε γύρω τους, και οι ιερείς –η Ζαμέρα και ο Σιλάρμο– προχωρούσαν πρώτοι. Οι δύο απομείναντες ιερόδουλοι βαστούσαν μακριές δάδες, για να φωτίζουν την πορεία μας. Οι ιεροφύλακες είχαν σχηματίσει έναν προστατευτικό δακτύλιο, περιβάλλοντάς μας σαν ατσάλινο τείχος. Η προστασία τους ήταν για την απίθανη περίπτωση που κάποιος αποφάσιζε να μας σκοτώσει. Τέτοια πράγματα, όμως, δε συνέβαιναν στη Σερανβέλ· κανείς δεν τα έβαζε με τους ιερείς της Φλόγας. Τουλάχιστον, εγώ δεν είχα ακούσει κανέναν να τα βάζει μαζί τους. Εκτός από τρελούς και μεθυσμένους, φυσικά, οι οποίοι έχαναν γρήγορα το κεφάλι τους.

Τούτη τη νύχτα, πάντως, όπως ήταν αναμενόμενο, κανένας δε μας ενόχλησε, καθώς είχαμε βγει από τη νότια πύλη του Ναού και κατευθυνόμασταν δυτικά, προς τον Τόπο της Φωτιάς.

Καθ'οδόν, η Κινίρια ήρθε κοντά μου και μου ψιθύρισε: «Έχω νέα για σένα, Ριλάβια.»

«Καιρός ήταν,» αποκρίθηκα, το ίδιο ψιθυριστά. «Πού είχες χαθεί τόσο καιρό;»

«Φοβόμουν να έρθω να σου μιλήσω.»

«Γιατί;»

«Νομίζω ότι με παρακολουθούν, επειδή σκαλίζω την υπόθεση με τις κακές φήμες.»

«Ποιοι;»

«Δεν ξέρω. Δεν τους έχω δει ποτέ πρόσωπο με πρόσωπο. Όμως, συνέχεια, κάποιος βρίσκεται πίσω μου και, ύστερα, εξαφανίζεται φευγαλέα. Κι επιπλέον, είμαι βέβαιη ότι κρυφακούν τις κουβέντες που κάνω με τους άλλους διακόνους.»

«Πού το ξέρεις;»

«Το ξέρω επειδή, όποτε μιλάω για σένα, πάντοτε κάποιος με κατασκοπεύει.»

Τα πράγματα ήταν πιο οργανωμένα απ'ό,τι περίμενα, κι επομένως, πιο επικίνδυνα. Όμως μια σκέψη πέρασε απ'το νου μου… «Μήπως *θέλουν* να το ξέρεις ότι σε παρακολουθούν;»

«Δε σε καταλαβαίνω…»

«Μήπως θέλουν να σε τρομάξουν, Κινίρια, με αυτές τους τις ενέργειες;»

Η Κινίρια συνοφρυώθηκε. «Χμ… Δεν το είχα σκεφτεί τούτο. Αλλά δεν το νομίζω, Ριλάβια. Σου λέω, με παρακολουθούν. Γιαυτό κιόλας δε μπορούσα να έρθω να σου μιλήσω.»

Ίσως κι αυτό να ήθελαν οι εχθροί μου: να μη μπορεί –ή να φοβάται– η Κινίρια να επικοινωνήσει με μένα. Και, μάλλον, τα είχαν καταφέρει, οι μπάσταρδοι, όποιοι κι αν ήταν! Αναμφίβολα, την είχαν τρομάξει.

«Τώρα, όμως, τα κατάφερες,» της είπα.

«Ναι,» αποκρίθηκε. «Ήμουν τυχερή που ο Καθοδηγητής Σιλάρμο θα πήγαινε σε τούτη τη νυχτερινή τελετή με την ιέρεια Ζαμέρα.»

«Τι έμαθες, λοιπόν; Ποιος κρύβεται πίσω απ'όλα τούτα;»

«Είναι ακόμα πολύ νωρίς γι'αυτό, Ριλάβια.»

«Τι έχεις ανακαλύψει, τότε;»

«Ξέρω όλα τα ονόματα των διακόνων που ασχολούνται ιδιαίτερα με τις κακές φήμες εναντίον σου.» Έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί μέσα απ'το ράσο της και μου το έδωσε, για να το βάλω μέσα στο δικό μου ράσο. «Εδώ είναι.»

«Ευχαριστώ, Κινίρια. Είσαι μοναδική.» Ένα στραβό μειδίαμα αισθάνθηκα να χαράζει το πρόσωπό μου.

«Τι θα κάνεις, τώρα;»

«Πόσοι είναι;»

«Εφτά.»

«Πολλοί…» παρατήρησα.

«Πράγματι,» συμφώνησε η Κινίρια. «Και, κανονικά, ίσως να έπρεπε να σου είχα φέρει και περισσότερους. Δε μπορείς να φανταστείς πόσοι μιλούν για σένα, Ριλάβια. Ωστόσο, αποφάσισα να επικεντρωθώ στους πιο… φανατικούς των φημών.»

«Ωραία.»

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις, λοιπόν;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα.» Αλλά, και να είχα αποφασίσει, σίγουρα, δε θα το έλεγα στην Κινίρια, που το στόμα της δεν κρατούσε τίποτα κρυφό.

«Αν θέλεις και καμια άλλη πληροφορία γι'αυτούς τους εφτά, ξέρεις ποια ν'αναζητήσεις…»

«Ναι.»

Φτάσαμε μπροστά στην βόρειο-ανατολική πύλη του Τόπου της Φωτιάς. Ήταν ψηλή και καμωμένη από μαύρη πέτρα, όπως και τα τείχη τούτου του μουντού μέρους. Πλάι της βρισκόταν ένα φυλάκιο, μέσα στο οποίο κάθονταν δύο ιεροφύλακες, παίζοντας ένα παιχνίδι με κάρτες. Μόλις μας είδαν να πλησιάζουμε, πετάχτηκαν όρθιοι και υποκλίθηκαν στους ιερείς μας.

Περάσαμε την πύλη, δίχως να τους δώσουμε πολύ σημασία.

Στο εσωτερικό του, ο Τόπος της Φωτιάς ήταν ένας λαβύρινθος από βωμούς και μαυσωλεία. Στενά, λιθόστρωτα μονοπάτια περνούσαν ανάμεσα από τα ψηλά δέντρα, οδηγώντας τον περιπατητή στον προορισμό του –και, συχνά, κάνοντάς τον να χάνεται. Στα κλαδιά των δέντρων βρίσκονταν κρεμασμένα διάφορα μπιχλιμπίδια από χρυσό και ασήμι, συνήθως κοντά στους βωμούς. Τα κρεμούσαν οι συγγενείς και οι φίλοι των νεκρών, προκειμένου να εξευμενίσουν τους Θεούς και εκείνοι να φερθούν στους πεθαμένους ευνοϊκότερα για όσο θα διέμεναν στις Σκιές. Παρόμοια κοσμήματα και αντικείμενα βρίσκονταν και στις βάσεις των βωμών, όπου ήταν κατασκευασμένα ειδικά ανοίγματα επάνω στις πέτρες, για την ορθή τοποθέτησή τους. Οι Θεοί θύμωναν όταν κάποιος πετούσε όπου νάταν τα δώρα τους.

Το περιβάλλον ήταν εφιαλτικό γύρω μας, καθώς βαδίζαμε, όμως εγώ δεν επηρεαζόμουν, πλέον, όπως είχα επηρεαστεί την πρώτη φορά που με είχε φέρει εδώ η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα. Τότε, θυμάμαι, είχαν έρθει στο νου μου όλες οι δαιμονικές ιστορίες που είχα ακούσει για τον Τόπο της Φωτιάς: ότι διαβολικά όντα περπατούσαν στα μονοπάτια τούτου του μέρους και κρύβονταν πίσω από τα δέντρα και τους βωμούς, ατενίζοντας με λαμπυρίζοντα μάτια τα θηράματά τους, προτού πέσουν επάνω τους και τα κατασπαράξουν. Όταν είχα, αργότερα, αναφέρει στη Ζαμέρα αυτές τις ιστορίες, εκείνη είχε γελάσει, αποκρινόμενη πως οι άνθρωποι έλεγαν ό,τι παραμύθια τούς κατέβαιναν στο κεφάλι, όταν φοβόνταν· και ο Τόπος της Φωτιάς ήταν ένα μέρος τρόμου για αυτούς: το τελευταίο μέρος όπου θα βρίσκονταν τα σώματά τους, προτού δοθούν βορά στη Φλόγα των Θεών. Ωστόσο, μου τόνισε, δεν έπρεπε να θεωρήσω ότι οι Θεοί δεν είχαν τους αγγελιαφόρους τους, μέσω των οποίων επικοινωνούσαν με τους εκλεκτούς τους ανάμεσα στους θνητούς.

Τώρα, καθώς βάδιζα επάνω στα λιθόστρωτα μονοπάτια του Τόπου της Φωτιάς, σκεφτόμουν ότι ποτέ δεν είχα δει κάποιον

αγγελιαφόρο των Θεών, και αναρωτιόμουν το εξής: Αν εγώ δεν είμαι μια εκλεκτή τους ανάμεσα στους θνητούς, τότε ποιος είναι; Άραγε, η Ζαμέρα είχε αντικρίσει κάποιον από αυτούς τους αγγελιαφόρους ή όχι; Μήπως ήταν παραμύθια και τούτοι, όπως οι δαίμονες του Τόπου της Φωτιάς;

Ύστερα, όμως, θυμήθηκα το πουλί που έβλεπα να ξεπροβάλει μέσα από το έρεβος, καθώς και το σημάδι ανάμεσα στα στήθη μου…

Ήταν αυτό αγγελιαφόρος;

Ρίγησα.

Σταματήσαμε μπροστά από έναν βωμό. Στη βάση του μπορούσα να δω δύο κυκλικά ανοίγματα, γεμάτα με ασημικά: περιδέραια, δαχτυλίδια, περικάρπια, και τέτοια. Λίγο πιο κάτω από αυτά, σε μια μακρόστενη θυρίδα, βρισκόταν ένα ξιφίδιο με χρυσή λαβή. Στα κλαδιά των δέντρων τριγύρω κρέμονταν διάφορα μπιχλιμπίδια από άργυρο, μπρούντζο, και χρυσό. Στις πλευρές του βωμού ήταν χαραγμένα ιεροτελεστικά σκαλίσματα, τα οποία αναγνώριζα: Δύο για την ανάπαυση των νεκρών, τέσσερα για το πέρασμα στις Σκιές, δύο για τον εξευμενισμό των Θεών, ένα για την Παντοτινή Φλόγα.

Οι ιερόδουλοι έβαλαν τον πρώτο πνιγμένο ναυτικό επάνω στο βωμό. Ύστερα, απομακρύνθηκαν, υποκλινόμενοι στους δύο ιερείς. Ο Σιλάρμο και η Ζαμέρα ύψωσαν τα χέρια τους και έκλεισαν τα μάτια. Εγώ και οι άλλοι διάκονοι τούς παρατηρούσαμε καλά-καλά, καθώς επικαλούνταν τη Φλόγα. Ήταν κάτι που όλοι μας θέλαμε να κατορθώσουμε στο τέλος και, τώρα, κοιτούσαμε τους πρεσβύτερούς μας να το πραγματοποιούν μπροστά στα μάτια μας με σχετική ευκολία.

«*Νάοργκομ, Ρουάζναλ, Ρέηζ, δεχτείτε τούτο το νεκρό άντρα στην Αιώνια Βασιλεία σας,*» έψαλαν μαζί η Ζαμέρα και ο Σιλάρμο. «*Προσφέρουμε το σώμα του στη Φλόγα και την ψυχή του στις Σκιές.*»

Το νεκρό κορμί του ναυτικού, αμέσως, έπιασε φωτιά. Άκουσα τους διακόνους γύρω μου να παίρνουν βαθιές ανάσες, και να τις κρατούν. Πράγμα που έκανα κι εγώ η ίδια, ακούσια.

Οι φλόγες άρχισαν να τρώνε τον πνιγμένο άντρα, ενώ οι ιερείς και εμείς μαζί τους ξεκινήσαμε να ψέλνουμε την Επωδό του Περάσματος, ξανά και ξανά, μέχρι που τίποτα δεν είχε, πλέον, μείνει από τον ναυτικό, παρά μερικές στάχτες. Ύστερα, η ίδια διαδικασία επαναλήφθηκε και για τον άλλο ναυτικό: Οι ιερόδουλοι που τον κουβαλούσαν ως εδώ τον τοποθέτησαν επάνω στο βωμό, οι ιερείς μας έβαλαν φωτιά στο κορμί του, επικαλούμενοι τη δύναμη της Φλόγας, και ψάλαμε όλοι την Επωδό του Περάσματος, μέχρι να μείνουν, πάλι, μονάχα στάχτες.

Ύστερα, η Ζαμέρα και ο Σιλάρμο προχώρησαν προς την βόρειο-ανατολική πύλη του Τόπου της Φωτιάς, κι εμείς τους ακολουθήσαμε, με τους ιερόδουλους πίσω μας και τους ιεροφύλακες να μας περιστοιχίζουν όλους. Καθώς επιστρέφαμε στο Ναό, η Κινίρια δε μου μίλησε καθόλου· και εγώ, στρέφοντας το βλέμμα μου προς το μέρος της, μπορούσα να δω στο φως των δαυλών ότι τα μάτια της ήταν κατεβασμένα και η έκφρασή της σκεπτική και προβληματισμένη. Φοβισμένη, ίσως. Ο Τρόμος του Κυνηγημένου. Η Κινίρια φοβόταν ότι κάποιος την καταδίωκε, τώρα, μέσα στο Ναό, θέλοντας το κακό της. Ίσως, μάλιστα, να το είχε μετανιώσει που αποφάσισε να με βοηθήσει…

Όταν ήμουν μόνη, στο κελί μου, κάθισα οκλαδόν επάνω στο χαλάκι, αναλογιζόμενη αν είχα κάνει λάθος που την έμπλεξα στα δικά μου προβλήματα. Μπορεί και να είχα κάνει, αποφάσισα, όμως τώρα αυτό δεν άλλαζε τίποτα. Έτσι, έπρεπε να δω πώς θα ενεργούσα απο δώ και στο εξής. Έβγαλα απ’το ράσο μου το τυλιγμένο χαρτί που μου είχε δώσει κρυφά η Κινίρια και το άνοιξα, μπροστά μου, διαβάζοντας τα εφτά ονόματα.

Κεβόρο, Νιλμάρα, Ναρόμο, Σολντράνο, Καλμίνα, Λαργκόθο, Νιλέτα.

Εκτός από ό,τι μου είχε πει η Κινίρια, ορισμένες φορές, γι’αυτούς, λίγα πράγματα γνώριζα για το ποιοι ήταν.

Υπέροχα. Εφτά άγνωστοι διέδιδαν άσχημες φήμες για μένα μέσα σε όλο το Ναό. Τι μπορούσα να κάνω για να τους εμποδίσω; Ή για να μάθω από πού ξεκίνησε το κακό;

Δεκαέξι
Κρίση στο Ναό;

Ο Ναός είχε δώδεκα ιερείς και ιέρειες, στο σύνολό τους. Δύο εξ αυτών ήταν ο Πρωθιερέας Κοζράλο και η Πρωθιέρεια Φέθνα, και ένας ο Αρχιερέας Λανκόρο. Από όλους, κανένας δεν είχε περισσότερους από τρεις διακόνους και διακόνισσες. Ύστερα από μια σχετική μελέτη –δηλαδή, από ερωτήσεις που έκανα στην Κινίρια, καλώντας τη στο δωμάτιό μου–, έμαθα πως οι εφτά ύποπτοι της λίστας μου αντιστοιχούσαν στους εξής ιερείς: Η Νιλμάρα ήταν μαθητευόμενη του ιερέα Τινάρο· η Νιλέτα της ιέρειας Σιμάλα· ο Σολντράνο και η Καλμίνα της ιέρειας Ρηάφα· ο Λαργκόθο του ιερέα Ροζνάτο· και ο Κεβόρο κι ο Ναρόμο του Πρωθιερέα Κοζράλο.

Μπερδεμένη κατάσταση, όμως είχα την υποψία πως οι ιερείς οι οποίοι είχαν δύο μαθητευόμενους που με κατηγορούσαν ήταν πιο ύποπτοι από τους υπόλοιπους. Δηλαδή, πιο ύποπτοι ήταν η ιέρεια Ρηάφα και ο Πρωθιερέας Κοζράλο. Ένας πρωθιερέας… σκέφτηκα, τρομαγμένη. Δεν ήθελα να τα βάλω με έναν πρωθιερέα· όμως τι μπορούσα να κάνω, για να το αποφύγω; Αν ήταν εκείνος ο υπαίτιος;

Πάντως, δεν ήταν και *σίγουρο* πως αυτοί οι ιερείς έφταιγαν για τις άσχημες φήμες. Είχα κάνει την παραπάνω υπόθεση, έχοντας στο νου μου τη σκέψη πως, αν ένας ιερέας ήθελε να με καταστρέψει, θα έστρεφε, μάλλον, όλους του τους διακόνους εναντίον μου. Και ο Πρωθιερέας Κοζράλο και η ιέρεια Ρηάφα είχαν δύο διακόνους ο καθένας. Επομένως, είχαν στρέψει όλους τους τους διακόνους εναντίον μου. Είτε ο ένας θα μπορούσε να είναι εχθρός μου είτε ο άλλος. Ή, μήπως, ήταν *και* οι δύο; Επρόκειτο για ολόκληρη συνωμοσία, τελικά;

Ξεφύσησα και σταμάτησα να κάνω πέρα-δώθε μέσα στο κελί μου. Ξάπλωσα, ανάσκελα, επάνω στο στενό κρεβάτι, προσπαθώντας να καθαρίσω το μυαλό μου. Και τότε, μια καινούργια σκέψη μού ήρθε! Αν ο εχθρός ήταν έξυπνος –που, μάλλον, ήταν–, σίγουρα, θα είχε οργανώσει έτσι τα πράγματα, ώστε να μη δείχνουν όλα τα στοιχεία εκείνον –ή, τουλάχιστον, τα περισσότερα απ'αυτά. Άρα, δε θα είχε προστάξει τους δικούς του διακόνους να εξαπλώσουν τις φήμες. Ίσως να είχε βάλει τους διακόνους ενός άλλου ιερέα. Ή, ίσως να είχε μιλήσει σε έναν μονάχα από τους διακόνους του, ή τους διακόνους του άλλου ιερέα.

Κάπου εδώ ο νους μου είχε αρχίσει να δένεται κόμπους. Δεν άντεχα πλέον να προσπαθώ να βγάλω άκρη ανάμεσα στους ιερείς και στους διακόνους τους! Είπα να το αφήσω για λίγο και να γράψω το ημερολόγιό μου. Είχα παρατηρήσει πως αυτό πάντα με χαλάρωνε και καθάριζε το μυαλό μου. Τώρα, ήλπιζα να μπορούσε να λύσει και τους κόμπους μέσα μου.

Ο Ζερότο, κάποιες φορές, μου έλεγε ότι ήμουν τρελή, που καθόμουν και έγραφα τη ζωή μου στις άδειες σελίδες ενός βιβλίου. Συνήθως, όμως, τον αγριοκοίταζα και η κουβέντα έπαυε. Δε μπορούσε να καταλάβει πόσο σημαντικό ήταν για εμένα το ημερολόγιο, και δεν περίμενα να τον κάνω να καταλάβει· μονάχα να με αφήσει ήσυχη εκείνη την ώρα ήθελα. Τώρα, όμως, καθώς τον σκεφτόμουν, δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά μου και έσταζαν επάνω στις σελίδες του ημερολογίου, μουτζουρώνοντας τα μαύρα γράμματα που είχε χαράξει η πένα μου. Η Ζαμέρα ακόμα δε μου είχε πει τι συνέβη μ'αυτόν. Μάλλον, συνέχιζε να τον κρατά στις φυλακές του Βιρκνάλ, και τη μισούσα για τούτο. Κάποια μέρα, όταν γινόμουν ιέρεια της Φλόγας, θα πήγαινα να τον πάρω απο κεί, μόνη μου. Ήλπιζα μονάχα, ως τότε, να ήταν ακόμα ζωντανός.

Αφήνοντας τούτες τις σκέψεις, άρχισα να καταγράφω όλες μου τις υποψίες για τους ιερείς και τους διακόνους του Ναού, προσθέτοντας κι επιπλέον πληροφορίες σχετικά με τη ζωή μου,

απλά και μόνο για τη δική μου ευχαρίστηση. Πάντως, το σημαντικό ήταν πως δεν ήθελα να ξεχάσω όλους εκείνους τους συνειρμούς που είχα κάνει μέχρι στιγμής, γιατί πιθανώς να με βοηθούσαν αργότερα. Έχοντάς τους σημειωμένους, λοιπόν, μπορούσα να ανατρέξω σ'αυτούς όποτε το επιθυμούσα. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου να ανακαλύψω τι συνέβαινε: να μάθω ποιος κρυβόταν πίσω από τις φήμες που στρέφονταν εναντίον μου.

Μακάρι, τώρα, το πουλί της φωτιάς να μπορούσε να μου δώσει κάποιο στοιχείο. Όμως, δυστυχώς, ούτε στην επικοινωνία μου με τον Ρουάζναλ δεν εμφανιζόταν, πλέον, λες και το είχα εξορίσει για πάντα στο έρεβος από το οποίο ερχόταν. Ωστόσο, το σημάδι του δεν είχε φύγει από πάνω μου, πράγμα που έλεγχα κάθε ημέρα μπροστά στον καθρέφτη του κελιού.

Επίσης, με είχε παραξενέψει που η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα δε ρωτούσε, πια, τίποτα, μα τίποτα, γι'αυτό. Το αγνοούσε τελείως, σαν ποτέ να μην υπήρξε, σαν ποτέ να μην της είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Εμένα περίμενε ακόμα να αποφασίσω να της πω για το σημάδι; Κι αν ναι, μέχρι πότε ήταν διατεθειμένη να περιμένει; Μερικούς μήνες; Ένα χρόνο; Δύο χρόνια; Μα, ως τότε, υπέθετα ότι θα είχα καταφέρει να γίνω ιέρεια… Ή, μήπως, ήμουν υπερβολική; Διόλου απίθανο, με την έπαρση που με είχε καταλάβει τον τελευταίο καιρό, την οποία πάλευα μάταια να καταπολεμήσω.

Και ήταν κι ο Νάριο. Είχε υποσχεθεί να ψάξει για το σημάδι και να με πληροφορήσει, όμως ακόμα δεν είχε μιλήσει μαζί μου. Τι είχε συμβεί, τελικά; Δεν κατόρθωσε να βρει τίποτα, ή εκείνο που βρήκε αποφάσισε να το κρατήσει κρυφό από μένα; Ή ήταν όλα ψέματα από την αρχή, και δε σκόπευε να κάνει καμια έρευνα για το σημάδι;

Ενώ ήμουν χαμένη στους συλλογισμούς μου και στη συγγραφή του ημερολογίου, η πόρτα χτύπησε. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και άνοιξα. Εκείνο που αντίκρισα με έκανε να πισωπατήσω, αιφνιδιασμένη.

Η Λιβίρα στεκόταν μπροστά μου, αλλά έμοιαζε κατατρομαγμένη και πανικόβλητη. Παραλίγο να παραπατήσει και να πέσει, καθώς η πόρτα μου άνοιξε. Τα μακριά, σγουρά της μαλλιά ήταν ανακατεμένα και ιδρώτας έτρεχε επάνω στο μέτωπό της, ενώ η αναπνοή της έβγαινε λαχανιασμένα από το στόμα της.

«Τι είναι;» τη ρώτησα.

«Η… η Κινίρια, Ριλάβια.» Έδειξε, με το χέρι της, προς το βάθος του διαδρόμου. Κοίταξα, μα δεν είδα τίποτα. «Μας την είχαν στημένη!…»

«Τι λες; Δεν καταλαβαίνω.»

Η Λιβίρα πήρε μια βαθιά ανάσα· προσπάθησε να ηρεμήσει. «Βαδίζαμε λίγο πιο πέρα απο δώ, σε έναν από τους διαδρόμους, εγώ και η Κινίρια, και μερικοί κουκουλοφόροι πετάχτηκαν από γύρω μας. Δεν ξέρω από πού ήρθαν, αλλά άρχισαν να χτυπούν την Κινίρια, με χέρια, πόδια, και ρόπαλα. Δεν είδα τα πρόσωπά τους, Ριλάβια· δεν ξέρω ποιοι ήταν. Ένας με άρπαξε απ'το μπράτσο και με πέταξε παραδίπλα· ένας άλλος με κλότσησε στην πλάτη. Πάντως, εμένα μ'άφησαν να φύγω· την Κινίρια ήθελαν.»

Και είχα την εντύπωση ότι εγώ έφταιγα για όλα όσα είχαν συμβεί. «Δεν υπήρχε κανένας ιεροφύλακας εκεί κοντά, Λιβίρα; Δεν υπήρχε *κάποιος*, να σας βοηθήσει;»

«Όχι, κανένας. Εσύ ήσουν πιο κοντά, γιαυτό ήρθα εδώ. Πάμε να φωνάξουμε τους ιεροφύλακες, Ριλάβια. Φοβόμουν να πάω μόνη μου, μη με βρουν και με χτυπήσουν.» Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της. Είχε, πάλι, χάσει τον αυτοέλεγχό της.

«*Σσς!*» της έκανα, βάζοντας το δάχτυλο μπροστά στα χείλη μου, αφουγκραζόμενη. «Είπες ότι ήσασταν κοντά, όταν σας χίμησαν;»

«…Ναι,» ένευσε η Λιβίρα, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

Νόμιζα ότι μπορούσα ν'ακούσω ένα αδύνατο κλαψούρισμα να έρχεται από τους δαιδαλώδης διαδρόμους του Ναού· και, σίγουρα, δεν ήταν το κλαψούρισμα της κοπέλας μπροστά μου.

Πρέπει να ήταν η Κινίρια. Οι κακοποιοί, μάλλον, την είχαν αφήσει χτυπημένη και είχαν φύγει.

«Πάμε,» είπα στη Λιβίρα, και την άρπαξα απ'τον καρπό, αρχίζοντας να βαδίζω, βιαστικά, προς τα εκεί απ'όπου ερχόταν ο ήχος.

«Όχι!» έκανε εκείνη. «Στους ιεροφύλακες να πάμε!»

«Οι κουκουλοφόροι έφυγαν, Λιβίρα,» της είπα. «Αν ακόμα χτυπούσαν την Κινίρια, θα μπορούσαμε να τους ακούσουμε ως εδώ.»

Τούτο τη σώπασε, μέχρι που φτάσαμε στον διάδρομο απ'όπου προερχόταν το κλαψούρισμα. Εκεί, στο ημίφως των δαυλών που κρέμονταν από τους τοίχους, αντίκρισα μια μαύρη μορφή σωριασμένη στο πάτωμα, να βγάζει αδύναμους ήχους και βογκητά.

«Κινίρια;» Έτρεξα και γονάτισα πλάι της. «Κινίρια;»

Η διακόνισσα σήκωσε το κεφάλι της, για να με αντικρίσει. Το πρόσωπό της ήταν αιματοβαμμένο και μελανιασμένο, παρατήρησα, ενώ τα ράσα της κουρελιασμένα· το δέρμα που φαινόταν από μέσα ήταν χτυπημένο.

«Ριλάβια…» έκανε, κλαίγοντας, και έπεσε στην αγκαλιά μου.

«Ηρέμησε,» της είπα, «ηρέμησε,» κρατώντας την κοντά μου και χαϊδεύοντάς της το κεφάλι. «Ποιοι ήταν αυτοί;»

«…Δεν ξέρω. Κάποιοι με κουκούλες. Δεν είδα καλά τα πρόσωπά τους.» Λυγμός. «Δε θυμάμαι, Ριλάβια…» Κι άλλος λυγμός.

Αναμφίβολα, της είχαν επιτεθεί οι ίδιοι άνθρωποι που ήθελαν το κακό μου μέσα στο Ναό της Φλόγας. Να πάρει! Αν η Κινίρια είχε καταφέρει να δει το πρόσωπο κάποιου…. Όμως, ίσως και να το είχε δει. Ίσως, απλά, τώρα να μην το θυμόταν, επειδή ήταν ταραγμένη.

«Πάμε στο κελί μου,» της ψιθύρισα. «Πάμε να ξεκουραστείς εκεί.»

Τότε, το ουρλιαχτό της Λιβίρα αντήχησε σαν αστροπελέκι στ'αφτιά μου. Ποτέ δε θα ξεχάσω εκείνη την περίτρομη κραυγή.

«*Ριλάβιαααααα!*»

Στράφηκα, απότομα, και κοίταξα προς τη μεριά όπου κοιτούσε και η ξανθιά διακόνισσα. Στην αρχή ενός διαδρόμου αντίκρισα έναν άντρα να στέκεται, ντυμένος με το χιτώνα ιερόδουλου, αλλά χωρίς τη μαύρη μάσκα στο σχήμα φλόγας. Η όψη του φαινόταν, και ήταν εφιαλτική. Τα μάτια του είχαν τόσο θολές και ξεθωριασμένες κόρες, που έμοιαζαν να είναι ολόκληρα άσπρα, και μέσα στο μισάνοιχτο στόμα του μπορούσα να διακρίνω μυτερά, λιμαρισμένα δόντια. Μαλλιά στο κεφάλι του δεν είχε.

Ένας Λο'ανθάκ!

Ποτέ ξανά δεν είχα αντικρίσει έναν απ'αυτούς, αλλά είχα ακούσει ιστορίες, και ήμουν σίγουρη: Τούτος ήταν Λο'ανθάκ. Μα τους Θεούς της Φλόγας, σύντομα, θα γνωρίζαμε και οι τρεις μας τις Σκιές! Το κορμί μου πάγωσε από έναν ακατονόμαστο τρόμο.

Μ'ένα δυνατό γρύλισμα, ο τερατάνθρωπος χίμησε καταπάνω μου, ενώ κάτι άστραφτε στη δεξιά του γροθιά –μια αιχμηρή λεπίδα. Εγώ ήμουν ο στόχος του. Εμένα ήθελε να δει νεκρή.

Τότε, κάτι ανεξήγητο μού συνέβη. Ύψωσα το δεξί μου χέρι, σαν κάτι άλλο να το κινούσε και όχι εγώ, ενώ την ίδια στιγμή νόμιζα ότι μπορούσα ν'ακούσω ένα δυνατό κρώξιμο από κάπου –το κρώξιμο του πουλιού της φωτιάς, που ήταν δυνατότερο και από τα ουρλιαχτά της Λιβίρα και από το γρύλισμα του Λο'ανθάκ και από την πνιχτή φωνή τρόμου που βγήκε από τα χείλη της Κινίρια.

Και το εξώκοσμο πτηνό παρουσιάστηκε εμπρός μου, τυλιγμένο στις φλόγες και χτυπώντας τις φτερούγες του στον αέρα. Η μορφή του, όμως, ήταν ημιδιαφανής· έβλεπα από μέσα της το φονιά μου να με ζυγώνει με εκπληκτική ταχύτητα.

Και ύστερα, τον είδα να σταματά, απρόσμενα, και να με ατενίζει, με τα θολά του μάτια στενεμένα.

Τι είχα κάνει; Πώς τον είχα σταματήσει;

Το κρώξιμο του πουλιού χάθηκε, σιγά-σιγά, απ'τ'αφτιά μου, για να αντικατασταθεί από τα ουρλιαχτά και τα *βοήθειαααα* της

Λιβίρα και της Κινίρια. Η ημιδιαφανής μορφή είχε, επίσης, αρχίσει να ξεθωριάζει.

Ο Λο'ανθάκ ετοιμαζόταν για την επόμενή του έφοδο, και τώρα δεν έβλεπα, πάλι, το φλογερό πτηνό να έρχεται για να με σώσει.

Εκείνη τη βραδιά, σίγουρα, θα είχα πεθάνει, αν δεν παρουσιαζόταν ο Νάριο. Πράγμα το οποίο οφείλω να πω ότι, τότε, με παραξένεψε πάρα πολύ. Τι δουλειά είχε αυτός να με βοηθά; Ο ίδιος δεν ήταν που, σύμφωνα με τα λόγια της Ζαμέρα, ήθελε να με σκοτώσει;

Στην αρχή, πάντως, δεν κατάλαβα ποιος ήταν που ήρθε να με συντρέξει. Χωρίς καμια προειδοποίηση, είδα τον Λο'ανθάκ να βγάζει ένα δυνατό τσίριγμα και να διπλώνεται, επάνω στο πέτρινο πάτωμα του διαδρόμου, σπαρταρώντας, λες και είχε πάρει φωτιά από μέσα κι απέξω. Το δεύτερο πράγμα που πρόσεξα ήταν ότι η Λιβίρα δεν ούρλιαζε, πλέον· απλά, κοιτούσε με ορθάνοιχτα μάτια προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Κοίταξα κι εγώ προς τα κει, και είδα το σωτήρα μας. Ήταν κάποιος με τα πορφυρόμαυρα ράσα ιερέα και κουκούλα στο κεφάλι, μέσα από την οποία δε μπορούσα να διακρίνω καλά το πρόσωπό του, λόγω του πανικού μου εκείνη την ώρα και λόγω του αδύναμου φωτισμού.

Όταν ο Λο'ανθάκ έπαψε να κινείται, ο Νάριο κατέβασε το υψωμένο του χέρι και μας πλησίασε. Είπα το όνομά του, έκπληκτη. Η Λιβίρα και η Κινίρια έμοιαζαν το ίδιο παραξενεμένες μ'εμένα, γιατί κανένας στο Ναό δεν είχε και πολύ καλή άποψη για το Νάριο· άπαντες τον θεωρούσαν αλλόκοτο, ασταθή, και ραδιούργο.

«Θα έπρεπε να ήσουν πιο προσεκτική, Ριλάβια,» μου είπε, και βάδισε ως το κουφάρι του επίδοξου δολοφόνου μου, για να το γυρίσει ανάσκελα, με το πόδι. «Ένας Λο'ανθάκ. Αναρωτιέμαι ποιος να τον έφερε εδώ…» Κάτι, όμως, υπήρχε στον τόνο της φωνής του που μου έλεγε ότι είχε τις υποψίες του.

«Ξέρεις ποιοι το έκαναν αυτό στην Κινίρια;» τον ρώτησα.

Στράφηκε να με κοιτάξει. «Ο στόχος τους δεν ήταν η Κινίρια,» μου αποκρίθηκε. «Εσύ ήσουν. Είναι τυχαίο νομίζεις που τη χτύπησαν τόσο κοντά στο κελί σου και άφησαν την άλλη να φύγει;»

«Πώς τα ξέρεις όλα τούτα;…» έκανα, παραξενεμένη.

«Φύγετε απο δώ,» πρόσταξε ο Νάριο, δίχως να μου απαντήσει. «Πηγαίνετε στο κελί σου. Τώρα.»

Η Λιβίρα με τράβηξε από το μανίκι. «Ναι, πάμε.»

Σηκώθηκα όρθια, βοηθώντας και την Κινίρια να σηκωθεί. Φύγαμε, αφήνοντας τον Νάριο μόνο πίσω μας και, ίσως, εκτεθειμένο σε άλλες επιθέσεις Λο'ανθάκ. Βέβαια, εκείνος ήμουν βέβαιη ότι μπορούσε να προφυλάξει καλά τον εαυτό του.

Μπήκαμε στο κελί μου και έβαλα την Κινίρια να ξαπλώσει στο στενό κρεβάτι, αφότου πήρα το ημερολόγιο και την πένα μου απο κεί. Εκείνη έβγαλε ένα μουγκρητό πόνου και παραμέρισε τα μαλλιά απ'το πρόσωπό της.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον ιερέα Σιλάρμο,» είπε η Λιβίρα. «Είναι ο καθοδηγητής της, και θα ξέρει πώς να τη βοηθήσει.»

«Δεν έχεις μάθει πώς να χρησιμοποιήσεις θεραπευτικά βότανα και αλοιφές;» τη ρώτησα, κάπως απότομα, γιατί με εκνεύριζε το ότι είχε πάψει να σκέφτεται επειδή είχε, απλά, τρομάξει.

«Ναι, έχω μάθει, Ριλάβια, αλλά–»

«Τότε, άνοιξε εκείνο το μπαούλο και κάνε ό,τι μπορείς,» της είπα, δείχνοντας το μπαούλο στη γωνία του κελιού μου. «Εγώ θα πάω να φωνάξω τον ιερέα Σιλάρμο, εντάξει;»

Η Λιβίρα κατένευσε.

Της έσφιξα τον ώμο, προτού φύγω. «Δεν υπάρχει κίνδυνος, τώρα.»

Πηγαίνοντας προς το δωμάτιο του ιερέα Σιλάρμο, συνάντησα δύο ιεροφύλακες, τους οποίους και πληροφόρησα για ό,τι είχε συμβεί. Εκείνοι φάνηκαν να ανησύχησαν και να τρόμαξαν από τα λόγια μου, σαν να ήταν δικό τους φταίξιμο ο ξυλοδαρμός της Κινίρια και η απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου.

Όταν έφτασα έξω από την πόρτα του ιερέα Σιλάρμο, χτύπησα δυνατά, αποκαλώντας τον *Σεβασμιότατε*. Εκείνος δεν άργησε να μου ανοίξει και να με κοιτάξει από πάνω ως κάτω, μ'ένα θυμωμένο, νομίζω, βλέμμα.

«Τι θέλεις, διακόνισσα;» με ρώτησε.

«Κάποιοι χτύπησαν την Κινίρια, Σεβασμιότατε,» του είπα. «Με συγχωρείτε για την ενόχληση, αλλά θεώρησα το ζήτημα επείγον. Είναι τραυματισμένη και ίσως θα έπρεπε να τη δείτε.»

Η θυμωμένη όψη του Σιλάρμο άλλαξε· έγινε πιο ήπια, και πολύ πιο ανήσυχη (αναμφίβολα, για την Κινίρια). «Πού είναι, τώρα;» απαίτησε.

«Στο κελί μου,» αποκρίθηκα. «Θα σας οδηγήσω εκεί.»

«Έρχομαι αμέσως.» Ο Σιλάρμο μπήκε, πάλι, στο δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα. Σίγουρα, ήθελε να ντυθεί, γιατί τώρα φορούσε μόνο το νυχτικό του.

Όταν βγήκε, ήταν τυλιγμένος στο πορφυρόμαυρο ράσο των ιερέων της Φλόγας και στον ώμο του είχε περασμένο έναν δερμάτινο σάκο. «Πήγαινέ με στο κελί σου, διακόνισσα,» πρόσταξε.

Ξεκίνησα να βαδίζω πρώτη, και εκείνος με ακολούθησε.

«Ποιοι χτύπησαν την Κινίρια;» με ρώτησε, καθ'οδόν, ερχόμενος πλάι μου.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκα. «Ούτε κι η ίδια δεν ξέρει. Είπε ότι ήταν κάποιοι κουκουλοφόροι.»

«Κουκουλοφόροι μες στο Ναό; Πού νομίζεις ότι είμαστε; Στα σοκάκια των Αποβάθρων του Κακού Νερού, διακόνισσα;»

«Θα σας το επιβεβαιώσει και η Κινίρια, όταν τη δείτε.»

Η απάντησή μου δε φάνηκε να του άρεσε, όμως δεν είπε τίποτα, μέχρι που φτάσαμε στο κελί μου και μπήκαμε.

«Σήκω,» πρόσταξε τη Λιβίρα, η οποία καθόταν στο σκαμνί, δίπλα απ'το στενό κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένη η Κινίρια, ντυμένη με το μεσοφόρι της και με αλοιφές απλωμένες επάνω στους ώμους και στα χέρια της. «Τι έκανες εκεί;»

Η Λιβίρα σηκώθηκε όρθια. «Προσπαθούσα να τη βοηθήσω, Σεβασμιότατε, με ό,τι γνώσεις διαθέτω.»

Ο Σιλάρμο κάθισε στο σκαμνί και ρώτησε την πνευματική του θυγατέρα: «Τι σου συνέβη, Κινίρια;»

«Κάποιοι μας επιτέθηκαν, στους διαδρόμους,» αποκρίθηκε εκείνη.

«*Σας* επιτέθηκαν; Ποιος άλλος ήταν μαζί σου;»

«Η Λιβίρα.» Έδειξε, με το βλέμμα της.

Ο Σιλάρμο στράφηκε να αντικρίσει την ξανθιά κοπέλα. Τα μάτια του στένεψαν. «Εσύ μου μοιάζεις μια χαρά, διακόνισσα. Αλώβητη από τούτο το δυσμενές γεγονός…»

Είδα τη Λιβίρα να ξεροκαταπίνει. Μα τις Σκιές, δε μπορεί ο ιερέας Σιλάρμο να την υποπτευόταν! Ή, μήπως, όντως, η Λιβίρα δεν ήταν τόσο αθώα όσο φαινόταν; Άλλωστε, εκείνη μου είχε δείξει το διάδρομο όπου έγινε ο ξυλοδαρμός της Κινίρια –και όπου μου επιτέθηκε ο Λο'ανθάκ… Από την άλλη, όμως, *εγώ* την προέτρεψα να πάμε εκεί, και αυτή ήταν που με προειδοποίησε, με την κραυγή της, για την παρουσία του δολοφόνου.

«Με έδιωξαν,» αποκρίθηκε η Λιβίρα. «Με άφησαν να φύγω.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Σιλάρμο, συνεχίζοντας να έχει το βλέμμα του καρφωμένο επάνω της.

«Σεβασμιότατε,» είπε, αδύναμα, η Λιβίρα, «σίγουρα, δε… δε νομίζετε ότι… ότι εγώ φταίω για….»

«Να μην το νομίσω;»

«Η Λιβίρα δε φταίει σε τίποτα,» άρθρωσε, κουρασμένα, η Κινίρια. «Ήρθαν από γύρω μας.»

Ο Σιλάρμο στράφηκε στο μέρος της. «Και την άφησαν να φύγει, ενώ εσένα σε χτύπησαν. Μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί συνέβη τούτο, πνευματική μου θυγατέρα;»

Η πόρτα άνοιξε. «Τη Ριλάβια ήθελαν.»

Ο Σιλάρμο στράφηκε, πάλι. «Νάριο! Πού το ξέρεις αυτό; Και πώς βρέθηκες εδώ;»

Ο Νάριο έκλεισε την πόρτα πίσω του. «Άφησαν τη Λιβίρα να φύγει, για να έρθει εδώ και να ειδοποιήσει τη Ριλάβια,» εξήγησε.

«Γνώριζαν ότι, μην ακούγοντας κανέναν ήχο πάλης, παρά μονάχα μερικά κλαψουρίσματα, εκείνη θα πήγαινε κατευθείαν να βοηθήσει την Κινίρια –και ο Λο'ανθάκ θα τη σκότωνε.»

«Ο Λο'ανθάκ;» έκανε, έκπληκτος, ο Σιλάρμο, ενώ εγώ είχα απορήσει, για δεύτερη φορά, μ'όλες τούτες τις γνώσεις του Νάριο. Με παρακολουθούσε; Πώς;

«Ναι. Ένας Λο'ανθάκ επιχείρησε να δολοφονήσει τη Ριλάβια, και τώρα, είναι νεκρός· τον σκότωσα.»

«Ήσουν κοντά, δηλαδή…» Υπήρχε έκδηλη καχυποψία στη φωνή του Σιλάρμο.

«Ευτυχώς.»

Ο Σιλάρμο ένευσε, αργά. «Ναι, ευτυχώς…» Ήμουν σίγουρη πως, τούτη τη στιγμή, μυριάδες υποψίες περνούσαν από το νου του· και όλες ήταν, αναμφίβολα, επικεντρωμένες γύρω από τον Νάριο.

Και οι δικές μου υποψίες, επίσης, ήταν επικεντρωμένες γύρω από αυτόν. Πώς με παρακολουθούσε τόσο καλά;

«Πού είναι ο Λο'ανθάκ, τώρα;» ρώτησε ο Σιλάρμο, βγάζοντας από τον δερμάτινο σάκο του ένα πήλινο βάζο με μια λευκή αλοιφή, την οποία άρχισε να ανακατεύει με ένα ξυλαράκι, καθώς γύριζε να κοιτάξει τη χτυπημένη Κινίρια.

«Το πτώμα του, θέλεις να πεις;»

«Ναι.» Κάλυψε μία μελανιά της Κινίρια με την αλοιφή. Και ζήτησε από τη Λιβίρα: «Φέρε μου μια σκάφη με νερό, διακόνισσα, και μια πετσέτα.» Εκείνη βγήκε απ'το κελί.

«Βρίσκεται υπό τη δική μου φροντίδα,» απάντησε ο Νάριο.

«Πράγμα που σημαίνει…;» Μ'ένα πανί, ο Σιλάρμο παραμέρισε την αλοιφή της Λιβίρα από τον αριστερό ώμο της Κινίρια και έβαλε επάνω τη δική του.

«Ότι σκοπεύω να μάθω ποιος από εμάς έστειλε το φονιά.»

«Υποθέτεις ότι ήταν ιερέας;»

«Είμαι σίγουρος ότι ήταν ιερέας, Σιλάρμο. Όπως, αναμφίβολα, θα έχεις μέχρι στιγμής καταλάβει κι εσύ. Το θέμα είναι *ποιος*.»

«Αναρωτιέμαι, Νάριο: είναι, μήπως, τούτο ένα από τα παιχνίδια σου;»

«Ποτέ δε θεωρούσα το θάνατο παιχνίδι, ούτε τους Άντρες του Θανάτου.»

«Ποιον υποπτεύεσαι, τότε, Νάριο;»

«Τους πάντες.» Το μειδίαμα του Νάριο ήταν περιπαιχτικό, αλλά ο Σιλάρμο δε φάνηκε να του έδωσε σημασία.

Εκείνοι που είχαν στείλει τον Λο'ανθάκ να με σκοτώσει, λογικά, πρέπει να ήταν οι ίδιοι που εξάπλωναν τις κακές φήμες για μένα, σκεφτόμουν εγώ. Αυτοί ήθελαν να με βγάλουν από τη μέση, με κάθε τρόπο. Όμως μπορούσε να συμβαίνει και κάτι άλλο, αναλογίστηκα: Ίσως κάποιος να είχε ανησυχήσει από όσα ακούγονταν για εμένα –ότι ήμουν εδώ για να καταστρέψω το Ναό και τη Σερανβέλ– και να είχε αποφασίσει να με σκοτώσει μια ώρα αρχύτερα, για να γλιτώσουν όλοι απ'το κακό. Ρίγησα, καθώς το συλλογιόμουν τούτο. Ήταν τρομακτικό να μην ξέρεις ποιοι είναι οι εχθροί, και να μην ξέρεις ποιος ωθεί, έμμεσα, τους υπόλοιπους εναντίον σου.

Ο Τρόμος της Αόρατης Απειλής.

«Οι μέθοδοι με τις οποίες ενεργείς ήταν ανέκαθεν παράξενοι, Νάριο,» είπε ο Σιλάρμο. «Κανείς δε σ'εμπιστεύεται.»

«Τούτο ποτέ δε με ενόχλησε.»

Ο Σιλάρμο, αφήνοντας για λίγο την Κινίρια από τη φροντίδα του, γύρισε να τον κοιτάξει. «Τους άλλους, όμως, θα τους ενοχλήσει, αν αποφασίσεις να κρατήσεις το κουφάρι του Λο'ανθάκ για τον εαυτό σου.»

Ο Νάριο μειδίασε, πάλι, λεπτά. «Μπορώ να τους το δείξω, εάν το επιθυμούν,» προθυμοποιήθηκε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Μπορούμε να το ερευνήσουμε όλοι μαζί. Αλλά δεν το αφήνω από την… επίβλεψή μου. Άλλωστε –εγώ το βρήκα πρώτος.»

Ο Σιλάρμο σηκώθηκε από το σκαμνί. «Ξέρεις τι σημαίνουν όλα τούτα, Νάριο; Είναι *επικίνδυνα* για το Ναό! Μυστηριώδεις

ροπαλοφόροι στους διαδρόμους μας; Πού ξανακούστηκε αυτό; Ένας Λο'ανθάκ να τριγυρίζει εδώ μέσα!»

«Και παλιότερα υπήρξαν περίοδοι κρίσης, Σιλάρμο. Κι οι δυο το γνωρίζουμε.»

«Δηλαδή, υποστηρίζεις ότι βρισκόμαστε σε περίοδο *κρίσης*;» Ο Σιλάρμο ήταν φανερά θυμωμένος.

«Πολλοί παράγοντες έχουν αλλάξει, και ορισμένοι παλιοί έχουν γίνει αδικαιολόγητοι από τους περισσότερους.» Δεν κατάλαβα τίποτα από τα λόγια του, εκείνη τη στιγμή, οφείλω να ομολογήσω. Εκτός ίσως από ένα πράγμα: ότι εγώ πρέπει να ήμουν ένας από τους παράγοντες που είχαν αλλάξει. Και επίσης, παρατήρησα πως ο Νάριο είπε *αλλάξει*, όχι *προστεθεί.* Τι σήμαινε τούτο; Ότι οι ιερείς από παλιά με θεωρούσαν παράγοντα, παρότι δε βρισκόμουν ακόμα στο Ναό;

Ο Σιλάρμο δεν αποκρίθηκε. Συνέχισε να περιποιείται την Κινίρια. Ύστερα από λίγο, είπε: «Δεν είναι εδώ το κατάλληλο μέρος για να κουβεντιάσουμε τούτο το θέμα. Θα πρέπει να συγκαλέσουμε όλους τους ιερείς σε σύνοδο.»

«Όπου θα ληφθούν ασήμαντες αποφάσεις.» Ο Νάριο άνοιξε την πόρτα και βγήκε, χωρίς να μοιάζει θυμωμένος ή ενοχλημένος από την απάντηση του Σιλάρμο.

Εγώ περίμενα, μέχρι ο τελευταίος να περιποιηθεί τα χτυπήματα της Κινίρια. Εν τω μεταξύ, ήρθε και η Λιβίρα, φέρνοντας μαζί της μία λεκάνη με νερό και μια πετσέτα, τα οποία χρησιμοποίησε ο ιερέας της Φλόγας στη δουλειά του. Από όσα είχε συζητήσει με το Νάριο δεν είχα καταλάβει και πολλά, όμως ένα πράγμα ήταν προφανές: ότι υπήρχαν διχασμένες απόψεις στο Ναό. Αλλά έτσι πάντα δε συμβαίνει, εκεί όπου συγκεντρώνονται πολλά άτομα, για να πάρουν αποφάσεις;

Όταν ο Σιλάρμο τελείωσε με την Κινίρια, σηκώθηκε όρθιος, λέγοντάς της: «Ξεκουράσου εδώ, ώσπου να αισθανθείς αρκετά καλά για να επιστρέψεις στο κελί σου.» Και προς εμένα: «Θα προσέχεις την Κινίρια, Ριλάβια;»

«Πολύ ευχαρίστως, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκα. «Άλλωστε, κι εκείνη είχε κάποτε κάνει το ίδιο για μένα.»

Μετά, ο Σιλάρμο κοίταξε τη Λιβίρα. «Εσύ είσαι πνευματική θυγατέρα της ιέρειας Νατέλμα, σωστά;»

Εκείνη κατένευσε, δίχως να μιλήσει.

Ο Σιλάρμο έφυγε από το κελί μου, κλείνοντας σχεδόν αθόρυβα την πόρτα.

«Δεν το πιστεύω, Ριλάβια!» είπε η Λιβίρα. «Με *υποπτεύεται*! Κινίρια, εσύ νομίζεις ότι το έκανα επίτηδες;»

«Όχι,» αποκρίθηκε, απλά, εκείνη. Έμοιαζε κουρασμένη, και δεν είχε διάθεση για να μιλήσει –σπάνιο φαινόμενο, για την Κινίρια.

Κάθισα οκλαδόν επάνω στο χαλάκι του κελιού. Η Λιβίρα πήρε θέση στο σκαμνί.

«Είδες κάτι παράξενο όταν μου επιτέθηκε ο Λο'ανθάκ;» τη ρώτησα.

«Ναι, τον ίδιο τον Λο'ανθάκ,» απάντησε εκείνη.

«Δεν εννοώ αυτό.»

«Τι εννοείς;»

«Σταμάτησε απότομα, ενώ μου ορμούσε, έτσι;»

Η Λιβίρα συνοφρυώθηκε, σκεπτική. «Δεν ξέρω. Ίσως. Γιατί ρωτάς;»

«Επειδή μου φάνηκε περίεργο.»

«Ήταν ο ιερέας Νάριο εκεί κοντά. Αυτός θα τον εμπόδισε. Τον σκότωσε, δεν τον σκότωσε;»

Όχι, δεν ήταν ο Νάριο που είχε εμποδίσει τον Λο'ανθάκ, στην αρχή· ήμουν σίγουρη. *Εγώ* το είχα κάνει, μόνη μου. Αλλά πώς; Ούτε κι η ίδια δεν ήξερα. Και, μάλλον, η Λιβίρα και η Κινίρια δεν είχαν δει το πουλί της φωτιάς που είχε εμφανιστεί μπροστά στα μάτια μου, χτυπώντας τα φτερά του και κρώζοντας. Με βοηθούσε ένας υπηρέτης των Θεών;…

«Το περίεργο, Ριλάβια, ήταν που ένας Λο'ανθάκ βρέθηκε εδώ πέρα,» τόνισε η Λιβίρα. «Θυμάσαι που έψαχνα τα υπόγεια, επειδή είχα ακούσει φήμες ότι εκεί φτιάχνουν Λο'ανθάκ;»

«Το θυμάμαι,» της είπα. «Κι επίσης, θυμάμαι ότι, λόγω της περιέργειάς σου, κατέληξες στα κελιά απομόνωσης για δέκα ημέρες.»

Μια σκιά καταθλιπτικών αναμνήσεων πέρασε από τα μάτια της Λιβίρα. Ύστερα, είπε: «Ναι, όμως οι υποψίες μου ήταν, τελικά, σωστές. Όντως, πρέπει να φτιάχνουν Λο'ανθάκ εκεί κάτω, Ριλάβια.»

Δεν ήταν καθόλου απίθανο τούτο που υποστήριζε η Λιβίρα. Μάλλον, ήταν πολύ πιθανό. Όμως… «Υποθέτω πως θα απαγορεύεται να τους φέρνουν επάνω, έτσι;»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» ένευσε η Λιβίρα. «Αλλά, προφανώς, αυτός που τους έφερε δεν πήρε την άδεια κανενός.»

«*Τους* έφερε; Ένας δεν ήταν;»

«Δεν το ξέρουμε.»

Ή, μήπως, εσύ ξέρεις κάτι που δε μου το λες; αναρωτήθηκα. «Δηλαδή, υποψιάζεσαι ότι είναι περισσότεροι;»

Η Λιβίρα ανασήκωσε τους ώμους. «Ελπίζω πως όχι, Ριλάβια. Γιατί, αν είναι, τότε, θα τους βάλουν να σε κυνηγήσουν.»

Ο Τρόμος του Κυνηγημένου.

«Άμα είχαν φέρει κι άλλους επάνω, δε θα περίμεναν. Θα τους πήγαιναν όλους σε κείνο το διάδρομο, για να με σκοτώσουν. Όμως,» πρόσθεσα, «πόσο δύσκολο είναι κανείς να τους φέρει από τα υπόγεια;»

«…Καθόλου δύσκολο, μάλλον,» είπε η Λιβίρα. «Αν είσαι ιερέας ή ιέρεια του Ναού.»

Ακούμπησα τους αγκώνες μου στα γόνατά μου και το σαγόνι επάνω στα ενωμένα χέρια μου. «Αν υπάρχουν Λο'ανθάκ στα υπόγεια, ο Νάριο θα το γνωρίζει…»

«Πόσο καλά ξέρεις τον Νάριο, Ριλάβια;» με ρώτησε η Λιβίρα. «Ο τρόπος που σου μιλά, και ο τρόπος με τον οποίο εσύ μιλάς γι'αυτόν, μου δίνει την εντύπωση ότι τον γνωρίζεις από κοντά.»

Δε μπορούσα να το αρνηθώ. «Ναι,» είπα. «Τον ξέρω.»

«Τον εμπιστεύεσαι;»

«Κανέναν δεν εμπιστεύομαι εδώ μέσα, Λιβίρα.»

Εκείνη δε μίλησε, μοιάζοντας σκεπτική. Ίσως και να την είχαν πληγώσει λιγάκι τα λόγια μου, γιατί υπονοούσαν πως ούτε κι αυτήν δεν εμπιστευόμουν.

Έβγαλα από το ράσο μου το χαρτί με τους εφτά ύποπτους διακόνους, τους οποίους είχα αντιστοιχήσει με γραμμές, σε σχέση με τους ιερείς-καθοδηγητές τους. Ο Πρωθιερέας Κοζράλο και η ιέρεια Ρηάφα ήταν οι πιο πιθανοί υπαίτιοι. Επομένως, δεν έφταιγαν αυτοί– Για τι πράγμα δεν έφταιγαν; Για τις φήμες; Ναι. Άρα, ίσως να έφταιγαν για την απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου. Αλλά έτσι μπορούσε να φταίει οποιοσδήποτε· οποιοσδήποτε είχε τρομάξει από τα δυσοίωνα πράγματα που διαδίδονταν γύρω από το όνομά μου. Ποιοι από τους ιερείς με έβλεπαν με κακό μάτι; Ποιοι το έδειχναν καθαρά ότι δε με ήθελαν εδώ;

Ακούσια, το βλέμμα μου πήγε στην Κινίρια, για απαντήσεις στα ερωτηματικά μου· όμως ανακάλυψα πως ο ύπνος είχε νικήσει τη διακόνισσα: τα μάτια της ήταν κλειστά, και κοιμόταν. Οπότε, θα έπρεπε να περιμένω…

Πρότεινα στη Λιβίρα να παραγγείλουμε από τους ιερόδουλους κάτι για φαγητό. Εκείνη συμφώνησε.

Δεκαεφτά
Ο Τρόμος της Αόρατης Απειλής

Η Ζαμέρα με κάλεσε στο δωμάτιό της, με την αυγή. Ήρθε η ίδια να με πάρει, πράγμα που με αιφνιδίασε.

«Έλα μαζί μου, Ριλάβια,» είπε. «Θέλω να σου μιλήσω.»

Εγώ κοίταξα την Κινίρια, που κοιμόταν επάνω στο στενό κρεβάτι, αλειμμένη με αλοιφές και βότανα, για να θεραπευτούν οι μελανιές και τα τραύματά της.

«Άφησέ την. Είναι ασφαλής.»

«Πού το ξέρεις;» ρώτησα.

«Δε θέλουν εκείνη· εσένα θέλουν.»

Τα ίδια που είχε πει κι ο Νάριο. Κατένευσα. «Ναι, εμένα θέλουν,» συμφώνησα. «Όμως ο ιερέας Σιλάρμο μού ζήτησε να την προσέχω. Δε μπορείς να μου μιλήσεις εδώ, καθοδηγήτρια;»

«Είπα, έλα μαζί μου,» επέμεινε η Ζαμέρα. Δε φαινόταν να δέχεται καμια διαφωνία. Γύρισε και άρχισε να βαδίζει μέσα στο διάδρομο του Ναού. Έκλεισα την πόρτα και την ακολούθησα.

Σύντομα, φτάσαμε στο δωμάτιό της, και μπήκαμε. Εκείνη κάθισε στη συνηθισμένη της πολυθρόνα, ακουμπώντας τα χέρια της στους ξύλινους βραχίονες.

«Αυτό που συνέβη χτες, Ριλάβια, ήταν πολύ σημαντικό. Γιατί δεν ήρθες *αμέσως* να μου το πεις;»

Κάθισα στην πρώτη καρέκλα που βρήκα κοντά μου. «Είχα να προσέχω την Κινίρια, καθοδηγήτρια.» Φτηνή δικαιολογία, όμως δε σκέφτηκα κάτι καλύτερο. Η αλήθεια ήταν πως ούτε κι εγώ δεν ήξερα γιατί δεν είχα έρθει να μιλήσω στη Ζαμέρα. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι, απλά, δεν την εμπιστευόμουν, παρότι δε νόμιζα ότι εκείνη είχε επιχειρήσει να με σκοτώσει.

«Τότε, θα μπορούσες να είχες στείλει έναν ιερόδουλο να με ειδοποιήσει.»

Πολύ σωστά. «Εμ… δεν το σκέφτηκα, καθοδηγήτρια. Ήμουν πολύ ταραγμένη.»

Η Ζαμέρα χτύπησε τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού, νευρικά, επάνω στον ξύλινο βραχίονα της πολυθρόνα. «Ας το αφήσουμε τούτο, για τώρα, πνευματική μου θυγατέρα. Θα πρέπει, πάντως, να μάθεις να ελέγχεις τον εαυτό σου καλύτερα, και να κάνεις εκείνο που είναι σωστό, όχι να επιτρέπεις στα συναισθήματά σου να σε κυριεύουν.»

«Θα το θυμάμαι, καθοδηγήτρια.»

«Πες μου τι συνέβη, *ακριβώς όπως συνέβη*,» με πρόσταξε.

Το έκανα, χωρίς διαφωνία. Όμως δεν της είπα τίποτα για το πουλί της φωτιάς που εμφανίστηκε μπροστά μου. Άλλωστε, ούτε η Κινίρια και η Λιβίρα το είχαν δει· επομένως, ίσως να ήταν και ψευδαισθήσεις που έβλεπα. (Το ήξερα πως δεν ήταν έτσι, μα ήθελα κάπως να δικαιολογήσω στον εαυτό μου γιατί δεν το έλεγα στη Ζαμέρα.)

«Ώστε είναι αλήθεια ότι ο Νάριο σάς βοήθησε…» είπε, αργά, η καθοδηγήτρια, έχοντας το σαγόνι ακουμπισμένο στις ενωμένες γροθιές της. «Ποτέ δε θα το περίμενα…»

«Νόμιζες ότι με ήθελε νεκρή.»

«Και σε ήθελε,» τόνισε η Ζαμέρα. «Δικοί του ήταν οι φονιάδες στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες.»

Ή δικοί σου, σκέφτηκα. Πράγμα που μου φαινόταν ολοένα και πιο πιθανό. Γιατί, αν, τελικά, ο Νάριο δεν είχε σκοπό να με σκοτώσει, τότε, αυτό σήμαινε πως, σίγουρα, όλα ήταν σχεδιασμένα από τη Ζαμέρα, για να με φέρει στο Ναό.

«Οπότε, ποιος επιχείρησε να με δολοφονήσει, τώρα;» ρώτησα.

«Κάποιος που σε φοβήθηκε.»

«Λόγω των άσχημων φημών για μένα;»

Η Ζαμέρα ένευσε. «Αναμφίβολα. Όμως εκείνος που *πραγματικά* σε θέλει νεκρή είναι αυτός που διαδίδει τις φήμες. Και ίσως νάναι ο Νάριο.»

«Μα ο Νάριο ήρθε να με γλιτώσει από τον Λο'ανθάκ.»

«Σωστά…» έκανε η Ζαμέρα, στρέφοντας το βλέμμα στη φωτιά του τζακιού και μοιάζοντας απορροφημένη από τις φλόγες. Άραγε, μπορούσε να δει κάτι εκεί, το οποίο εγώ δεν μπορούσα;

Όταν τα μάτια της στράφηκαν, πάλι, σε μένα, είπε: «Και το ότι ήταν Λο'ανθάκ εκείνος που προσπάθησε να σε σκοτώσει, Ριλάβια, είναι πολύ αξιοσημείωτο, ξέρεις.»

«Πώς βρέθηκε στο Ναό;»

Η Ζαμέρα τεντώθηκε επάνω στην πολυθρόνα της και εξήγησε, με χαμηλή φωνή, λες και φοβόταν μη μας ακούσουν: «*Υπάρχουν* Λο'ανθάκ στο Ναό, Ριλάβια. Όμως δεν τους βλέπει ο καθένας. Είναι κρυμμένοι στα υπόγεια, και χρησιμοποιούνται μονάχα για ειδικές περιπτώσεις.»

«Να υποθέσω ότι είμαι μία από αυτές τις 'ειδικές περιπτώσεις';»

Η καθοδηγήτριά μου μειδίασε, ψυχρά. «Είσαι,» με διαβεβαίωσε. «Ωστόσο, τούτο δε μειώνει καθόλου το Παράπτωμα εκείνου που ξαμόλησε έναν Λο'ανθάκ μέσα στους διαδρόμους του Ναού. Θυμάσαι σε ποιο Παράπτωμα αναφέρομαι, Ριλάβια;»

«Στην απελευθέρωση ξένων εχθρικών δυνάμεων εντός των τειχών του Ναού,» αποκρίθηκα.

«Ναι,» είπε η Ζαμέρα. «Επομένως, ο υπαίτιος πρέπει να βρεθεί και να τιμωρηθεί, απερίφραστα.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Νομίζω ότι έχουμε κι άλλα να πούμε, πνευματική μου θυγατέρα, μα πρέπει να πάω στη σύνοδο. Ήδη έχω αργήσει.»

Σηκώθηκα κι εγώ από την καρέκλα μου.

Η Ζαμέρα με πλησίασε. «Να είσαι πολύ, πολύ προσεκτική,» μου ψιθύρισε. «Και να εμπιστεύεσαι μόνο εμένα.» Ύστερα, μου άνοιξε την πόρτα, για να βγω από το δωμάτιο.

Πήγα, κατευθείαν, στο κελί μου, γιατί αισθανόμουν υπεύθυνη για την Κινίρια που ήταν εκεί. Φτάνοντας, τη βρήκα ακόμα να κοιμάται. Χρειαζόταν ανάπαυση, μετά από όσα είχε περάσει.

Έβγαλα τα υποδήματά μου και κάθισα στο χαλάκι, οκλαδόν, για να ηρεμήσω, μέσω της αυτοσυγκέντρωσης. Δεν πέρασε πολύ ώρα και η πόρτα χτύπησε, ξανά.

«Ποιος είναι;»

«Εγώ και ο Σιάρνο.» Η φωνή του Νοτόρο.

Σηκώθηκα και τους άνοιξα, για να μπουν.

Ο Νοτόρο κοίταξε την Κινίρια, στο κρεβάτι. «Είναι αλήθεια, επομένως,» είπε. «Κάποιος τη χτύπησε μέσα στο Ναό.»

Κατένευσα, κλείνοντας την πόρτα. «Ναι, είναι αλήθεια.»

«Και είναι, επίσης, αλήθεια ότι ένας *Λο'ανθάκ* επιχείρησε να σε δολοφονήσει;» με ρώτησε ο Σιάρνο, που έδειχνε καθαρά να δυσπιστεί τα ίδια του τα λόγια.

«Ναι, είναι κι αυτό αλήθεια,» τον διαβεβαίωσα.

«Είσαι τυχερή που ζεις…» μου είπε.

Ο Νοτόρο με κοίταξε από την κορυφή ως τα νύχια. «Και αλώβητη. Λένε ότι τον έδιωξες μέσω της Φλόγας. Του είπες: 'Φύγε, μοχθηρό ον του θανάτου,' κι εκείνος πισωπάτησε, γρυλίζοντας. Βέβαια, η Λιβίρα με διαβεβαίωσε πως κάτι τέτοιο δε συνέβη.»

«Και δε συνέβη,» αποκρίθηκα. Κάτι άλλο είχε συμβεί, αλλά δεν το είχα πει σε κανέναν· και ούτε σκόπευα να το πω, ακόμα και στον Νοτόρο. Άσε που και ο Σιάρνο ήταν μπροστά…

«Το φαντάστηκα.»

Κάθισα στο χαλάκι, και οι δύο διάκονοι κάθισαν αντίκρυ μου.

«Οι ιερείς κάνουν, τώρα, έκτακτη σύνοδο γι'αυτό που έγινε χτες,» είπε ο Σιάρνο. «Και δικαιολογημένα, ασφαλώς. Κάτι πολύ αλλόκοτο συμβαίνει μέσα στο Ναό. Δεν είναι φυσιολογικά πράγματα τούτα, να εμφανίζονται ροπαλοφόροι στους διαδρόμους –πόσο μάλλον Λο'ανθάκ!»

«Θυμάσαι που είχαν βάλει τη Λιβίρα στα κελιά απομόνωσης, επειδή έψαχνε τα υπόγεια;» τον ρώτησα.

Εκείνος ένευσε.

«Τελικά, όντως, πρέπει να υπάρχουν Λο'ανθάκ εκεί κάτω. Απλά, οι ιερείς υποθέτω πως δεν τους ανεβάζουν στα άλλα επίπεδα του Ναού και τους έχουν μόνο για ειδικές περιστάσεις.» Δεν του είπα ότι ήμουν βέβαιη για τούτα, ότι μου τα είχε

αναφέρει η καθοδηγήτριά μου· τα έκανα να φανούν σαν δικές μου υποθέσεις.

«Προφανώς, αυτό άλλαξε,» είπε ο Νοτόρο. «Τώρα, τους φέρνουν και στα πιο πάνω επίπεδα. Πάντως, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έγιναν όλα τούτα, Ριλάβια. Ας τα πάρουμε με τη σειρά: Γιατί έδειραν την Κινίρια;»

«Γιατί την είχα βάλει να μάθει ποιος διαδίδει τις άσχημες φήμες για μένα,» εξήγησα. «Ουσιαστικά, εγώ φταίω για ό,τι έπαθε…»

«Όχι ακριβώς. Δε μπορούσες να περιμένεις κάτι τέτοιο. Αλλά, τέλος πάντων, ο Λο'ανθάκ πώς παρουσιάστηκε; Ήρθε ύστερα;»

«Ναι, και προσπάθησε να με σκοτώσει. Ευτυχώς, ο ιερέας Νάριο βρισκόταν κοντά. Αν δεν ήταν εκείνος, εγώ τουλάχιστον θα ήμουν νεκρή.»

«Ο Νάριο είναι ο πιο περίεργος ιερέας του Ναού,» είπε, επιφυλακτικά, ο Σιάρνο. «Ίσως να μην είναι τυχαίο που παρουσιάστηκε εκεί, εκείνη την ώρα.»

«Ίσως,» συμφώνησα, αν και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι δεν ήταν καθόλου τυχαίο. Ο Νάριο με παρακολουθούσε, συνεχώς. «Όμως το γενικότερο συμπέρασμα είναι το εξής: Κάποιος ήθελε να με βγάλει από τη μέση, έτσι έστησε όλη τούτη τη σκηνή, για να με φέρει στον κατάλληλο διάδρομο, όπου θα με σκότωνε ο Λο'ανθάκ. Το θέμα είναι *ποιος*. Και, είναι το ίδιο άτομο που διαδίδει τις άσχημες φήμες για μένα; Προσωπικά, δεν το πιστεύω.»

Ο Νοτόρο φάνηκε, προς στιγμή, μπερδεμένος, αλλά ο Σιάρνο νομίζω ότι με κατάλαβε. Ένευσε καταφατικά, και είπε: «Έχεις δίκιο, Ριλάβια. Εκείνος που σε υπονομεύει δε θα δρούσε τόσο ανοιχτά, αλλιώς γιατί να αρχίσει να διαδίδει τις φήμες; Είναι προφανές ότι θέλει να βάλει κάποιον άλλο να κάνει τη βρομοδουλειά του· και, μάλλον, τον βρήκε.»

«Πώς, όμως, θα τον αποκαλύψω;»

«Ποιον από τους δύο;»

«*Και* τους δύο, ει δυνατόν.»

«Θα πρότεινα να μην το θέσεις αυτό ως σκοπό σου. Να τους βρεις και τους δύο συγχρόνως, εννοώ. Καλύτερα, νομίζω, θα ήταν να αρχίσεις από εκείνον που επιχείρησε να σε δολοφονήσει. Ούτως ή άλλως, αυτός ο ιερέας έπεσε σε Παράπτωμα και, λογικά, πρέπει να τιμωρηθεί. Τούτο ίσως να παραδειγματίσει και άλλους επίδοξους δολοφόνους σου.»

«Έχω μια λίστα εδώ,» είπα, βγάζοντας το χαρτί με τους εφτά από το ράσο μου.

«Τι λίστα;» ρώτησε ο Σιάρνο.

«Μία με ύποπτους διακόνους,» εξήγησα, «την οποία μου έδωσε η Κινίρια, προτού την ξυλοκοπήσουν. Οι διάκονοι αυτοί είναι που διαδίδουν με περισσότερο ζήλο τις άσχημες φήμες για μένα. Έκανα ένα διάγραμμα, λοιπόν, αντιστοιχώντας τους με τους ιερείς-καθοδηγητές τους.»

«Και σε τι συμπέρασμα κατέληξες;»

«Ότι όλοι οι διάκονοι δύο συγκεκριμένων ιερέων είναι στραμμένοι εναντίον μου.»

«Ποιων, δηλαδή;» είπε ο Νοτόρο.

«Της ιέρειας Ρηάφα και του Πρωθιερέα Κοζράλο.»

«Επομένως, κανένας από αυτούς τους δύο δε διαδίδει τις άσχημες φήμες,» συμπέρανε ο Σιάρνο. «Ο διαδοσίας θα ξέρει να κρύβεται πολύ πιο καλά.»

«Ακριβώς ό,τι πέρασε και από το δικό μου μυαλό.» Του έδωσα το χαρτί. «Τι νομίζεις εσύ; Ποιος μπορεί να είναι;»

«Οποιοσδήποτε από τους άλλους τρεις,» αποκρίθηκε εκείνος, ύστερα από μερικά λεπτά σκέψης. «Ο Τινάρο, η Σιμάλα, ή ο Ροζνάτο.»

«Ποιος με αντιπαθεί περισσότερο; Ξέρετε;» Κοίταξα και το Σιάρνο και τον Νοτόρο, ο οποίος, επίσης, είχε διαβάσει τις σημειώσεις μου, πάνω από τον ώμο του φίλου του.

«Τούτο δεν είναι πάντοτε καλό κριτήριο, Ριλάβια,» γνωμοδότησε ο Νοτόρο. «Ίσως να σε αντιπαθεί αλλά να μην έστειλε τον Λο'ανθάκ εναντίον σου.»

«Σωστά, όμως δεν έχω από πού αλλού να πιαστώ, για να ξεκινήσω.»

Ο Σιάρνο έσμιξε τα χείλη. «Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, κουνώντας το κεφάλι. «Δε μπορώ να δείξω προς την κατεύθυνση κάποιου, γιατί, απλά, δεν έχουμε επαρκή στοιχεία.»

Στράφηκα στον Νοτόρο. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Ούτε κι εγώ,» είπε.

Απογοητεύτηκα, τότε. Ό,τι κι αν έκανα, όποιον κι αν ρωτούσα, δε φαινόταν να μπορούσα να βρω τον εχθρό μου μέσα στο Ναό· ή, μάλλον, *τους* εχθρούς μου, έτσι όπως είχε εξελιχτεί η κατάσταση. Ήλπιζα, τουλάχιστον, με τη σύνοδο να γινόταν κάτι: να κατάφερναν οι ιερείς να μάθουν ποιος ήταν ο φταίχτης και να τον τιμωρούσαν. Βέβαια, θα τιμωρούσαν μονάχα εκείνον που είχε ανησυχήσει από τις άσχημες φήμες για μένα και είχε επιχειρήσει να με δολοφονήσει· δε θα τιμωρούσαν εκείνον που *εξάπλωνε* τις φήμες αυτές –εκείνον, δηλαδή, που ήταν ο πραγματικός υπαίτιος της όλης κατάστασης.

Της όλης κατάστασης…

Τι ήξερα τότε για την όλη κατάσταση; Ελάχιστα. Γνώριζα μονάχα ό,τι σχετιζόταν με μένα, και τίποτα περισσότερο. Ο Ναός ήταν πολύ, πολύ πιο περίπλοκος απ'όσο φανταζόμουν. Σύντομα, θα το ανακάλυπτα. Με κάθε ημέρα που περνούσε, θα το ανακάλυπτα, μέχρι που, τελικά, θα κατανοούσα γιατί ήταν λαβύρινθοι μέσα σε λαβυρίνθους.

Όταν ο Νοτόρο και ο Σιάρνο έφυγαν, κάποιος άλλος χτύπησε την πόρτα μου, διακόπτοντας πάλι την αυτοσυγκέντρωσή μου. Του άνοιξα, για να ανακαλύψω πως ήταν ένας ιερόδουλος, ο οποίος μου ζήτησε να τον ακολουθήσω μέχρι το δωμάτιο του ιερέα Νάριο.

Μα, ο Νάριο δεν είχε πάει στη σύνοδο, μαζί με τους υπόλοιπους; Ή, μήπως, η σύνοδος δεν είχε γίνει καν;

Στάθηκα στο κατώφλι, αναποφάσιστη.

Μπορεί να ήταν και παγίδα εκείνου που με ήθελε νεκρή. Μπορεί να προσπαθούσε να με απομακρύνει από το κελί μου, για να στείλει άλλον έναν Λο'ανθάκ να με σκοτώσει. Ρίγησα.

Έριξα μια ματιά στην κοιμισμένη Κινίρια, πίσω μου. «Δε μπορώ να την αφήσω,» είπα στον ιερόδουλο. «Πες στον ιερέα Νάριο ότι πρέπει να προσέχω τη διακόνισσα Κινίρια: έτσι με πρόσταξε ο ιερέας Σιλάρμο.»

«Όπως επιθυμείτε, κυρία,» είπε ο ιερόδουλος, κλίνοντας το κεφάλι και φεύγοντας από την πόρτα.

Ξεφυσώντας, έκλεισα. Ίσως να είχα μόλις γλιτώσει τη ζωή μου…

Πού είχα καταντήσει! Τώρα, θα φοβόμουν την ίδια μου τη σκιά.

Ο Τρόμος της Αόρατης Απειλής. Ο χειρότερος, ίσως, απ'όλους τους τρόμους. Είναι εκείνος που αισθάνεσαι όταν δεν ξέρεις από πού θα έρθει το θανατηφόρο χτύπημα, ποιοι είναι οι εχθροί και ποιοι οι φίλοι σου, τι κρύβεται μετά από την επόμενή σου επιλογή, τι θα βρεις να καιροφυλακτεί πίσω από την ομιχλώδη χρονική πόρτα που αντικρίζεις.

Κάθισα στο χαλάκι μου, για να διαλογιστώ και να ηρεμήσω.

Έφερα στο νου μου, πάλι, εκείνο το απόσπασμα από το *Εγχειρίδιο της Νοητικής Πραγματικότητας* του Σεντλάθορ Μίρκινβορ της Πάρντβακ: *Ο νους είναι το κέντρο του εαυτού και των συναισθημάτων. Επικεντρώσου στο νου, αγαπητέ αναγνώστη, όταν αισθάνεσαι τους εξωτερικούς κινδύνους να σε βάλουν. Εσύ είσαι το κέντρο κι όλα τ'άλλα η περιφέρεια, η οποία διαμορφώνεται από το κέντρο. Διατήρησε το κέντρο σου αμόλυντο από εξωγενή συναισθήματα, επικεντρωμένος σε αυτό. Έτσι, οι κίνδυνοι χάνουν ισχύ κι εσύ κερδίζεις.* Πάντα, πιο δύσκολο να το καταφέρεις από το να το διαβάζεις ή να το θυμάσαι.

Ωστόσο, αν κατόρθωνα να απομακρύνω όλα μου τα συναισθήματα σχετικά με την κατάσταση, ίσως, στο τέλος, να μπορούσα να την ατενίσω με άλλο μάτι και να *δω* τι συνέβαινε. Σαν το νερό και το χώμα ήταν οι σκέψεις μου. Και έπρεπε να τις

φιλτράρω. Να ρίξω το νερό-χώμα σε ένα πανί, έτσι ώστε μονάχα το νερό –η καθαρή σκέψη– να περάσει και το χώμα –τα άχρηστα συναισθήματα (οι φόβοι, ο πανικός, οι ανασφάλειες, οι αγωνίες)– να μείνει πίσω, μακριά μου.

Η πόρτα χτύπησε.

Ο δολοφόνος!

Ένας Λο'ανθάκ!

Να μην του ανοίξω!–

Όχι! Έδιωξα τις αρνητικές σκέψεις απ'το νου μου. Μείνε ήρεμη, συμβούλεψα τον εαυτό μου. Ακόμα κι αν ισχύουν αυτά, δε μπορείς να τα απομακρύνεις από την πραγματικότητα, με το να αρνείσαι να τα αποδεχτείς.

Όμως, μπορούσα να απομακρύνω τους φόβους από τη σκέψη μου. Όταν το κατορθώσεις αυτό, όλα τα άλλα είναι πιθανότητες.

Σηκώθηκα από το χαλάκι, ξεμουδιάζοντας τα μέλη μου, και ρώτησα ποιος είναι.

«Ο Νάριο.»

Ο Νάριο! Ήταν, τελικά, αυτός που με είχε καλέσει πιο πριν;

Άνοιξα την πόρτα, και τον είδα να στέκεται στο κατώφλι μου.

«Φοβάσαι υπερβολικά, Ριλάβια,» μου είπε. «Όλοι οι εχθροί σου, τώρα, βρίσκονται στη σύνοδο.»

Συνοφρυώθηκα. «Και γιατί δεν είσαι κι εσύ στη σύνοδο, Νάριο;»

Ένα μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό του. «Προοδεύεις. Αρχίζεις και γίνεσαι ένα με το Ναό.»

«Τι σχέση έχει αυτό;»

«Με υποπτεύεσαι, όπως οι υπόλοιποι. Ακόμα δε με εμπιστεύεσαι.» Υπήρχε λύπη στη φωνή του, σα να τον είχα πληγώσει.

Αλλά γιατί θα έπρεπε να τον εμπιστεύομαι; Τον ρώτησα.

«Επειδή είμαι ο μοναδικός σου φίλος εδώ μέσα,» αποκρίθηκε. Κάτι μου έκρυβε· κάτι σημαντικό. «Πάμε στο δωμάτιό μου, τώρα.»

Κοίταξα την Κινίρια. Ακόμα κοιμόταν. «Πάμε. Αλλά θα πρέπει να επιστρέψω, γρήγορα.»

«Μην ανησυχείς,» είπε ο Νάριο. «Όλα τα στοιχειά του Ναού είναι απασχολημένα, επί του παρόντος. Εκτός από δύο.»

Στο δωμάτιό του, κάθισα στη συνηθισμένη μου θέση και εκείνος αντίκρυ μου, βάζοντας κρασί και για τους δυο μας.

«Γιατί δεν πήγες στη σύνοδο;» τον ρώτησα, ελπίζοντας τούτη φορά να μου απαντήσει.

«Επειδή θεωρώ την κουβέντα που θα κάνουμε εδώ πιο σημαντική. Οι σύνοδοι κάποτε *είχαν* νόημα, Ριλάβια. Τώρα, πια…» Κούνησε το κεφάλι. «…δεν έχουν.»

«Δε θα βρεθεί εκείνος που έστειλε τον Λο'ανθάκ εναντίον μου;»

«Αυτός ίσως να βρεθεί, ή ίσως και όχι. Εξαρτάται από την ισχύ του μέσα στο Ναό. Όμως το σημαντικότερο είναι ότι ο διαδοσίας των άσχημων φημών γύρω από το όνομά σου δε θα αποκαλυφθεί. Και θα βρει κι άλλες ευκαιρίες, για να σε καταστρέψει.»

«Ξέρεις ποιος είναι;»

«Όχι. Αλλά θα ανακαλύψω. Κατ'αρχήν, όμως, θα πρέπει να βρεθεί ο κακοποιός που ξαμόλησε έναν Λο'ανθάκ μέσα στους διαδρόμους του Ναού. Αυτό είναι επικίνδυνο, Ριλάβια,» τόνισε ο Νάριο. «Πολύ πιθανόν να καταστραφούμε έτσι. Γιατί φαντάσου τι θα γινόταν αν ο καθένας έφερνε κι έναν Λο'ανθάκ από τα υπόγεια, για να εξολοθρεύσει κάποιον από εμάς!»

«Δηλαδή, οι Λο'ανθάκ βρίσκονται στα υπόγεια…» μουρμούρισα, σχεδόν ασυναίσθητα.

«Ναι. Και μη μου πεις ότι δεν το είχες ήδη υποψιαστεί. Κανείς δε μιλά γι'αυτό στους διακόνους, όμως όλοι, αργά ή γρήγορα, το πληροφορούνται πολύ πριν το μάθουν επίσημα από τους καθοδηγητές τους.»

Ένευσα. Ήταν αλήθεια.

«Πώς μπορούμε να ανακαλύψουμε ποιος έφερε επάνω τον Λο'ανθάκ;» ρώτησα.

«Οι ιεροφύλακες των υπογείων δε θα είναι σε θέση να μας πουν.»

«Γιατί;»

«Επειδή θα είναι Φλογόπληκτοι.»

«Δηλαδή;»

«Δε θα *ξέρουν* ότι κάποιος πήγε στα υπόγεια, για να φέρει έναν από τους Λο'ανθάκ. Αν αυτός ο κάποιος ήταν ιερέας, φυσικά· και σίγουρα ήταν.»

Εν ολίγοις, θα τους είχε μαγέψει, μετέφρασα τα λόγια του Νάριο, έτσι ώστε να μπορέσω, τότε, να τα κατανοήσω καλύτερα.

«Επομένως, δεν είναι δυνατόν να μάθουμε ποιος ξαμόλησε τον Λο'ανθάκ.»

«Κι όμως, είναι,» είπε ο Νάριο.

«Πώς;»

«Για να πάρεις έναν Λο'ανθάκ υπό τον έλεγχό σου, Ριλάβια, χρειάζεται να επικαλεστείς τη Φλόγα. Μέσω αυτής, μπορείς να τον καθοδηγήσεις. *Όμως:* αφήνεις ένα σημάδι επάνω στον Λο'ανθάκ, ένα προσωπικό σου σημάδι· το στίγμα σου, ας πούμε. Απο κεί, έχει τη δυνατότητα κάποιος να καταλάβει τι συνέβη.»

Έμοιαζε τόσο εύκολο, τώρα που το έλεγε ο Νάριο. Αναρωτήθηκα, λοιπόν, γιατί οι ιερείς καθυστερούσαν τόσο να πάρουν μια απόφαση.

«Πρόσεχε,» μου τόνισε: «Όσα σου είπα πρέπει να μείνουν μεταξύ μας, εντάξει; Εξέλαβέ τα ως δείγμα της καλής μου πίστης προς εσένα. Υποτίθεται ότι δεν πρέπει ακόμα να τα γνωρίζεις. Όμως εσύ είσαι ειδική περίπτωση, Ριλάβια, σωστά;»

Κατένευσα, αργά, μην ξέροντας τι άλλο να πω ή να κάνω.

«Μπορώ να σε βοηθήσω, με ποικίλους τρόπους,» με πληροφόρησε. «Και θα το κάνω, φτάνει να μου δείξεις λίγη εμπιστοσύνη.»

Τα λόγια του έμοιαζαν ειλικρινή… ή ήταν τόσο ύπουλα, που δε μπορούσα να καταλάβω την απάτη η οποία κρυβόταν πίσω απ'αυτά.

Κατένευσα, πάλι.

«Οι άλλοι,» μου είπε ο Νάριο, «ίσως και να σου πουν ψέματα, για το ποιος επιχείρησε να σε σκοτώσει –υπό ποιου την καθοδήγηση βρισκόταν ο Λο'ανθάκ, δηλαδή. Εγώ, όμως, θα σου πω την αλήθεια. Γιαυτό κιόλας έχω κρατήσει το πτώμα του επίδοξου φονιά σου.»

Η πόρτα χτύπησε.

«Αα, ήρθαν νωρίτερα απ'ό,τι περίμενα,» έκανε ο Νάριο, υπομειδιώντας.

«Ποιοι;» απόρησα.

«Οι άλλοι ιερείς.»

Δεκαοκτώ
Ένα αλλόκοτο μάθημα

Ο Νάριο μού είχε στήσει παγίδα!

Τούτη ήταν η πρώτη σκέψη που πέρασε από το νου –και η απλούστερη. Ύστερα, ακολούθησε η, λογικά, αμέσως επόμενη:

Γιατί;

Κι εδώ τα πράγματα μπλέκονταν.

Δεν έβρισκα απάντηση, φυσικά· και, σίγουρα, όχι εκείνη τη στιγμή, μέσα στον πανικό που με είχε καταλάβει.

Τι ακριβώς γινόταν εδώ;

«Δεν πρέπει να σε βρουν μαζί μου,» είπε ο Νάριο.

Επομένως, δε μου είχε στήσει παγίδα. Αλλά πού θα πήγαινα, τώρα;

Η σταθερή φωνή ενός ιερέα της Φλόγας: «Άνοιξε, Νάριο! Το ξέρουμε ότι είσαι μέσα· και έχεις κάτι που θέλουμε και σκοπεύουμε να πάρουμε.» Εμένα; Μιλούσε για μένα; αναρωτήθηκα, πάλι μέσα στον πανικό μου. Αργότερα, θα καταλάβαινα ότι *δεν* μιλούσε για μένα, αλλά για το πτώμα του Λο'ανθάκ. Αυτό επιθυμούσαν οι ιερείς να ερευνήσουν, για να βρουν το σημάδι επάνω του, το σημάδι που θα είχε αφήσει ο ελεγκτής του.

Ο Νάριο σηκώθηκε από το ξύλινο, λαξεμένο τραπέζι και βάδισε ως μια ντουλάπα. Την άνοιξε και παραμέρισε, γρήγορα, τα ρούχα μέσα της. Πάτησε κάποιον διακόπτη (δεν μπόρεσα να παρατηρήσω πού βρισκόταν αυτός ο διακόπτης) και μια κρυφή θύρα παρουσιάστηκε.

«Μπες,» με πρόσταξε, με ήπιο τόνο στη φωνή του. «Στρίψε δεξιά, ύστερα πάλι δεξιά, και μετά προχώρησε δέκα βήματα και σταμάτα· κοίτα από το παραθυράκι που θα βρεις· παρακολούθησε ό,τι θα συμβεί.»

Τα λόγια του με χτύπησαν σαν αστροπελέκι. Δίστασα.

Ο ιερέας απέξω: «Άνοιξε, Νάριο! Θα μπούμε, έτσι κι αλλιώς! Το ξέρεις ότι θα μπούμε. Δε μπορείς να κρύβεις στοιχεία από εμάς. Θέλεις να πέσεις σε Παράπτωμα, Νάριο;»

«Πήγαινε!» σφύριξε ο Νάριο προς το μέρος μου.

Μπήκα στη ντουλάπα.

Ο Νάριο ψιθύρισε εσπευσμένα στ'αφτί μου: «*Δεξιά και πάλι δεξιά. Δέκα βήματα και δες από το παραθυράκι. Φύγε!*»

Μπήκα στην κρυφή θύρα κι αυτή έκλεισε πίσω μου, αφήνοντάς με μόνη, στο απόλυτο σκοτάδι. Ο τρόμος έκλεισε τα παγερά του δάχτυλα γύρω μου.

Ο Τρόμος του Σκότους: Ο πανάρχαιος τρόμος της ανθρωπότητας. Τι κρύβεται στο σκοτάδι; Τι δε μπορείς να δεις;

Δεξιά. Ο Νάριο είχε πει δεξιά. Πού δεξιά; Πού βρισκόμουν; Και πού θα έστριβα;

Άπλωσα τα χέρια μου, δεξιά κι αριστερά, για να αντιληφθώ το περιβάλλον. Και στις δυο μεριές αισθανόμουν πέτρινους τοίχους κάτω από τις παλάμες μου. Τοίχοι, ο ένας κοντά στον άλλο: Ήμουν σε ένα στενό πέρασμα: σ'ένα στενό πέρασμα πίσω απ'τα τοιχώματα του Ναού.

Εντάξει. Θα ακολουθούσα τις οδηγίες του Νάριο, επομένως. Δεν είχα άλλη επιλογή. Κι επιπλέον, για την ώρα, μου έμοιαζε το πιο συνετό πράγμα να κάνω.

Άρχισα να βαδίζω, έχοντας τα χέρια μου τεντωμένα, να ακουμπούν τους τοίχους, για να καταλάβω πού ήταν η στροφή δεξιά, για την οποία μου είχε πει ο ιερέας. Οι πέτρες ήταν υγρές κάτω από τις παλάμες μου. Σπάνια ζεσταινόταν τούτο το μέρος – αν ζεσταινόταν ποτέ. Ποιοι το χρησιμοποιούσαν, άραγε; Μονάχα ο Νάριο γνώριζε γι'αυτό, ή ήταν γενική γνώση των ιερέων της Φλόγας;

Το δεξί μου χέρι βρήκε κενό. Η στροφή! Έστριψα και συνέχισα να βαδίζω. Καλά, μέχρι εδώ.

Ο Νάριο, όμως, είχε πει ότι θα έπρεπε να ξαναστρίψω δεξιά, έτσι εξακολούθησα να έχω τα χέρια μου τεντωμένα. Θυμάμαι ότι

αναρωτιόμουν πώς θα κατάφερνα να τα γράψω όλα τούτα στο ημερολόγιο, καθώς και αν θα *έπρεπε* να τα γράψω, ή αν θα ήταν καλύτερα να τα κρατήσω κρυφά. Προφανώς, αποφάσισα να τα γράψω. Μερικά πράγματα που, τότε, μου έμοιαζαν σπουδαία, τώρα μου φαίνονται ασήμαντα. Άλλα είναι που πρέπει να παραμείνουν κρυφά, για πάντα…

Ύστερα από κάποια ώρα (δεν ήταν μακριά· απλά, εγώ φοβόμουν κι επομένως έκανα αργά βήματα), το δεξί μου χέρι συνάντησε άλλο ένα κενό· το ίδιο και το αριστερό. Όπως είναι ευνόητο, έστριψα δεξιά, ακολουθώντας τις οδηγίες του Νάριο. Βάδισα, παρατηρώντας το σκοτάδι γύρω μου. Ακούγεται αστείο –*παρατηρώντας το σκοτάδι γύρω μου*–, αφού το σκοτάδι δεν έχει τίποτα να παρατηρήσεις. Κι όμως, τότε, *παρατηρούσα* το σκοτάδι· έψαχνα να βρω το παραθυράκι το οποίο μου είχε αναφέρει ο Νάριο. Αν δεν το έβρισκα, ίσως να χανόμουν σε τούτο το έρεβος, για πάντα. (Μάλλον απίθανο· όμως, κάτι τέτοιες ώρες, δε σκέφτεται κανείς με βάση τη λογική του, ακόμα κι εγώ, η Κόρη της Φλόγας, όπως θεωρούσα τον εαυτό μου…)

Τα μάτια μου έπιασαν αμέσως το αμυδρό φως. Μια στενή, οριζόντια σχισμή μέσα στο σκότιο χάος. Εξώκοσμη μού φάνταζε. Τη ζύγωσα. Αυτό πρέπει νάταν το παραθυράκι που είχε πει ο Νάριο.

Κοίταξα, ακουμπώντας και τις δυο μου παλάμες στον υγρό τοίχο, λες και αν πιανόμουν απο κεί θα είχα μικρότερη πιθανότητα να χαθώ στο ατελείωτο έρεβος που με περιστοίχιζε.

Είδα ένα τετράγωνο δωμάτιο, μετρίου μεγέθους, καμωμένο από πέτρες *σάλ'ριοθ.* Στο κέντρο του βρίσκονταν δυο βωμοί από οψιδιανό. Επάνω στον έναν απ'αυτούς τους βωμούς ήταν ξαπλωμένο το κουφάρι του Λο'ανθάκ που είχε επιχειρήσει να με δολοφονήσει. Ώστε εδώ ήταν το μέρος όπου τον είχε φέρει ο Νάριο… Και τώρα, τι έπρεπε να κάνω εγώ;

Κοίτα από το παραθυράκι που θα βρεις· παρακολούθησε ό,τι θα συμβεί.

Τα λόγια του Νάριο ήχησαν μέσα στο μυαλό μου, και κατάλαβα! Θα οδηγούσε τους ιερείς εδώ, για να τους δείξει το κουφάρι, και εγώ έπρεπε να δω τι θα διαδραματιζόταν. Γιατί; Γιατί ήθελε να δω; Τι σημασία είχε τι θα έβλεπα; Τι είχε στο μυαλό του ο Νάριο;

Οι φήμες γι'αυτόν άρχισαν να γεμίζουν το νου μου.

Ο πιο παράξενος ιερέας του Ναού.

Νάριο ο δολοπλόκος.

Ποτέ δεν είναι να εμπιστεύεσαι τον Νάριο.

Ο Νάριο ποτέ δεν παίρνει διακόνους υπό την καθοδήγησή του.

Οι άλλοι ιερείς δε συμπαθούν το Νάριο.

Ο Νάριο μισεί όλους τους ιερείς.

Ωστόσο, περίμενα να μάθω τι θα συνέβαινε. Ούτως ή άλλως, δεν ήμουν σίγουρη αν θα μπορούσα να επιστρέψω στο δωμάτιο του Νάριο, παρότι αυτό έμοιαζε εύκολο: το μόνο που έπρεπε να κάνω ήταν να ακολουθήσω την πορεία ανάποδα, σωστά; Αλλά, και πάλι, θα μπορούσα ν'ανοίξω εκείνη την κρυφή θύρα ή, μήπως, άνοιγε μονάχα από την έξω μεριά;

Όπως και νάχε, περίμενα.

Και η ξύλινη πόρτα του δωματίου άνοιξε, για να μπουν και οι δώδεκα ιερείς της Φλόγας. Ανάμεσά τους, εντόπισα την Καθοδηγήτρια Ζαμέρα, τον Νάριο, και τον Αρχιερέα Λανκόρο: μια γηραιά φιγούρα, η οποία πάντοτε μου προκαλούσε δέος. Ήταν ένας ψηλόλιγνος, ξερακιανός άντρας, με μακριά, γκρίζα μαλλιά και γένια. Τα μάτια του είχαν ένα απόκοσμο βλέμμα που με πάγωνε· δεν ήταν καθόλου φιλικό. Η έκφρασή του έμοιαζε συνεχώς θυμωμένη με ό,τι αντίκριζε, σαν να μην του άρεσε τίποτα και κανένας, σα να ήταν δυσαρεστημένος με τα πάντα. Οι κινήσεις του ήταν απότομες και κοφτές. Δεν έλεγε πολλά και διέταζε απερίφραστα τους άλλους, ιερείς και διακόνους με τον ίδιο τρόπο. Πίσω απ'όλα αυτά, όμως, όπως ανακάλυψα αργότερα, κρυβόταν ένας φοβισμένος άνθρωπος που δεν ήθελε να χάσει την πολύτιμη εξουσία του, και προσπαθούσε να πιαστεί, σαν το ναυαγό, από τα γένια του.

«Απαιτώ να μάθω γιατί μας έκρυψες τον Λο'ανθάκ, Νάριο!» είπε, τώρα, καθώς όλοι τους συγκεντρώνονταν γύρω απ'το κουφάρι του επίδοξου φονιά μου. «*Ανεπίτρεπτο* είναι τούτο, και το ξέρεις πολύ καλά.» Τα μάτια του στένεψαν, καθώς ατένιζαν τον Νάριο.

Εκείνος δε φάνηκε να τρομάζει από το βλέμμα του. Χαμογέλασε, ειρωνικά. «Θα μιλήσετε για Παράπτωμα, Μεγάλε Πατέρα;»

«Μη δοκιμάζεις την υπομονή μου, Νάριο!» απείλησε ο Αρχιερέας της Φλόγας. «Υπάρχει κι ένα *όριο* των όσων είμαι πρόθυμος ν'ακούω από τα χείλη σου.»

«Αλλά, αναμφίβολα, δεν υπάρχει όριο των όσων είστε πρόθυμος, Μεγάλε Πατέρα, ν'ακούτε από κάποια άλλα χείλη…»

«Τι τολμάς να ξεστομίζεις, πάλι, Νάριο;» γρύλισε ο Σιλάρμο. «Αν θέλεις να κατηγορήσεις κάποιον για κάτι, κάντο ανοιχτά.» Είχα την εντύπωση ότι προσπαθούσε να τον προκαλέσει, ώστε να μιλήσει.

«Να σας πω εκείνο που όλοι γνωρίζετε;» ρώτησε ο Νάριο, και έριξε μια ματιά γύρω του, στους σιωπηλούς ιερείς. «Το ξέρετε ότι δεν υπάρχει λόγος!» Και πρόσθεσε, με ηπιότερο τόνο: «Αλλά εγώ, όπως θα καταλάβατε, αναφερόμουν στα χείλη των Κυρίων μας, αδελφοί και αδελφές μου. Σε ποιου άλλου τα χείλη να αναφερόμουν;» Πάλι, υπήρχε το χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Αρκετά μ'αυτές τις παραστάσεις σου, Νάριο!» είπε η Πρωθιέρεια Φέθνα. «Ας κάνουμε τη δουλειά για την οποία ήρθαμε. Αν και δεν καταλαβαίνω γιατί έκρυψες, εξ αρχής, τούτο το κουφάρι.»

«Για να μην… διαφθαρεί,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Από κάποιον άλλο, εκτός από σένα,» είπε ο Γκαήρμο.

«Για να πω την αλήθεια, δεν το έχω αγγίξει μέχρι στιγμής. Δε βρήκα το χρόνο.»

«Λες ψέματα, Νάριο· είναι σίγουρο,» τον κατηγόρησε η ιέρεια Σιμάλα.

«Έτσι πιστεύεις, αδελφή; Τότε, μπορείς να το ελέγξεις. Όλοι σας μπορείτε να το ελέγξετε. Αλλά αμφιβάλλω αν θα βρείτε άλλα σημάδια επάνω του –πλην αυτών του κακοποιού που ελευθέρωσε τον Λο'ανθάκ στους διαδρόμους του ιερού μας Ναού. Αρχίστε, λοιπόν!»

Είδα τους ιερείς να κλείνουν τα μάτια και να αυτοσυγκεντρώνονται. Επικαλούνταν τη Φλόγα, για να μάθουν, μέσω της δύναμής της, ποιος έλεγχε τον Λο'ανθάκ όσο ήταν ζωντανός. Ένας από αυτούς είχε στείλει το φονιά εναντίον μου· ένας από αυτούς με ήθελε νεκρή –ή ίσως και περισσότεροι. Τους ατένισα όλους, καθώς τα πρόσωπά τους έμοιαζαν να βρίσκονται σε μια αλλόκοτη, υπεράνθρωπη γαλήνη, μια επικοινωνία με τους Θεούς που μονάχα εκείνοι μπορούσαν να επιτύχουν. Κανένας τους δε φαινόταν αγχωμένος· κανένας τους δεν είχε επάνω στην όψη του τα σημάδια του φταίχτη που, σύντομα, θα φανερωθεί ενώπιον των υπολοίπων. Λες, τελικά, να μη βρισκόταν ανάμεσά τους ο εχθρός μου; Αλλά, αν δεν είχε στείλει ιερέας τον Λο'ανθάκ, τότε, ποιος τον είχε στείλει;

Τα μάτια των ιερέων της Φλόγας άνοιξαν· και αυτά του Αρχιερέα στράφηκαν στον Πρωθιερέα Κοζράλο.

«Φέρει το σημάδι σου, Κοζράλο,» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε, σταθερά, εκείνος, δίχως φόβο στη φωνή του· «όμως είναι τέχνασμα του Νάριο!»

Ο Νάριο γέλασε. «Αναμενόμενη αντίδραση.»

«Έπαιξες με τα σημάδια,» του είπε ο Κοζράλο. «Αλλιώς, γιατί να κρατήσεις εδώ τον Λο'ανθάκ, κρυφό από όλους μας;»

«Τι λόγο είχα *εγώ* να παίξω με τα σημάδια, Σεβαστέ Φλογοφύλακα; Μάλλον, ο *κακοποιός* είχε λόγο να παίξει μ'αυτά. Και τώρα, μάθαμε άπαντες την ταυτότητά του.»

«Πώς τολμάς, Νάριο, να κατηγορείς εμένα για τούτο το άγος;» φώναξε ο Κοζράλο. «Όλοι γνωρίζουν τη… *φύση* σου, Νάριο! Πιστεύεις ότι ένας Πρωθιερέας θα ξαμολούσε ποτέ έναν Λο'ανθάκ μέσα στον ίδιο το Ναό;»

«Έχουν ακουστεί να συμβαίνουν και χειρότερα πράγματα. Κι επιπλέον, το σημάδι σου υπάρχει *εδώ*!» Ο Νάριο έδειξε τον Λο'ανθάκ. Και ύστερα, στράφηκε στον Αρχιερέα Λανκόρο.

Εκείνος φάνηκε αναποφάσιστος. Ήταν η πρώτη φορά που τον είχα δει έτσι, αμήχανο μπροστά σε μια σημαντική απόφαση. Και οφείλω να πω πως αλλιώς τον περίμενα· αλλιώς περίμενα την επιβλητική φιγούρα που είχα αντικρίσει, πολλές φορές, μέσα στο Ναό. Ήταν όλα μια προσωπίδα;

«Η ετυμηγορία;» απαίτησε ο Νάριο. «Τούτος ο ιερέας» –έδειξε τον Κοζράλο– «έπεσε σε Παράπτωμα, Μεγάλε Πατέρα της Φλόγας!»

«*Τούτος ο ιερέας* είναι ο Πρωθιερέας σου, Νάριο!» βρυχήθηκε ο Κοζράλο. «Εσύ θάπρεπε ν'αρχίσεις να φοβάσαι.»

«Ποιος μίλησε για φόβο;» αποκρίθηκε ο Νάριο. «Μήπως, έχεις αρχίσει να φοβάσαι, Κοζράλο, κι επομένως μιλάς γι'αυτόν τον παγερό άρχοντα;»

«Ζητώ η υπόθεση να ερευνηθεί περισσότερο, Μεγάλε Πατέρα,» είπε ο Κοζράλο, στρεφόμενος στον Αρχιερέα Λανκόρο και αγνοώντας επιδεικτικά τον Νάριο. «Αναμφίβολα, υπήρχε καλός λόγος που τούτο το κουφάρι κρατήθηκε κρυφό από όλους μας, σ'αυτό το δωμάτιο.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Νάριο, «υπήρχε πολύ καλός λόγος.» Η ειρωνεία στα λόγια του ήταν έκδηλη.

«Οι φιλονικίες σας με βάζουν σε… *άλλες* σκέψεις,» είπε ο Αρχιερέας Λανκόρο.

«Αααα, μάλιστα!» έκανε ο Νάριο, γελώντας. «Τότε, ίσως θα επιθυμούσατε να συλλογιστείτε το ζήτημα επί μακρόν, Μεγάλε Πατέρα.» Γιατί το βλέμμα του πήγε στην Καθοδηγήτρια Ζαμέρα; Και γιατί τα μάτια της Ζαμέρα στένεψαν όπως στένεψαν, σα να ήθελε να δολοφονήσει επιτόπου τον Νάριο;

«Δε χρειάζομαι τις συμβουλές σου, Νάριο,» αντιγύρισε ο Αρχιερέας, ψυχρά.

«Ειδικά όταν, κατά πάσα πιθανότητα, έχεις αλλάξει το σημάδι,» πρόσθεσε, εκδικητικά, η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα. Τι γινόταν εδώ; Κάτι συνέβαινε μεταξύ τους, όμως δε μπορούσα να καταλάβω τι.

«Ποιος από εσάς νομίζει ότι *δεν* έχω αλλάξει το σημάδι;» Η ερώτηση του Νάριο απευθυνόταν σε όλους τους ιερείς και τις ιέρειες.

Κανείς δε μίλησε.

«Τόσο ισχυρό με τη Φλόγα με θεωρείτε, λοιπόν;» απαίτησε εκείνος. «Ώστε να μπορώ ν'αλλοιώσω το σημάδι ενός ιερέα, χωρίς ν'αφήσω τα δικά μου ίχνη;»

«Έχει δίκιο σ'αυτό,» είπε η ιέρεια Νατέλμα. «Αν είχε αλλάξει εσκεμμένα το σημάδι, θα είχαν μείνει επάνω στον Λο'ανθάκ και τα δικά του ίχνη…»

«Δεν είναι τόσο ανόητος!» παρενέβη ο Κοζράλο.

«Είμαι, επομένως, τόσο ισχυρός με τη Φλόγα;» έθεσε το ερώτημα ο Νάριο. Πάλι, κανείς δεν απάντησε· κι εκείνος πρόσθεσε, κοιτώντας τον Πρωθιερέα: «Τότε, καλύτερα ν'αρχίσεις, όντως, να φοβάσαι, Σεβαστέ Φλογοφύλακα.»

«Με *απειλείς*, δηλαδή;» σφύριξε εκείνος.

«Βγάζω ένα λογικό συμπέρασμα,» εξήγησε ο Νάριο. «Και τώρα, σας αφήνω, γιατί ο Μεγάλος Πατέρας θα θέλει να συμβουλευτεί τα χείλη των Θεών.» Στράφηκε και βάδισε προς την έξοδο του δωματίου.

Όταν είχε βγει –και εγώ ακόμα παρακολουθούσα–, ο Πρωθιερέας Κοζράλο είπε στον Λανκόρο: «Απορώ πώς ακόμα τον ανέχεστε, Μεγάλε Πατέρα. Μπορεί να μην έχει πέσει ποτέ σε Παράπτωμα, μα στρέφεται συνεχώς εναντίον *όλων* μας, δίχως λόγο. Επιθυμεί να κυβερνήσει το Ναό, μόνος!»

«Ανέκαθεν ήταν άστατος και παράξενος άνθρωπος,» πρόσθεσε η Πρωθιέρεια Φέθνα, η οποία έμοιαζε να φοβάται πως, αφού κατηγορήθηκε ο Κοζράλο για κάτι, σύντομα θα κατηγορείτο κι εκείνη, με σκοπό να πέσει από τη θέση της. «Ούτε εγώ τον εμπιστεύομαι, Μεγάλε Πατέρα.»

«Κανείς δεν εμπιστεύεται τον Νάριο,» είπε η Ζαμέρα. «Όμως δεν είμαστε βέβαιοι ότι άλλαξε το σημάδι επάνω στον Λο'ανθάκ. Έχει δίκιο σε ένα πράγμα: Δε μπορεί να είναι τόσο ισχυρός, ώστε να παρενέβη έτσι που να αδυνατούμε όλοι μας να εντοπίσουμε την παρέμβασή του…»

«Δηλαδή, θες να πεις ότι, όντως, *εγώ* έστειλα τον Λο'ανθάκ να δολοφονήσει την πνευματική σου θυγατέρα;» είπε ο Κοζράλο, ατενίζοντας έντονα την καθοδηγήτριά μου.

«Δε θα το απέκλεια,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα. Αλλά πρόσθεσε: «Όμως οτιδήποτε έχει σχέση με τον Νάριο με βάζει σε υποψίες, Σεβαστέ Φλογοφύλακα, κι επομένως απαιτεί σκέψη. Συμφωνείτε, Μεγάλε Πατέρα;» Στράφηκε στον Λανκόρο.

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε εκείνος· «και κρίνω ότι, πράγματι, η υπόθεση οφείλει να ερευνηθεί περισσότερο. Σίγουρα, η… παρέμβαση του Νάριο είναι ύποπτη.» Και βάδισε κι αυτός προς την έξοδο, βγαίνοντας από το δωμάτιο. Οι άλλοι ιερείς τον ακολούθησαν, εκτός από τον Σιλάρμο και τον Τινάρο.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε ο δεύτερος τον πρώτο, όταν ήταν μόνοι (εξαιρώντας την παρέα του πτώματος του Λο'ανθάκ και τη δική μου, κρυφή παρουσία).

«Ή ο Νάριο παίζει κάποιο ύπουλο παιχνίδι, ή οι φήμες ανησύχησαν τόσο τον Κοζράλο που φοβήθηκε ότι η κοπέλα θα τον ρίξει από τη θέση του, γρήγορα.»

«Δεν είναι, πράγματι, τρομακτικός ο ρυθμός με τον οποίο προοδεύει;»

«Είναι,» συμφώνησε ο Σιλάρμο. «Όμως μην ξεχνάς πως έχει θεϊκή καταγωγή.»

Αυτοί οι δύο κουβέντιαζαν για μένα, σαν να μην μπορούσα να τους ακούσω. Ήταν τόσο εκνευριστικό! Και άσχημο. Και ανατριχιαστικό.

Είδα τον Τινάρο να στρέφει το βλέμμα του στον νεκρό Λο'ανθάκ. «Τι θα έλεγες να κάνουμε και μία προσωπική έρευνα, Σιλάρμο;»

Ο άλλος ιερέας ένευσε καταφατικά. «Φρονώ ότι χρειάζεται.»

Έκλεισαν τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκαν. Πόσο εύκολα επικαλούνταν τη Φλόγα, όλοι τους! Σα να ήταν κάτι φυσικό γι'αυτούς, όπως ένας κανονικός άνθρωπος βαδίζει· ή, ίσως, *λιγάκι* πιο δύσκολο.

«Ριλάβια. Έλα.»

Η φωνή ακούστηκε από πίσω μου. Ήταν γνώριμη, ήρεμη, και καθόλου τρομακτική. Στράφηκα, για να αντικρίσω τον Νάριο να βαστά μια λάμπα λαδιού εμπρός του και να με περιμένει.

«Ελπίζω να έμαθες πολλά πράγματα σήμερα,» μου είπε, μ'ένα λεπτό χαμόγελο.

Και όντως, είχα μάθει.

Δεκαεννέα
Μια κλίκα ιεροφυλάκων;

Τα πράγματα που είχα δει από εκείνο το άνοιγμα με είχαν μπερδέψει, στην αρχή· όμως, από τότε, είχα την εντύπωση πως, μέσα σ'αυτή τη μικρή συνάντηση, εμπεριέχονταν πολλές βασικές πληροφορίες για το Ναό, τις οποίες αγνοούσα και οι οποίες, φυσικά, ήταν μονάχα για τους ιερείς.

«Τι εννοούσες με όλα όσα είπες;» ρώτησα τον Νάριο, όταν με οδήγησε στο δωμάτιό του.

«Δε θα εξηγήσω τίποτα, για την ώρα. Καλύτερα να πηγαίνεις, γιατί ίσως κάποιος ν'αρχίσει να σε ψάχνει. Πάντως, σκέψου αυτά που παρατήρησες, Ριλάβια. Κατανόησε το Ναό.»

Με οδήγησε ως την έξοδο, και εγώ επέστρεψα στο κελί μου, για να ανακαλύψω ότι η Κινίρια είχε ξυπνήσει. Προτού φτάσω, όμως, η συνάντηση που είχα δει στροβιλιζόταν, ξανά και ξανά, μέσα στο μυαλό μου, σα να επαναλαμβανόταν. Τα λόγια των ιερέων, οι αντιπαραθέσεις τους, είχα την εντύπωση πως όλα ήταν σημαντικά.

Ο Σιλάρμο: ήθελε να βάλει το Νάριο να πει κάτι που όλοι γνώριζαν, μα κανείς δεν τολμούσε να εκφράσει· ήθελε να βρει το «κορόιδο».

Ο Αρχιερέας Λανκόρο: μια φιγούρα που είχε πέσει στα μάτια μου· ένας άνθρωπος μόνο εμφάνιση και όχι περιεχόμενο· ένας άρχοντας που είχε χάσει τον έλεγχο των υπηκόων του.

Ο Πρωθιερέας Κοζράλο: ο άντρας που ίσως να διέδιδε τις άσχημες φήμες για μένα, ο άντρας που, κατά πάσα πιθανότητα, έστειλε τον Λο'ανθάκ εναντίον μου· μάλλον, ίσχυε το δεύτερο τελικά, όχι το πρώτο. Φοβισμένος ήταν· ο Νάριο είχε δίκιο. Το Παράπτωμά του είχε αποκαλυφθεί και έτρεμε στη σκέψη ότι θα έπεφτε απ'τη θέση του και θα εξοριζόταν απ'το Ναό. Θα έκανε

τα πάντα, για να παραμείνει εκεί όπου ήταν. Έπρεπε να τον έχω υπόψη. Το πανικόβλητο θηρίο είναι επικίνδυνο.

Η Πρωθιέρεια Φέθνα: τρομαγμένη από εκείνο που έβλεπε να συμβαίνει στον ομόλογό της· υποψιαζόμενη ότι ο Νάριο κυνηγούσε την εξουσία, και σκόπευε να ρίξει αυτήν και τον Κοζράλο για να ανεβεί.

Η Ζαμέρα: είχε τον έλεγχο· δεν ήξερα ποιον έλεγχο ακριβώς, όμως τούτη την εντύπωση μού έδινε: δεν ήταν τυχαία η θέση της στο Ναό· δεν ήταν μια απλή ιέρεια. Είχα, μάλιστα, την υποψία πως ήταν τα χείλη που μιλούσαν στον Αρχιερέα Λανκόρο, τα οποία είχε αναφέρει ο Νάριο.

Ο Νάριο: ενάντια σε όλους· κυνηγημένος από όλους. Ήθελε μια νέα τάξη πραγμάτων να επικρατήσει στο Ναό. Δεν ήξερα αν, όντως, επιθυμούσε εκείνος να άρχει εδώ, πάντως, αναμφίβολα, επιδίωκε την αλλαγή που οι άλλοι έτρεμαν.

«Ριλάβια,» είπε η Κινίρια, και ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι. «Πού ήσουν;»

Έκλεισα την πόρτα πίσω μου και κάθισα στο ξύλινο σκαμνί, δίπλα της. «Έκανα μια βόλτα στο Ναό. Είσαι καλύτερα;»

«Εμένα μου λες… Πονάω ολόκληρη,» αποκρίθηκε η Κινίρια, μορφάζοντας. «Σαν η πλάτη μου να είναι σπασμένη, να πάρει και να σηκώσει!… Στις Σκιές αυτοί οι καταραμένοι ροπαλοφόροι! Μαθεύτηκε, τελικά, ποιοι ήταν;»

«Όχι, αλλά άκουσα ότι οι ιερείς έχουν συγκεντρωθεί σε σύνοδο, για να κουβεντιάσουν το θέμα,» είπα. «Ο υπαίτιος θα βρεθεί και θα τιμωρηθεί, Κινίρια. Πρέπει να ήταν κάποιος ιερέας ο οποίος, λόγω των τρομακτικών πραγμάτων που ακούγονται για μένα, αποφάσισε να με βγάλει από τη μέση.»

«Εσένα; Μα εμένα ξυλοκόπησαν!» διαμαρτυρήθηκε η Κινίρια.

«Όλα έγιναν για να με τραβήξουν εκεί, εκείνη την ώρα, και να με σκοτώσει ο Λο'ανθάκ,» εξήγησα.

«Πού το ξέρεις;»

«Αυτό υποθέτω. Κι αυτό υποθέτει και η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα και ο Νάριο. Είναι και το πιο λογικό, άμα το σκεφτείς: Ο Λο'ανθάκ όρμησε, κατευθείαν, σε μένα. Με περίμενε.»

«Χμ…» έκανε η Κινίρια, σκεπτική. «Πάντως, πάω στοίχημα ότι οι ροπαλοφόροι ήταν κάποιοι ιεροφύλακες, Ριλάβια.»

«Ιεροφύλακες;» Συνοφρυώθηκα. «Μήπως ήταν πληρωμένοι ιερόδουλοι;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι η Κινίρια. «Αποκλείεται να ήταν ιερόδουλοι. Δεν τα κάνουν αυτά. Κατ'αρχήν, δεν είναι, συνήθως, τόσο καλοί στη χρήση του ροπάλου –αυτοί που με χτύπησαν μού φάνηκαν επαγγελματίες! Κι επιπλέον, οι ιερόδουλοι δε δωροδοκούνται, γιατί δε χρειάζονται χρήματα· είναι ισόβιοι υπηρέτες του Ναού. Ένας ιερέας φτάνει να τους ζητήσει κάτι και θα το κάνουν. Αλλά, αν κάποιος άλλος ιερέας τούς ζητήσει να του πουν τι τους πρόσταξε ο πρώτος, κι αυτό πάλι θα το κάνουν. Δε φέρνουν ποτέ αντιρρήσεις· ζουν για να υπηρετούν το Ναό. Όμως οι ιεροφύλακες πληρώνονται, και έχουν σαφώς περισσότερες ελευθερίες. Κάποιος τους έδωσε χρήματα για να έρθουν να με χτυπήσουν. Μια κλίκα ιεροφυλάκων βρίσκεται μέσα στους ιεροφύλακες, Ριλάβια.»

Την κοίταξα με δυσπιστία. Κι όμως, μπορεί να είχε δίκιο… Και ίσως τούτο να ήταν το στοιχείο που περίμενα! Ίσως, μέσω αυτής της *κλίκας*, να έβρισκα ποιος– Ποιος, τι; Ποιος ήθελε να με δολοφονήσει; Μα, αυτός ήταν, σχεδόν αναμφίβολα, ο Πρωθιερέας Κοζράλο… Επομένως, ήθελα να βρω τον άλλο –εκείνον που εξάπλωνε τις άσχημες φήμες για μένα. Και θα κατάφερνα, άραγε, να το πληροφορηθώ τούτο, μέσα από την εν λόγω κλίκα;… Αν έβρισκα, πρώτα, την κλίκα, βέβαια…

Η Κινίρια πρέπει να είδε τη συλλογισμένη έκφραση στο πρόσωπό μου. Μειδίασε, όπως μειδιά η Κινίρια όταν ξέρει κάτι παραπάνω από σένα αλλά δε σ'το λέει ακόμα, φιλώντας το για έκπληξη.

«Νομίζεις ότι τα βγάζω από το νου μου όλα τούτα;» με ρώτησε.

«Ξέρνα τα, *τώρα*!» της έκανα, δήθεν θυμωμένα.

Η Κινίρια μούτρωσε. «Κοίτα να δεις, Ριλάβια, μην παίρνεις αυτό τον τόνο με μένα, εντάξει; Επειδή είμαι φίλη σου κι επειδή είπα να σου κάνω μια χάρη–»

Το γέλιο μου τη διέκοψε.

«Αστειευόμουν,» εξήγησα.

«Όπως σου έχω ξαναπεί, τ'αστεία σου είναι κακόγουστα,» έκανε η Κινίρια.

«Δεκτόν,» αποκρίθηκα, περιμένοντας να συνεχίσει, για να μου πει, επιτέλους, εκείνο που μου έκρυβε.

«Έχεις λίγο νερό;»

«Θα σου φέρω. Θέλεις και φαγητό;»

«Ναι.»

Πρόσταξα μια ιερόδουλη να μας φέρει μεσημεριανό, και επέστρεψα στο ξύλινο σκαμνί.

«Λοιπόν;» ρώτησα.

«Αυτό το είχα ξεχάσει χτες, μετά από τον ξυλοδαρμό μου, όμως, τώρα που ξύπνησα, επανήλθε στη μνήμη μου: Από τα ρούχα κάποιου είχε ξεφύγει ένα περιδέραιο, Ριλάβια,» είπε η Κινίρια.

«Και σου θύμιζε εκείνο που έχασα;»

«Όχι, όμως ήταν *κάπως*: είχε κάποιο σχήμα, δηλαδή· ένα σχήμα που θα μπορούσε να σημαίνει κάτι.»

«Περίγραψέ μου το.»

«Ήταν καμωμένο από άργυρο, νομίζω. Αλλά ίσως να ήταν και μπρούντζος, τώρα που το σκέφτομαι. Πραγματικά, δε μπορούσα να δω καλά, Ριλάβια, όπως θα καταλαβαίνεις. Είχα το πρόβλημα ότι την ίδια στιγμή με κοπανούσαν με ρόπαλα, και όχι μόνο. Πάντως, ο άργυρος, ή ο μπρούντζος, του περιδέραιου σχημάτιζε μια φλόγα κι έναν πέλεκυ.»

«Μια ασπίδα και μια φλόγα επάνω της είναι το σύμβολο των ιεροφυλάκων…» είπα.

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε η Κινίρια. «Γιαυτό κιόλας υποθέτω ότι πρόκειται για κάποια κλίκα *μέσα* από τους ιεροφύλακες.»

«Μπορεί να έχεις δίκιο…» παραδέχτηκα. «*Μάλλον* έχεις δίκιο. Όμως πώς θα τη βρω εγώ αυτή την κλίκα; Έχεις καμια ιδέα;»

«Ιδέα… Όχι ακριβώς *ιδέα*, αλλά γνωριμία.»

«Γνωριμία;» Ανασήκωσα το δεξί φρύδι, ερωτηματικά.

«Ξέρω μια ιεροφύλακα, Ριλάβια, την οποία μπορώ να σου συστήσω, άμα θέλεις. Είναι πολύ καλή κοπέλα, αν και λιγάκι αμόρφωτη.»

«Και υπάρχει πιθανότητα να γνωρίζει γι'αυτή την κλίκα;»

«Δε νομίζω ότι θα γνωρίζει για την κλίκα, αλλά, σίγουρα, θα μπορεί να σου δώσει κάποιες πολύ χρήσιμες πληροφορίες, σχετικά με το στρατώνα του Ναού, καθώς και να σε καθοδηγήσει εκεί μέσα, αν επιθυμείς.»

«Ακούγεται ολοένα και πιο ενδιαφέρουσα τούτη η φίλη σου, Κινίρια,» παρατήρησα. «Όμως, έστω ότι βρίσκω την κλίκα, εντάξει; Και έστω ότι τους καταφέρνω να μου πουν ποιος τους έβαλε να σε ξυλοκοπήσουν, αυτό το άτομο εσύ ποιος πιστεύεις ότι θα είναι; Εκείνος που με θέλει νεκρή ή εκείνος που διαδίδει τις άσχημες φήμες για μένα;»

«Μπορεί και οι δύο να είναι το *ίδιο* άτομο, Ριλάβια.»

Κούνησα το κεφάλι. «Όχι, δεν το νομίζω. Και ο Σιάρνο συμφώνησε μαζί μου, όταν κουβεντιάσαμε σχετικά μ'αυτό.»

«Πότε τον είδες;» Ως συνήθως! Η Κινίρια ήθελε να τα ξέρει *όλα.*

«Είχε έρθει να μάθει πώς είσαι. Μαζί του ήταν και ο Νοτόρο.»

«Και γιατί δε με *ξύπνησες*;» έκανε η Κινίρια.

«Μου φαινόσουν κουρασμένη…»

«Έλα τώρα, Ριλάβια! Επίτηδες το έκανες!» Ξάπλωσε, και μου γύρισε την πλάτη.

«Φυσικά και όχι,» της είπα. «Ήσουν *χτυπημένη*, Κινίρια! Γιατί να σε ξυπνούσα; Άσε τούτα τα παιδιαρίσματα… Γύρνα, Κινίρια!»

Δε γύρισε.

Αναστέναξα, χτυπώντας το πόδι μου, νευρικά, στο πάτωμα. Πού να ήξερε, δηλαδή, τι είχε συμβεί ανάμεσα σε μένα και το Νοτόρο… Θα είχε πάψει να μου μιλά, νομίζω!

Η πόρτα χτύπησε. Άνοιξα, και μπήκε η ιερόδουλη με το μεσημεριανό μας. Την ευχαρίστησα και την πρόσταξα να φύγει·

εκείνη, φυσικά, έκλινε το κεφάλι, είπε ένα «Όπως επιθυμείτε, κυρία», και με υπάκουσε.

«Το φαγητό ήρθε,» πληροφόρησα τη θυμωμένη (για ανούσιο λόγο, πρέπει να πω!) φίλη μου. «Γύρνα να φας.»

Δε γύρισε.

«Έλα, ρε Κινίρια! Δεν πήγαμε ακόμα στις Σκιές! Θα έχεις χρόνο να τους ξαναδείς. Μάλλον, θα έρθουν πάλι, για να μάθουν πώς τα πηγαίνεις.»

Γύρισε, για να με κοιτάξει. «Σ'το είπαν ότι θα επιστρέψουν;»

Πήρα τη μία κούπα από το δίσκο και ήπια μια γουλιά νερωμένο κρασί, λέγοντας αδιάφορα: «Ο Νοτόρο, πάντως, είπε ότι θα ξαναπεράσει.»

«Και γιατί δε μου τόλεγες, τόση ώρα;»

«Γιατί μου είχες γυρισμένη την πλάτη και δεν ήθελες να μ'ακούσεις, μήπως;»

Η Κινίρια ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι. «Φέρε το δίσκο να φάμε. *Πεθαίνω της πείνας!*»

Χαμογέλασα, και απόθεσα το δίσκο στα γόνατά της. Εκείνη άρχισε να τρώει σα λιμασμένη. Όντως, πεινούσε. Δεν ήξερα πως, άμα σε ξυλοκοπήσουν, σου ανοίγει τόσο η όρεξη…

«Είχα μείνει στο εξής,» της είπα, τρώγοντας κι εγώ (αλλά όχι με τέτοια… *διάθεση*): «Αν βρω την κλίκα που λέγαμε και μάθω από αυτούς ποιος με θέλει νεκρή, τι θα καταφέρω; Ούτως ή άλλως, δε θα το μάθουν τούτο οι ιερείς;» Και το είχαν μάθει: είχαν βρει τον Πρωθιερέα Κοζράλο.

«Ίσως και όχι. Πώς είσαι τόσο σίγουρη; Εμένα δε μου μοιάζει για απλή υπόθεση.»

Κι επιπλέον, όλοι πίστευαν ότι ο Νάριο είχε αλλάξει το σημάδι επάνω στον Λο'ανθάκ. Επομένως, αν εγώ έβρισκα αποδείξεις ότι ο Κοζράλο είχε πληρώσει αυτή την κλίκα για να ξυλοκοπήσει την Κινίρια, τούτο δε θα ενίσχυε τις κατηγορίες εναντίον του; Σίγουρα! Έπρεπε να μάθω, οπότε.

«Έχεις δίκιο, Κινίρια,» είπα στη φίλη μου. «Δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση.» Όντως, δεν ήταν. Άσχετο αν εκείνη δεν ήξερε γιατί.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις, λοιπόν;»

«Ποιο είναι το όνομα της γνωστής σου ιεροφύλακα και πού μπορώ να τη βρω;» ρώτησα.

«Τη λένε Ωντρέκιν, και μπορείς να τη βρεις στο στρατώνα, φυσικά. Δε νομίζω να δυσκολευτείς πολύ…»

«Να της πω ότι έρχομαι εκ μέρους σου.»

«Ναι. Θα σε εξυπηρετήσει,» με διαβεβαίωσε η Κινίρια.

Όταν τελειώσαμε το μεσημεριανό, έφυγα από το κελί μου και κατευθύνθηκα προς το στρατώνα, λέγοντας στη φίλη μου να μη σηκωθεί από το κρεβάτι, παρά να με περιμένει εκεί, μέχρι να επιστρέψω.

Καθ'οδόν, πέρασα από το κελί του Νοτόρο και χτύπησα την πόρτα του, δύο φορές.

«Ποιος είναι;»

«Εγώ.»

Μου άνοιξε. «Έλα.»

«Τι κάνεις;» Μπήκα και έκλεισα την πόρτα. Πήρα το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια μου και τον φίλησα, βαθιά. «Είσαι απασχολημένος;» ρώτησα, ύστερα.

«Ποτέ για σένα, Ριλάβια.»

Γιατί έπρεπε να το πει έτσι αυτό; Με έβαζε σε πειρασμό να μείνω εδώ, για κάποια ώρα –πολύ ώρα, μάλλον–, ενώ είχα δουλειά να κάνω –ιδιαίτερα σημαντική δουλειά.

«Μια χάρη θέλω,» εξήγησα.

Φάνηκε να απογοητεύτηκε. «Τι χάρη;»

«Έχω μια σημαντική δουλειά, και πρέπει ν'αφήσω την Κινίρια μόνη της, για λίγο. Μπορείς να πας να την προσέχεις, στο κελί μου; Δε θέλω να κάνει καμια ανοησία, όπως να σηκωθεί και να φύγει. Ξέρεις τώρα την Κινίρια…»

«Θα πάω,» μου είπε, και με φίλησε στα χείλη, πιάνοντας το σαγόνι μου. «Πόση ώρα θα λείψεις;»

«Όχι πολύ,» αποκρίθηκα, ανοίγοντας την πόρτα.

«Και τι δουλειά είναι;» με ρώτησε ο Νοτόρο. «Σε κάλεσε η καθοδηγήτριά σου;»

«Είναι μία από κείνες τις μυστήριες δουλειές που κάνουν τα μυστήρια άτομα σαν κι εμένα,» αστειεύτηκα, υπομειδιώντας και κλείνοντάς του το μάτι.

Ο Νοτόρο χαμογέλασε. Καλό σημάδι.

«Α! και κάτι ακόμα,» πρόσθεσα, προτού φύγω: «Μην πεις στην Κινίρια ότι σ'έστειλα εγώ. Ξέρεις, δε θέλω να νομίζει ότι τη θεωρώ αλαφρόμυαλη ή τίποτα τέτοιο. Πες της ότι ήρθες για να δεις πώς πηγαίνει.»

«Εντάξει, Ριλάβια· μην ανησυχείς.»

Ωραία· κανονίστηκε κι αυτό. Τώρα, μπορούσα να πάω στο στρατώνα του Ναού σίγουρη ότι η Κινίρια δε θα έφευγε από το κελί μου και σίγουρη ότι είχα εκπληρώσει την υπόσχεσή μου σ'αυτήν: ο Νοτόρο θα επέστρεφε, για να τη δει. Ήταν δύσκολο να τους κρατάς όλους ευχαριστημένους…

Είκοσι
Ο Τρόμος του Υπερφυσικού

Ο στρατώνας του Ναού βρισκόταν στην ανατολική μεριά του όλου συμπλέγματος και, φυσικά, ήταν μια ολόκληρη πόλη από μόνος του. Περιλάμβανε εκπαιδευτήρια, τραπεζαρίες, κουζίνες, υπνοδωμάτια, αυλές, υπόγεια, και άλλα. Τίποτα δεν του έλειπε, και έπρεπε κανείς να τον γνωρίζει για να βαδίζει μέσα του. Τότε, δεν τον ήξερα· γιαυτό κιόλας θα έβρισκα τη φίλη της Κινίρια, την ιεροφύλακα Ωντρέκιν, ώστε να με καθοδηγήσει.

Πήγα σε μια από τις κύριες εισόδους που οδηγούσαν από το Ναό στον στρατώνα. Επρόκειτο για μια αψιδωτή, πέτρινη πύλη, ύστερα από μια αυλή, της οποίας το κιγκλίδωμα ήταν σηκωμένο (δεν ήξερα αν ποτέ έκλεινε) και δύο πάνοπλοι άντρες στέκονταν εκατέρωθέν της. Τους πλησίασα και ρώτησα μήπως ήξεραν μία ιεροφύλακα που ονομαζόταν Ωντρέκιν. Ο ένας από αυτούς, που είχε ψηλή και επιβλητική παρουσία, μου αποκρίθηκε πως καλύτερα να έμπαινα και να την έψαχνα μέσα. Παρατήρησα, όμως, πως αν την ήξερε ή όχι δε μου είπε· και, μάλλον, δεν ήταν πρόθυμος να μου πει, για λόγους άγνωστους σε μένα. Γνώριζε, άραγε, ποια ήμουν και ήταν επιφυλακτικός μαζί μου; Με τόσες άσχημες φήμες που κυκλοφορούσαν για το άτομό μου, τον τελευταίο καιρό, δε θα του έριχνα άδικο. Ωστόσο, θα μπορούσε να ήταν και πιο ευγενικός!

Βγάζοντάς τον απ'το νου μου, μπήκα στον στρατώνα του Ναού και βάδισα μέσα στους διαδρόμους και στις γαλαρίες του. Μπορούσα να αισθανθώ τα μάτια των ιεροφυλάκων να με παρατηρούν καλά-καλά και, πάλι, έπρεπε να αναρωτηθώ: Με αναγνώριζαν; Ήξεραν ότι ήμουν η Ριλάβια, η Κόρη της Φλόγας; Ή, μήπως, ήταν τόσο σπάνιο φαινόμενο μια διακόνισσα να περνά απο δώ; Ναι, ίσως και να ήταν έτσι, υπέθεσα. Πάντως, δεν

αποκλείεται και να με αναγνώριζαν· μάλιστα, κάτι τέτοιο πρέπει να συνέβαινε. Κάποιος ιεροφύλακας δε θα με είχε δει στα κεντρικά μέρη του Ναού; Αναμφίβολα, λοιπόν, μόλις με έβλεπε κι εδώ, θα έλεγε στους γύρω του ποια ήμουν.

Νόμιζα ότι μπορούσα ν'ακούσω τους ψιθύρους τους πίσω από την πλάτη μου:

«*Αυτή δεν είναι η Ριλάβια, που κάνει την Κόρη των Θεών;*»

«*Αυτή δεν είναι η Ριλάβια, που πήγε να τη δολοφονήσει ο Λο'ανθάκ;*»

«*Για να προσπάθησαν να τη σκοτώσουν, πρέπει νάναι επικίνδυνη.*»

«*Τι θέλει εδώ; Τι θέλει από μας;*»

«*Η παρουσία της εδώ δεν είναι καλός οιωνός.*»

«*Οι Θεοί θέλουν να μας δοκιμάσουν.*»

Πολύ ζωηρή φαντασία είχα, οφείλω να ομολογήσω! Γιατί όλα αυτά δεν τα άκουγα, μα *νόμιζα* ότι τα άκουγα. Από την άλλη, βέβαια, δεν ανακάλυπτα *τώρα* τη ζωηρή μου φαντασία. Την είχα ανακαλύψει από παλιά, από τότε που μπορώ να θυμηθώ. Ακόμα την έχω· είναι ο πιο πιστός μου σύντροφος.

Ας το αφήσουμε, όμως, τούτο· κι ας πάμε στο ότι ο φωτισμός δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, καλός εδώ πέρα, κι επομένως υποβοηθούσε τη λειτουργία της ζωηρής μου φαντασίας. Παράθυρα υπήρχαν, μα όχι πολλά, και το φως που έμπαινε έμοιαζε να πρέπει να γλιστρήσει μέσα από τις χαραμάδες των πατζουριών. Σε άλλα σημεία, πάλι, ήταν κρεμασμένοι δαυλοί, αλλά όχι αρκετοί από αυτούς για να φωτίσουν το χώρο όπου βρίσκονταν: ήταν ένας μόνο σε έναν ολόκληρο διάδρομο έξι μέτρων, ή τρεις σε έναν θάλαμο συγκέντρωσης, όπου κάθονταν οι ιεροφύλακες κι έπαιζαν ζάρια κοκάλων επάνω σε ξύλινα τραπέζια. Όπου δεν υπήρχαν ούτε δαυλοί ούτε παράθυρα, κάπου εκεί ήταν κρεμασμένη καμια λάμπα, όμως σε όλες τους νόμιζες ότι έλειπε λάδι ή ότι το φιτίλι δεν ήταν καλό· φώτιζαν λιγότερο από τους δαυλούς!

Ο στρατώνας ήταν ένα μέρος σκιάς και σκότους· και αναρωτιόμουν γιατί συνέβαινε τούτο. Το έκαναν επίτηδες, για κάποιο λόγο; Ή οφειλόταν στην κακή συντήρηση;

Έφτασα σε μια τραπεζαρία και αποφάσισα να μιλήσω, επιτέλους, σε κάποιους. Διάλεξα ένα τραπέζι όπου κάθονταν δυο γυναίκες –προφανώς, πολεμίστριες– και έτρωγαν. Η μία είχε κοντά, ξανθά μαλλιά, ενώ η άλλη μακριά, αλλά δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι της. Φορούσαν λευκά χιτώνια, και έμοιαζαν να είχαν μόλις επιστρέψει από εκπαίδευση. Τα όπλα τους βρίσκονταν ακουμπισμένα όρθια επάνω σε έναν πέτρινο κίονα, εκεί κοντά. Βλέποντάς με να τις ζυγώνω, έστρεψαν τα κεφάλια τους προς το μέρος μου και μου έριξαν βλέμματα που μπορούσα, στην καλύτερη περίπτωση, να χαρακτηρίσω ως επιφυλακτικά και, στην χειρότερη, ως εχθρικά.

«Χαίρετε,» είπα, ευγενικά, προσπαθώντας να μη δείχνω πως αισθανόμουν άβολα εδώ μέσα. «Μια πληροφορία χρειάζομαι.»

Οι ιεροφύλακες με περίμεναν να συνεχίσω.

«Ψάχνω μία ανάμεσά σας που ονομάζεται Ωντρέκιν,» δήλωσα. «Τη γνωρίζετε;»

Η πολεμίστρια με τα κοντά μαλλιά ένευσε, αργά. «Ναι.»

«Πού βρίσκεται τώρα; Θα ήθελα να της μιλήσω.»

«Δεν είναι εδώ. Πρέπει, όμως, νάναι στην τρίτη τραπεζαρία.»

«Μακριά;»

«Όχι και τόσο.»

«Τότε, φώναξέ τη για μένα,» πρόσταξα. Και, πριν προλάβει να απαντήσει η γυναίκα, στράφηκα απ'την άλλη και βάδισα προς το τραπέζι με τα φαγητά και τα ποτά. Γέμισα μια κούπα με κρασί και κάθισα στην πέτρινη πεζούλα, πλάι στο τζάκι, στρέφοντας τη ματιά μου στις δύο ιεροφύλακες. Καμια τους δεν είχε σηκωθεί ακόμα. Μάλιστα, εκείνη στην οποία είχα πει να πάει να μου φέρει την Ωντρέκιν έμοιαζε θυμωμένη. Όμως είδα την άλλη –αυτή με τα μακριά μαλλιά, που ήταν δεμένα αλογοουρά πίσω από το κεφάλι της– να σκύβει και να της ψιθυρίζει κάτι, ρίχνοντάς μου

ένα λοξό βλέμμα. Η πρώτη σηκώθηκε από τη θέση της και βγήκε από την τραπεζαρία, μάλλον για να εκτελέσει τη διαταγή μου.

Σταύρωσα τα πόδια μου στους μηρούς και περίμενα, πίνοντας μια γουλιά κρασί, το οποίο ήταν σαφώς χειρότερο από αυτό που είχαμε στο Ναό. Θα φαινόμουν ήρεμη και ψυχρή, όπως έπρεπε, παρότι ένιωθα παράξενα σε τούτο το μέρος.

Ερεύνησα την τραπεζαρία με το βλέμμα μου. Παρατήρησα πως ήταν σχεδόν γεμάτη με ιεροφύλακες, λόγω της μεσημεριανής ώρας. Περισσότεροι άντρες· λίγες γυναίκες. Ψηλά στον τοίχο αντίκρυ μου βρισκόταν ένα παράθυρο με θολό, βρόμικο τζάμι, όπου το φως έμοιαζε να φιλτράρεται, καθώς έμπαινε, και να μετατρέπεται σε σκοτεινή ομίχλη, που σε δυσκόλευε να δεις τα πρόσωπα των ανθρώπων οι οποίοι κάθονταν εδώ. Πάντως, ήταν βέβαιο πως όλοι, πού και πού, με κοιτούσαν. Δεν πειράζει. Ούτως ή άλλως, η παρουσία μου δε θα περνούσε απαρατήρητη, και καλύτερα να με έβλεπαν με κάποιο δέος και επιφύλαξη. Θα επωφελούμουν απ᾽αυτό, πίστευα.

Ύστερα από κάποια ώρα, και ενώ είχα τελειώσει το μισό κρασί μέσα στην κούπα μου, είδα την ιεροφύλακα με τα κοντά μαλλιά να μπαίνει, πάλι, στην τραπεζαρία. Δίπλα της ήταν μια άλλη, η οποία, μετά από μερικές σύντομες κουβέντες με την πρώτη, βάδισε προς το μέρος μου. Ήταν μια ψηλή, λιγνή κοπέλα, αρκετά μυώδης, απ᾽ό,τι μπορούσα να διακρίνω κάτω απ᾽το χιτώνιό της. Τα μαλλιά της ήταν σγουρά, μακριά, και καστανόξανθα, και χύνονταν στους ώμους της, χωρίς να είναι δεμένα. Μονάχα γύρω από το μέτωπό της ήταν περασμένη μια μαύρη ταινία, για να κρατά τις τρίχες μακριά απ᾽τα μάτια της· επάνω στην ταινία μπορούσα να διακρίνω κάποια διακοσμητικά κεντήματα. Στη μέση της, η ιεροφύλακας φορούσε μια φαρδιά, πέτσινη, μαύρη ζώνη, από την οποία κρεμόταν ένα μακρύ ξιφίδιο. Στην πλάτη της ήταν περασμένο ένα σπαθί, του οποίου η λαβή ξεπρόβαλε από τον αριστερό της ώμο, γυαλίζοντας στο φως που έμπαινε από το ψηλό παράθυρο. Οι μπότες της κοπέλας δένονταν στο γόνατο, και είχαν μπόλικα λουριά επάνω τους, σαν η

ιεροφύλακας να ήθελε να τις κάνει ένα με το δέρμα της, ώστε να μην την ενοχλούν στην κίνηση ούτε στο ελάχιστο. Τα πράσινά της μάτια με ατένιζαν με κάποιο φόβο –και δεν ήταν της φαντασίας μου.

«Χαίρετε, διακόνισσα,» είπε, κλίνοντας το κεφάλι, όταν έφτασε κοντά μου.

Σηκώθηκα όρθια, βαστώντας την κούπα μου με τα δύο χέρια.«Είσαι η ιεροφύλακας Ωντρέκιν;»

«Μάλιστα, διακόνισσα.»

«Και γνωρίζεις την Κινίρια, σωστά;»

Την είδα να χαμογελά αλλά να προσπαθεί να κρύψει το χαμόγελό της. «Μάλιστα, διακόνισσα,» είπε, όμως πολύ πιο ανοιχτά απ'ό,τι πριν, που είχε μιλήσει επιφυλακτικά και σφιγμένα.

«Είναι φίλη μου,» εξήγησα, «και μου πρότεινε να σε βρω και να σου μιλήσω. Ξέρεις ποια είμαι;» Έτσι, θα μάθαινα κιόλας αν με είχαν αναγνωρίσει.

«Η… Ριλάβια,» είπε η Ωντρέκιν. «Σωστά;» Νόμιζα ότι είδα το κάτω της χείλος να τρέμει από νευρικότητα· όμως, σχεδόν αμέσως, ηρέμησε.

Ένευσα. «Θέλω να κουβεντιάσουμε. Έχεις χρόνο;»

«Φυσικά, διακόνισσα.»

«Ριλάβια. Μπορείς να με λες Ριλάβια.»

«Όπως επιθυμείτε, διακόνισσα Ριλάβια.»

Μου φαίνεται ότι δεν κατάλαβε ακριβώς τι της ζήτησα, αλλά δεν πειράζει.

«Υπάρχει κάποιο μέρος όπου μπορούμε να μιλήσουμε οι δυο μας, χωρίς να μας κρυφακούν;»

«Εμ…» Η Ωντρέκιν δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Το εκπαιδευτήριο. Τώρα, δεν πρέπει νάναι κανένας εκεί.»

«Πάμε, τότε.»

Η ιεροφύλακας βάδισε πρώτη, και εγώ την ακολούθησα, βαστώντας την κούπα μου στο ένα χέρι και πίνοντας μια γουλιά

κρασί. Σίγουρα, θα μου έλεγε όσα ήξερε, σκεφτόμουν. Να, τελικά, που η κακή μου φήμη μού είχε βγει σε καλό, τούτη τη φορά.

Περάσαμε μέσα από κάμποσα μέρη που δεν γνώριζα και φτάσαμε σε μια μεγάλη αίθουσα, η οποία στηριζόταν σε έξι πέτρινους κίονες. Είχα, ως τώρα, παρατηρήσει πως ο στρατώνας, στο εσωτερικό του τουλάχιστον, δεν ήταν καμωμένος από πέτρες *σάλ'ριοθ*, παρά από κανονικές πέτρες, αν και αρκετά δυνατές, απ'ό,τι έκρινα. Το εκπαιδευτήριο χωρούσε αρκετούς πολεμιστές, παρατήρησα, όμως, επί του παρόντος, δεν ήταν κανένας εδώ. Ο χώρος ήταν άδειος, μόνο για μένα και την Ωντρέκιν. Στους τοίχους τριγύρω έβλεπα ξύλινες κρεμάστρες, με διάφορα όπλα, ασπίδες, και κομμάτια πανοπλιών. Ήξερα τα ονόματα όλων· μου τα είχε μάθει η καθοδηγήτριά μου. Παρότι οι ιερείς της Φλόγας χρειάζονταν να χρησιμοποιούν όπλα σπάνια έως ποτέ –είχαν άλλους να το κάνουν γι'αυτούς–, έπρεπε να τα γνωρίζουν, μου είχε πει η Ζαμέρα, επειδή οι γνώσεις ποτέ δεν πάνε χαμένες, και μπορεί να σου φανούν χρήσιμες τις πιο απρόσμενες στιγμές. Μονάχα ένα είδος όπλων δεν είδα πουθενά μέσα στην αίθουσα: εκηβόλα. Ίσως οι ιεροφύλακες να είχαν άλλο χώρο εκπαίδευσης γι'αυτά.

Ένα ακόμα πράγμα που παρατήρησα ήταν ότι σε διάφορα σημεία της αίθουσας υπήρχαν πρόχειρες κατασκευές: σκαλιά που οδηγούσαν σε ξύλινες πλατφόρμες, ύψους ποτέ πάνω από ένα μέτρο· λάκκοι στο πάτωμα, πολλοί από τους οποίους γεφυρώνονταν από ξύλινες σανίδες· μικρά τείχη, καμωμένα από πέτρα ή ξύλο· βαρέλια και κασόνια. Επίσης, κάποια μέρη του πατώματος δεν ήταν λεία και πλακόστρωτα, παρά άτσαλα και πετρώδη.

Η Ωντρέκιν με περίμενε ήρεμα, να μιλήσω.

«Έμαθες γι'αυτό που μου συνέβη;» τη ρώτησα.

«Ότι παραλίγο να σας δολοφονήσουν, διακόνισσα;»

«Ναι.»

«Ήταν, πράγματι, Λο'ανθάκ;» Δεν την κοιτούσα, καθώς εξέταζα τη μεγάλη αίθουσα εκπαίδευσης που μας περιέβαλλε, όμως

μπορούσα να ακούσω το φόβο στη φωνή της, καθώς με ρωτούσε γι'αυτό.

«Ναι. Και έμαθες τι συνέβη *πριν* από τούτο;»

«Δηλαδή;»

«Τι συνέβη στην Κινίρια…»

«Όχι, διακόνισσα Ριλάβια. Έπαθε κάτι η Κινίρια;»

Γύρισα, για να την κοιτάξω. Υπήρχε, όντως, ανησυχία στο βλέμμα της. Πρέπει να συμπαθούσε την Κινίρια. «Την έδειραν κάποιοι ροπαλοφόροι που φορούσαν κουκούλες.»

«*Αυτήν* έδειραν;» έκανε η Ωντρέκιν. «Το άκουσα ότι κάτι τέτοιο είχε συμβεί, μα….»

«Έχεις καμια υποψία για το ποιοι μπορεί να ήταν;»

«Εγώ;» Ήταν παραξενεμένη που ρωτούσα τη γνώμη της.

«Ναι.»

«Όχι, δεν ξέρω…»

«Ξέρει η Κινίρια. Ή, τουλάχιστον, νομίζει ότι ξέρει.»

«Αλήθεια;»

«Λέει πως ήταν ιεροφύλακες.»

«Τι!» Η Ωντρέκιν έμοιαζε σοκαρισμένη.

«Μια κλίκα ιεροφυλάκων. Υπάρχουν κλίκες ανάμεσα στους ιεροφύλακες;»

«Εμ… Ναι, διακόνισσα Ριλάβια, υπάρχουν. Ξέρετε, σα να λέμε ομάδες ή άνθρωποι που συμπαθιούνται περισσότερο αναμεταξύ τους ή που έχουν τις ίδιες απόψεις…»

«Αυτό που θα σου πω τώρα δεν πρέπει να το πεις σε κανέναν. Με καταλαβαίνεις;»

«Τ'ορκίζομαι, διακόνισσα Ριλάβια.» Έκανε το ιερό σύμβολο της Φλόγας με τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού.

«Η Κινίρια νόμιζε ότι είδε ένα περιδέραιο επάνω τους. Είχε ξεφύγει μέσα από τα ρούχα του ενός.» Η Ωντρέκιν με παρακολουθούσε με μεγάλο ενδιαφέρον. «Το περιδέραιο πρέπει να ήταν από άργυρο ή μπρούντζο –δε θυμάται καλά– και επάνω του είχε έναν πέλεκυ και μια φλόγα. Σου λέει τίποτα;»

Η ιεροφύλακας χλόμιασε. «Ο Πέλεκυς της Φωτιάς,» υποτονθόρυσε.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

«Είναι, όντως, μια κλίκα ιεροφυλάκων, διακόνισσα Ριλάβια,» παραδέχτηκε η Ωντρέκιν. «Όμως δεν πιστεύω ότι θα έκαναν κάτι τέτοιο. Γιατί να το κάνουν;»

«Μάλλον, θα είχαν τους λόγους τους,» αποκρίθηκα, ανέκφραστα.

«Ίσως να έγινε λάθος…»

«Δεν το πιστεύω. Τώρα, πες μου: Τι γνωρίζεις για τον Πέλεκυ της Φωτιάς;»

«Είναι από τις πιο κλειστές κλίκες των ιεροφυλάκων, διακόνισσα,» με πληροφόρησε η Ωντρέκιν. «Τα μέλη του το θεωρούν *τιμή* που βρίσκονται εκεί όπου βρίσκονται, και δεν παίρνουν εύκολα καινούργια μέλη. Πρέπει να σε θεωρούν *άξιο* για να σε πάρουν, λένε. Δεν ξέρω με τι κριτήρια μπορεί να είναι κάποιος 'άξιος' ή όχι, διακόνισσα Ριλάβια.»

Τούτη η κλίκα ήταν φανερό πως είχε κάτι το ιδιαίτερο, όμως τι ακριβώς ήταν αυτό; Ρώτησα την Ωντρέκιν.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, νιώθοντας πλέον πιο άνετα μαζί μου. «Δεν ξέρω. Αλλά είναι περίεργοι, διακόνισσα Ριλάβια. Δεν ανακατεύομαι μ'αυτούς, άμα δε χρειάζεται ν'ανακατευτώ. Κι επιπλέον, τα μέλη τους ποτέ δε σου λένε για την κλίκα, και οι άλλοι ιεροφύλακες δε ρωτούν, σα να φοβούνται. Δεν ξέρω τι είναι κείνο που φοβούνται, όμως κι εγώ τους φοβάμαι –δεν ξέρω γιατί. Γενικά, δεν ξέρω και πολλά για τον Πέλεκυ της Φωτιάς, διακόνισσα Ριλάβια· με συγχωρείτε.»

Λαβύρινθοι μέσα σε λαβυρίνθους, τα πάντα εδώ μέσα. Κι όσο πιο πολύ έψαχνες το Ναό, τόσο περισσότερο χανόσουν.

«Να σε ευχαριστήσω θα έπρεπε. Μου έδωσες πολύτιμες πληροφορίες, Ωντρέκιν.»

Τα λόγια μου την ικανοποίησαν. Τα μάτια της φωτίστηκαν.

«Όμως θα ήθελα και κάτι άλλο από σένα,» πρόσθεσα.

«Πείτε μου,» προθυμοποιήθηκε εκείνη, μην ξέροντας τι θα της ζητούσα στο τέλος.

«Πού μπορώ να βρω τον Πέλεκυ της Φωτιάς;»

«Πού μπορείτε να τον βρείτε;»

«Ναι. Δεν έχει κάποια… έδρα εδώ μέσα;»

«Έχει. Είναι κοντά στις αποθήκες των όπλων. Πρέπει να κατεβείς κάτι σκαλιά για να φτάσεις. Δεν έχω πάει ποτέ.»

«Ετοιμάσου να πας.» Τα μάτια της γούρλωσαν, αιφνιδιασμένα. «Θέλω να με οδηγήσεις εκεί, και να έρθεις μαζί μου.»

«Διακόνισσα Ριλάβια, καλύτερα θα ήταν να μην…»

Την αγριοκοίταξα. «Προσπαθείς να μου κάνεις υποδείξεις;»

«Φυσικά και όχι!»

«Τότε, θα έρθεις. Και μη φοβάσαι· δε θα τολμήσουν να σε πειράξουν, όσο βρίσκεσαι μαζί μου.» Μακάρι να το πίστευα κι εγώ αυτό που έλεγα, όμως φάνηκε να δίνει θάρρος στην Ωντρέκιν. Γι'ακόμα μια φορά, οι αλλόκοτες φήμες για μένα με είχαν βοηθήσει. «Πάμε, τώρα.»

Η ιεροφύλακας άρχισε να βαδίζει, κι εγώ, πάλι, την ακολούθησα, ενώ αναρωτιόμουν αν ήταν συνετό τούτο που πήγαινα να κάνω. Στο κάτω-κάτω, ίσως αυτοί οι τύποι να με σκότωναν. Όμως, όπως είχα πει και μόνη μου, θα τολμούσαν; Μάλλον, τέτοιου είδους εγκλήματα τα έκαναν υπογείως, φορώντας κουκούλες και φαρδιά ρούχα, όχι πανοπλίες και χιτώνες με το σύμβολο του Ναού επάνω. Αν με έβλαπταν μέσα στο στρατώνα, θα μαθευόταν, γιατί όλοι με είχαν δει να μπαίνω εδώ. Δε νόμιζα, επομένως, ότι ο Πέλεκυς της Φωτιάς ήταν τόσο ανόητος, ώστε να κάνει κάτι τέτοιο. Το πολύ-πολύ, οι αρχηγοί αυτής της κλίκας να αρνούνταν κατηγορηματικά ότι χτύπησαν την Κινίρια. Όμως είχα κατά νου κάποιους τρόπους, για να τους πείσω να μιλήσουν. Ήλπιζα μονάχα να πετύχαιναν.

Τα μέρη όπου με πήγε η Ωντρέκιν ήταν σιωπηλά, και είχα το συναίσθημα ότι μας παρακολουθούσαν. Αλλά, μάλλον, έκανα λάθος, γιατί όσες φορές κι αν κοίταξα γύρω και πίσω μου δεν κατάφερα να δω κανέναν. Η φαντασία μου, πάλι, υπέθεσα…

Η οδηγός μου σταμάτησε μπροστά σε μερικά πέτρινα σκαλοπάτια, τα οποία κατέβαιναν. Δεν ήταν πολλά, και στο τέλος τους φαίνονταν δύο αναμμένοι δαυλοί, εκατέρωθεν μιας αψιδωτής, βαριάς, ξύλινης πόρτας, επάνω στο ξύλο της οποίας ήταν χαραγμένος ο πέλεκυς και η φλόγα. Προφανώς, τούτη η κλίκα δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να κρατήσει την παρουσία της κρυφή από τους υπόλοιπους ιεροφύλακες. Αλλά, μάλλον, δεν είχε τέτοια ανάγκη, αν έκρινα από όσα μου είχε πει η Ωντρέκιν, σχετικά με το σεβασμό που ασκούσε ο Πέλεκυς της Φωτιάς επάνω στους άλλους.

Άρχισα να κατεβαίνω τα πέτρινα σκαλοπάτια. Τα μαλακά μου παπούτσια δεν έκαναν θόρυβο, όμως οι μπότες της ιεροφύλακα έκαναν· έτσι ήξερα ότι με ακολουθούσε. Οι όροι είχαν αλλάξει, παρατήρησα· τώρα, εκείνη ερχόταν πίσω από εμένα. Τούτο *δεν* ήταν καλό σημάδι, επειδή κανονικά η Ωντρέκιν έπρεπε να με καθοδηγεί μέσα στο στρατώνα, κι όχι το ανάποδο. Επομένως, όφειλα να είμαι ακόμα πιο προσεκτική από πριν, καθώς και να φανώ ακόμα πιο δυνατή, όταν συναντούσα τα μέλη του Πέλεκυ της Φωτιάς.

Στάθηκα μπροστά στην ξύλινη πόρτα και χτύπησα, δύο φορές, με τη γροθιά μου.

Καμία απάντηση.

Στράφηκα να κοιτάξω την Ωντρέκιν, η οποία στεκόταν ένα σκαλί πάνω από μένα, σα νάταν έτοιμη να φύγει, αν παρουσιαζόταν κίνδυνος.

«Κατέβα,» την πρόσταξα, σιγανά.

Εκείνη κατέβηκε, διστακτικά, αλλά μην τολμώντας να με παρακούσει.

Ξαναχτύπησα, μία φορά.

Άκουσα έναν σύρτη να τραβιέται από μέσα. Η πόρτα άνοιξε, όχι ολόκληρη, μα αρκετά για να μπορέσω να δω έναν άντρα μετρίου αναστήματος αλλά μυώδη. Φορούσε στενό παντελόνι και πουκάμισο. Στη μέση του ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Τα πυρόξανθα μαλλιά του ήταν κομμένα κοντά.

«Διακόνισσα Ριλάβια,» με χαιρέτησε. «Οι Τρεις σε περιμένουν.»

Τι! Ήξερε το όνομά μου! Πώς με είχε αναγνωρίσει τόσο εύκολα; Και, είχε πει ότι με *περιμένουν*! Ποιοι ήταν οι Τρεις;

Προσπάθησα να μη φανούν όλες αυτές οι απορίες στο πρόσωπό μου· να μην του δείξω ότι με είχε πιάσει απροετοίμαστη. «Τότε, άσε με να περάσω,» του αποκρίθηκα, κάνοντας νόημα με το χέρι μου στην Ωντρέκιν να με ακολουθήσει.

«Αυτή δε θα μπει,» είπε ο άντρας.

«Θα μπει,» επέμεινα. «Είναι η συνοδός μου εδώ. Αν δεν έρθει εκείνη, δε θα έρθω ούτε εγώ.» Τώρα, ίσως και να είχα πει βλακεία. Στο κάτω-κάτω, *εγώ* ήθελα να τους μιλήσω, όχι εκείνοι να μιλήσουν σε μένα, σωστά;

«Περάστε,» αποκρίθηκε ο άγνωστος, και άνοιξε την πόρτα και για τις δυο μας. Τελικά, μάλλον, έκανα λάθος: κι εκείνοι ήθελαν να μου μιλήσουν! Γιατί;

Μπήκαμε σε μια μεγάλη αίθουσα, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι αρκετοί άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους άντρες. Κανένας δεν έμοιαζε ανέμπειρος στα όπλα. Μάλιστα, εκείνη τη στιγμή δύο απ'αυτούς εκπαιδεύονταν, με ξύλινα σπαθιά και ασπίδες. Ήταν ντυμένοι μονάχα με περισκελίδες και τα ιδρωμένα, μυώδη κορμιά τους γυάλιζαν στο φως των δαυλών. Παραδίπλα, κάποιοι άλλοι κάθονταν οκλαδόν στο πάτωμα, επάνω σε χαλιά, έχοντας σχηματίσει πηγαδάκι και παίζοντας χαρτιά. Πιο πέρα μπορούσα να δω τρεις άντρες και δυο γυναίκες να τρώνε, κουβεντιάζοντας. Και ακόμα πιο μακριά από αυτούς ήταν κι άλλοι. Η αίθουσα όπου είχα βρεθεί είχε πραγματικά *πολύ* χώρο· ίσως να ήταν και μεγαλύτερη από το εκπαιδευτήριο όπου με είχε πάει, προηγουμένως, η Ωντρέκιν. Δεν ήξερα προς τα πού να κατευθυνθώ, σε ποιον να πρωτομιλήσω. Αλήθεια, ποιοι ήταν οι Τρεις;

Ο άντρας που μας είχε ανοίξει την πόρτα με βοήθησε. «Απο δώ, διακόνισσα Ριλάβια,» είπε, ξεκινώντας να βαδίζει.

Καθώς προχωρούσαμε, κεφάλια στρέφονταν στο μέρος μας. Τα μέλη του Πέλεκυ της Φωτιάς με αναγνώριζαν και… προετοιμάζονταν για μένα. Ναι, αυτή την εντύπωση είχα, πως προετοιμάζονταν· γιατί τους έβλεπα να σηκώνονται από τις θέσεις τους –αφήνοντας ό,τι έκαναν πριν– και να σχηματίζουν έναν δακτύλιο γύρω μου, σα να ήθελαν να με παγιδέψουν ή να με κοιτάξουν προσεκτικά, ή και τα δύο.

Ο Τρόμος του Παγιδευμένου.

«Πού είναι οι Τρεις;» ρώτησα τον οδηγό μου.

«Σε αυτούς σε πηγαίνω, διακόνισσα Ριλάβια.»

Στρίψαμε σ'ένα σημείο και φτάσαμε σ'ένα μακρύ, ξύλινο τραπέζι, με στρογγυλεμένες γωνίες. Εκεί, κάθονταν τρεις άντρες. Κανενός η φάτσα δε μου άρεσε. Είχαν κάτι το άγριο επάνω τους, κάτι το επικίνδυνα επιβλητικό. Δεν ήταν ντυμένοι καλύτερα από τους υπόλοιπους, ούτε έμοιαζαν να τρώνε καλύτερα. Ωστόσο, κανείς άλλος δεν καθόταν στο τραπέζι μαζί τους· μάλλον, επρόκειτο για τον προσωπικό τους θρόνο. Μαζί με τα φαγητά, μπορούσα να δω ακουμπισμένα εκεί πάνω ένα ξίφος, ένα τσεκούρι, και δυο ξιφίδια.

«Η διακόνισσα Ριλάβια, έτσι;» είπε ο ένας από τους άντρες, μόλις με αντίκρισε. Είχε μακρύ, λιγνό πρόσωπο και λεία, μαύρα μαλλιά που έπεφταν ως τους ώμους του.

Τα μέλη της κλίκας πρέπει να βρίσκονταν, τώρα, όλα εκεί, περιστοιχίζοντας εμένα και τους αρχηγούς τους. Μπορούσα να δω πολλούς ανθρώπους συγκεντρωμένους γύρω μου.

«Ναι,» αποκρίθηκα. «Και ποιος είσαι εσύ;»

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία. Είμαι ο Ένας από τους Τρεις, για σένα.»

«Όπως επιθυμείς, Ένα από τους Τρεις.»

«Γιατί είσαι εδώ;» με ρώτησε ο (προφανώς) Δεύτερος από τους Τρεις: ένας αρκετά ευτραφής άντρας, που όμως δεν έμοιαζε να του λείπουν οι απαραίτητοι μύες για να θεωρείται ιεροφύλακας.

«Πώς το ξέρατε ότι θα ερχόμουν σε τούτο το μέρος;» αντέστρεψα την ερώτηση.

«Μάθαμε ότι τριγυρνούσες στο στρατώνα,» μου απάντησε ο Ένας από τους Τρεις. «Ήταν, επομένως, πολύ πιθανό να έρθεις να επισκεφτείς και εμάς. Είμαστε αρκετά γνωστοί εδώ. Λοιπόν, γιατί ήρθες;»

Ήταν επιφυλακτικός μαζί μου. Όλοι τους ήταν.

Ωραία.

«Ξυλοκοπήσατε μία φίλη μου,» είπα: «μια διακόνισσα, ονόματι Κινίρια.»

Καμια αντίδραση από τους Τρεις, ενώ σιγή είχε πέσει τριγύρω.

«Δεν ήρθα εδώ για να σας κατηγορήσω· ήρθα για να μάθω ποιος σας πλήρωσε γι'αυτή τη δουλειά,» δήλωσα.

Ο Ένας από τους Τρεις ανασήκωσε τους ώμους. «Κανείς.»

«Δηλαδή, την ξυλοκοπήσατε για το κέφι σας;…»

«Δεν είπε κανείς ότι την ξυλοκοπήσαμε. Μάλλον λαθεύεις, διακόνισσα Ριλάβια.» Ο Ένας από τους Τρεις πήρε το ξιφίδιο που βρισκόταν μπροστά του και κάρφωσε ένα κομμάτι κρέας. Το έβαλε στο στόμα του και το μάσησε. Λίγο αίμα έτρεξε από την άκρη των χειλιών του. Ήταν αηδιαστικό.

«Το *ξέρω* ότι την ξυλοκοπήσατε,» τόνισα, προσπαθώντας να κάνω τη σιγουριά να ακουστεί στη φωνή μου.

«Ξέρεις κάτι που δεν έγινε, λοιπόν;» μούγκρισε ο Δεύτερος από τους Τρεις. Ο Τρίτος παρατήρησα ότι δεν είχε μιλήσει ακόμα· απλά, με κοιτούσε, με ένα βλέμμα που ήταν ενοχλητικό. Δε μπορούσα να καταλάβω αν με έβλεπε σαν ένα κομμάτι κρέας ή αν προσπαθούσε να καταλάβει «τι σόι πλάσμα ήμουν». Πάντως, ο ίδιος ήταν ένα μάλλον ειδεχθές πλάσμα, με τα μακριά, μυτερά του μούσια και τα ξανθά, σγουρά, άλουστα μαλλιά που διακοσμούσαν το κεφάλι του.

«Θα ερχόμουν εδώ τυχαία;» έθεσα το ερώτημα. Και απάντησα μόνη μου: «Όχι. Επομένως, μην αμφιβάλετε: γνωρίζω ότι ξυλοκοπήσατε την Κινίρια. Και έχω δυνάμεις που με υποστηρίζουν και που μπορούν να σας προκαλέσουν προβλήματα, αν δεν αποκαλύψετε τον εργοδότη σας.»

Τα λόγια μου είχαν αρχίσει να επηρεάζουν τους Τρεις· μπορούσα να το δω στα πρόσωπά τους, που μόρφασαν.

«Υπάρχουν *μυστικά* του Πέλεκυ που δε λέγονται σε όλους, διακόνισσα Ριλάβια,» μου είπε, σφυρικτά, ο Ένας, στενεύοντας τα μάτια του.

«Δεν υπάρχουν '*μυστικά*' από τους ιερείς της Φλόγας,» αντιγύρισα.

«Δεν είσαι ιέρεια της Φλόγας, *διακόνισσα,*» μου θύμισε ο Ένας. «Αν ήσουν, δε θα ερχόσουν εδώ για να μας μιλήσεις μ'αυτό τον τρόπο.»

Η απόκρισή του με χτύπησε άσχημα, αλλά δεν παραδόθηκα. Ήθελε να με τρομάξει.

Γέλασα, κοφτά. «Έχω *δυνάμεις* που με υποστηρίζουν,» του είπα, πάλι, «με τις οποίες θα ήταν φρόνιμο να τα έχετε καλά. Εξάλλου, εκείνο που σας ζητούν δεν είναι και κάτι το αδιανόητο: Πείτε μου, μονάχα, το όνομα του ανθρώπου που σας πλήρωσε, για να ξυλοκοπήσετε την Κινίρια.»

Ο Τρίτος μίλησε, επιτέλους: «Η φήμη σου δε μας φοβίζει, διακόνισσα. Βρισκόμαστε χρόνια στο Ναό, σε σύγκριση με τους δικούς σου μήνες, και ποτέ ένας διάκονος δεν είχε το θράσος να εισβάλει εδώ χωρίς την προσταγή του ιερέα-καθοδηγητή του! Πες μας, λοιπόν: Ποιος σε στέλνει εδώ;»

Η Ζαμέρα; Να έλεγα «η Ζαμέρα»; Αλλά έτσι θα την αναμίγνυα χωρίς να το ξέρει. Κι επιπλέον, ήθελα η καθοδηγήτριά μου να μάθει πως είχα έρθει σε τούτο το μέρος;

Τότε, μήπως να έλεγα τ'όνομα του Νάριο; Ο Νάριο μπλεκόταν παντού· δε θα τους ξένιζε. Και ούτε νομίζω να πείραζε τον ίδιο, αν τον ανέφερα. Άλλωστε, ποιος είχε καλή άποψη γι'αυτόν; Τι είχε να χάσει;

«Ο Νάριο.»

Οι Τρεις με ατένισαν αμίλητοι, για μερικές στιγμές· ύστερα, ξέσπασαν σε βροντερό γέλιο.

«Ο Νάριο δεν έχει διακόνους, κοπελιά!» είπε ο Δεύτερος. «Όλος ο κόσμος του Ναού το ξέρει.»

«Δε με πιστεύετε;»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Ένας από τους Τρεις.

«Θέλετε να μπλέξετε με τον Νάριο, δηλαδή;»

«Ψεύδεσαι, διακόνισσα Ριλάβια,» είπε ο Ένας. «Ήρθες από μόνη σου εδώ. Κανείς δε σ'έστειλε, και προσπαθείς να μας κάνεις να σου μιλήσουμε, με πονηρά λόγια και χρησιμοποιώντας τη φήμη σου.»

«Δεν ξέρεις τι λες!»

«Υπάρχει μονάχα ένας… *αρχαίος* τρόπος, για να μας εντυπωσιάσεις,» γρύλισε ο Τρίτος προς το μέρος μου. Και προς τα μέλη του Πέλεκυ φώναξε: «*Στην άμμο!*»

Κάποιος με άρπαξε απ'τα μαλλιά.

Φωνές γέμισαν τ'αφτιά μου, και γέλιο.

«*Αφήστε με! Αφήστε με!*»

Με τραβούσαν απο δώ κι απο κεί· δεν καταλάβαινα τι γινόταν. Έβλεπα χέρια και πόδια, πρόσωπα που χαμογελούσαν, δόντια και μάτια που άστραφταν, όπλα που γυάλιζαν στο φως των δαυλών. Μου πήραν το ράσο μου, παρότι κλοτσούσα και πάλευα. Δε μπορούσα να τους απωθήσω.

«*Ωντρέκιν!*»

Εκείνη, όμως, δεν απάντησε.

Κάποιος με άρπαξε απ'τη μέση και σφύριξε μες στ'αφτί μου: «Μη διαμαρτύρεσαι, *Κόρη των Θεών* –έτσι θάσαι πιο άνετα!» Έγλειψε το λαιμό μου. Τον κοπάνησα, με τον αγκώνα μου, γρυλίζοντας κατάρες.

«*Στις Σκιές όλοι σας! Στις Σκιές όλοι σας!*»

Με πέταξαν μέσα σ'ένα ρηχό λάκκο, γεμάτο άμμο, και στάθηκαν τριγύρω, περιμένοντας. Τι περίμεναν;

Μια γυναίκα ξεχώρισε ανάμεσά τους. Ήταν περίπου στο ύψος μου, αλλά πολύ, *πολύ* πιο γεροδεμένη· οι μύες του σώματός της έκαναν ένα σύγκρυο να με διαπεράσει πατόκορφα. Είχε ξανθά μαλλιά, κομμένα κοντά, εκτός από μια ουρά που σερνόταν σα φίδι στο πίσω μέρος του λαιμού της. Ήταν ντυμένη με μαύρο δέρμα, που κάλυπτε τα επίμαχα σημεία του κορμιού της, καθώς

και την κοιλιά της. Ωστόσο, οι μύες της διαγράφονταν ακόμα και μέσα απ'αυτό.

«Σήκω πάνω!» με πρόσταξε, μπαίνοντας στο λάκκο, μαζί μου.

Ο νους μου άρχισε να ξεθολώνει. Με είχαν ρίξει εδώ για να την αντιμετωπίσω. Με είχαν ρίξει εδώ για να πολεμήσω μ'αυτή τη γυναίκα! Θεοί της Φλόγας!…

«Σήκω πάνω!» φώναξε, πάλι, η αντίπαλός μου. «Τελευταία φορά που σ'το λέω· μετά, θα σε σκοτώσω στις κλοτσιές!»

Σηκώθηκα, αργά, όρθια. Πού ήταν η Ωντρέκιν; Αλλά, απ'την άλλη, τι μπορούσε να κάνει αυτή εναντίον όλων τούτων των ρεμαλιών;

Η αντίπαλος με πλησίασε. Στάθηκε εμπρός μου. Με περίμενε να της επιτεθώ. Τι καλή που είναι, σκέφτηκα, ειρωνικά: μου επιτρέπει να έχω το πρώτο χτύπημα! Επιχείρησα να τη γρονθοκοπήσω στο σαγόνι.

Ούτε που κατάλαβα για πότε βρέθηκα μπρούμυτα μέσα στην άμμο. Οι φωνές, τα γέλια, και τα σφυρίγματα των άλλων, γύρω μου, γέμισαν τον αέρα. Στις Σκιές, όλοι τους! Πώς ήταν δυνατόν ποτέ να πιστεύουν ότι *εγώ* θα μπορούσα να νικήσω *αυτήν*; Γιατί με είχαν ρίξει εδώ; Καθάρματα!

Ανασηκώθηκα επάνω στην άμμο.

«Έλα, σήκω!» φώναξε η αντίπαλός μου.

«Σταμάτα,» της είπα. «Δε βλέπεις ότι δεν έχει νόημα τούτο;»

«Σήκω!» φώναζαν διάφοροι άλλοι, από γύρω. «ΣΗΚΩ!»

Σηκώθηκα, στα γόνατα. Δεν ήθελα να εμπλακώ, πάλι, μ'αυτή τη γυναίκα. Ήταν φανερό ότι δε μπορούσα να την αγγίξω. «Άκουσέ με,» της είπα. Όμως, προτού προλάβω να συνεχίσω, εκείνη πετάχτηκε και με κλότσησε στο στομάχι.

Ο κόσμος έπαψε να υφίσταται γύρω μου, λες και τα πάντα είχαν ξαφνικά θολώσει. Ούτε καν ν'αναπνεύσω δε μπορούσα.

Έβλεπα την άμμο, από τόσο κοντά.

Το μεσημεριανό ήρθε στο στόμα μου· το ξέρασα μπροστά μου.

Φωνές… Φωνές… Φωνές…

«Σήκω!» Αυτή ήταν η αντίπαλός μου.

Ένα κρώξιμο.

«Σήκω, γιατί θα φας κι άλλη!»

Κρώξιμο.

«Σήκω!»

Κρώξιμο.

Το πουλί της φωτιάς: η φαντασμαγορική του εικόνα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια μου. Τα φλεγόμενά του φτερά χτυπούσαν.

Σήκωσα το κεφάλι.

Η αντίπαλός μου ερχόταν, για να με κλοτσήσει.

Τέντωσα το χέρι μου, και πρόσταξα το πουλί: *Σκότωσέ τη!*

Πέταξε και εφόρμησε στο κεφάλι της, γδέρνοντάς τη με τα νύχια του, χτυπώντας τη με το ράμφος του. Η γυναίκα ούρλιαξε, προσπαθώντας να διώξει κάτι από πάνω της το οποίο, προφανώς, δε μπορούσε να δει. Το πρόσωπό της γέμιζε αίμα και εγκαύματα. Έπεσε στα γόνατα. Οι κραυγές της αντηχούσαν παντού.

Σηκώθηκα όρθια. Οι άλλοι άρχισαν να απομακρύνονται, διαλύοντας τον κλοιό από γύρω μου. Ήταν τρομοκρατημένοι.

Ο Τρόμος του Υπερφυσικού τούς είχε καταλάβει.

Είκοσι-Ένα
Διαπραγματεύσεις

«Αφήστε την!»

Οι δύο άντρες που κρατούσαν τα χέρια της Ωντρέκιν και την είχαν γονατισμένη στο πάτωμα δίστασαν.

«Αφήστε την, είπα!» επέμεινα, ενώ οι υπόλοιποι συνέχιζαν να απομακρύνονται από γύρω μου, η πρώην-αντίπαλός μου ούρλιαζε, κλαίγοντας και κουλουριασμένη στην άμμο, και ακόμα και οι Τρεις έμοιαζαν πολύ θορυβημένοι.

Οι δύο άντρες ελευθέρωσαν την Ωντρέκιν, η οποία σηκώθηκε, αργά, όρθια.

«Μα τις Σκιές, *τι είσαι*;» με ρώτησε ο Ένας από τους Τρεις. Στο δεξί του χέρι έσφιγγε τη λαβή του ξιφιδίου του, παρατήρησα, αλλά δεν τολμούσε να το σηκώσει. «Είσαι ιέρεια;»

«Δεν είμαι ιέρεια,» αποκρίθηκα, ψυχρά, «αλλά η καθοδηγήτριά μου, που *είναι* ιέρεια, θα εξοργιστεί μαζί σας, γι'αυτό που κάνατε. Θα πληρώσετε.»

«Η καθοδηγήτριά σου;» έκανε ο Τρίτος από τους Τρεις. «Τόση ώρα, έλεγες ότι σε είχε στείλει εδώ ο ιερέας Νάριο, που δεν έχει διακόνους…»

«Κι επιπλέον, δε φοβόμαστε την καθοδηγήτριά σου, Ριλάβια,» τόνισε ο Ένας. «Έχουμε ισχυρότερους υποστηρικτές.»

«Αλλά δε βρίσκονται, τώρα, εδώ για να σας βοηθήσουν,» αντιγύρισα, καρφώνοντας τους Τρεις με το βλέμμα μου και στενεύοντας τα μάτια. Επίσης, έκανα πως σήκωνα το δεξί μου χέρι προς το μέρος τους.

Και ο Τρόμος του Υπερφυσικού τούς κατέλαβα, όπως το περίμενα.

Κι οι τρεις πετάχτηκαν επάνω, ανατρέποντας τις καρέκλες τους κι αρπάζοντας τα όπλα που βρίσκονταν στο τραπέζι.

Γέλασα.

«Είσαι *καταραμένη*, όπως λένε!» γρύλισε ο Δεύτερος, που βαστούσε τον πέλεκύ του, με τα δύο χέρια.

«Και τρελή,» πρόσθεσε ο Ένας από τους Τρεις.

«Ίσως να έχετε δίκιο, και οι δύο. Όμως τούτο δε θα σας γλιτώσει από την οργή της καθοδηγήτριάς μου,» είπα. «Τώρα, θα ήθελα πίσω το ράσο μου. Και πάρτε τούτη τη γυναίκα από μπροστά μου.» Έδειξα την πρώην-αντίπαλό μου, που ακόμα βογκούσε και έκλαιγε πονεμένα. Το πρόσωπό της ήταν χαραγμένο και καμένο.

«Δώστε της το ράσο της,» πρόσταξε ο Τρίτος από τους Τρεις, που πρέπει να ήταν ο γηραιότερος και ο πιο σεβαστός εδώ μέσα. «Και περιποιηθείτε τη Ζιράντα.»

Κάποιος μου πέταξε το ράσο, ενώ άλλοι δύο πλησίασαν δειλά, για να απομακρύνουν την πρώην-αντίπαλό μου από την άμμο, ενώ εκείνη συνέχιζε να βρίσκεται σε άθλια κατάσταση.

Ντύθηκα, σίγουρη πως, επί του παρόντος, κανείς τους δε θα τολμούσε να μου επιτεθεί.

«Τι θα κάνεις, τώρα;» με ρώτησε ο Ένας από τους Τρεις.

Είχε σημασία γι'αυτούς τι θα έκανα. Θετικό σημάδι. Είχα κερδίσει το φόβο τους και –ίσως– το σεβασμό τους.

«Εξακολουθώ να θέλω μια απάντηση στο αρχικό μου ερώτημα: Ποιος σας έστειλε να ξυλοκοπήσετε την Κινίρια. Αν μου πείτε, ίσως να ξεχάσω τούτο το δυστυχές γεγονός» –κοίταξα το λάκκο με την άμμο, στη μέση του οποίου στεκόμουν– «και να μην αναφέρω τίποτα στην Καθοδηγήτρια Ζαμέρα.»

«Δε σ'έστειλε εδώ η Ζαμέρα,» είπε ο Τρίτος από τους Τρεις. «Και, όπως ήδη σου εξηγήσαμε, δεν τη φοβόμαστε.»

«Πού το ξέρετε ότι δε μ'έστειλε εκείνη;» απαίτησα.

«Αν σε είχε στείλει, θα μας το έλεγες αμέσως, για να μας κάνεις να μιλήσουμε. Το ότι δεν το είπες, και χρησιμοποίησες το όνομα του Νάριο, σημαίνει πως *δεν* σε έχει στείλει η Ζαμέρα και πως δεν επιθυμείς να μπλέξεις αυτήν σε τούτη την ιστορία.»

Έξυπνος γέρο-μπάσταρδος ο Τρίτος από τους Τρεις!

«Ακόμα κι αν ισχύουν αυτά,» αποκρίθηκα, μη θέλοντας να του δώσω καμία επιβεβαίωση, «η καθοδηγήτριά μου θα θυμώσει μαζί σας.»

«Η καθοδηγήτριά σου θα μάθει, επίσης, ότι μπήκες εδώ απρόσκλητη,» τόνισε ο Ένας.

«Και όποιον έρχεται από τα μέρη σας έτσι τον φιλοξενείτε;…» Κοίταξα, πάλι, το λάκκο με την άμμο.

«Μονάχα τα μέλη του Πέλεκυ της Φωτιάς έρχονται εδώ,» είπε ο Ένας.

«Τότε, γιατί με αφήσατε να μπω;»

«Επειδή πιστεύαμε ότι σε είχε στείλει κάποιος ιερέας· και οι ιερείς αποτελούν εξαίρεση στον παραπάνω κανόνα.»

«Κι επιπλέον, φοβόσασταν ότι ξέρω πως ξυλοκοπήσατε την Κινίρια, σωστά;»

«Δεν ξυλοκοπήσαμε ποτέ τη διακόνισσα Κινίρια,» με διαβεβαίωσε ο Ένας από τους Τρεις, και οι άλλοι δύο έγνεψαν καταφατικά.

«Το *ξέρω* ότι την ξυλοκοπήσατε,» επανέλαβα, για πολλοστή φορά. «Όπως επίσης ξέρω και ποιος σας πλήρωσε για να το κάνετε.» Πλησίασα το τραπέζι. Πήρα τη μποτίλια με το κρασί και γέμισα ένα κρυστάλλινο ποτήρι με πόδι, για να πιω μια μικρή γουλιά, ενόσω εκείνοι με περίμεναν να συνεχίσω, γιατί προφανώς δεν είχα τελειώσει τα λόγια μου.

Όταν τους είδα να αφήνουν τα όπλα τους και να κάθονται, συνέχισα: «Ο εργοδότης και προστάτης σας είναι ο Πρωθιερέας Κοζράλο, φυσικά.» Ο εργοδότης τους, κατά πάσα πιθανότητα, *πρέπει* να ήταν αυτός. Για το αν ήταν και ο προστάτης τους δεν ήμουν και τόση σίγουρη. Όμως, για να λένε ότι δε φοβόνταν τη Ζαμέρα, ποιος άλλος μπορεί να ήταν; Μονάχα δύο άτομα, εκτός από τον Κοζράλο: η Πρωθιέρεια Φέθνα και ο Αρχιερέας Λανκόρο. Αποφάσισα να ποντάρω στον πιο πιθανό ύποπτο, λοιπόν.

Οι Τρεις αλληλοκοιτάχτηκαν, δίχως οι εκφράσεις τους να φανερώνουν πολλά –εκτός από ένα πράγμα: Δέος για μένα. Άρα,

υπέθεσα ότι πρέπει να είχα πέσει μέσα: Ο Κοζράλο ήταν ο προστάτης τους.

Ήπια άλλη μια γουλιά κρασί. «Δεν είμαι μάντισσα,» τους διαβεβαίωσα. Το στομάχι μου ακόμα διαμαρτυρόταν από την κλοτσιά της γυναίκας που ο Τρίτος είχε αποκαλέσει Ζιράντα.

«Ούτε, όμως, και μια συνηθισμένη διακόνισσα είσαι,» πρόσθεσε ο Ένας από τους Τρεις. «Πώς το έκανες αυτό, πριν;»

«Έχω και *μυστικά* που δεν τα λέω σε όλους,» αποκρίθηκα. «Όμως ας πάμε στο θέμα. Όπως βλέπετε, ξέρω ήδη ποιος σας πλήρωσε και ποιος είναι ο προστάτης σας…»

«Τότε, τι θέλεις από μας, αφού τα ξέρεις όλα;» μούγκρισε ο Δεύτερος.

«Δε σας ενδιαφέρει να μάθετε πώς ξέρω ό,τι ξέρω;» τους ρώτησα.

«Πες μας,» με προέτρεψε ο Ένας.

Κάθισα στο τραπέζι αντίκρυ τους, και τους μίλησα για το σημάδι του Κοζράλο επάνω στον Λο'ανθάκ. Επίσης, τους πληροφόρησα πως η Κινίρια είχε δει το σύμβολό τους σε ένα περιδέραιο των ροπαλοφόρων που την ξυλοκόπησαν.

«Και τι ζητάς, τώρα;» με ρώτησε ο Τρίτος.

Δεν αρνούνταν τίποτα, επομένως!

«Όπως θα καταλαβαίνετε, ο Πρωθιερέας Κοζράλο δε μπορεί, πλέον, να σας προστατέψει, από τη στιγμή που χρειάζεται ο ίδιος βοήθεια. Θα τιμωρηθεί για το Παράπτωμά του· είναι σίγουρο. Εγώ θέλω μονάχα να επισπεύσετε τη διαδικασία· να επιβεβαιώσετε τα λόγια του Νάριο.»

Οι Τρεις φάνηκαν σκεπτικοί.

«Θα έρθει κι ο ίδιος να μιλήσει μαζί σας.» Δεν είχα καμια τέτοια πληροφορία από αυτόν, αλλά υπέθετα πως, αν του το πρότεινα, θα συμφωνούσε.

«Ώστε ήταν αλήθεια, τελικά, ότι ερχόσουν εκ μέρους του…» είπε ο Ένας από τους Τρεις.

«Σαφώς,» αποκρίθηκα. Ήπια μια μικρή γουλιά κρασί.

«Δεν είναι η Ζαμέρα καθοδηγήτριά σου;» ρώτησε ο Τρίτος.

«Είναι.»

Κούνησε το κεφάλι του. «Είσαι παράξενη διακόνισσα, Ριλάβια. *Αν* είσαι διακόνισσα, δηλαδή.» Το βλέμμα του ήταν καχύποπτο. Δε θα το απέκλεια να με περνούσε και για δαιμόνισσα, απεσταλμένη των Θεών της Φλόγας. Τόσο το καλύτερο, όμως! Ο Τρόμος του Υπερφυσικού έκανε θαύματα.

Κάποια πόρτα χτύπησε.

Σιγή απλώθηκε παντού.

Η πόρτα ξαναχτύπησε.

Ο Τρίτος από τους Τρεις έκανε νόημα σ'ένα από τα μέλη του Πέλεκυ της Φωτιάς να πάει ν'ανοίξει. Ο εν λόγω άντρας υπάκουσε, αμέσως. Άκουσα την πόρτα ν'ανοίγει· και, μετά, το πλήθος των ιεροφυλάκων άρχισε να παραμερίζει, για να περάσει μια κουκουλοφόρος μορφή, η οποία πλησίαζε το τραπέζι. Φορούσε πορφυρόμαυρο ράσο. Ένας ιερέας!

Ίσως και ο Πρωθιερέας Κοζράλο.

Ο Τρόμος του Παγιδευμένου με γέμισε.

Ύστερα, ο άντρας σήκωσε την κουκούλα απ'το κεφάλι του και την έριξε στους ώμους.

«Νάριο!» έκανε ο Τρίτος από τους Τρεις.

«Καλησπέρα, Φαλάρδο,» αποκρίθηκε εκείνος, μ'ένα αινιγματικό μειδίαμα. «Ελπίζω η Ριλάβια να σας έχει ήδη ειδοποιήσει για μένα.»

Πώς είχε έρθει αυτός εδώ; Πώς ήξερε πού ήμουν;

Ο Τρίτος από τους Τρεις –ο Φαλάρδο– συνοφρυώθηκε. «Στην αρχή, δεν την πιστέψαμε, όταν μας το είπε. Αλλά έπρεπε να το φανταστώ, Νάριο, ότι εσύ θάσουν κρυμμένος πίσω από τούτο. Πίσω απ'όλα τα παράξενα του Ναού εσύ είσαι κρυμμένος!»

«Δε θα το έλεγα, φίλτατε Φαλάρδο,» αποκρίθηκε ο Νάριο, καθώς καθόταν δίπλα μου και γέμιζε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του. «Ωστόσο, θα έπρεπε να είχες πιστέψει τη Ριλάβια, όταν σου μίλησε για μένα.» Ήπιε μια μεγάλη γουλιά.

Μου έμοιαζε με θαύμα το ότι είχε εμφανιστεί την πιο κατάλληλη στιγμή, για να πει όλα τούτα! Μα τη Φλόγα, τι άνθρωπος ήταν, τέλος πάντων, ο Νάριο;

«Ο Ναός μού έμαθε να μην πιστεύω κανέναν, αν δεν ξέρω πρώτα ότι λέει αλήθεια,» είπε ο Φαλάρδο.

«Τα περισσότερα μαθήματα έχουν και την αρνητική τους πλευρά, καθώς και τη θετική,» φιλοσόφησε ο Νάριο.

«Γιατί έστειλες τη Ριλάβια πριν από εσένα και δεν ήρθες κατευθείαν να μας μιλήσεις;» ρώτησε ο Ένας από τους Τρεις.

«Διότι το θεώρησα τούτο πιο διασκεδαστικό.» Ο Νάριο χαμογέλασε, με την απορία στα πρόσωπά τους. Ήπιε μια γουλιά κρασί, δίχως το χαμόγελο να χαθεί απ'τα χείλη του. Τον θεωρούσαν όλοι αλλόκοτο και εκκεντρικό, και τώρα το εκμεταλλευόταν! Ποιος ξέρει γιατί είχε κάνει ό,τι είχε κάνει; Ούτως ή άλλως, ήταν παράξενος· ήταν ο Νάριο.

Παρόμοια περίπτωση μ'εμένα! συνειδητοποίησα ξαφνικά. Κι εγώ ήμουν μυστηριώδης και αλλόκοτη στα μάτια τους· και επίσης το εκμεταλλευόμουν. Εκμεταλλευόμουν το δέος τους προς εμένα.

«Και θέλεις να επιβεβαιώσουμε το ότι ο Κοζράλο μάς έστειλε να ξυλοκοπήσουμε εκείνη τη διακόνισσα;» ρώτησε ο Φαλάρδο.

«Ναι,» ένευσε ο Νάριο. «Επίσης, πείτε μου: Σας είχε αποκαλύψει τίποτα για τον Λο'ανθάκ που πήρε από τα υπόγεια;»

Ο Φαλάρδο κούνησε το κεφάλι. «Όχι· δεν ξέραμε τίποτα γι'αυτό, Νάριο. Τίποτα.»

Ο ιερέας της Φλόγας ήπιε μια ακόμα γουλιά από το κρασί του. Χτύπησε τα χείλη. «Ας υποθέσουμε ότι ψεύδεστε ενώπιον ενός αγίου ανθρώπου–»

«Όχι, Νάριο! Δε σου λέμε ψέματα,» τόνισε ο Φαλάρδο. Ήταν πολύ τρομαγμένος για να πει ψέματα, νομίζω.

«Έτσι θέλω να πιστεύω κι εγώ. Λοιπόν,» είπε, «έχω την επιβεβαίωσή σας ότι ο Πρωθιερέας σάς έστειλε;»

«Ναι. Αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα: Τι θ'απογίνουμε, αν το μάθουν τούτο οι άλλοι ιερείς;»

«Το χειρότερο που μπορεί να σας συμβεί είναι, νομίζω, να σας διώξουν από ιεροφύλακες,» αποκρίθηκε ο Νάριο, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Όμως,» πρόσθεσε, εμφατικά, «σκεφτείτε ποιο είναι το χειρότερο που μπορεί να σας συμβεί αν αρνηθείτε να συνεργαστείτε μαζί μου –ειδικά τώρα, που ο προστάτης σας θα… αναχωρήσει συντόμως από το Ναό…»

Οι Τρεις έμειναν αμίλητοι.

«Περιμένω.»

«Θα έχεις τη συνεργασία μας,» του είπε ο Φαλάρδο. «Αδιαμφισβήτητα, Νάριο.»

«Πάμε, Ριλάβια,» πρότεινε ο ιερέας, ακουμπώντας τον ώμο μου.

Σηκώθηκα από την καρέκλα.

«Δεν το ξέραμε ότι είχες διακόνους, Νάριο,» είπε ο Ένας από τους Τρεις. «Όλοι πιστεύουν πως δεν έχεις κανέναν.»

«Οι διάκονοί μου είναι *διάσπαρτοι* μέσα στο Ναό,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς απομακρυνόταν, με εμένα δίπλα του. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν έλεγε αλήθεια, ή αν έλεγε ψέματα, μόνο και μόνο για να τρομάξει τους Τρεις. Πάντα ήταν δύσκολο να διαβάσει κανείς την έκφραση του Νάριο.

Έκανα νόημα στην Ωντρέκιν να μας ακολουθήσει, καθώς πλησιάζαμε την εξώπορτα του άντρου του Πέλεκυ της Φωτιάς. Εκείνη υπάκουσε. Έμοιαζε να μην ξέρει ποιον να φοβηθεί: εμάς ή τους ιεροφύλακες γύρω της;

Είκοσι-Δύο
Αδιέξοδα συμπεράσματα

Ο Νάριο δε με ρώτησε πώς κατόρθωσα να νικήσω την αντίπαλό μου μέσα στο λάκκο της άμμου, αν και ήμουν σίγουρη ότι το ήξερε –*πρέπει* να το ήξερε, λογικά, αφού με παρακολουθούσε. Μάλλον, αποφάσισε κι εκείνος να με αφήσει να του το αποκαλύψω όποτε ήθελα, όπως η Ζαμέρα με είχε αφήσει να της αποκαλύψω όποτε ήθελα όσα γνώριζα για το σημάδι του πουλιού της φωτιάς επάνω μου· και, βέβαια, εγώ ακόμα δεν της είχα πει τίποτα. Δεν ήξερα ποιον να εμπιστευτώ. Ήταν η δυσκολότερη περίοδος της ζωής μου, νομίζω.

«Φόρα την κουκούλα σου,» με πρόσταξε ο Νάριο, καθώς βγαίναμε από το άντρο του Πέλεκυ της Φωτιάς. «Έμαθαν όλοι ότι η Ριλάβια ήρθε στο στρατώνα του Ναού· δεν είναι ανάγκη να μάθουν ότι αυτή ήταν και η μαυροντυμένη φιγούρα που έφυγε.»

Είχε δίκιο, σκέφτηκα, υπακούγοντάς τον και σηκώνοντας την κουκούλα μου, ώστε να ρίξει το πρόσωπό μου στη σκιά. Εκείνος παρατήρησα ότι έκανε το ίδιο.

Όταν ανεβήκαμε τα πέτρινα σκαλοπάτια, στράφηκε στην Ωντρέκιν, κι αυτή σταμάτησε να περπατά. Τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια, σα να περίμενε ό,τι χειρότερο απ'αυτόν.

«Σεβασμιότατε;» ψέλλισε.

«Δε θα πεις τίποτα για τούτη τη συνάντηση,» είπε ο Νάριο. «Συμφωνείς;»

«Όπως επιθυμείτε, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όπως επιθυμείτε.»

«Ωραία. Τώρα, πήγαινε στη δουλειά σου.»

Η Ωντρέκιν στράφηκε απ'την άλλη και έφυγε, βιαστικά.

«Θα μπορούσες να την είχες κάνει να ξεχάσει, δε θα μπορούσες, Νάριο;» ρώτησα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μα δεν το θεώρησα απαραίτητο να την πονέσω. Έλα μαζί μου, Ριλάβια. Είναι ώρα να φεύγουμε.» Άρχισε να βαδίζει.

Να την πονέσει; απόρησα. Πονούσε κάποιος, όταν οι ιερείς τον έκαναν να ξεχάσει; Δεν το ήξερα.

Σα να διάβασε το μυαλό μου, ο Νάριο είπε, ενώ περπατούσαμε μες στους διαδρόμους του στρατώνα: «Η Φλόγα δεν είναι ποτέ ανώδυνη εμπειρία, Ριλάβια. Σκέψου μονάχα τις φορές που έχεις έρθει σε επαφή με τον Ρουάζναλ. Αφού *εσύ* αισθάνεσαι έτσι, πώς θα αισθάνεται ένας αμύητος χωρίς το Χάρισμα;»

Πράγματι…

Συνεχίσαμε να βαδίζουμε, αμίλητοι.

Έγραψα ήδη ότι ο Νάριο δε με ρώτησε πώς κατόρθωσα να νικήσω τη Ζιράντα. Επίσης, ούτε εγώ τον ρώτησα πώς κατάφερνε να με παρακολουθεί όπως με παρακολουθούσε, γιατί σκέφτηκα πως κι εκείνος, όποτε επιθυμούσε να μου το αποκαλύψει, θα μου το αποκάλυπτε. Επιπλέον, ως τώρα, η παρακολούθησή του δε με είχε βλάψει. Μάλιστα, ο Νάριο είχε εμφανιστεί δύο φορές που τον χρειαζόμουν. Τη μία, συγκεκριμένα, μου είχε σώσει τη ζωή· διαφορετικά, θα ήμουν νεκρή από τα χέρια του Λο’ανθάκ. Δε νομίζω το πουλί της φωτιάς να κατάφερνε να με γλιτώσει από αυτόν, όπως με είχε βοηθήσει εναντίον της Ζιράντα.

Και, τώρα που σκεφτόμουν τη Ζιράντα, αναρωτιόμουν τι φήμες θα εξαπλώνονταν σε όλο το Ναό, σχετικά με τη μονομαχία μας· τι θα έλεγαν, πάλι, για μένα. Το πράγμα είχε αρχίσει να φουσκώνει και να φουσκώνει και να φουσκώνει. Και, δίχως αμφιβολία, η Ζαμέρα θα τα μάθαινε όλα, και θα με ρωτούσε. Τι θα της αποκρινόμουν; Πώς θα το δικαιολογούσα; Και, *μόνο* η Ζαμέρα θα με ρωτούσε, ή και άλλοι ιερείς; Δεν ήταν και το συνηθέστερο πράγμα, μία διακόνισσα να πραγματοποιεί τέτοια θαύματα! Μονάχα όσοι χειρίζονταν τη Φλόγα τα έκαναν αυτά, και οι διάκονοι *ποτέ* δε χειρίζονταν τη Φλόγα –μήτε κανένας άλλος, εκτός από τους ιερείς.

Οι άσχημες φήμες που στρέφονταν εναντίον μου θα ενδυναμώνονταν. Ο εχθρός μου θα άρπαζε τούτη την ευκαιρία. Άσε που μόλις του είχα δώσει λόγο για να με φοβάται περισσότερο, πράγμα που σήμαινε ότι θα με πολεμούσε με ακόμα περισσότερα μέσα. Άσχημα ξεμπερδέματα θα είχα…

Όταν βγήκαμε από το στρατώνα, νύχτωνε, και ο Νάριο έφυγε από κοντά μου χωρίς να μιλήσει. Προφανώς, δεν ήθελε κανένας διάκονος ή ιερέας να μας δει μαζί. Και πολύ καλά έκανε. Εγώ πήγα, κατευθείαν, προς το δωμάτιό μου. Ήδη είχα αφήσει την Κινίρια μόνη για πολύ.

Έφτασα, και τη βρήκα μαζί με το Νοτόρο. Εκείνος ήταν καθισμένος στο σκαμνί, ενώ εκείνη βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με την πλάτη της ακουμπισμένη στο μαξιλάρι.

«Είχες πάει στο στρατώνα;» με ρώτησε ο Νοτόρο, μόλις μπήκα.

Να την πάρουν οι Σκιές! Του το είχε πει. Δεν είχε χάσει ευκαιρία!

«Ναι,» αποκρίθηκα, κλείνοντας την πόρτα.

«Τι βρήκες;» θέλησε να μάθει η Κινίρια. (Τώρα, τη σκοτώνεις ή δεν τη σκοτώνεις;)

«Κάτι βρήκα,» απάντησα, καθώς έβγαζα τα παπούτσια μου και καθόμουν οκλαδόν στο χαλάκι, για να ηρεμήσω. «Κάτι βρήκα.»

«Τι;» επέμεινε η Κινίρια. (Τη σκοτώνεις!)

«Τα αποτελέσματα θα δείξουν…»

«Έμαθες ποιος έστειλε τους ροπαλοφόρους;»

«Ίσως. Ας περιμένουμε μέχρι οι ιερείς να τελειώσουν τις διαβουλεύσεις τους, και θα δούμε.»

«Κάτι δε μας λες, Ριλάβια!» (Μία από τις τρομερές διαπιστώσεις της Κινίρια…)

«Ναι,» αποκρίθηκα, και της έριξα ένα αυστηρό βλέμμα, «επειδή κρίνω ότι ίσως να είναι επικίνδυνο για σας, εντάξει; Τώρα, όχι άλλες ερωτήσεις, παρακαλώ· είμαι κουρασμένη.»

Έκλεισα τα μάτια και προσπάθησα να βάλω τις σκέψεις μου σε μια τάξη. Ούτε η Κινίρια ούτε ο Νοτόρο μιλούσαν, τώρα. Λοιπόν: Τι είχα ανακαλύψει; Τι ήξερα για την κατάστασή μου; Ένα-ένα.

Κάποιος –δεν είχα ιδέα ποιος– διέδιδε άσχημες φήμες για μένα, με σκοπό να κάνει τους άλλους να με φοβηθούν και να με εξοντώσουν. Αυτός ήταν ο Διαδοσίας –και έπρεπε να τον βρω, αν ήθελα να επιζήσω. Τώρα, όσον αφορά τον Πρωθιερέα Κοζράλο: εκείνος είχε προσλάβει τους ιεροφύλακες του Πέλεκυ της Φωτιάς, για να δείρουν την Κινίρια, προκειμένου η Λιβίρα να με φωνάξει, να πάω στο σημείο του ξυλοδαρμού, και ο Λο'ανθάκ να μου επιτεθεί. Δηλαδή, είχε έρθει σε επαφή με δύο παράγοντες: τον Πέλεκυ της Φωτιάς και τους ανθρώπους που φυλούσαν τους Άντρες του Θανάτου, στα υπόγεια του Ναού. Ο Νάριο είχε βρει το σημάδι του επάνω στον Λο'ανθάκ. Οι ιερείς δεν είχαν πολυπιστέψει τον Νάριο, λόγω της φήμης του (η οποία εδώ κάθε άλλο παρά τον εξυπηρετούσε). Εγώ είχα πάει να μάθω πιο πολλές πληροφορίες από τον ίδιο τον Πέλεκυ της Φωτιάς, και τα είχα καταφέρει. Τώρα, ξέραμε ότι, όντως, ο Κοζράλο ήταν που τους είχε προσλάβει. Επίσης, οι Τρεις είχαν συμφωνήσει να το ομολογήσουν τούτο ενώπιον όλων των ιερέων του Ναού. Άρα, ο Πρωθιερέας Κοζράλο θα τιμωρείτο. Οι τιμωρίες μπορούσαν να ήταν δύο: θάνατος ή εξορισμός. Κι εκείνος, αναμφίβολα, θα ήθελε να τις αποφύγει. Τι θα έκανε, λοιπόν, τώρα; Τι θα έκανα εγώ στη θέση του;

Θα εξαφάνιζα τον Λο'ανθάκ; Όχι, γιατί τότε όλοι θα με υποψιάζονταν. Επομένως, θα πρόσταζα τους Τρεις να μη μιλήσουν εναντίον μου… αν ήξερα πως ο Νάριο και η Ριλάβια είχαν συζητήσει μαζί τους. Το ήξερε, όμως, αυτό ο Κοζράλο;

Δε μπορούσα να μάθω.

Αλλά… κάτι υπήρχε στην όλη υπόθεση το οποίο με παραξένευε. Αρχικά, δεν καταλάβαινα τι ακριβώς ήταν. Βρισκόταν κάπου εκεί, στην άκρια του μυαλού μου, παραμένοντας κρυμμένο, μη λέγοντας ν'αποκαλυφθεί. Σκέψου, Ριλάβια! Σκέψου! πρόσταξα τον εαυτό μου. Ψάξτο! Ίσως να ήταν η λύση στο πρόβλημά μου· ή ίσως να ήταν μονάχα η ιδέα μου, και να ταλαιπωρούμουν άδικα. Όμως δε μπορούσα να το αφήσω έτσι, χωρίς να προσπαθήσω. *Ήθελα* να γίνω ιέρεια, να πάρει και να σηκώσει! Κι

αν δεν κατάφερνα να αντιμετωπίσω τους εχθρούς μου, ποτέ δε θα έφτανα αυτό το σκοπό!

Τους εχθρούς μου. Και, κυρίως, τον βασικό εχθρό: τον Διαδοσία…

…που είχα βάλει την Κινίρια να τον εντοπίσει…

…και την ξυλοκόπησαν–

Την ξυλοκόπησαν! Μα, τυχαία δεν είχαν ξυλοκοπήσει αυτήν; Άλλωστε, ο Κοζράλο, που είχε προστάξει τον Πέλεκυ να τη δείρει, δεν ήταν ο Διαδοσίας. Αλλά, τότε, γιατί την Κινίρια και όχι τη Λιβίρα;

Αχά!

Όχι, δε μπορεί να ήταν τυχαίο. Είχαν δείρει την Κινίρια *και* για να τη φοβίσουν, ώστε να πάψει να εξερευνεί το θέμα με τις φήμες. Άρα: ο Κοζράλο πρέπει να σχετιζόταν με το Διαδοσία, αν δεν ήταν ο ίδιος.

Και, μάλλον, δεν ήταν.

Μπορούσα σχεδόν ν'ακούσω τους δυο τους να μηχανορραφούν, μέσα στο μυαλό μου:

«*Εγώ, Κοζράλο, θα εξαπλώσω τις φήμες για τη διαβολεμένη καινούργια διακόνισσα της Ζαμέρα, κι εσύ θα τη δολοφονήσεις. Κανείς δε θα ψάξει* ποιος *τη σκότωσε. Απλά, θα είναι όλοι ευχαριστημένοι, επειδή ο Ναός –και η πόλη!– γλίτωσε από την απειλή της. Επιπλέον, Κοζράλο, η θέση σου θα πάψει να απειλείται από αυτήν, η οποία, όπως είναι φανερό, θα φτάσει ψηλά.*»

Να η λογική του Διαδοσία! Να το σχέδιό του.

Όμως, γιατί να τα κάνει όλ'αυτά; Τι είχε να κερδίσει *εκείνος*; Ήθελε τόσο να σώσει τον Κοζράλο από εμένα «που τον απειλούσα»; Όχι. Τον γέμιζε με ψέματα, για να με σκοτώσει. Επειδή, πίσω από τούτα, είχε τους δικούς του σκοπούς.

Έπεσα σε βαθύτερο διαλογισμό, αφήνοντας το μυαλό μου να περιπλανηθεί ανενόχλητο στα πνευματικά μονοπάτια, αγνοώντας το φυσικό του περιβάλλον. Καθαρή σκέψη. Το *Εγχειρίδιο της Νοητικής Πραγματικότητας* του Σεντλάθορ Μίρκινβορ της Πάρντβακ έγραφε σχετικά μ'αυτήν: *Άσε πίσω όσα*

σε περιβάλλουν, αγαπητέ αναγνώστη. Επικεντρώσου, για λίγο, στον νου και, μετά, άφησέ τον ελεύθερο, φορτισμένο μονάχα με τα στοιχεία που σ'ενδιαφέρουν. Η λύση, εφόσον είναι υπαρκτή, θα παρουσιαστεί από μόνη της εντός του. Οι πληροφορίες πάντοτε οδηγούν σε ένα συμπέρασμα, και η λογική είναι μια μηχανή που τη φορτίζεις με πληροφορίες για να σου δώσει συμπεράσματα.

Ο Διαδοσίας· τι θα σκεφτόταν ο Διαδοσίας–

Η Ριλάβια είναι ευκαιρία και απειλή για μένα. Πρέπει να την εξολοθρεύσω, αλλά μπορώ και να τη χρησιμοποιήσω πριν από αυτό.

Τι σχεδίαζε για μένα;

Έναν σκοπό μπορεί να είχε. Ένα πράγμα, απ'ό,τι είχα καταλάβει, ήθελαν όλοι εδώ μέσα.

Θα ελέγχω το Ναό. Θα τους βάλω, τους ανόητους, να κυνηγούν τη Ριλάβια· θα πέσουν σε Παραπτώματα και θα χάσουν τις θέσεις τους· θα τιμωρηθούν. Ένας-ένας, από τον τρόμο τους, θα στραφούν εναντίον της. Θα τσακιστούν επάνω στην προσπάθειά τους. Και μετά, θα αφήσω έναν να νικήσει, για να τη σκοτώσει, προτού πάρω εγώ τον απόλυτο έλεγχο του Ναού.

Τι διαβολικό σχέδιο…

Αν οι υποθέσεις μου ήταν σωστές.

Ποιος θα μπορούσε να είχε σκαρφιστεί κάτι τέτοιο; Ποιος θα μπορούσε να τα στήνει όλα έτσι ώστε να με κυνηγούν και να καταστρέφονται, ένας-ένας;…

Ποιος με είχε σώσει από τον Λο'ανθάκ;

Ο Νάριο!

Ο ραδιούργος, μυστηριώδης, αλλόκοτος Νάριο, που τον μισούσαν όλοι μέσα στο Ναό.

Ήταν αλήθεια αυτός; Μου είχε φερθεί τόσο καλά, μέχρι στιγμής… Μα, βέβαια, έτσι θα έκανε! Καλά θα μου φερόταν, για να μην πάει το μυαλό μου σ'εκείνον! Πόσο ανόητη ήμουν…

Η Ζαμέρα με είχε προειδοποιήσει.

Τώρα, πώς θα ξέμπλεκα;

Ο Τρόμος του Παγιδευμένου.

Και τι παγίδα ήταν τούτη! Την είχε υφάνει η χειρότερη αράχνη του Ναού της Φλόγας.

Άνοιξα τα μάτια μου. Για να δω την Κινίρια να με κοιτάζει. Ο Νοτόρο πρέπει να είχε φύγει. Και δεν τον είχα ακούσει· τόσο απορροφημένη ήμουν από τις σκέψεις μου.

«Τι συμβαίνει; Δεν είσαι καλά, Ριλάβια. Ποτέ δε σε έχω δει έτσι.»

«Κινίρια…» είπα, καθώς σηκωνόμουν όρθια. «Νομίζω ότι θα τρελαθώ. Θα τρελαθώ…» Άρχισα να κάνω πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, εξοργισμένη με αυτό που μου συνέβαινε. Ο Νάριο με είχε προδώσει. Ή, μάλλον, ποτέ δε με είχε προδώσει. Με είχε κάνει να τον εμπιστευτώ, για να με χρησιμοποιήσει.

«Τι έγινε στο στρατώνα; Πες μου. Έμαθες κάτι που ήταν τόσο….;» Δεν έβρισκε λόγια να το εκφράσει.

«Έπρεπε να το είχα καταλάβει!» είπα, περισσότερο στον εαυτό μου, παρά στην Κινίρια. Ο Νάριο ήταν *υπερβολικά* φιλικός μαζί μου, ούτως ή άλλως· πράγμα καθόλου φυσιολογικό για έναν ιερέα της Φλόγας ο οποίος δε με είχε ξαναδεί ποτέ στη ζωή του!

Φόρεσα τα παπούτσια μου και άνοιξα την πόρτα.

«Πού πηγαίνεις, Ριλάβια;» ρώτησε η Κινίρια.

Έφυγα, χωρίς να της απαντήσω.

Φτάνοντας στο δωμάτιο του Νάριο, έκανα, αμέσως, να ανοίξω την πόρτα, όμως τη βρήκα κλειδωμένη. Χτύπησα, δυνατά. Κανείς δεν απάντησε. Ξαναχτύπησα, αρκετές φορές, αλλά, μάλλον, ο ιερέας δεν ήταν μέσα.

Στη σύνοδο θα ήταν, υπέθεσα. Τώρα, είχε τις αποδείξεις που χρειαζόταν, για να κατηγορήσει τον Πρωθιερέα Κοζράλο. Το σχέδιό του προχωρούσε κανονικά.

Έπρεπε να τον εμποδίσω!–

Όχι! είπα στον εαυτό μου. Μη δρας βιαστικά. Ποτέ δε σε βοηθάει, όπως ποτέ δε βοηθούσε και το Ζερότο. Περίμενε. Άσε τον Νάριο να επιστρέψει στο δωμάτιό του και, μετά….

Μετά, θα του μιλούσα! Και τι θα του έλεγα; ότι ήξερα για την απάτη του; Ίσως να ήταν παρορμητικό που ήρθα εδώ, και ίσως

να ήμουν τυχερή που έλειπε ο Νάριο· γιατί, αν τον έβρισκα και του έλεγα όσα είχα σκοπό να του πω, τι θα τον σταματούσε απ'το να με σκοτώσει; Από την άλλη, όμως, αν με σκότωνε, θα την είχε άσχημα, και το ήξερε. Θα είχε πέσει σε Παράπτωμα, όπως ο Κοζράλο.

Αναπάντεχα, μια άλλη σκέψη πέρασε από το νου μου: Γιατί ο Κοζράλο είχε ανεχτεί αυτές τις κατηγορίες από τον Νάριο; Αν μηχανορραφούσαν μαζί, ο Πρωθιερέας δε θα αποκάλυπτε αμέσως τον συνεργό του, ο οποίος τον πρόδιδε;

Τα πάντα ανατρέπονταν –ξανά.

Αν ακολουθούσα τούτο το σκεπτικό, ο Νάριο *δεν* ήταν ο Διαδοσίας.

Στις Σκιές όλοι τους!

Αποφάσισα να πάω στην τραπεζαρία, να φάω κάτι και να ηρεμήσω.

Είκοσι-Τρία
Αναμονή του τέλους της συνόδου

Στην τραπεζαρία ήταν σχεδόν όλοι οι διάκονοι συγκεντρωμένοι. Μόλις μπήκα, αρκετοί έστρεψαν τα κεφάλια τους προς το μέρος μου, αρχίζοντας να ψιθυρίζουν. Τους αγνόησα. Πλησίασα τον Νοτόρο, ο οποίος καθόταν μόνος σε ένα τραπέζι.

«Δε σε κατάλαβα που έφυγες,» του είπα.

«Ήσουν απασχολημένη,» μου αποκρίθηκε. Έμοιαζε πειραγμένος. Όμως ρώτησε: «Τι συμβαίνει, Ριλάβια;»

Κάθισα και ακούμπησα την πλάτη μου στην καρέκλα, ενώ σταύρωσα τα χέρια μπροστά μου. Δε μπορούσα να του πω. Τι να του πρωτοαποκάλυπτα; Άσε που τα περισσότερα από αυτά δεν έπρεπε να τα ξέρει ένας διάκονος. Και άσε που ούτε η ίδια δεν ήμουν σίγουρη για τις σκέψεις μου…

«Πολλά πράγματα συμβαίνουν…» είπα. «Δεν ξέρω, πια…» Κούνησα το κεφάλι.

Είδα έναν ιερόδουλο να έρχεται για να πάρει παραγγελία. Του ζήτησα να μου φέρει μια μερίδα από το μεσημεριανό και εκείνος έφυγε, κλίνοντας το κεφάλι.

«Γιατί βρίσκονται τόσοι πολλοί εδώ πέρα;» ρώτησα τον Νοτόρο, παρατηρώντας τους διακόνους στην τραπεζαρία. Ανάμεσά τους ήταν κι αρκετοί από αυτούς που εξάπλωναν τις άσχημες φήμες για μένα: ο Λαργκόθο, ο Σολντράνο, η Νιλέτα, και η Καλμίνα.

«Περιμένουν να μάθουν τα αποτελέσματα της συνόδου,» αποκρίθηκε ο Νοτόρο.

Ο Κεβόρο και ο Ναρόμο –οι διάκονοι του Πρωθιερέα Κοζράλο– δεν ήταν εδώ, παρατήρησα. Ίσως να είχαν άλλες δουλειές…

«Πότε θα τελειώσει η σύνοδος;»

Ο Νοτόρο ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Πάντως, άκουσα πως ο ιερέας Νάριο πήγε εκεί, πριν από λίγο. Κι αυτό μπορεί να σημαίνει πως είτε θα τελειώσει γρήγορα ή θα αργήσει πολύ να τελειώσει…»

Όλα τα παράξενα μέσα στο Ναό έμοιαζαν να αφορούν τον Νάριο.

«Ριλάβια, επίσης άκουσα και κάτι άλλο.»

«Τι;»

«Ότι δε βγήκες μόνη από το στρατώνα.»

«Τι εννοείς;»

«Μου είπαν ότι δύο κουκουλοφόροι βγήκαν από εκεί: ο ένας φορούσε το ράσο διακόνου και ο άλλος το πορφυρόμαυρο ράσο ιερέα. Τον ιερέα τον είχαν δει να μπαίνει πριν από λίγο, πάλι φορώντας κουκούλα. Εσύ δεν ήσουν ο μυστηριώδης διάκονος;»

«Όχι.» Ένα αναγκαίο ψέμα.

«Τότε, ποιος ήταν;»

«Πού να ξέρω;»

Ο ιερόδουλος επέστρεψε, φέρνοντας το φαγητό μου: ένα μεγάλο ψάρι με σάλτσα και μια κούπα μπίρα. Άρχισα να τρώω. Όμως μπορούσα να καταλάβω ότι ο Νοτόρο με κοιτούσε κάπως περίεργα. Ίσως και να είχε αντιληφθεί το ψέμα μου, αλλά δεν είχε σημασία· καλύτερα έτσι, αλλιώς θα με ρωτούσε ποιος ήταν ο ιερέας με τον οποίο βγήκα, και τότε, τι θα έλεγα;

Όμως ποιος του είχε πει ότι ένας διάκονος κι ένας ιερέας βγήκαν από το Ναό; Μας είχε, τελικά, δει κάποιος;

«Ποιος σ’το είπε;» τον ρώτησα.

«Ποιο πράγμα;»

«Αυτό για τους κουκουλοφόρους που βγήκαν από το στρατώνα.»

«Έχει σημασία;»

«Από περιέργεια ρωτάω.»

«Η Νιλέτα.»

Έστρεψα, προς στιγμή, το βλέμμα μου, για να την κοιτάξω. Η εν λόγω διακόνισσα καθόταν κοντά σε ένα τζάκι της τραπεζαρίας,

μαζί με δύο άλλους: τους διακόνους Νολτάτο και Ριγκάλεν. Όλοι τους ήταν μαθητευόμενοι της ιέρειας Σιμάλα. Η Νιλέτα ήταν μια κοπέλα δύο χρόνια μικρότερη από μένα, μετρίου αναστήματος, με μακριά, καστανόξανθα μαλλιά, τα οποία, τώρα, ήταν δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά, που έπεφτε σχεδόν ως τη μέση της. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν μικρά: μάτια σαν κουμπότρυπες και στόμα σχεδόν αόρατο.

«Σου είπε, επίσης, ότι μπήκα και στον στρατώνα;»

«Ναι. Γιατί, όμως, με ρωτάς; Δεν είναι μονάχα από απλή περιέργεια, Ριλάβια· το καταλαβαίνω.» Ύστερα, συνοφρυώθηκε. «Μια στιγμή! Η Νιλέτα δεν ήταν μία από τους υπόπτους σου, στη λίστα που σου έδωσε η Κινίρια;»

«Ναι,» αποκρίθηκα.

«Λέει ψέματα, δηλαδή, ότι βγήκες μ'αυτό τον ιερέα από το στρατώνα;»

«Εγώ, πάντως, δε βγήκα με κανέναν ιερέα, Νοτόρο.»

«Επομένως, λέει ψέματα.»

«Δεν ξέρω. Ίσως να είδε, όντως, *κάποιον* διάκονο και *κάποιον* ιερέα να βγαίνουν από το στρατώνα. Όμως ο διάκονος δεν ήμουν εγώ.» Μια άλλη σκέψη πέρασε, τότε, από το νου μου. «*Εκείνη* τους είδε να βγαίνουν ή της το είπαν κι αυτής;»

«Δε μου το διευκρίνισε,» αποκρίθηκε ο Νοτόρο.

Δε μπορούσα παρά ν'αναρωτιέμαι αν η Νιλέτα με παρακολουθούσε. Όλοι έμοιαζαν να θέλουν κάτι από εμένα.

Συνέχισα να τρώω, χωρίς να μιλάω. Ούτε και ο Νοτόρο μιλούσε, όμως δεν είχε πάψει να με κοιτάζει παράξενα.

Προσπάθησα να μη σκέφτομαι τα προβλήματά μου διαρκώς· προσπάθησα να χαλαρώσω λίγο. «Τι νέα από τον έξω κόσμο;» ρώτησα.

«Τίποτα σημαντικό, την τελευταία φορά που βγήκα. Εσύ δε βγαίνεις ποτέ, Ριλάβια;»

«Η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα πιστεύει ότι είναι καλύτερα για μένα να μένω στο Ναό.»

«Παράξενο τούτο,» είπε ο Νοτόρο. «Δε συμβαίνει συνήθως.»

«Η Ζαμέρα δεν είχε διακόνους, μέχρι στιγμής. Επομένως, ίσως να έχει τις δικές της μεθόδους.»

«Είχε μία διακόνισσα, κάποτε.»

«Ποια;»

«Την ιέρεια Νατέλμα.»

«Την καθοδηγήτρια της Λιβίρα;»

«Ναι,» είπε ο Νοτόρο.

«Πού το έμαθες;»

«Η Κινίρια μού το είπε.»

Φυσικά. Ποιος άλλος ανακάλυπτε κάτι τέτοια; Αναρωτήθηκα αν η θεία Φέλκιν είχε κανένα διάκονο, όσο βρισκόταν ακόμα στο Ναό. Ίσως, πάλι, η Κινίρια να είχε ακούσει κάτι. Θα τη ρωτούσα, με πλάγιο τρόπο, επειδή δεν ήθελα να μάθει ότι η Φέλκιν ήταν θεία μου.

Μείναμε, για λίγη ώρα, σιωπηλοί, ενώ οι διάκονοι από τα διπλανά τραπέζια μάς έριχναν κοφτές ματιές, αλλά κανείς δεν ερχόταν να μας μιλήσει. Προτιμούσαν να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους για μένα, χωρίς να είμαι μπροστά. Ήταν απίστευτα ενοχλητικό, όμως δε μπορούσα να κάνω κάτι για να το σταματήσω. Ήμουν ιδιάζουσα περίπτωση, και οι ιδιάζουσες περιπτώσεις πάντοτε συζητιούνται συνεχώς από τους άλλους.

Το βλέμμα μου έπεσε, αρκετές φορές, επάνω στη Νιλέτα και στους άλλους δύο διακόνους της ιέρειας Σιμάλα. Και τι δε θα έδινα, τώρα, για να ήξερα τι έλεγαν εκεί πέρα. Πρέπει κι εκείνοι να μιλούσαν για μένα· άλλωστε, όλη η τραπεζαρία, τούτη την ώρα, αυτό έκανε. Όμως μου είχε γεννηθεί μια περιέργεια για τους συγκεκριμένους διακόνους. Αν η Νιλέτα με παρακολουθούσε, και αν ήταν στο κόλπο και οι Νολτάτο και Ριγκάλεν, αυτό αύξανε τις πιθανότητες η ιέρεια Σιμάλα να ήταν που διέδιδε τις άσχημες φήμες για μένα.

Ρώτησα τον Νοτόρο αν ήξερε ποιου διακόνισσα ήταν η Σιμάλα, προτού γίνει ιέρεια. Ίσως να είχε σημασία.

Εκείνος φάνηκε σκεπτικός, για λίγο· ύστερα, έτριψε το μέτωπό του και είπε: «Νομίζω ότι ήταν διακόνισσα του Αρχιερέα

Λανκόρο. Φυσικά, αν θες επιβεβαιωμένες πληροφορίες, ξέρεις ποια να ρωτήσεις.»

Μειδίασα. «Ξέρω.»

Η Σιμάλα διακόνισσα του Αρχιερέα, ώστε… Και δεν είχε γίνει Πρωθιέρεια. Γιατί, άραγε; Ίσως να είχα βρει τη Διαδοσία. Ήταν λογικό να θέλει να κάνει τους Πρωθιερείς να με φοβηθούν, ώστε να επιχειρήσουν να με σκοτώσουν και να χάσουν τις θέσεις τους.

Πάλι, όμως, μπορεί οι υποψίες μου να ήταν λανθασμένες. Συνέχεια, κάποιο λάθος έβρισκα στα συμπεράσματά μου. Αλλά, τούτη τη φορά, ίσως να είχα στραφεί στο σωστό άτομο –πράγμα που πάντα σκεφτόμουν, μετά από τον πρώτο συλλογισμό και πριν τον απορρίψω.

«Υποψιάζεσαι ότι η Σιμάλα είναι εναντίον σου;» είπε ο Νοτόρο.

Ανασήκωσα τους ώμους. «Ποιος *δεν* είναι εναντίον μου εδώ μέσα;»

«Ρωτάω, Ριλάβια,» τόνισε ο Νοτόρο, «αν υποψιάζεσαι πως εκείνη είναι που διαδίδει τις άσχημες φήμες για σένα.»

«Ναι,» παραδέχτηκα, «το υποψιάζομαι, αλλά αυτό δε σημαίνει κιόλας ότι είναι. Πολλοί ιερείς και διάκονοι έχουν περάσει από το νου μου. Εσύ ποιον υποψιάζεσαι περισσότερο;»

Ο Νοτόρο αναστέναξε. «Κανέναν συγκεκριμένο.»

Να πάρει! Αν ήταν εδώ ο Σιάρνο, θα είχε κάποια υποψία. Ο Νοτόρο δεν έμοιαζε να τα πηγαίνει καλά με τις μηχανορραφίες του Ναού. Άσχημο μειονέκτημα, αν ήθελες να γίνεις ιερέας της Φλόγας.

Μείναμε, πάλι, σιωπηλοί για αρκετή ώρα. Ο χρόνος περνούσε, και δεν έρχονταν νέα ότι η σύνοδος των ιερέων είχε τελειώσει. Και είχα αφήσει την Κινίρια μόνη της στο κελί μου, γι'ακόμα μια φορά. Είπα στον Νοτόρο ότι έπρεπε να επιστρέψω, για να δω πώς πηγαίνει. Εκείνος προθυμοποιήθηκε να έρθει μαζί μου. Δεν του το αρνήθηκα.

Βρήκαμε την Κινίρια να κοιμάται. Καθίσαμε αντικριστά, στο χαλάκι του πατώματος, μιλώντας σε χαμηλούς τόνους. Ο Νοτόρο με ρώτησε αν γνώριζα γιατί αργούσαν τόσο οι ιερείς να

τελειώσουν τη σύνοδο. Του αποκρίθηκα ότι δεν ήξερα, όμως εκείνος, ξανά, δε με πίστεψε. Αναμφίβολα, νόμιζε ότι είχα βρει κάτι σημαντικό στον στρατώνα και ότι το είχα μοιραστεί με κάποιον ιερέα, αλλά δεν ήθελα να του το πω. Αυτό αλήθευε, όμως με ενοχλούσε το γεγονός ότι δε μου είχε εμπιστοσύνη. Βέβαια, γιατί θα έπρεπε να μου έχει, αφού τόσα παράξενα ακούγονταν για μένα; Ήλπιζα μόνο να μην είχε μιλήσει σε κανέναν για το σημάδι επάνω μου. Τον ρώτησα.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Φυσικά και δεν το έχω πει σε κανέναν, Ριλάβια. Αφού μου ζήτησες να μην το πω…»

Ίσως και να μου έλεγε ψέματα, αλλά δε νόμιζα· γιατί, διαφορετικά, όλος ο Ναός θα κουβέντιαζε για το σημάδι, πράγμα που, τώρα, δε συνέβαινε.

Κατένευσα. «Απλά, ήθελα να το επιβεβαιώσω.»

Άγγιξε το μηρό μου, πάνω απ'το ράσο. «Ριλάβια, δε θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο.» Τεντώθηκε για να με φιλήσει.

Τα χείλη μας συναντήθηκαν. Ύστερα, απομακρύνθηκα λίγο. «Η Κινίρια,» του ψιθύρισα. «Άμα ξυπνήσει τώρα, θα το μάθει όλος ο Ναός.»

«Πάμε στο κελί μου,» μου είπε εκείνος, πλάι στ'αφτί.

«Να την αφήσω, πάλι;»

«Κοιμάται τώρα.»

«Πήγαινε και θα έρθω.»

«Πότε;»

«Αμέσως μετά. Απλά, δε θέλω να μας δούνε μαζί.»

«Σωστά.» Με φίλησε και έφυγε, κλείνοντας σιωπηλά την πόρτα.

Σηκώθηκα όρθια, κοιτώντας την Κινίρια που κοιμόταν και περιμένοντας να περάσει κάποια ώρα, προτού φύγω κι εγώ. Η διακόνισσα άρχισε να σαλεύει επάνω στο κρεβάτι και να μουρμουρίζει. Έβλεπε κάποιο όνειρο.

«Στις Σκιές!» φώναξε. Και: «Αφήστε με! Λιβίρα, πες τους να μ'αφήσουν! Λιβίρα, πού είσαι; Ριλάβια! Ριλάβια!»

Δε μπορούσα να την παρατήσω να βασανίζεται έτσι. Την πλησίασα και την ταρακούνησα από τον ώμο. Πετάχτηκε πάνω, αρπάζοντας το χέρι μου. Αισθάνθηκα τα νύχια της να μπήγονται επώδυνα στο δέρμα μου. Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα, και γυάλιζαν στο φως της λάμπας.

«…Ριλάβια…» έκανε, ξέπνοη. «Ριλάβια…»

«Ηρέμησε,» της είπα, καθώς καθόμουν πλάι της. «Ήταν, απλά, ένα όνειρο.»

«Ριλάβια, κάτι κουκουλοφόροι με χτυπούσαν, σε έναν διάδρομο· η Λιβίρα έφευγε έντρομη, και εσένα σε είχαν δέσει και μια ιέρεια σήκωνε ένα στριφτό μαχαίρι, για να σου κόψει το λαιμό!»

«Ήταν *όνειρο,* Κινίρια,» επανέλαβα.

Παραμέρισε τα μαλλιά απ'το πρόσωπό της, ξεφυσώντας. «Ήταν,» αποκρίθηκε. «Αλλά με κατατρόμαξε. Κάποιες φορές, λένε ότι τα όνειρα προμηνύουν πράγματα, Ριλάβια…»

Ναι, το ξέρω, σκέφτηκα, καθώς θυμόμουν εκείνο το όνειρο που έβλεπα παλιά, με τον κρύσταλλο ο οποίος σπάει και αίμα πετάγεται. Τώρα, νομίζω, μπορούσα να το εξηγήσω. Ο κρύσταλλος ήταν η ζωή μου τότε, στην έπαυλη των Λάνμπερθ· κι αυτή η ζωή χάθηκε για μένα, για πάντα: ο κρύσταλλος *έσπασε*. Για το αίμα, ωστόσο, δεν είχα καταφέρει ακόμα να βρω μια καλή ερμηνεία. Ίσως να ήταν αυτό που συνέβη στο Ζερότο· ίσως και όχι. Μπορεί να επρόκειτο για κάτι ακόμα χειρότερο. Τέλος πάντων. Μάλλον, το όνειρο της Κινίρια δεν ήταν παρά ένα από εκείνα που βλέπουμε όταν είμαστε αγχωμένοι ή φοβισμένοι.

«Είναι αλήθεια,» της είπα, «όμως το δικό σου δεν ήταν τέτοιο.»

«Πού το ξέρεις;»

«Έχω διαβάσει κάτι λίγα σχετικά με τα όνειρα.»

«Θα μου πεις;»

«Κοιμήσου, τώρα. Θα σου τα πω αύριο.» Δε μπορούσα ν'αφήσω τον Νοτόρο να περιμένει.

Η Κινίρια πήρε βολική θέση επάνω στο κρεβάτι και έκλεισε τα μάτια. Εγώ κάθισα στο χαλάκι, κοιτώντας την και

παρατηρώντας αν την είχε πάρει ο ύπνος. Όταν βεβαιώθηκα ότι κοιμόταν, σηκώθηκα και βγήκα από το κελί μου, κλείνοντας την πόρτα σιγανά, για να μην την ξυπνήσω.

Καθώς πήγαινα στο κελί του Νοτόρο, σκεφτόμουν. Τι είχε πει η Κινίρια ότι είδε στο όνειρό της; Μια ιέρεια να επιχειρεί να μου κόψει το λαιμό; Επρόκειτο, άραγε, για τη Σιμάλα;

Είχα αρχίσει να βλέπω φονιάδες παντού!

Αλλά η Σιμάλα *μπορεί* να ήταν η Διαδοσίας.

Τέλος πάντων, άστο για τώρα.

Άνοιξα την πόρτα του κελιού του Νοτόρο και μπήκα. Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, και με περίμενε. Μου χαμογέλασε. «Θα μου δείξεις εκείνο το φλεγόμενο πουλί, πάλι;» ρώτησε.

Του επέστρεψα το χαμόγελο. Έβγαλα το ράσο, το μεσοφόρι και τα παπούτσια μου, και πήγα κοντά του, πιο γρήγορα απ'ό,τι σχεδίαζα. Με άρπαξε και με παρέσυρε κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού του. Φίλησε τα στήθη μου και, ύστερα, το σημάδι ανάμεσά τους. (Ήλπιζα τούτο να μην είχε καμια αρνητική συνέπεια γι'αυτόν. Δεν το νόμιζα…)

Μια τόσο αλλόκοτη, επικίνδυνη, και ταραγμένη ημέρα τελείωνε έτσι. Ήταν ό,τι χρειαζόμουν, για να φύγουν όλες οι δυσοίωνες σκέψεις και υποθέσεις από το νου μου. Και έφυγαν, σα σκιές που διαλύθηκαν από τα φιλιά και τα χάδια του Νοτόρο.

Βρισκόμασταν στη δεύτερη φορά, όταν η πόρτα χτύπησε και η φωνή του Σιάρνο ακούστηκε: «Άνοιξε! Σημαντικά νέα!»

Ο Νοτόρο κοίταξε το πρόσωπό μου με γουρλωμένα μάτια· κι εγώ, υποθέτω, με τον ίδιο τρόπο θα τον κοίταξα. Σηκώθηκα από πάνω του, άρπαξα το μεσοφόρι μου και το πέρασα πάνω απ'το κεφάλι.

«Νοτόρο, ξύπνα! Σημαντικά νέα, σου λέω! Από τη σύνοδο.»

Άρπαξα και τα υπόλοιπά μου ρούχα και χώθηκα κάτω από το στενό κρεβάτι του κελιού. Δεν ήταν και το πιο βολικό μέρος, αλλά ήταν το πρώτο που πέρασε απ'το μυαλό μου, εκείνη την ώρα.

Ο Νοτόρο –που πρέπει κι αυτός να είχε ρίξει κάτι επάνω του, αν και δεν τον παρακολουθούσα, έτσι όπως βιαζόμουν– άνοιξε την πόρτα.

«Τι είναι;» τον άκουσα να ρωτά.

«Η σύνοδος πήρε απόφαση!» είπε ο Σιάρνο, και είδα τα πόδια του να μπαίνουν στο δωμάτιο.

Ο Νοτόρο χασμουρήθηκε, κάνοντας τον αγουροξυπνημένο. «Τι απόφαση;»

«Ο Πρωθιερέας Κοζράλο βρέθηκε ότι έλεγχε τον Λο'ανθάκ που πήγε να σκοτώσει τη Ριλάβια, και θα εξοριστεί. Έχει γίνει χαμός. Αύριο, θα πραγματοποιηθεί η Τελετή του Εξορισμού. Ο Καθοδηγητής Γκαήρμο είπε να είμαστε εκεί.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Νοτόρο. «Θα είμαστε, λοιπόν… Τι ώρα θα γίνει;»

«Αυγή.»

«Εντάξει. Επομένως, χρειαζόμαστε ύπνο.»

«Εσύ, προφανώς, θα έχεις κοιμηθεί πιο πολύ απ'όλους μας…»

«Περίμενα, στην τραπεζαρία, να τελειώσει η σύνοδος, αλλά όλο αργούσε· οπότε είπα να πέσω. Εσύ πού ήσουν, πριν;»

«Στη βιβλιοθήκη.»

«Τι έκανες εκεί;»

«Θα σου πω αύριο.»

«Έγινε. Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα.»

Ο Σιάρνο έφυγε, και η πόρτα έκλεισε.

Βγήκα κάτω από το κρεβάτι, και ο Νοτόρο στράφηκε να με κοιτάξει.

«Ο Πρωθιερέας Κοζράλο…» είπε.

«Μάλλον,» αποκρίθηκα.

«Γιατί;»

«Πιθανώς φοβήθηκε, λόγω των φημών που κυκλοφορούν για μένα.»

Ο Νοτόρο κάθισε στο κρεβάτι, σκεπτικός. «Μου μοιάζει πολύ ανόητη η ενέργειά του… Θα το έκανε τούτο ένας *Πρωθιερέας*;»

«Γιατί, τι νομίζεις ότι είναι ο Πρωθιερέας;» αποκρίθηκα. Έβγαλα το μεσοφόρι μου και κάθισα στα γόνατά του. «Ένας βαθμός ιεροσύνης είναι, γλύκα μου.» Τον φίλησα, ηχηρά. Τον έσπρωξα ανάσκελα επάνω στο κρεβάτι, τράβηξα την περισκελίδα του και τον καβάλησα. «Δεν πιστεύω να σκοπεύεις να κοιμηθείς *πολύ* νωρίς;» τον ρώτησα, υπομειδιώντας.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Νοτόρο, καθώς χάιδευε τους μηρούς μου, «όμως έλεγα ότι *εσύ* θα ήθελες να φύγεις, τώρα…»

«Νόμιζες ότι σε είχα βαρεθεί τόσο γρήγορα;» Έσκυψα και τον φίλησα, ξανά, περνώντας τα δάχτυλά μου μέσα στα πλούσια μαλλιά του. Είχε κάτι που με τρέλαινε, στέλνοντάς με σ'έναν κόσμο χωρίς άλυτα προβλήματα και μπερδεμένες σκέψεις.

«Νόμιζα πως ίσως να ήθελες να είσαι στο κελί σου, Ριλάβια· γιατί, αφού ο Καθοδηγητής Γκαήρμο μάς ζήτησε να πάμε με την αυγή στην Τελετή του Εξορισμού, ίσως και η Ζαμέρα να σε ψάχνει, για να σου ζητήσει το ίδιο.»

Με θύμωσε που μου το είπε αυτό, επειδή όλος εκείνος ο ανέμελος κόσμος που βρισκόταν στο νου μου θρυμματίστηκε, σαν τον κρύσταλλο στα όνειρά μου. Όμως ο Νοτόρο είχε δίκιο: η Ζαμέρα, όντως, μπορεί να με έψαχνε.

Ήμουν έτοιμη να τον φιλήσω, αλλά σταμάτησα. «Τότε, πρέπει να φεύγω,» είπα, «γρήγορα.»

Ο Νοτόρο ένευσε. Μου έδωσε ένα τελευταίο φιλί και χωρίσαμε.

Είκοσι-Τέσσερα
Μερικές ώρες ελευθερίας

«Η ιέρεια Ζαμέρα σε ζητούσε, Ριλάβια. Πού ήσουν;» είπε η Κινίρια.

«Είχα πάει έναν νυχτερινό περίπατο στους διαδρόμους του Ναού,» αποκρίθηκα.

«Η σύνοδος τελείωσε· δεν το άκουσες;»

«Ε, όχι…» Μάλλον, η Κινίρια είχε κάποιο μαγικό τρόπο να μαθαίνει πράγματα ακόμα κι όταν ήταν χτυπημένη και στο κρεβάτι.

«Κρίμα. Ήλπιζα να μου πεις ποιο ήταν το αποτέλεσμα. Η ιέρεια Ζαμέρα δε μου είπε. Πάντως, θύμωσε που δε σε βρήκε εδώ, Ριλάβια· και νομίζω ότι ξέρω το λόγο: Φοβάται για σένα, ύστερα από ό,τι συνέβη με τον Λο'ανθάκ.»

«Ναι,» είπα· «επομένως, καλύτερα να πηγαίνω στο δωμάτιό της. Θα επιστρέψω όσο πιο σύντομα μπορώ, Κινίρια.»

«Με την ησυχία σου,» την άκουσα να λέει, καθώς έφευγα από το κελί και έκλεινα την πόρτα.

Δίχως καθυστέρηση, άρχισα να βαδίζω προς το δωμάτιο της Ζαμέρα, ενώ, συγχρόνως, σκεφτόμουν τι ψέμα θα της έλεγα για τη νυχτερινή μου απουσία. Αυτό που είχα πει στην Κινίρια δε φαινόταν και πολύ άσχημο: ότι έκανα έναν νυχτερινό περίπατο μέσα στο Ναό, επειδή δε μπορούσε να με πάρει ο ύπνος.

Χτύπησα την πόρτα της και εκείνη με προσκάλεσε μέσα. Καθόταν στη συνηθισμένη της πολυθρόνα, με μια κούπα κρασί στο χέρι, αλλά φαινόταν ιδιαίτερα ανήσυχη. Φυσικά, με ρώτησε πού ήμουν, και εγώ της απάντησα εκείνο που είχα σχεδιάσει. Η Ζαμέρα δεν το πήρε και πολύ καλά. Συνοφρυώθηκε, αγριοκοιτάζοντάς με, και είπε:

«Δε σου ζήτησα, Ριλάβια, να είσαι προσεκτική; Τι είδους προσοχή είναι αυτή, πνευματική μου θυγατέρα; Νομίζεις ότι θα ήταν πολύ δύσκολο κάποιος από τους εχθρούς σου να σε σκοτώσει, μέσα στη νύχτα; Ή νομίζεις ότι οι διάδρομοι του Ναού είναι ασφαλείς;»

«Δε με έπαιρνε ο ύπνος, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα, κατεβάζοντας το βλέμμα. «Με όλα όσα είχαν συμβεί, ήμουν ταραγμένη…»

«Σου έχω ξαναπεί να μην αφήνεις τα συναισθήματά σου να σε κυριεύουν. Χρησιμοποίησε το μυαλό και τη λογική σου!» Η Ζαμέρα αναστέναξε. «Θέλεις να τα καταστρέψεις όλα; Όλα όσα προσπαθώ να πετύχω με σένα;»

«Όχι, καθοδηγήτρια. Με συγχωρείς.»

Η Ζαμέρα ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί. «Βρέθηκε ο εχθρός σου,» με πληροφόρησε. «Τουλάχιστον, αυτός που έστειλε τον Λο'ανθάκ.»

Ανάγκασα τον εαυτό μου να δείξει ενδιαφέρον, σα να μην ήξερα. «Ποιος είναι, καθοδηγήτρια;»

«Ο Πρωθιερέας Κοζράλο.»

Ανάγκασα τον εαυτό μου να έρθει στην ψυχολογική κατάσταση του Τρόμου της Μεγάλης Απειλής. «Ο *Πρωθιερέας Κοζράλο*; Με θέλει νεκρή;…»

«Ναι, γιατί σε φοβάται,» εξήγησε η Ζαμέρα, «λόγω των καταραμένων φημών που ακούγονται για σένα. Αυτές οι φήμες πρέπει να σταματήσουν –πρέπει να τις σταματήσω, κάπως.

»Τέλος πάντων! Ο τρόπος αποκάλυψης του Πρωθιερέα Κοζράλο με έχει βάλει σε υποψίες…»

«Τι εννοείς, καθοδηγήτρια;» ρώτησα.

Και, όπως το περίμενα, εκείνη απάντησε: «Ο Νάριο εντόπισε τον Πρωθιερέα.»

«Πώς;»

«Βρήκε το σημάδι του επάνω στον Λο'ανθάκ.»

«Το σημάδι;» Πάλι, έκανα την ανήξερη.

Η Ζαμέρα μού εξήγησε τι ήταν το σημάδι και, ύστερα, είπε: «Όμως όλοι νομίζαμε, φυσικά, ότι ο Νάριο είχε, κάπως, παίξει με τον Λο'ανθάκ. Κανείς μέσα στο Ναό δεν εμπιστεύεται τον Νάριο, πνευματική μου θυγατέρα. Αν και, βέβαια, θα ήταν *πολύ* δύσκολο γι'αυτόν να κρύψει το σημάδι του από εμάς…»

«Γιατί, καθοδηγήτρια;»

«Διότι πρέπει να είσαι πολύ ισχυρός στην επίκληση της Φλόγας, για να κατορθώσεις κάτι τέτοιο: να εμποδίσεις *όλους* τους ιερείς εδώ μέσα. Και κανείς μας δεν πιστεύει ότι ο Νάριο είναι τόσο ισχυρός.»

«Κι αν είναι, χωρίς να το γνωρίζετε;»

Η Ζαμέρα συνοφρυώθηκε, για λίγο. Ανησυχούσε! Ο Νάριο την έβαζε σε σκέψεις. Ακόμα και για τους ιερείς ήταν επικίνδυνος, αλλόκοτος, και μυστηριώδης.

«Αποκλείεται να είναι,» αποκρίθηκε η καθοδηγήτριά μου. «Θα το είχαμε καταλάβει τόσα χρόνια. Όμως δε θα τον εμπιστευόμασταν στις κατηγορίες του εναντίον του Κοζράλο, αν δεν είχε κι άλλες αποδείξεις. Κάπως, κατάφερε να βρει ποιοι ξυλοκόπησαν τη διακόνισσα Κινίρια. Πρόκειται για μια κλίκα ιεροφυλάκων που ονομάζονται 'Πέλεκυς της Φωτιάς'. Από αυτούς, πήρε την πληροφορία ότι τους είχε στείλει ο Πρωθιερέας Κοζράλο, πράγμα που οι ίδιοι δεν αρνήθηκαν ενώπιόν μας.»

«Και τώρα, τι θα γίνει;» ρώτησα.

«Ο Κοζράλο θα εξοριστεί αύριο, με την αυγή. Θέλω να έρθεις μαζί μου στην Τελετή του Εξορισμού, Ριλάβια.»

«Μάλιστα, καθοδηγήτρια.»

«Και να προσέχεις,» τόνισε η Ζαμέρα. «Οι άσχημες φήμες σχετικά με το άτομό σου δεν έχουν πάψει να κυκλοφορούν. Κι άλλοι μπορεί να ανησυχήσουν και να στραφούν εναντίον σου.»

«Δε θα φοβηθούν από την τιμωρία του Κοζράλο;»

«Η τιμωρία του Κοζράλο, απλά, θα τους κάνει πιο προσεκτικούς. Συνεχίζεις να ζεις, Ριλάβια· και, όσο ζεις, είσαι απειλή για κάποιους. Ή έτσι, τουλάχιστον, πιστεύουν εκείνοι.»

«Ποιοι διαδίδουν τις φήμες, καθοδηγήτρια; Έχεις καμια ιδέα;»

«Άστο σε μένα,» είπε η Ζαμέρα. «Μπορείς να πηγαίνεις, τώρα. Και *κοιμήσου*, γιατί πρέπει να σηκωθείς με την αυγή.»

«Μάλιστα, καθοδηγήτρια.»

Μετά, πήγα στο δωμάτιο του Νάριο, ελπίζοντας να τον βρω εκεί. Λογικά, πρέπει να είχε επιστρέψει κι αυτός από τη σύνοδο, και ήθελα να του μιλήσω για τις σκέψεις μου. Δεν πίστευα, πλέον, ότι ήταν εκείνος που διέδιδε τις φήμες· είχα απορρίψει από πριν τούτη την ιδέα. Όμως καλό θα ήταν, νόμιζα, να κουβεντιάσω μαζί του, για όλα όσα είχαν περάσει από το νου μου. Επίσης, θα παρατηρούσα και τις αντιδράσεις του, καθώς θα του μιλούσα· ίσως αυτές να μου έλεγαν κάτι, αν και ήταν δύσκολο να διαβάσει κανείς την έκφραση ενός ιερέα της Φλόγας.

«Σε περίμενα, Ριλάβια,» μου είπε ο Νάριο· «και δεν άργησες καθόλου.» Καθόταν κοντά στο τζάκι του δωματίου του, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος και κοιτώντας με, ενώ στεκόμουν αντίκρυ του. «Παρακαλώ, κάθισε.»

Κάθισα στο ξύλινο τραπέζι, εκεί όπου καθόμουν πάντα, όταν ερχόμουν στο δωμάτιό του. «Σκεφτόμουν διάφορα πράγματα, Νάριο…»

«Πες μου τις σκέψεις σου,» με προέτρεψε εκείνος. «Ή, τουλάχιστον, τις σκέψεις που πιστεύεις ότι *πρέπει* να μου πεις.» Μειδίασε μυστηριακά, όπως μονάχα ο Νάριο μπορούσε να κάνει. Οι σκιές που έριχναν οι φλόγες του τζακιού στο πρόσωπό του έκαναν εκείνο το συγκεκριμένο μειδίαμα ακόμα πιο μυστηριακό.

Του μίλησα για όλες μου τις υποψίες. Δεν του έκρυψα ότι μου είχε περάσει από το μυαλό κι αυτός ως πιθανός Διαδοσίας. Επίσης, τόνισα πως νόμιζα ότι ο Διαδοσίας και ο Πρωθιερέας Κοζράλο είχαν κάνει κάποια συμφωνία μεταξύ τους. Τέλος, είπα για το γεγονός ότι η Νιλέτα μάς είχε δει να βγαίνουμε από το στρατώνα: δηλαδή, είχε δει δύο κουκουλοφόρες φιγούρες και είχε υποθέσει πως ήμουν εγώ κι ένας ιερέας. Όμως η εν λόγω διακόνισσα ήταν πνευματική θυγατέρα της ιέρειας Σιμάλα, καθώς και μία από τους υπόπτους στη λίστα της Κινίρια· κι

επιπλέον, η Νιλέτα κουβέντιαζε μαζί με τους άλλους δύο διακόνους της ίδιας ιέρειας –Νολτάτο και Ριγκάλεν– μέσα στην τραπεζαρία, μοιάζοντας να σχολιάζουν εμένα, που καθόμουν απέναντί τους. Εκτός από τούτα, είχα και την πληροφορία, από το Νοτόρο, ότι η Σιμάλα ήταν, παλιότερα, διακόνισσα του Αρχιερέα Λανκόρο, αλλά δεν είχε γίνει Πρωθιέρεια. Έτσι, έφτασα στο συμπέρασμα ότι *ίσως* εκείνη να ήταν η Διαδοσίας.

«Και το συμπέρασμά σου, μάλλον, είναι σωστό,» αποκρίθηκε ο Νάριο, πράγμα που με εξέπληξε.

«Δηλαδή, το ήξερες;» ρώτησα, αιφνιδιασμένη.

«Το είχα υποπτευθεί, μα δεν είχα αποδείξεις.» Κοίταξε τις φλόγες του τζακιού, για λίγο. Ύστερα: «Υπάρχουν άτομα στο Ναό που δεν τους αρέσει η σημερινή κατάσταση, Ριλάβια…»

«Ανάμεσα στα οποία δεν είσαι κι εσύ;»

Ο Νάριο μειδίασε, λεπτά. «Ναι, μα εγώ, πλέον, δεν ανακατεύομαι με το παιχνίδι εξουσίας του Ναού. Αν κι αυτό δε σημαίνει πως δεν επιθυμώ μια αλλαγή.

»Η Σιμάλα, όπως είπες, ήταν διακόνισσα του Λανκόρο, αλλά δεν έγινε Πρωθιέρεια: η Φέθνα και ο Κοζράλο έγιναν.»

«Αυτοί δεν ήταν διάκονοι του Λανκόρο;» ρώτησα.

«Ήταν,» με διαβεβαίωσε ο Νάριο. «Αυτούς τους τρεις διακόνους είχε, απ'όσο ξέρω. Επομένως, έκανε την επιλογή του, όταν οι προηγούμενοι Πρωθιερείς απεβίωσαν.»

«Και τι θέλει, τώρα, η Σιμάλα; Να γίνει Πρωθιέρεια; Αλλά, αν είναι έτσι, γιατί ο Κοζράλο συμφώνησε μαζί της να–;»

«Εδώ έχεις λάθος,» με πληροφόρησε ο Νάριο: «Ο Διαδοσίας και ο Κοζράλο δεν έχουν καμία σχέση. Απλά, ο Διαδοσίας *ήξερε* ότι ή ο Κοζράλο ή η Φέθνα θα σε φοβόταν, και θα επιχειρούσε να σε σκοτώσει.»

«Κι αν τα κατάφερνε;»

«Ο Διαδοσίας δεν θα είχε τίποτα να χάσει. Ωστόσο, αντιλαμβάνεται ότι δεν είναι και τόσο εύκολο να δολοφονήσεις κάποιον μέσα στο Ναό. Επιπλέον, ίσως να…» Διέκοψε τα λόγια του, κοιτώντας, πάλι, τις φλόγες. «Πάντως, Ριλάβια, είναι μάλλον

απίθανο να υπήρχε κάποια συνεννόηση αναμεταξύ τους…» Τι ήθελε να πει ο Νάριο και δεν το είχε ολοκληρώσει; «Επίσης, δεν πιστεύω να πρόκειται για έναν Διαδοσία, μα για πολλούς.»

Τούτο μ'έπιασε απροετοίμαστη. «Για πολλούς; Ποιους;»

«Δε σου είπα πριν ότι ορισμένοι δεν είναι καθόλου ευχαριστημένοι με την τωρινή κατάσταση στο Ναό;»

Κατένευσα.

«Υποπτεύεσαι γιατί;»

Κούνησα το κεφάλι, αρνητικά.

«Δεν το κατάλαβες από τη συνάντηση που σε έβαλα να παρακολουθήσεις;»

Τι εννοούσε; Τι έπρεπε να καταλάβω;

«Ο Αρχιερέας ακούει την καθοδηγήτριά σου.»

Φυσικά! Τούτο το είχα υποπτευθεί. «Κι αυτό τους πειράζει;»

«Ναι, γιατί βλέπουν τη Ζαμέρα να ελέγχει το Ναό. Ο Λανκόρο είναι ανόητος, και μεγάλος σε ηλικία· δεν μπορεί, πλέον, να ανταποκριθεί στα καθήκοντά του. Προτιμά οι άλλοι να λύνουν τα προβλήματά του γι'αυτόν. Βέβαια, υπάρχει και η φήμη – ανάμεσα στους ιερείς– ότι η Ζαμέρα τον έχει… μαγέψει, κάπως.»

«Τον έχει *μαγέψει*; Δηλαδή;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Το μόνο που γνωρίζω είναι ότι δεν τον βλέπει μονάχα ως Αρχιερέα της.»

Η Ζαμέρα ερωτοτροπούσε με τον Αρχιερέα Λανκόρο! Ποτέ δεν το είχα φανταστεί, ως τώρα…

Ο Νάριο πρέπει να είδε στα μάτια μου ότι κατάλαβα. «Ναι, αυτό που σκέφτεσαι είναι,» με διαβεβαίωσε. «Όμως, σου είπα: λένε ότι υπάρχει και κάτι άλλο. Πιθανώς να μην αληθεύει, βέβαια…»

«Τι πιστεύεις εσύ;»

«Τίποτα, για την ώρα.» Ή δεν ήθελε να μου πει.

«Μίλησε μου, τότε, για τους Διαδοσίες.»

Ο Νάριο ένευσε, και είπε: «Η Ζαμέρα έχει πολλούς εχθρούς εδώ μέσα: ανθρώπους που θέλουν να τη ρίξουν από την παράπλευρη θέση εξουσίας που έχει αποκτήσει. Αυτοί οι άνθρωποι βλέπουν

εσένα ως πραγματική απειλή, Ριλάβια· ίσως ακόμα και να πιστεύουν τις ίδιες τους τις φήμες! ότι αποζητάς να καταστρέψεις το Ναό και την πόλη.»

«Δεν ισχύει αυτό,» τον διαβεβαίωσα.

«Ίσως.»

«Δε με πιστεύεις;» απόρησα. Είχε αρχίσει *εκείνος* να νομίζει ότι *εγώ* του έκρυβα πράγματα; Υπέροχα…!

«Πιστεύω ότι *δεν ξέρεις* αν ισχύει,» είπε ο Νάριο· «γιατί η Ζαμέρα μπορεί να έχει άλλα σχέδια για σένα…»

Συνοφρυώθηκα. «Όποια κι αν είναι τα σχέδιά της–»

«–οι υπόλοιποι ιερείς τα φοβούνται. Αυτό είναι αρκετό για να τους κάνει να σε θέλουν νεκρή. Εκτός του ότι, μέσω εσένα, βλέπουν μια ευκαιρία να ανελιχθούν στην ιεραρχία: να κάνουν τους Πρωθιερείς να τρομάξουν κι επομένως να πέσουν σε Παραπτώματα και να εξοριστούν.»

«Μάλιστα…» είπα. «Και ο Αρχιερέας; Εκείνος δε με φοβάται;»

«Εκείνος ακούει την καθοδηγήτριά σου να του ψιθυρίζει στ'αφτί όλες της τις επιθυμίες· και η Ζαμέρα, αναμφίβολα, δε θέλει να πεθάνεις. Έχει σχέδια για σένα –τούτο είναι φανερό.»

Δε μου άρεσε καθόλου να νομίζω ότι με χρησιμοποιούν. Αλλά κάτι τέτοιο το είχα υποψιαστεί για τη Ζαμέρα από την αρχή· και από την αρχή με είχε προειδοποιήσει ο Νάριο: μου είχε πει να μην την εμπιστεύομαι. Ας μάθαινα, λοιπόν, ό,τι είχε να μου διδάξει και, ύστερα, θα λογαριαζόμασταν με την καθοδηγήτριά μου!

«Και οι Διαδοσίες; Ποιοι είναι;»

«Οι Διαδοσίες ακριβώς δεν ξέρω ποιοι είναι, Ριλάβια. Όμως οι αντίπαλοι της Ζαμέρα και της τωρινής κατάστασης μέσα στο Ναό είναι η Σιμάλα –όπως κι εσύ συμπέρανες–, ο Τινάρο, και ο Γκαήρμο.»

Ο Γκαήρμο ήταν ο καθοδηγητής του Νοτόρο και του Σιάρνο! Κι αυτοί δεν ήξεραν τίποτα για τούτο…

«Δεν τους ρίχνω άδικο,» συνέχισε ο Νάριο. «Έχουν δίκιο να θέλουν μια καινούργια τάξη πραγμάτων στο Ναό. Η τωρινή έχει

παρατραβήξει· μπορώ να σε διαβεβαιώσω γι'αυτό. Η Ζαμέρα δεν κρύβει καθόλου τη δύναμή της, ούτε διστάζει να έχει *όλη* την εξουσία στα χέρια της και να περνά τις απόψεις που επιθυμεί.»

«Ο Κοζράλο και η Φέθνα δεν έχουν πρόβλημα μ'ετούτο;» απόρησα.

«Όχι, γιατί συνεχίζουν να βρίσκονται στις θέσεις των δύο Πρωθιερέων του Ναού,» αποκρίθηκε ο Νάριο· «επομένως, είναι βολεμένοι, και δεν αποζητούν καμία αλλαγή.»

«Άρα, λογικά, εσύ θα έπρεπε να είσαι με τους πολέμιους της Ζαμέρα και του Αρχιερέα Λανκόρο, σωστά;»

Ο Νάριο δεν απάντησε.

«Αν, όμως, ισχύει τούτο, τότε γιατί δε με θέλεις νεκρή; Γιατί δεν ευθυγραμμίζεσαι με το σχέδιό τους;»

«Ριλάβια, δεν ξέρουμε ότι αυτοί είναι οι Διαδοσίες. Ίσως να κάνουμε μεγάλο λάθος που τους υποπτευόμαστε.»

«Μα, αν δεν είν'αυτοί, τότε ποιος είναι;»

«Υπάρχουν κι άλλοι ιερείς στο Ναό: η Νατέλμα, ο Σιλάρμο, η Ρηάφα, ο Ροζνάτο… Ίσως, μάλιστα, να είναι και η Πρωθιέρεια Φέθνα!»

«Όμως οι τρεις πρώτοι που ανέφερες –η Σιμάλα, ο Τινάρο, και ο Γκαήρμο– είναι οι πιο πιθανοί ύποπτοι, έτσι δεν είναι, Νάριο;»

«Έτσι είναι; Μια κουβέντα, απλά, κάναμε. Και τώρα, είναι αργά, Ριλάβια· δε θα πας για ύπνο; Αναμφίβολα, η καθοδηγήτριά σου σου ζήτησε να σηκωθείς με την αυγή, για να παραβρεθείς στην Τελετή του Εξορισμού, μαζί με τους υπόλοιπους.»

«Ναι, μου το ζήτησε, αλλά–»

«Οπότε, πήγαινε στο κελί σου,» αποκρίθηκε ο Νάριο. «Δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε εμείς.»

Σηκώθηκα από τη θέση μου και βάδισα προς την πόρτα. Δεν καταλάβαινα γιατί είχε αλλάξει τόσο απότομα το φέρσιμό του. Έφταιγε κάτι που είχα πει; Κάτι που είχε θυμηθεί ή που του είχα θυμίσει; Ή ήθελε να μου κρύψει κάτι και είχε προτιμήσει να με διώξει;

«Και, Ριλάβια…»

Γύρισα.

«Κλείσε καλά την πόρτα σου, αυτή τη νύχτα. Παράξενα πράγματα ίσως να συμβούν.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και βάδισε ως το παράθυρο.

«Τι παράξενα πράγματα, δηλαδή;»

Σταύρωσε τα χέρια του πίσω από την πλάτη, κοιτώντας έξω. «Τους προειδοποίησα να τον εξορίσουν απόψε. Εκείνοι, όμως, προτίμησαν την αυγή. Τώρα, ίσως να υποστούν τις συνέπειες της απόφασής τους…»

«Ποιες συνέπειες, Νάριο;» ρώτησα «Τι εννοείς;» *Πάλι*, κάτι παράξενο γινόταν σε τούτο το καταραμένο μέρος;

«Λες στον εγκληματία ότι θα τιμωρηθεί σε μερικές ώρες, αλλά τον αφήνεις ελεύθερο ως τότε· άρα, του δίνεις αυτές τις μερικές ώρες για να αποτρέψει την τιμωρία.»

Είκοσι-Πέντε
Σχήματα στη φωτιά

Η Τελετή του Εξορισμού είναι μία από τις έκτακτες τελετές· πραγματοποιείται όποτε κάποιος από τους ιερείς πέσει σε ένα από τα Παραπτώματα και πρέπει να τιμωρηθεί με ισόβιο εξορισμό. Αυτός ο εξορισμός δε σημαίνει μόνο το διωγμό του και την άρνηση της επιστροφής του στο Ναό, αλλά και την παύση της ικανότητάς του να επικαλείται τη Φλόγα. Τότε αδυνατούσα να κατανοήσω πώς ήταν δυνατή η επίτευξη κάτι τέτοιου, και είχα την περιέργεια να μάθω.

Με την αυγή, οι ιερείς συγκεντρώθηκαν στην Αίθουσα των Θεών, όπου βρίσκονταν οι θείες λίθοι του Νάοργκομ, Ρουάζναλ, και Ρέηζ. Εκεί σχημάτισαν ένα ημικύκλιο γύρω από αυτές, έτσι ώστε αντίκρυ τους να στέκεται ο Αρχιερέας Λανκόρο. Δεξιά του Αρχιερέα στεκόταν η Πρωθιέρεια Φέθνα, και αριστερά του, κανονικά, έπρεπε να βρίσκεται ο Πρωθιερέας Κοζράλο, αλλά, καθότι κατηγορούμενος για Παράπτωμα, τούτο δεν ήταν δυνατό, έτσι τη θέση του είχε πάρει η καθοδηγήτριά μου· πράγμα το οποίο δε με εξέπληττε καθόλου, σκεπτόμενη όλα όσα μου είχε αποκαλύψει ο Νάριο, χτες βράδυ. Στη δεξιά μεριά του ημικυκλίου βρίσκονταν, κατά σειρά, ο Τινάρο, ο Σιλάρμο, και ο Ροζνάτο· στην αριστερή ήταν ο Νάριο, η Νατέλμα, και ο Σιλάρμο. Ο ιερέας Γκαήρμο και η ιέρεια Ρηάφα έλειπαν, γιατί, ως Δικαιοδότες του Ναού, είχαν το καθήκον να φέρουν τον κατηγορούμενο από το δωμάτιό του.

Εμείς, οι διάκονοι, βρισκόμασταν πίσω από τους ιερείς, στην αρχή της Αίθουσας των Θεών. Κανένας μας δε μιλούσε, καθώς ήμασταν έτοιμοι να παρακολουθήσουμε τούτη την έκτακτη τελετή, που δεν έβλεπες, συνήθως, πολλές φορές στη ζωή σου μέσα στο Ναό.

Εν τω μεταξύ, ο νους μου στριφογύριζε γύρω από τα χτεσινοβραδινά λόγια του Νάριο, και ιδιαίτερα, γύρω από την προειδοποίησή του σχετικά με το τι μπορεί να έκανε ο Πρωθιερέας Κοζράλο, προκειμένου να γλιτώσει από την τιμωρία του. Γιατί δεν είχε επιχειρήσει κάτι, κατά τη διάρκεια της νύχτας; αναρωτιόμουν. Είχε αποφασίσει να δεχτεί τον Εξορισμό ήσυχα; Μου φαινόταν παράξενο τούτο, για τον Κοζράλο· δε μου έμοιαζε από τους ανθρώπους που αποδέχονται εκείνο που έρχεται, αλλά από αυτούς που παλεύουν, με νύχια και με δόντια, για να επιτύχουν εκείνο που θέλουν. Επομένως, τούτη η ηρεμία με τρόμαζε περισσότερο από οποιαδήποτε φασαρία θα μπορούσε να είχε προκαλέσει ο κατηγορούμενος.

Περιμέναμε, έτσι, μέσα στην Αίθουσα των Θεών, σιωπηλοί και προσευχόμενοι στους Τρεις Κυρίους της Φλόγας, προετοιμάζοντας τους εαυτούς μας για την τελετή που θα επακολουθούσε. Ύστερα, όμως, από κάποια ώρα, παρατήρησα τους ιερείς να αλληλοκοιτιούνται ανήσυχα, σα να υποψιάζονταν ότι κάτι παράξενο συνέβαινε. Οπότε, δεν ήταν μονάχα η δική μου ιδέα ότι οι Δικαιοδότες αργούσαν να έρθουν μαζί με τον Κοζράλο. Τούτη η αργοπορία δεν προμήνυε τίποτα το καλό. Ή ο κατηγορούμενος είχε προκαλέσει πρόβλημα στον Γκαήρμο και στη Ρηάφα, ή δεν τον έβρισκαν για να τον φέρουν. Το τελευταίο δεν το θεωρούσα καθόλου απίθανο. Άλλωστε, δεν πρέπει να ήταν και πολύ δύσκολο για έναν ιερέα της Φλόγας να φύγει από το Ναό. Από την άλλη, όμως, αυτός ο συγκεκριμένος ιερέας ήταν κατηγορούμενος και επρόκειτο να υποστεί την Τελετή του Εξορισμού, την αυγή. Οι υπόλοιποι δε θα τον άφηναν να ξεφύγει τόσο εύκολα. Θα μείωνε το κύρος τους.

Τελικά, οι Δικαιοδότες ήρθαν. Και των δύο τα πρόσωπα ήταν χλομά, παρατήρησα, ενώ οι διάκονοί τους, που τους ακολουθούσαν και δε βρίσκονταν με εμάς στην Αίθουσα των Θεών, έμοιαζαν να είναι σε ακόμα μεγαλύτερο πανικό. Μπορούσα να το καταλάβω εύκολα, γιατί ήξερα καλά τα πρόσωπα του Νοτόρο και του Σιάρνο.

Εκείνο που όλοι φοβόνταν είχε συμβεί.

«Πού είναι ο κατηγορούμενος;» απαίτησε ο Αρχιερέας Λανκόρο. Νόμιζα ότι μπορούσα να δω τα χέρια του να τρέμουν κάτω από τα μανίκια του πορφυρόμαυρου ράσου του.

«Δεν μπορούμε να τον βρούμε, Μεγάλε Πατέρα,» αποκρίθηκε ο ιερέας Γκαήρμο.

«Δεν είναι στο δωμάτιό του;» ρώτησε η Ζαμέρα. Η όψη της ήταν ταραγμένη. Ποτέ δεν την είχα δει *τόσο* ταραγμένη, την καθοδηγήτριά μου.

«Όχι,» απάντησε η ιέρεια Ρηάφα, «ούτε πουθενά αλλού στο Ναό.»

«Αδύνατον!» φώναξε ο Σιλάρμο. «Κάπου εδώ μέσα πρέπει να κρύβεται.»

Ο Νάριο γέλασε δυνατά, κάνοντάς τους άπαντες να στραφούν στο μέρος του, με οργισμένες εκφράσεις στα πρόσωπά τους, σαν εκείνος να έφταιγε για όλα.

«Σας είχα προειδοποιήσει,» είπε.

«Δεν είναι δυνατόν να έφυγε από το Ναό!» επέμεινε ο Σιλάρμο. «Κάπου εδώ κρύβεται.»

«Δεν κρύβεται,» είπε ο Νάριο. «Έχει φύγει, άφρονα! Λες να καθόταν στο Ναό, για να τον ξετρυπώσουμε και να τον θανατώσουμε;»

«Νάριο, το παρατραβάς, όπως πάντα!» τον κατηγόρησε η Πρωθιέρεια Φέθνα, καρφώνοντας τον μ'ένα παγερό βλέμμα.

«Τότε, η κατάσταση είναι συνηθισμένη, και δε θα έπρεπε να σας εκπλήσσει,» αντιγύρισε εκείνος.

Οι διάκονοι γύρω μου είχαν αρχίσει να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους. Αν και η προσοχή μου ήταν όλη στραμμένη στους ιερείς, μπορούσα ν'ακούσω κάποια από τα λόγια τους – κομμάτια προτάσεων, ουσιαστικά:

«…τα πάντα κλειστά!…»

«Ίσως να ήξερε άλλες διεξόδους…»

«…και συμμάχους…»

«…δε θα βοηθούσαν τον κατηγορούμενο!»

«…Νάριο ποτέ δεν ξέρεις.»

«Ούτε κι αυτός δε θα…»

Τα λόγια του ιερέα Τινάρο αντανακλούσαν πεντακάθαρα την οργή του, καθώς αντήχησαν μέσα στην Αίθουσα των Θεών: «Όλα τούτα είναι άνευ σημασίας, τώρα! Πρέπει να βρούμε, όμως, τον Κοζράλο, πάση θυσία!»

«Ίσως η Φλόγα να μας μιλήσει,» είπε ο Ροζνάτο.

«Ανάψτε το Μαγκάλι των Θεών!» μας πρόσταξε ο Αρχιερέας Λανκόρο.

Εγώ και άλλοι τρεις διάκονοι –η Λιβίρα, η Φένρα, και ο Νελφάνο– πήραμε το Μαγκάλι από την κάτω-δεξιά γωνία της Αίθουσας των Θεών –όπου τοποθετείτο όταν δε χρησιμοποιείτο– και το κυλήσαμε ως το κέντρο του μεγάλου δωματίου. Οι σιδερένιες ρόδες στα τέσσερα πόδια του έτριζαν επάνω στο πέτρινο πάτωμα.

Ενώ εμείς μεταφέραμε το Μαγκάλι, οι υπόλοιποι διάκονοι έφερναν ξερά φύλλα και ιερά ξύλα και θυμιάματα, από άλλα σημεία της αίθουσας, για να το γεμίσουν ως τη μέση.

Συγχρόνως, άκουγα τους ιερείς να μιλούν.

«Σας λέγω: ο Κοζράλο *αποκλείεται* να βγήκε από το Ναό,» είπε ο Σιλάρμο. «Είχαμε κλείσει όλες τις πύλες και τις πιθανές διεξόδους. Ακόμα και οι είσοδοι των υπογείων ήταν κλειστές.»

«Σήμερα το πρωί, όμως, δεν ελέγξαμε,» τόνισε ο Ροζνάτο. «Ίσως ο κατηγορούμενος να κατάφερε να ανοίξει κάποια απ'αυτές.»

«Οι ιεροφύλακες τις φρουρούσαν καλά,» είπε η Σιμάλα. «Κι επιπλέον, ακόμα κι αν κατόρθωσε να περάσει απ'τους ιεροφύλακες, έπρεπε να είχαμε ειδοποιηθεί για τη διαφυγή του. Τον είχαμε Σημαδέψει σε όλες τις εξόδους.»

«Εκτός κι αν έφυγε από κάποια έξοδο όπου *δεν* τον είχατε Σημαδέψει,» παρενέβη ο Νάριο.

«Τον είχαμε Σημαδέψει σε *όλες*, Νάριο!» σφύριξε η Σιμάλα.

«Πιθανώς να είχατε λησμονήσει κάποια. Σκεφτείτε!» Ο Νάριο κοίταξε αυτήν, τον Τινάρο, και τον Σιλάρμο.

«Δε μου αρέσει καθόλου το ύφος σου!» του είπε ο τελευταίος. «Υποστηρίζεις ότι δεν κάναμε καλά το έργο που μας ανέθεσε ο Αρχιερέας;»

«Όλοι σφάλουμε,» αποκρίθηκε ο Νάριο. «Ακόμα και ο Σεβαστός Φλογοφύλακας Κοζράλο έσφαλε.»

«Αρκετά!» τους διέκοψε η Ζαμέρα. «*Πρώτα* θα βρούμε τον κατηγορούμενο και *ύστερα* θα αποδοθούν ευθύνες.» Η ματιά της εστιάστηκε στο Μαγκάλι, που είχαμε γεμίσει με ξερά φύλλα, ιερό ξύλο, και θυμιάματα. Στη μια του μεριά στεκόμουν εγώ, βαστώντας έναν αναμμένο δαυλό και έτοιμη να το ανάψω· στην άλλη, στεκόταν ο διάκονος Ζερότο, κρατώντας κι αυτός δαυλό.

«Περιμένετε!» μας είπε η Πρωθιέρεια Φέθνα. «Προτού αρχίσουμε την αναζήτηση για τον Κοζράλο, θα ήθελα να ξέρω πού είναι οι διάκονοί του.»

«Πηγαίνετε να τους βρείτε,» πρόσταξε ο ιερέας Γκαήρμο τον Νοτόρο, τον Σιάρνο, τον Σολντράνο, και την Καλμίνα. «Πάρτε και ιεροφύλακες μαζί σας, για παν ενδεχόμενο.»

Οι δύο τελευταίοι διάκονοι περίμεναν το νεύμα της ιέρειας Ρηάφα, πριν ακολουθήσουν τους δύο πρώτους έξω από την Αίθουσα των Θεών.

Αισθάνθηκα μια ξαφνική ανησυχία για τον Νοτόρο. Όταν κάποιος ιερέας εξοριζόταν από το Ναό, οι διάκονοί του υπήρχε πιθανότητα να εξοριστούν επίσης, εκτός κι αν βρίσκονταν πρόθυμοι ιερείς για να συνεχίσουν την μαθητεία τους. Επομένως, φοβόμουν ότι ο Κεβόρο και ο Ναρόμο –οι διάκονοι του Κοζράλο– θα ήταν εξοργισμένοι και, κυρίως, *τρομαγμένοι* με την τροπή των πραγμάτων, και ίσως να προέβαιναν σε βίαιες ενέργειες.

Η λογική μου, όμως, καθησύχασε τους φόβους μου. Το πολύ-πολύ, ο Κεβόρο και ο Ναρόμο να είχαν φύγει, μαζί με τον καθοδηγητή τους. Αλλιώς, αν είχαν μείνει εδώ, θα παραδίνονταν αμέσως, και θα ακολουθούσαν τους διακόνους των Δικαιοδοτών, γιατί τι μπορούσαν να κάνουν εναντίον τους; Κι επιπλέον, πώς θα συνέχιζαν τη μαθητεία τους στο Ναό, αν

ενεργούσαν απερίσκεπτα; Κανείς ιερέας ή ιέρεια δε θα τους ήθελε ως πνευματικούς υιούς.

«Ανάψτε το Μαγκάλι των Θεών,» πρόσταξε ο Αρχιερέας.

Υπακούσαμε, ακουμπώντας τις φλόγες των δαυλών μας επάνω στα ιερά ξύλα. Αμέσως, η φωτιά φούντωσε, και η οσμή των θυμιαμάτων απλώθηκε σε όλη την αίθουσα.

«Δεν υπάρχει μέρος όπου ο Κοζράλο μπορεί να μας κρυφτεί,» είπε ο Λανκόρο, μα νόμιζα ότι διέκρινα μια κάποια αβεβαιότητα στη φωνή του.

Οι ιερείς επικέντρωσαν τα βλέμματά τους επάνω στη φωτιά του Μαγκαλιού των Θεών και επικαλέστηκαν τη Μεγάλη Φλόγα. Γραμμές φάνηκαν στα πρόσωπά τους, από την εντατική αυτοσυγκέντρωση, ενώ τα φρύδια και τα χείλη όλων τους είχαν σμίξει. Πού και πού, ξεστόμιζαν μερικές κοφτές προσευχές. Άκουσα και αρκετούς από τους διακόνους να προσεύχονται μαζί τους.

Η φωτιά μέσα στο Μαγκάλι δυνάμωσε, τόσο που με τρόμαξε και με έκανε να πισωπατήσω, απομακρύνοντας τον εαυτό μου από αυτήν. Παρατήρησα πως και η αντίδραση του Ζερότο ήταν παρόμοια.

Η ιερείς συνέχιζαν την επίκλησή τους, και, σταδιακά, μια ανθρώπινη μορφή φάνηκε μέσα από τις φλόγες –ή, μάλλον, δε *φάνηκε* μέσα από τις φλόγες· οι ίδιες οι φλόγες πήραν τη μορφή ανθρώπου, τόσο τέλεια που νόμιζες ότι αυτός ήταν πραγματικός, ότι μπορούσες να τον αγγίξεις, να του μιλήσεις. Και, σίγουρα, τον αναγνώριζες: ολοφάνερα επρόκειτο για τον Πρωθιερέα Κοζράλο, ο οποίος στεκόταν… κάπου (αυτό το κομμάτι δεν είχε διαμορφωθεί καλά ακόμα)… και ακουμπούσε τα χέρια του εμπρός του σε κάτι που έμοιαζε με κουπαστή. Πού βρισκόταν; Σε πλοίο ή σε μπαλκόνι; Τα μαλλιά του αναδεύονταν από τον αέρα, το ίδιο και η κάπα του. Ράσο δε νομίζω ότι φορούσε· πρέπει να ήταν ντυμένος ταξιδιωτικά. Επομένως, είχε φύγει από το Ναό και κάπου πήγαινε… μέσω πλοίου; Παρατήρησα πιο προσεκτικά, καθώς και το περιβάλλον γύρω του διαμορφωνόταν. Ναι! ήταν

σε πλοίο, και πίσω από τον ιερέα φαίνονταν κι άλλοι, οι οποίοι ή βάδιζαν ή στέκονταν ακίνητοι στη θέση τους. Ναύτες και επιβάτες, πιθανώς.

«Φεύγει από τη Σερανβέλ,» είπε η Ζαμέρα.

«Από κάπου ξεγλίστρησε,» είπε ο Νάριο.

«Ας πάει όπου θέλει!» έκανε η Σιμάλα. «Στο Ναό, πάντως, δε θα τον ξαναδούμε.»

«Αλλά θα συνεχίζει να έχει τον έλεγχο της Φλόγας,» της θύμισε η Ζαμέρα. «Κι αυτό είναι επικίνδυνο.»

«Επιπλέον, αν η απόδρασή του μαθευτεί στην πόλη, τι γνώμη θα σχηματιστεί για εμάς και το Ναό;» έθεσε το ερώτημα ο Ροζνάτο.

«Ο Κοζράλο πρέπει να βρεθεί,» είπε ο Αρχιερέας Λανκόρο, με τέτοιο τρόπο που με έκανε να αναρωτηθώ αν νόμιζε πως μονάχα ο λόγος του έφτανε για να πραγματοποιηθεί η επιθυμία του. Όντως, ήταν ανόητος, όπως τον είχε αποκαλέσει ο Νάριο: πίστευε ότι μ'αυτό το ύφος και μόνο οι άλλοι μπορούσαν να τον παίρνουν στα σοβαρά, χωρίς να κάνει ο ίδιος τίποτ'άλλο αξιοσημείωτο.

«Εύκολο να το λέει κανείς, αλλά δύσκολο να το πράττει,» παρατήρησε ο Νάριο. Φυσικά! Ήταν, πάλι, η ώρα του να πει κάτι τέτοιο.

«Το δύσκολο είναι κάποιος να κοροϊδέψει τους ιερείς της Φλόγας και να γλιτώσει αλώβητος!» αντιγύρισε ο Αρχιερέας. «Ο Κοζράλο *θα βρεθεί* και θα θανατωθεί!»

«Θα σταλούν οι κατάλληλοι άνθρωποι για να τον εντοπίσουν,» είπε η Ζαμέρα. «Ωστόσο, αναρωτιέμαι πώς κατάφερε να βγει από το Ναό.»

«Κάποια από τις εξόδους, προφανώς, δεν είχε Σημαδευτεί,» αποκρίθηκε ο Νάριο.

«Μπορείτε να τις ελέγξετε όλες, για να διαπιστώσετε ότι είναι Σημαδεμένες,» αντιγύρισε η Σιμάλα, ενώ έβλεπα τη μορφή του Κοζράλο να εξαφανίζεται, σιγά-σιγά, μέσα στη φωτιά του Μαγκαλιού των Θεών, η οποία έχανε τη δύναμή της και μίκραινε.

«Θα *γίνει* έλεγχος,» τη διαβεβαίωσε ο Αρχιερέας. «Ο τρόπος διαφυγής του Κοζράλο θα μαθευτεί, ώστε κάτι τέτοιο να μην ξανασυμβεί ποτέ στο Ναό.»

Εκείνη την ώρα, έφτασαν οι διάκονοι των Δικαιοδοτών, μαζί με τους δύο διακόνους του κατηγορούμενου.

Ο Λανκόρο στράφηκε στο μέρος τους, ατενίζοντάς τους με το πιο άγριό του βλέμμα. Σε αυτό τα κατάφερνε καλά, οφείλω να ομολογήσω –και ήταν από τα λίγα πράγματα όπου τα κατάφερνε καλά.

«Τι γνωρίζετε για τη διαφυγή του καθοδηγητή σας;» ρώτησε. Ήταν μια ερώτηση που έμοιαζε να τους κατηγορεί, και να τους προστάζει: *Πείτε μου τα σχέδιά του!*

Οι δύο διάκονοι έριξαν το βλέμμα τους στο πάτωμα της Αίθουσας των Θεών. «Μεγάλε Πατέρα της Φλόγας,» είπε ο Κεβόρο, «δεν είχαμε καμία ανάμιξη σε τούτη την ενέργεια του Καθοδηγητή Κοζράλο–»

«Δε σας ρώτησα αυτό!»

«Ούτε για τη διαφυγή του γνωρίζουμε τίποτα…»

«Δε σας μίλησε, προτού φύγει;» θέλησε να μάθει η Ζαμέρα. «Βοηθήστε μας, για να σας βοηθήσουμε…»

«Πραγματικά, Σεβασμιοτάτη, δε μας είπε τίποτα,» αποκρίθηκε ο Ναρόμο. «Ούτε μας είχε πει τίποτα για το σχέδιό του να δολοφονήσει τη διακόνισσα Ριλάβια. Ζητάμε συγχώρεση για τον καθοδηγητή μας, ο οποίος ήταν Παραστρατημένος.»

Ήταν φανερό πως οι δύο διάκονοι προσπαθούσαν, με κάθε μέσο, να μη διωχτούν από το Ναό, ώστε κάποια ημέρα να γίνουν ιερείς. Εγώ, προσωπικά, ευχόμουν να τους εξόριζαν, όπως τον Πρωθιερέα Κοζράλο, γιατί δε μπορούσα να ξεχάσω πως βρίσκονταν στη λίστα των εφτά, που μου είχε δώσει η Κινίρια.

«Επιστρέψτε στα κελιά σας και περιμένετε την απόφασή μας,» τους πρόσταξε ο Αρχιερέας Λανκόρο.

«Μάλιστα, Μεγάλε Πατέρα της Φλόγας,» είπε ο Ναρόμο, υποκλινόμενος μαζί με τον Κεβόρο. Ύστερα, έφυγαν κι οι δυο τους από την Αίθουσα των Θεών.

«Τώρα, είναι ώρα να γίνει ο έλεγχος για τα Σημάδια,» δήλωσε ο Αρχιερέας Λανκόρο. «Εκτός κι αν πιστεύετε ότι έχουμε κάτι άλλο να συζητήσουμε εδώ…» Κοίταξε τους ιερείς της Φλόγας.

«Ό,τι και να συζητήσουμε, ούτως ή άλλως, χάσιμο χρόνου θα είναι, Μεγάλε Πατέρα,» αποκρίθηκε ο Νάριο.

Ο Λανκόρο τον αγριοκοίταξε –κάτι που ποτέ δεν τον πτοούσε– και στράφηκε απ'την άλλη, αρχίζοντας να βαδίζει προς την έξοδο της Αίθουσας των Θεών. Η Ζαμέρα και η Φέθνα τον ακολούθησαν και, ύστερα, όλοι οι υπόλοιποι ιερείς.

Σύντομα, μονάχα διάκονοι είχαν μείνει στο μεγάλο δωμάτιο, και αποφάσισα να επιστρέψω στο κελί μου, για να μιλήσω με την Κινίρια, που αναπαυόταν εκεί.

Είκοσι-Έξι
Ο Κύκλος

Οι ιερείς δεν έμαθαν πώς κατάφερε ο Κοζράλο να ξεφύγει από το Ναό. Ή, τουλάχιστον, ακόμα και αν το έμαθαν, κανείς δεν το είπε, τότε, σε μένα. Ωστόσο, πολύ αργότερα πληροφορήθηκα πως, όντως, δεν κατόρθωσαν να βρουν τον τρόπο διαφυγής του κατηγορούμενου. Επάνω σε όλες τις εξόδους ήταν Σημαδεμένος, όπως είχε προστάξει ο Αρχιερέας τη Σιμάλα, τον Τινάρο, και το Σιλάρμο. Επομένως, ή ο Κοζράλο είχε εφεύρει κάποιο τρόπο για να προσπεράσει τα Σημάδια, ή είχε εντοπίσει κάποια άλλη έξοδο που οι υπόλοιποι δε γνώριζαν. Από ό,τι κατάλαβα, το τελευταίο το θεωρούσαν και πιο πιθανό· γιατί, για να θεωρήσουν πως ο κατηγορούμενος είχε προσπεράσει τα Σημάδια, αυτό θα σήμαινε πως ήταν ο ισχυρότερος απ'όλους τους μέσα στο Ναό, δίχως εκείνοι να το έχουν πιο πριν υποψιαστεί. Πράγμα το οποίο θα ίσχυε και για τον Νάριο, αν, τελικά, είχε αλλάξει το σημάδι επάνω στον Λο'ανθάκ –που, φυσικά, δεν το είχε αλλάξει. Γενικά, ήταν υπερβολή να θεωρεί κανείς έναν ιερέα τόσο ισχυρό στον έλεγχο της Φλόγας. Άλλωστε, από τη ζωή του στο Ναό, οι δυνάμεις του θα είχαν αποκαλυφθεί πολύ νωρίτερα.

Άρα, ο Κοζράλο γνώριζε για κάποια κρυφή έξοδο που οι άλλοι δεν ήξεραν, όμως άρχισαν αμέσως να ερευνούν για να την εντοπίσουν. Συγχρόνως, βέβαια, η Ζαμέρα έστειλε ανθρώπους της, για να βρουν τον Κοζράλο και, ει δυνατόν, να τον σκοτώσουν. Κανένας από τους ιερείς, πλέον, δεν τον ήθελε ζωντανό· οι περισσότεροι ήθελαν το κεφάλι του, και μόνο.

Εγώ συνέχισα την εκπαίδευσή μου στο δεύτερο στάδιο της Φλόγας: την επαφή με τον Ρουάζναλ. Η καθοδηγήτριά μου έκρινε πως δεν ήμουν ακόμα έτοιμη για να έρθω σε επικοινωνία με τον Ρέηζ, το τρίτο και τελευταίο στάδιο της Φλόγας. Εγώ

επέμεινα ότι θα μπορούσα να τα καταφέρω, αλλά η Ζαμέρα μού είπε: «Κι άλλοι το έλεγαν τούτο και, στο τέλος, επιχειρώντας απροετοίμαστοι να επικαλεστούν αληθινά τη Φλόγα, κάηκαν ζωντανοί.»

«Εσύ, όμως, δε μου έλεγες ότι είμαι κάτι ξεχωριστό; ότι είμαι Κόρη των Θεών;» της αποκρίθηκα, ενώ καθόμουν οκλαδόν επάνω στο χαλί, μπροστά στο τζάκι. Το παράθυρο του δωματίου της καθοδηγήτριάς μου έτριζε, από τον αέρα που λυσσομανούσε απέξω· ήταν ένα συννεφιασμένο και παγερό απόγευμα.

«Αρχίζεις να το παίρνεις επάνω σου, πνευματική μου θυγατέρα,» με κατηγόρησε η Ζαμέρα, καρφώνοντάς με με ένα γαλανό βλέμμα που δεν έδειχνε καθόλου κατανόηση για την «απερίσκεπτή μου συμπεριφορά». «Τούτο δεν είναι καλό για σένα.»

Δε μίλησα, αλλά δεν έπαψα και να την κοιτάζω, περιμένοντάς τη να συνεχίσει, να μου δώσει μια καλύτερη δικαιολογία. Ένιωθα να βιάζομαι να γίνω ιέρεια της Φλόγας, και αυτή η βιασύνη οφειλόταν, εν μέρει, στις κακές φήμες που συνέχιζαν να διαδίδονται για το άτομό μου. Αν κατάφερνα να φτάσω στο βαθμό της ιέρειας, δε θα μπορούσαν, πλέον, να μ'αγγίξουν με τις ανοησίες τους! σκεφτόμουν. Γιατί, σίγουρα, κανείς δε θα αποτολμούσε να επιχειρήσει τη δολοφονία μου, τότε. Τώρα, με θεωρούσαν ανίσχυρη με τη Φλόγα και χωρίς μεγάλη επιρροή στο Ναό. Βέβαια, δεν ήξερα ακόμα κατά πόσο είχε μαθευτεί το συμβάν στο άντρο του Πέλεκυ της Φωτιάς. Αν κάποιος άκουγε για τον τρόπο με τον οποίο είχα αντιμετωπίσει την αντίπαλό μου –γρατσουνιές και καψίματα στο πρόσωπα, από αόρατα νύχια–, αναμφίβολα, θα σκεφτόταν αμέσως πως είχα αρχίσει να αποκτώ τις δυνάμεις μιας κανονικής ιέρειας, να επικαλούμαι τη Φλόγα και να την ελέγχω αποτελεσματικά.

Άραγε, η Ζαμέρα ήξερε τι είχε συμβεί και δε μου το έλεγε, ή δεν το είχε πληροφορηθεί ακόμα; Ατένισα την καθοδηγήτριά μου με περισσότερη προσοχή.

«Ριλάβια,» μου είπε εκείνη, «δε θέλω να πάθεις κανένα κακό. Δεν το ριψοκινδυνεύω με σένα. Όταν είναι να επικαλεστείς τη Φλόγα, θέλω να είμαι βέβαιη ότι θα μπορείς και να την κρατήσεις υπό τον έλεγχό σου, δίχως να τραυματιστείς. Ήδη σου έχει συμβεί *ένα* κακό σε τούτο το Ναό. Κάτι τέτοιο δεν πρέπει να επαναληφθεί· ο Αρχιερέας με προειδοποίησε, τότε.»

Φυσικά, αναφερόταν στο περιστατικό με τη θεία λίθο του Ρουάζναλ, όταν την είχα αγγίξει και είχα χάσει τις αισθήσεις μου… όταν είχε εμφανιστεί το πουλί της φωτιάς ανάμεσα στα στήθη μου και το φυλακτό της θείας Φέλκιν είχε, περιέργως, εξαφανιστεί. Κανονικά, έπρεπε να με είχαν πάρει από πνευματική της θυγατέρα, όπως έλεγαν όλοι, όμως κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί και, τώρα, καταλάβαινα το λόγο: Οφειλόταν στο γεγονός ότι ο Αρχιερέας Λανκόρο βρισκόταν υπό τον έλεγχο της Ζαμέρα. Έκανε ό,τι του έλεγε εκείνη και, φυσικά, ποτέ δε θα της έπαιρνε την πνευματική της θυγατέρα, αφού η Ζαμέρα την ήθελε τόσο, παρότι ποτέ δεν είχε διακόνους υπό την καθοδήγησή της. Γιατί εμένα, άραγε; Τόση εντύπωση της είχα κάνει; Τόσο άξιο αντικείμενο μελέτης ήμουν; Με χρησιμοποιούσε κάπως, για να εξυπηρετήσει τους σκοπούς της. Αχ, και να μάθαινα τα σχέδιά της για μένα! Θα φρόντιζα να πληρώσει πολύ ακριβά. Όμως, πρώτα, έπρεπε να γίνω ιέρεια…

«Καταλαβαίνω, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα. «Ωστόσο, θα αισθανόμουν πολύ πιο ασφαλής ως ιέρεια. Από τους διαδοσίες των κακών φημών, εννοώ.» Και από εσένα, πρόσθεσα νοερά.

«Αυτούς, όπως σου έχω ξαναπεί, θα τους τακτοποιήσω η ίδια· μην ανησυχείς, Ριλάβια,» προσπάθησε να με καθησυχάσει η Ζαμέρα. «Αν επιθυμώ εγώ να μείνεις στο Ναό, *θα μείνεις*.»

Τούτο, σίγουρα, ίσχυε. Ακόμα δεν είχα βγει από εδώ, ούτε για μια βόλτα. Ρώτησα την καθοδηγήτριά μου πότε θα μπορούσα να το κάνω αυτό, καθώς και πότε θα ελευθέρωνε το Ζερότο.

«Δεν είναι ακόμα καιρός,» μου αποκρίθηκε εκείνη.

«Και πότε θα είναι καιρός;» απαίτησα, ατενίζοντάς τη στα μάτια. «Εξακολουθούν οι άνθρωποι του Νάριο να θέλουν να τον απαγάγουν, και να θέλουν να σκοτώσουν εμένα;»

«Ναι. Και μην ξεχνάς ότι, τώρα, έχεις κι άλλους εχθρούς, πνευματική μου θυγατέρα,» τόνισε η Ζαμέρα. Η άγριά της όψη μού έλεγε καθαρά ότι δεν της άρεσε καθόλου ο αυθάδικός μου τρόπος. «Αποζητούν όλοι το θάνατό σου. Άσε, λοιπόν, να σε προστατέψω όπως μπορώ.»

Ψεύτρα! σκέφτηκα. Ο Νάριο δεν είναι εναντίον μου· το έχει, πλέον, αποδείξει. Κι αμφιβάλλω αν θέλει να απαγάγει το Ζερότο, για να εκβιάσει τη θεία Φέλκιν. Μάλλον, τούτο ήταν το σχέδιο της Ζαμέρα. Κάτι σκόπευε να πάρει από τη θεία μου, και δε μπορούσα να ξέρω αν τα είχε καταφέρει ως τώρα ή όχι.

«Η δύναμή μου θα μεγαλώσει, Ριλάβια,» με διαβεβαίωσε η καθοδηγήτριά μου. «Έχε μου εμπιστοσύνη.» Ήπιε μια γουλιά κρασί από την αργυρή της κούπα, καθώς μια βροντή ακουγόταν στον ουρανό.

Έμεινα σιωπηλή, για λίγο, αναλογιζόμενη αυτό που μόλις είχε πει. *Η δύναμή μου θα μεγαλώσει.* Μια εκτυφλωτική αστραπή φάνηκε από το παράθυρο. *Η δύναμή μου θα μεγαλώσει.* Τι μπορούσε να εννοεί;

Κατάλαβα τι εννοούσε, όταν η Ζαμέρα έγινε Πρωθιέρεια του Ναού, καλύπτοντας την κενή θέση του Κοζράλο.

~*~

Η Κινίρια δεν άργησε να αναρρώσει και να φύγει –επιτέλους– από το δωμάτιό μου. Για το παράξενό της όνειρο δε μου ξαναμίλησε, όμως συνέχισε να μου λέει για τις φήμες που κυκλοφορούσαν στο Ναό, σχετικά με εμένα. Η ίδια δε μπορούσα να ξέρω τι ακριβώς λεγόταν, επειδή, τις περισσότερες φορές, όταν πλησίαζα, όλες οι κουβέντες έπαυαν, ή οι πάντες άρχιζαν να μιλούν πολύ πιο χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά. Επιπλέον, με απέφευγαν, σα να ήμουν φορέας καμιας κολλητικής ασθένειας.

Τόσο τους είχαν επηρεάσει οι φήμες εναντίον μου, που είχαν αρχίσει να νομίζουν ότι πραγματικά θα έφερνα την καταστροφή του Ναού!

Και η Ζαμέρα έλεγε ότι θα τους σταματούσε, με την καινούργια της εξουσία… Αηδίες! Τίποτα δεν είχε καταφέρει. Βέβαια, δεν είχε γίνει *ακόμα* Πρωθιέρεια· αυτό θα αποφασιζόταν ύστερα από μερικές ημέρες συνόδων αναμεταξύ των ιερέων της Φλόγας. Ωστόσο, η ίδια δεν έμοιαζε να έχει καμια ανησυχία ότι θα έπαιρνε τη θέση του Κοζράλο. Ήξερε πως ο Αρχιερέας θα την υποστήριζε· και η άποψη εκείνου ήταν που μετρούσε περισσότερο σε αυτά τα ζητήματα.

Ένα απόγευμα, η Κινίρια ήρθε να με βρει στο δωμάτιό μου, για να μου φέρει νέα.

«Έμαθα κάτι πραγματικά παράξενο, Ριλάβια,» μου είπε.

Εκείνη την ώρα, έπαιρνα το βραδινό μου, καθισμένη οκλαδόν επάνω στο χαλάκι, και την προσκάλεσα να μου κάνει παρέα.

«Τι παράξενο;» τη ρώτησα.

«Κατ'αρχήν, έχει γίνει, πλέον, γνωστό ότι μπήκες στον στρατώνα εκείνη την ημέρα…»

«Αναμενόμενο ήταν τούτο, Κινίρια–»

«Περίμενε, δεν τελείωσα. Εκεί στο στρατώνα, λένε ότι πήγες στο άντρο του Πέλεκυ της Φωτιάς, πράγμα που αληθεύει, έτσι;»

Ωχ, είχα αρχίσει να υποπτεύομαι περί τίνος επρόκειτο. Εκείνο που φοβόμουν έβγαινε, σιγά-σιγά, στην επιφάνεια· και ευτυχώς που η Κινίρια με είχε ειδοποιήσει έγκαιρα.

Κατένευσα, ως απάντηση στα λόγια της.

«Και τι έκανες εκεί, Ριλάβια;» Η Κινίρια με κοίταξε συνοφρυωμένη από περιέργεια.

«Τι έμαθες ότι έκανα;» αντέστρεψα την ερώτηση.

«Μία πολεμίστρια προσπάθησε να σε δείρει, αλλά εσύ ύψωσες το χέρι σου και, ξαφνικά, μια αόρατη δύναμη έπεσε στο πρόσωπό της, ξεσχίζοντάς το και προκαλώντας εγκαύματα. Ισχύει τούτο, Ριλάβια; Λένε ότι έχουν δει αυτή τη γυναίκα, και

λένε πως όντως είναι καμένη και χαραγμένη, τυφλή επίσης. Αληθεύουν αυτά;»

«Ρώτησες την Ωντρέκιν;»

«Ναι, αλλά κάνει την ανήξερη. Υποστηρίζει ότι εκείνη σε οδήγησε μονάχα ως το άντρο του Πέλεκυ της Φωτιάς.»

Άρα, είχε υπακούσει την εντολή του Νάριο… όπως ήταν αναμενόμενο.

«Πες μου, Ριλάβια!» Η περιέργεια έτρωγε την Κινίρια… επίσης, όπως ήταν αναμενόμενο.

Έβαλα στο στόμα μου μια κουταλιά σούπας λαχανικών. Ύστερα: «Τι *άλλο* έμαθες για την επίσκεψή μου στο άντρο του Πέλεκυ της Φωτιάς;»

«Γιατί δε μου λες εκείνο που σε ρώτησα, Ριλάβια;» Η Κινίρια έμοιαζε παρεξηγημένη· πάλι τα ίδια θ'αρχίζαμε μ'αυτήν!…

«Απάντησέ μου, πρώτα, σε τούτο και, ύστερα, θα σου πω,» αποκρίθηκα, επιθυμώντας να μάθω κάτι σημαντικό ακόμα.

«Τίποτ'άλλο δεν έμαθα,» είπε η Κινίρια.

Κοίταξα ερευνητικά το πρόσωπό της, ψάχνοντας για σημάδια αλήθειες ή ψέματος. Πρέπει να μου έλεγε την αλήθεια, κατέληξα. Επομένως, τα μέλη της κλίκας δεν είχαν πει κουβέντα για τον Νάριο, σε κανέναν. Δείγμα του πόσο τον φοβόνταν. Οι ηλίθιοι! Ούτε για μένα έπρεπε να είχαν διαδώσει όσα διέδωσαν. Ίσως χρειαζόταν να τους *μάθω* να με φοβούνται! Άλλωστε, κι ο Νάριο το ίδιο δεν είχε κάνει; Τους είχε μάθει να τον φοβούνται.

Η οργή μου ήταν μεγάλη, εκείνη την ώρα, και ίσως αδικαιολόγητη, έτσι προσπάθησα να την καταλαγιάσω. Μ'αυτό τον τρόπο δε θα πετύχαινα τίποτα. Το κακό είχε γίνει: τα κατορθώματά μου στο λάκκο της άμμου είχαν διαδοθεί. Έπρεπε να το είχα φροντίσει από πριν!

«Θα μου πεις, τώρα;» επέμεινε η Κινίρια. «Είναι αλήθεια όλα όσα άκουσα;»

«Στο άντρο του Πέλεκυ της Φωτιάς έμαθα πως η εν λόγω κλίκα, όντως, έφταιγε για τον ξυλοδαρμό σου.»

«Άλλο σε ρώτησα!» Η Κινίρια με αγριοκοίταξε. Θαυμάσια… θα έπρεπε, πάλι, να υποστώ μια από τις γκρίνιες της.

Αναστέναξα. «Δε μπορώ να σου πω.»

«Πολλά δεν μπορείς να μου πεις, Ριλάβια.» Συνέχισε να με αγριοκοιτάζει.

«Πίστεψέ με, είναι για το καλό σου.»

«Ποιος ήταν ο ιερέας μαζί σου, στο στρατώνα;»

«Ο ιερέας; Μόνη μου πήγα.»

«Αλλά βγήκες μαζί με έναν ιερέα.»

Προφανώς, είχε ακούσει και τη φήμη ότι δύο κουκουλοφόρες μορφές έφυγαν από το στρατώνα –ένας ιερέας και ένας διάκονος. Της είπα ότι κι εγώ είχα ακούσει τούτη τη φήμη, αλλά δεν ήμουν ο εν λόγω διάκονος.

«Τότε, εξήγησέ μου τι συνέβη μέσα στο άντρο. Εκείνη η καμένη, τυφλή, και χαραγμένη πολεμίστρια *υπάρχει,* Ριλάβια! Θέλω να ξέρω αν είναι αλήθεια όσα ακούγονται. Κι αν είναι αλήθεια…» Με κοίταξε σα να μη με ήξερε καθόλου, σα να μ'αντίκριζε για πρώτη φορά. «Αν είναι αλήθεια… αυτό σημαίνει ότι ελέγχεις τη Φλόγα. Αλλά *από τώρα*;»

Μειδίασα. «Ανοησίες,» της είπα. «Αφού το ξέρεις ότι οι φήμες πάντα είναι παρατραβηγμένες, γιατί με ρωτάς;»

«Δε χτύπησες εσύ, λοιπόν, την πολεμίστρια;»

«Κινίρια, καλύτερα να το αφήσουμε τούτο. Για την ώρα, δεν μπορώ να σου απαντήσω τι ακριβώς συνέβη. Θα σου πω κάποια άλλη στιγμή.»

Η Κινίρια σηκώθηκε, απότομα, όρθια, με τις γροθιές της σφιγμένες στα πλευρά της. «Ριλάβια, συνέχεια σε βοηθάω, όμως εσύ δε μου δείχνεις ούτε την παραμικρή εμπιστοσύνη!» παραπονέθηκε, φωναχτά.

«Αυτό δεν είναι αλήθεια. Και μη θυμώνεις έτσι· δεν υπάρχ–»

«Τόσες φορές, σου έχω μεταφέρει πληροφορίες σημαντικές για σένα, και, μα τη Φλόγα! έχω κινδυνέψει. Θυμάσαι που σου έλεγα ότι με παρακολουθούσαν, δεν το θυμάσαι; Ήταν λίγο προτού σου δώσω τη λίστα με τα εφτά ονόματα. *Ακόμα* νομίζω ότι

κάποιες στιγμές με παρακολουθούν, Ριλάβια! Κι επιπλέον, με ξυλοκόπησαν επειδή σου έλεγα–»

«Δε σε ξυλοκόπησαν γι'αυτό,» τη διέκοψα. «Ηρέμησε και κάθισε για να μιλ–»

«Τι θα πει δε με ξυλοκόπησαν γι'αυτό;» αντιγύρισε η Κινίρια. «Για χάρη σου με ξυλοκόπησαν, ούτως ή άλλως! Νομίζεις ότι είμαι ηλίθια, Ριλάβια; Αν δεν ανακατευόμουν μαζί σου, θα ήμουν *εγώ* το θύμα τους; Και με αγνοείς συνεχώς! Δεν είμαι δούλα σου!»

«Κινίρια, δεν είπα ποτέ ότι είσαι–»

«Ούτε είμαι ιερόδουλη του Ναού για να υπακούω στις προσταγές σου, χωρίς να ρωτάω λόγο και αιτία!–»

Άφησα το φαγητό μου στο πλάι και σηκώθηκα όρθια. «Σταμάτα λίγο και άκουσέ με!» φώναξα. Τούτη τη φορά, η Κινίρια το είχε παρακάνει –ακόμα και για Κινίρια! Πάντα μπορεί να θύμωνε λίγο ή να προσβαλλόταν εύκολα, μα τώρα θα έλεγες ότι της είχα σκοτώσει τη μάνα!

«Τι να σ'ακούσω;» σφύριξε. «Έχεις την εντύπωση ότι είσαι κάτι το τόσο σπουδαίο, που οι άλλοι πρέπει να σκάνε και να σ'ακούνε! Στις Σκιές, Ριλάβια! Ας δούμε πόσο καλά μπορείς να τα καταφέρεις μόνη σου!…» Γυρίζοντάς μου την πλάτη, άνοιξε την πόρτα του κελιού και έφυγε.

~*~

Ίσως η Κινίρια να είχε δίκιο· ίσως να είχα αρχίσει να νομίζω ότι είμαι πολύ σπουδαία· ίσως να είχα αρχίσει να χρησιμοποιώ άσχημα τους άλλους, χωρίς να το αντιλαμβάνομαι. Η Ωντρέκιν ήρθε στο νου μου. Δεν την είχα χρησιμοποιήσει; Την είχα, εκμεταλλευόμενη τη μυστηριακή μου φήμη. Και το Νοτόρο τον είχα χρησιμοποιήσει: δεν του είχα αποκαλύψει ποτέ τίποτα αληθινό για τον εαυτό μου. Και τότε, που πήγαινα στο στρατώνα, τον είχα στείλει στο κελί μου, για να προσέχει την Κινίρια, ώστε να εκπληρώσω την υπόσχεσή μου σ'αυτήν,

πράγμα που, φυσικά, δεν του είχα πει. Ναι, τον είχα χρησιμοποιήσει…

Ακόμα και τη Ζαμέρα θα μπορούσε να υποστηρίξει κανείς ότι χρησιμοποιούσα! Την ήθελα μόνο για να με αναβιβάσει σε ιέρεια και, μετά, σκεφτόμουν πώς να την κάνω να πληρώσει για όλα όσα μου είχαν συμβεί. Λες και είχα ξεχάσει ότι με είχε βγάλει από το κελί μου, στο Βιρκνάλ. Βέβαια, εκείνη με είχε βάλει εκεί, αλλά υποστήριζε ότι το είχε κάνει για να με γλιτώσει από τους φονιάδες του Νάριο. Ίσως τούτο να ήταν ψέμα και να είχε τους δικούς της σκοπούς· ίσως να με χρησιμοποιούσε και η Ζαμέρα· όμως το βασικό ερώτημα για μένα ήταν: Εγώ τη χρησιμοποιούσα; Και η απάντηση: Ναι.

Επομένως, χρησιμοποιούσα και αυτήν… και το Νοτόρο… και την Ωντρέκιν είχα τότε χρησιμοποιήσει… και τον Σιάρνο χρησιμοποιούσα, για μια δεύτερη άποψη επάνω στις δολοπλοκίες του Ναού, ενώ συγχρόνως του έπαιζα τη μυστηριώδη και την εξώκοσμη, για να του τραβήξω το ενδιαφέρον και να διατηρώ το δέος του για μένα. Και, ασφαλώς, χρησιμοποιούσα την Κινίρια, από την αρχή, ως πληροφοριοδότρια.

Για μια στιγμή, ενώ καθόμουν εκεί, επάνω στο στενό μου κρεβάτι, αισθάνθηκα να σιχαίνομαι τον εαυτό μου, να τον κατακρίνω μέσα από τις ίδιες μου τις σκέψεις. Όχι, δεν ήμουν έτσι εγώ! Ήθελα κάπου να βρω ένα σφάλμα στη λογική μου, ένα ψεγάδι· μα δε μπορούσα. Εκμεταλλευόμουν τους άλλους: όπως κι αν κοίταζα την κατάσταση, τους εκμεταλλευόμουν, τους χρησιμοποιούσα, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο, πάντα για να εξυπηρετήσω τους δικούς μου σκοπούς. Συνεπώς, πώς ήμουν καλύτερη από τη Ζαμέρα; Πώς ήμουν καλύτερη από τον Νάριο, ή από τον οποιοδήποτε ραδιούργο ιερέα του Ναού;

Ο Ναός: αυτός είναι ο εχθρός: αυτός μας κάνει έτσι, όλους. Μπαίνουμε απλοί διάκονοι, με μαγικά όνειρα στο νου μας, να αγγίξουμε το εξωπραγματικό, τη Φλόγα, και καταλήγουμε μίζερα πλάσματα, εκμεταλλευτές των άλλων, κυνηγώντας ολοένα και

περισσότερη δύναμη και μην τελειώνοντας ποτέ. Ή ίσως, απλά, να παλεύουμε να επιβιώσουμε, ενώ οι άλλοι προσπαθούν να μας καταστρέψουν, επειδή νομίζουν –και πιθανότατα να έχουν δίκιο– ότι προσπαθούμε να τους καταστρέψουμε. Κύκλος, ένας ανελέητος κύκλος, μανιακός, που δε σταματά να γυρνά, και δεν καταλαβαίνεις το λόγο για τον οποίο γυρνά. Η κίνησή του τροφοδοτείται από τις ιδιοτελείς μας ενέργειες και από τις μοχθηρές μας πράξεις και σκέψεις. Δε φταίει κανένας για την κίνησή του· δε φταίει κανένας από εμάς. Φταίει μονάχα εκείνος που τον τροφοδότησε μ'αυτή την πρώτη καταραμένη ιδιοτελή ενέργεια ή μοχθηρή σκέψη ή πράξη. Αλλά ποιος ευθύνεται για τούτο; Ο αρχαίος Τύραννος της Σερανβέλ, Λαργκόθο, ο οποίος ξεκίνησε τη θρησκεία των Θεών της Φλόγας; Μάλλον όχι. Ο Κύκλος έχει τις ρίζες του ακόμα πιο βαθιά στο παρελθόν· μπορεί ακόμα και πριν από το χτίσιμο της Πόλης των Ανοιγμάτων. Το βέβαιο, πάντως, είναι πως κανείς μέσα στο Ναό δεν μπορεί να ξεφύγει από τον Κύκλο. Ο Κύκλος είναι η Κατάρα του Ναού, η πάλη που ποτέ δεν παύει.

Και τότε, καθώς καθόμουν αγαλματωμένη επάνω στο στενό κρεβάτι του κελιού μου και δάκρυα έτρεχαν ασυναίσθητα στα μάγουλά μου, ορκίστηκα σιωπηλά να σταματήσω τον Κύκλο, να τον σπάσω σε χιλιάδες κομμάτια, να τον κάνω να πάψει να τυραννά το Ναό.

Πόσο αθώα ήμουν ακόμα…

Είκοσι-Εφτά
Δαιμονικά μάτια

Το ήξερα ότι η Ζαμέρα θα με καλούσε να μου μιλήσει· απλά, δεν ήξερα την ακριβή μέρα και ώρα που θα το έκανε αυτό. Τελικά, δεν άργησε και πολύ, όπως διαπίστωσα. Δεν είχε γίνει ακόμα Πρωθιέρεια, όταν ένα πρωί, μετά από την ψευδο-επαφή μου με τον Ρουάζναλ, μου είπε:

«Πήγες στο στρατώνα του Ναού, την ημέρα που οι ιερείς βρίσκονταν σε σύνοδο για την τιμωρία του Κοζράλο.»

Δε με ρωτούσε· γνώριζε τι είχε συμβεί. Ήξερε, όμως, και για το λάκκο της άμμου;

Ήξερε, όπως με διαβεβαίωσαν τα επόμενά της λόγια:

«Χτύπησες μια πολεμίστρια εκεί, με τη δύναμη της Φλόγας. Έτσι άκουσα. Είναι αλήθεια, πνευματική μου θυγατέρα;»

Η Ζαμέρα δεν είχε άλλους διακόνους εκτός από εμένα. Πώς κατάφερνε να μαθαίνει τα πάντα τόσο γρήγορα; Αναμφίβολα, είχε κατασκόπους μέσα στο Ναό, καθώς και έξω από αυτόν.

Παρατήρησα το πρόσωπό της, και δεν είδα θυμό· είδα, όμως, μια πραγματική επιθυμία να μάθει τι είχε συμβεί, η οποία επιθυμία *μπορούσε* να μετατραπεί σε θυμό, αν αρνούμουν να αποκαλύψω στην καθοδηγήτριά μου εκείνο που μου ζητούσε.

«Δεν είναι αλήθεια,» αποκρίθηκα. «Δεν χρησιμοποίησα τη δύναμη της Φλόγας.»

«Δε χτύπησες, δηλαδή, εκείνη την πολεμίστρια;»

Δε μίλησα.

«Την *είδα*, Ριλάβια. Δε μπορούσε να την έχει χτυπήσει άλλο όπλο, εκτός από τη Φλόγα!»

Μα, όντως, εγώ δεν είχα χρησιμοποιήσει τη Φλόγα! Ήταν εκείνο το πουλί που είχε παρουσιαστεί, πάλι, εμπρός μου, για να

με βοηθήσει στη δύσκολή μου στιγμή. Το πουλί της φωτιάς, που υποπτευόμουν ότι ήταν υπηρέτης των Θεών.

«Τέρμα τα ψέματα!» σφύριξε η Ζαμέρα, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Θα μου πεις την αλήθεια, τούτη τη φορά. Τι έκανες στο στρατώνα, εκείνη την ώρα; Και πώς κατάφερες να χρησιμοποιήσεις τη Φλόγα;»

Την ατένιζα να πυργώνεται από πάνω μου, καθώς ήμουν καθισμένη οκλαδόν πλάι στο τζάκι. Δεν υπήρχε τρόπος να της ξεγλιστρήσω· θα μάθαινε. Δε θα με άφηνε να φύγω απο δώ, αν δεν της τα αποκάλυπτα όλα. Ένα τρέμουλο με κατέλαβε. Και παρόμοιος τρόμος ήμουν βέβαιη ότι είχε καταλάβει και τη Ζαμέρα, παρότι δεν το έδειχνε: Φοβόταν τις δυνατότητές μου, και αναρωτιόταν αν ήμουν ισχυρότερη από ό,τι είχε, αρχικά, υπολογίσει· αναρωτιόταν αν δε χρειαζόμουν *καν* εκπαίδευση για να ελέγχω τη Φλόγα. Αλλά εγώ δεν είχα χρησιμοποιήσει τη Φλόγα, για να καλέσω το πουλί της φωτιάς! Μόνο του είχε έρθει!

Ο Τρόμος του Παγιδευμένου, για μένα· καθώς και ο Τρόμος του Άγνωστου.

Ο Τρόμος του Κρυφού και ο Τρόμος του Άγνωστου, για τη Ζαμέρα.

Εγώ φοβόμουν την καθοδηγήτριά μου και εκείνη φοβόταν εμένα. Φοβόμασταν η μια την άλλη εξίσου, νομίζω. Παράξενη σχέση να έχεις με την πνευματική σου μητέρα. Μια σχέση που μονάχα ο Ναός μπορούσε να δημιουργήσει, και ο Κύκλος που στοίχειωνε το Ναό.

«Καθοδηγήτρια, αλήθεια, δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω τη Φλόγα,» είπα. «Αν μπορούσα, γιατί… γιατί να ήμουν εδώ και να….;»

«Ίσως να ήθελες να μου το κρύψεις!» με κατηγόρησε, έντονα, η Ζαμέρα. (Ο Τρόμος του Κρυφού, πράγματι.) «Όπως μου έχεις κρύψει και τι συμβαίνει με το σημάδι επάνω σου, Ριλάβια. Μήπως, αυτά τα δύο συνδέονται κάπως; Τι έπαθες, όταν άγγιξες τη θεία λίθο του Ρουάζναλ; Πες μου! Και σήκω όρθια, όταν σου μιλάω.»

Σηκώθηκα. «Καθοδηγήτρια,» άρθρωσα, γλείφοντας τα χείλη μου, που αισθανόμουν ξαφνικά ιδιαίτερα ξερά, «εκεί, στο στρατώνα, και… και πριν από αυτό, με τον Λο'ανθάκ, κάτι μου παρουσιάστηκε: ένα πουλί, τυλιγμένο στις φλόγες. Η μορφή του ήταν ημιδιαφανής, και μονάχα εγώ το έβλεπα. Μπορούσα να το προστάξω.»

Τα μάτια της Ζαμέρα γυάλισαν. «Ένα πουλί; Σαν αυτό επάνω σου;»

Κατένευσα. Είχε έρθει, πλέον, η ώρα να το μάθει. Δε μπορούσα να της το κρατώ κρυφό άλλο…

«Δείξτο μου, πάλι,» πρόσταξε η καθοδηγήτριά μου.

Υπάκουσα, βγάζοντας το ράσο μου και κατεβάζοντας το μεσοφόρι έως ενός σημείου.

«Ενδιαφέρον σημάδι…» υποτονθόρυσε η Ζαμέρα. «Τι ξέρεις γι'αυτό, πνευματική μου θυγατέρα;»

«Ουσιαστικά, τίποτα,» απάντησα, «εκτός του ότι εμφανίστηκε αφότου άγγιξα τη θεία λίθο του Ρουάζναλ.»

«Και εκτός του ότι το ίδιο πτηνό σε βοήθησε να αντιμετωπίσεις έναν Λο'ανθάκ και μία ιεροφύλακα…» πρόσθεσε η Ζαμέρα. «Αυτές ήταν οι μοναδικές φορές που αντίκρισες το πουλί της φωτιάς εμπρός σου;»

Δίστασα, για μια στιγμή· όμως, ύστερα, είπα: «Όχι. Το έχω ξαναδεί.»

«Πότε;»

«Όταν αυτοσυγκεντρώνομαι για να έρθω σε επαφή με τον Ρουάζναλ, καθώς και, κάπου-κάπου, στον ύπνο μου.»

Το ικανοποιημένο χαμόγελο της Ζαμέρα ήταν προφανές. «Οι Θεοί σε έχουν σημαδέψει, πνευματική μου θυγατέρα. Τώρα, πλέον, είναι βέβαιο ότι είσαι παιδί τους.» Τα λόγια της με έκαναν να αναριγήσω. «Επίσης… νομίζω πως το πουλί που σε βοήθησε εναντίον του Λο'ανθάκ και της ιεροφύλακα είναι ένας υπηρέτης των Θεών. Θυμάσαι τι σου έχω πει για τους υπηρέτες;»

Κατένευσα.

«Δεν έχουν συγκεκριμένους σκοπούς,» μου επανέλαβε η καθοδηγήτριά μου, «μα σε συντρέχουν, όταν τους έχεις ανάγκη. Είναι η ίδια σου η πίστη που τους καλεί.»

Δεν ήξερα κατά πόσο ήταν η *πίστη* μου που είχε καλέσει το πουλί της φωτιάς, όμως δεν αντιμίλησα, δεχόμενη την εξήγησή της.

«Ντύσου και κάθισε,» με πρόσταξε, δείχνοντας την καρέκλα αντίκρυ της, καθώς καθόταν στην πολυθρόνα.

Ανέβασα το μεσοφόρι μου και φόρεσα το ράσο της διακόνισσας. Ύστερα, πήρα θέση εκεί όπου μου ζήτησε, και περίμενα να συνεχίσει, γιατί ήταν προφανές ότι είχε κι άλλα να μου πει.

«Γιατί πήγες στο στρατώνα, Ριλάβια;»

Τούτη η ερώτηση θα ερχόταν, αργά ή γρήγορα. Δεν αποκρίθηκα αμέσως. Έγλειψα, πάλι, τα χείλη μου. Έπρεπε να ήμουν προσεκτική με τη Ζαμέρα, πολύ προσεκτική. Τελικά, είπα: «Ήθελα να μάθω ποιοι χτύπησαν την Κινίρια, καθοδηγήτρια.»

«Και πώς ήξερες πού να τους αναζητήσεις;»

«Η Κινίρια είδε ένα περιδέραιο επάνω σε έναν απ'αυτούς, στο σχήμα μιας φλόγας κι ενός πέλεκυ. Επιπλέον, έκανε την υπόθεση ότι ίσως να ήταν ιεροφύλακες, επειδή έμοιαζαν να ξέρουν τη δουλειά τους –πώς να δέρνουν, εννοώ. Ιερόδουλοι δεν μπορεί να ήταν, φυσικά… Έτσι, πήγα στο στρατώνα, αφού πρώτα η Κινίρια μού είπε για μια φίλη της εκεί.»

«Και βρήκες την κλίκα που ονομάζεται Πέλεκυς της Φωτιάς…»

«Μάλιστα, καθοδηγήτρια.»

«Σου αποκάλυψαν ότι ξυλοκόπησαν την Κινίρια;»

«Ναι. Κατάφερα να τους τρομάξω, νομίζω.»

Είδα άλλο ένα χαμόγελο ικανοποίησης στο πρόσωπο της Ζαμέρα, σαν να ήταν περήφανη για μένα, για το κατόρθωμά μου. «Ωραία, Ριλάβια,» μου είπε. «Αρχίζεις να μαθαίνεις το Ναό. Όμως…» Και τώρα, η έκφρασή της σοβάρεψε και σκοτείνιασε. «…συνάντησες τον ιερέα Νάριο, όσο βρισκόσουν στο στρατώνα;»

Δεν ήξερε· με ρωτούσε για να μάθει πραγματικά, όχι για να με δοκιμάσει: μπορούσα να το καταλάβω από την έκφρασή της. Είχα αρχίσει να μπορώ να διαβάζω το πρόσωπό της –κι ετούτο δεν ήταν καθόλου μικρό κατόρθωμα!

«Όχι. Γιατί να τον συναντήσω;»

«Γιατί ο Νάριο, επίσης, έμαθε ότι ο Πέλεκυς της Φωτιάς ξυλοκόπησε την Κινίρια. Τούτη η αποκάλυψη ήταν που, τελικά, μας έπεισε όλους να εξορίσουμε τον Κοζράλο.

»Αλλά, εκτός απ'αυτό, Ριλάβια, κάποιοι είδαν δύο ανθρώπους να βγαίνουν από το στρατώνα… δύο κουκουλοφόρους –έναν ιερέα και έναν διάκονο, μαζί.»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Και τι σχέση έχει τούτο με μένα, καθοδηγήτρια;»

«Λένε ότι *εσύ* ήσουν αυτός ο μυστηριώδης διάκονος.»

«Πώς είναι δυνατόν, καθοδηγήτρια; Αφού μπήκα μόνη και βγήκα μόνη…»

«Ναι…» είπε, σκεπτικά, η Ζαμέρα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της. Δεν ήξερα αν είχε καταλάβει το ψέμα μου ή όχι· όμως υπέθετα το δεύτερο, γιατί σίγουρα οι προηγούμενές μου αποκαλύψεις την είχαν κάνει να με εμπιστευτεί λίγο περισσότερο απ'ό,τι παλιότερα, που της έκρυβα όλα όσα γνώριζα για το πουλί της φωτιάς.

«Μπορώ να πάω στο κελί μου;» ρώτησα. Καλύτερα να έδινα τέλος σε τούτη την κουβέντα, τώρα που είχα –κατά κάποιο τρόπο– το πάνω χέρι.

Η Ζαμέρα ένευσε. «Ναι, πήγαινε αν θέλεις.»

~*~

Την Κινίρια την είχα χάσει τελείως, εκείνες τις ημέρες. Δεν ερχόταν καθόλου να με επισκεφτεί, ούτε μου μιλούσε όποτε με έβλεπε τυχαία στην τραπεζαρία, στα λουτρά, στη βιβλιοθήκη, στην Αίθουσα των Θεών, στο χώρο των προσκυνητών, ή σε κάποιο διάδρομο του Ναού.

«Τι συμβαίνει μ'εσάς τις δυο;» με ρώτησε η Λιβίρα, ένα απόγευμα που είχε έρθει στο κελί μου, ύστερα από μερικές ώρες μελέτης στη βιβλιοθήκη.

«Μακάρι να ήξερα,» αποκρίθηκα, καθώς έβγαζα τα παπούτσια μου και καθόμουν οκλαδόν στο χαλάκι. Τα δύο βιβλία που κουβαλούσα τα άφησα πλάι μου. «Δε μου μιλάει. Τι σου είπε εκείνη;»

«Ότι… Ριλάβια, να σου μιλήσω ανοιχτά;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Μίλησέ μου.»

Η Λιβίρα έβγαλε τα δικά της παπούτσια και κάθισε οκλαδόν επάνω στο στενό κρεβάτι του κελιού. «Η Κινίρια λέει ότι, κανονικά, ούτε εγώ θα έπρεπε να σου μιλάω, ούτε ο Νοτόρο ούτε ο Σιάρνο, επειδή δε σ'ενδιαφέρει για μας… και… Εν ολίγοις, μου είπε ότι μας εκμεταλλεύεσαι…» Η Λιβίρα έμοιαζε να ντρέπεται που μου τα έλεγε αυτά. «Εγώ, βέβαια, δεν πιστεύω πως αληθεύει τούτο. Νομίζω ότι η Κινίρια είναι ταραγμένη από εκείνο που της συνέβη, στο διάδρομο, το ότι την ξυλοκόπησαν. Το λέει κιόλας! 'Με έδειραν για χάρη της Ριλάβια, κι εκείνη δε δίνει καμία σημασία, ούτε σε μένα ούτε σε κανέναν από τους διακόνους που συναναστρέφονται μαζί της. Ίσως οι άλλοι, που λένε τα άσχημα πράγματα γι'αυτήν και που τη θεωρούν παράξενη και καλύτερα να την αποφεύγει κανείς, να έχουν δίκιο.' Αλλά αυτές είναι υπερβολές της. Στο κάτω-κάτω, εσύ τη βοήθησες, εκείνο το βράδυ, Ριλάβια! Πήγες αμέσως να τη βρεις, μόλις άκουσες ότι σταμάτησε ο ξυλοδαρμός της. Και δεν ήσουν σίγουρη! Ίσως οι κακοποιοί να κρύβονταν κάπου εκεί κοντά και να χτυπούσαν κι εσένα, έτσι; Πράγμα που έγινε, για να πούμε την αλήθεια! Πετάχτηκε εκείνος ο Λο'ανθάκ.»

«Ελπίζω να έρθει στα συγκαλά της,» αποκρίθηκα. «Μίλησέ της, αν μπορέσεις.»

«Θα το προσπαθήσω,» υποσχέθηκε η Λιβίρα. «Πάντως, νομίζω ότι κάτι άλλο συνέβη αναμεταξύ σας και όλα αυτά είναι προφάσεις. Τι είναι, Ριλάβια;»

«Απλά, αρνήθηκα να της αποκαλύψω μια συγκεκριμένη πληροφορία,» είπα. «Αυτό είναι όλο.»

«Γι'αυτό προσβλήθηκε τόσο;»

«Ξέρεις τώρα την Κινίρια… Προσβάλλεται με το τίποτα. Ουσιαστικά, ήθελε να της μιλήσω για τα γεγονότα στο στρατώνα…»

«Αα!» έκανε η Λιβίρα. «Αυτά που λένε, ότι επικαλέστηκες τη Φλόγα, για να χτυπήσεις μια ιεροφύλακα.»

«Ναι, αυτά.»

«Είναι φανερό πως είναι ψέμα! Αν μπορούσες να επικαλεστείς τη Φλόγα, δε θα ήσουν διακόνισσα, αλλά ιέρεια.» Κούνησε το κεφάλι. «Το είπες τούτο στην Κινίρια;»

«Όχι,» αποκρίθηκα, «γιατί, όντως, κάτι παράξενο συνέβη στο στρατώνα.» Είδα τη Λιβίρα να συνοφρυώνεται. «Όμως προτίμησα να μην της αποκαλύψω τίποτα, για τη δική της ασφάλεια. Όσο λιγότεροι γνωρίζουν για τέτοια πράγματα, τόσο το καλύτερο…»

«Αφού το λες εσύ, θα έχεις τους λόγους σου, υποθέτω…»

«Η Κινίρια, όμως, δεν το είδε έτσι.»

«Θα της μιλήσω, όταν βρω την ευκαιρία,» με διαβεβαίωσε, για δεύτερη φορά, η Λιβίρα· «μην ανησυχείς, Ριλάβια. Ήταν φανερό από την αρχή πως υπέρβαλε.»

Η αντίδραση του Σιάρνο ήταν παρόμοια: κι εκείνος πίστευε πως η Κινίρια τα παράλεγε, αν και δεν έμοιαζε τόσο πρόθυμος να της μιλήσει, όσο η Λιβίρα. Νόμιζα ότι σκεφτόταν πως μπορεί η Κινίρια να είχε δίκιο από τη δική της σκοπιά, πράγμα που δεν ήταν παράλογο· όπως είχα κι εγώ καταλήξει, δεν ήταν ψέματα ότι την εκμεταλλευόμουν. Και δεν ήταν ψέματα ότι, τώρα, είχα εκμεταλλευτεί και τη Λιβίρα, προκειμένου να μεσολαβήσει για μένα. Όμως δεν είχα άλλη λύση! Αυτό ήταν το πρόβλημα με το περιβάλλον του Ναού: πάντα έπρεπε να κινείσαι έτσι· δεν είχες και πολλές διαφορετικές επιλογές.

Η απέχθεια για τον εαυτό μου συνεχιζόταν. Δε μου άρεσε καθόλου τούτο, μα δεν μπορούσα να το σταματήσω. Όπως δεν

μπορούσα να σπάσω και τον Κύκλο, τον οποίο απεχθανόμουν περισσότερο από εμένα.

«Η Κινίρια δεν είναι τόσο τρελή,» μου είπε ο Σιάρνο, ενώ βρισκόμασταν στη βιβλιοθήκη, εγώ κι εκείνος, μόνοι· «θα έχει κάποιο καλό λόγο που είναι θυμωμένη μαζί σου.»

«Δεν αμφιβάλλω ότι θύμωσε για καλό λόγο –τουλάχιστον, όπως τον είδε εκείνη τον καλό λόγο–, όμως δε νομίζω πως ήταν *τόσο* σημαντικό αυτό που συνέβη για να μου κρατά κακία όλο τούτο τον καιρό.»

«Μερικές ημέρες έχουν περάσει, Ριλάβια,» μου υπενθύμισε ο Σιάρνο. Έριξε μια ματιά στο βιβλίο εμπρός του και κράτησε μια σημείωση στο χαρτί πλάι του. Ήταν γεμάτο με τέτοιες σημειώσεις, που μόνο ο ίδιος είχε τη δυνατότητα να αποκρυπτογραφεί.

«Πράγματι,» παραδέχτηκα, «όμως εμένα μου έχει φανεί πολύ περισσότερο. Η Κινίρια ήταν καλή μου φίλη, προτού συμβεί αυτό.»

«Άσε να περάσει κάποιος καιρός ακόμα,» πρότεινε ο Σιάρνο. «Ίσως τα πράγματα να καλυτερεύσουν από μόνα τους. Δεν την έχω για άτομο που 'κρατά κακίες', όπως υποστήριξες.»

«Δεν υποστήριξα– Ή, μάλλον, το υποστήριξα, αλλά δεν το εννοούσα τόσο βαριά όσο το κάνεις ν'ακούγεται.» Έμεινα σιωπηλή για κάποια ώρα, παρατηρώντας τον, καθώς διάβαζε και κρατούσε σημειώσεις. Μονάχα ο ήχος της πένας του επάνω στο χαρτί ακουγόταν, καθώς και το γύρισμα των σελίδων, πού και πού. Ύστερα, είπα: «Τη συμπαθείς, Σιάρνο, έτσι;»

Σταμάτησε τη δουλειά του και στράφηκε, αργά, να με κοιτάξει. Το ύφος του ήταν σοβαρό, αλλά έμοιαζε να μην ξέρει τι ν'αποκριθεί εκείνη τη στιγμή. Τελικά: «Είναι αρκετά συμπαθητική,» παραδέχτηκε, και στράφηκε, ξανά, στο βιβλίο του, γυρίζοντας μια ακόμα σελίδα. «Αλλά δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει τούτο με την κουβέντα μας…»

«Δεν έχει κάποια… δεν έχει απόλυτη σχέση,» αποκρίθηκα.

«Τότε, γιατί το ανέφερες;»

Γιατί τα ίδια σου τα λόγια το φωνάζουν, ήθελα να πω, αλλά, φυσικά, δεν το είπα. Ήταν προφανές ότι ο Σιάρνο θα δικαιολογούσε την Κινίρια, όπως κι αν είχε η κατάσταση. Κι εκείνη ποτέ δεν του είχε δώσει ιδιαίτερη σημασία· συνέχεια πίσω από τον Νοτόρο έτρεχε! Ανόητη ήταν ή τυφλή; Ο Σιάρνο θα έκανε τα πάντα γι'αυτήν, αν του έδινε *λίγη* σημασία. Και μετά, τολμούσε να λέει για μένα όσα έλεγε!…

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκα. «Απλά, πέρασε απ'το μυαλό μου.»

Δε γύρισε να με κοιτάξει, καθώς έλεγε: «Ριλάβια, νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω; Είναι σα να θέλεις να μου πεις ότι τη δικαιολογώ επειδή τη συμπαθώ.»

Ήμουν απερίσκεπτη. *Φυσικά* και ο Σιάρνο θα παρατηρούσε τι κρυβόταν πίσω από τα λόγια μου· κάτι τέτοια δεν του ξέφευγαν.

«Ίσως και να το κάνεις,» είπα, με όσο πιο φιλικό τόνο μπορούσα, για να του δείξω ότι δεν ήθελα να τσακωθώ μαζί του. «Όμως δεν θεωρώ πως τούτο θολώνει την κρίση σου. Όχι τη *δική σου* κρίση, Σιάρνο.»

Στράφηκε να με κοιτάξει, υπομειδιώντας. «Τι πάει να πει, τώρα, αυτό;»

«Πάει να πει ό,τι πάει να πει. Δεν καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω δύο πράγματα.»

Ανασήκωσα το ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Ότι ή προσπαθείς να τα μπαλώσεις ή με θεωρείς πολύ έξυπνο.»

Γέλασα, ανοιχτά. «Εσύ τι λες; Δε σε θεωρώ έξυπνο, Σιάρνο;»

Κοκκίνισε ελαφρώς. «Ίσως,» είπε, επιστρέφοντας στη μελέτη του. «Αλλά πού να ξέρω εγώ τι κρύβεται μέσα στο μυαλό του πιο μυστηριώδους πλάσματος του Ναού;…»

Μπορούσα να δω ότι αστειευόταν, γιατί υπήρχε ένα αρκετά πλατύ μειδίαμα στο πρόσωπό του· όμως η φήμη μου, πάλι, έκανε την εμφάνισή της ανάμεσα σε μένα και τους άλλους.

~*~

Τα γεγονότα που ακολουθούν μού συνέβησαν ενώ οι ιερείς διεξήγαν την τελευταία τους σύνοδο, προκειμένου η καθοδηγήτριά μου να γίνει Πρωθιέρεια, καλύπτοντας τη θέση του Κοζράλο.

Η πόρτα του κελιού μου χτύπησε –τρεις δυνατοί, αλλεπάλληλοι χτύποι, που προμήνυαν ότι συνέβαινε κάτι σημαντικό.

Εκείνη την ώρα, καθόμουν οκλαδόν στο χαλί και έκανα αυτοσυγκέντρωση, προσπαθώντας να επικαλεστώ με τη θέλησή μου το πουλί της φωτιάς και να το κατανοήσω. Πράγμα που είχα αρχίσει να επιχειρώ τις τελευταίες ημέρες, για να μπορώ *εγώ* να χρησιμοποιώ, όποτε θέλω, τις δυνάμεις του, και όχι εκείνο να έρχεται σε μένα μόνο σε στιγμές κινδύνου. Επίσης, επιθυμούσα να μάθω *ποιες* ήταν οι ακριβείς δυνάμεις του εν λόγω υπηρέτη των Θεών· τι δυνατότητες είχε.

Πάντως, σήμερα δε θα μάθαινα, σκέφτηκα, καθώς σηκωνόμουν όρθια, για να ανοίξω την πόρτα. Αντίκρισα τη Νιλέτα, η οποία ποτέ ξανά δεν είχε έρθει στο κελί μου.

«Η ιέρεια Ζαμέρα σε ζητά, Ριλάβια,» μου είπε, με επίσημο τόνο στη φωνή της. «Ακολούθησέ με, σε παρακαλώ.»

«Πού βρίσκεται;» ρώτησα. Τι παράξενο… Η καθοδηγήτριά μου είχε στείλει τη *Νιλέτα* να με φωνάξει; Τη Νιλέτα, η οποία ήταν πνευματική θυγατέρα της Σιμάλα, που υποπτευόμουν ότι εξάπλωνε τις φήμες εναντίον μου;

«Στην Αίθουσα των Θεών.»

«Και γιατί με ζητά;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Όμως φαίνεται να βιάζεται. Είναι και οι άλλοι ιερείς εκεί. Έλα.»

Φόρεσα τα παπούτσια μου και την ακολούθησα. Εξάλλου, δε φαινόταν να λέει ψέματα.

Εκείνο που συνέβη δεν κατάλαβα αν το ήξερε ή αν ήταν σχέδιο κάποιου άλλου και η Νιλέτα δεν ήταν παρά ένα (αναλώσιμο ίσως) πιόνι. Διασχίζαμε έναν από τους διαδρόμους του Ναού. Δεξιά μας ήταν ένα παράθυρο απ’όπου φαινόταν ο μικρός ήλιος, Βάνσπαρχ, να βυθίζεται στη θάλασσα, μετά από τα χτίρια της

Σερανβέλ. Αναπάντεχα, η διακόνισσα-συνοδός μου έδειξε προς τ'αριστερά, σταματώντας απότομα να βαδίζει.

Στράφηκα, για να δω μια ιεροφύλακα να ζυγώνει. Φορούσε τη συνηθισμένη στολή των ιεροφυλάκων, αλλά επάνω της ήταν ριγμένη μια κοντή, μπεζ κάπα, με κουκούλα που μισοκάλυπτε την όψη της. Το δεξί της χέρι βρισκόταν στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν από τη λεπτή της ζώνη –και τραβούσε το σπαθί! Τα μποτοφορεμένα πόδια της χτυπούσαν επάνω στις πλάκες του διαδρόμου, καθώς επιτάχυνε το βήμα της.

Άκουσα τη Νιλέτα να γυρίζει, για να φύγει. Γύρισα κι εγώ, απότομα, αρπάζοντάς την απ'τα μαλλιά και σωριάζοντάς την στο πάτωμα, μ'ένα βίαιο τράβηγμα και μια δυνατή τρικλοποδιά –ουσιαστικά, μια κλοτσιά στην αριστερή της κνήμη.

Η Νιλέτα ούρλιαξε.

Η ιεροφύλακας ξεθηκάρωσε τη λεπίδα του όπλου της. Πάραυτα, το βλέμμα μου στράφηκε σ'αυτήν. Την είδα να εφορμά. Η κουκούλα έπεσε απ'το κεφάλι της. Το ξίφος της υψώθηκε, πάνω και δεξιά. Τα μάτια της –είχαν μια εξώκοσμη γυαλάδα, σα φωτιά!

Την ήξερα!

Έπεσα στο πάτωμα, καθώς το όπλο της σφύριζε από πάνω μου, σχίζοντας τον αέρα.

«*Ριλάβια!*» γρύλισε η Ζιράντα, καρφώνοντάς με με το δαιμονικό της βλέμμα. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο χαρακιές και καψίματα, πράγμα για το οποίο είχα φροντίσει εγώ, στην προηγούμενή μας συνάντηση. Όμως, τώρα, η ιεροφύλακας έβλεπε! Πώς ήταν δυνατόν; Κάποιος ιερέας πρέπει να την είχε βοηθήσει. Φλόγες τρεμόπαιζαν μέσα στα μάτια της.

Ύψωσε το σπαθί της και το κατέβασε καταπάνω μου. Κύλησα στο πλάι, και η λεπίδα πέταξε σπίθες, καθώς συνάντησε τις πλάκες του πατώματος.

Ανασηκώθηκα στα γόνατα, ενώ, την ίδια στιγμή, άκουγα ένα δυνατό κρώξιμο. Το πουλί της φωτιάς ερχόταν.

«Θα γίνεις βορά για τη Φλόγα, Ριλάβια!» σφύριξε η Ζιράντα. Τα δόντια της γυάλιζαν, σχεδόν σαν τα διαβολικά της μάτια. Ύψωσε, πάλι, το σπαθί της και ζύγωσε. Από πίσω της, μπορούσα να δω τη Νιλέτα να σηκώνεται για να φύγει.

Το πουλί της φωτιάς παρουσιάστηκε άυλο εμπρός μου.

«Δε μαθαίνεις εύκολα, σκύλα!» αντιγύρισα, τεντώνοντας το χέρι μου προς το μέρος της και προστάζοντας τον υπηρέτη των Θεών: *Σκότωσέ την!*

Το πουλί όρμησε καταπάνω της, κρώζοντας. Αλλά βρήκε εμπόδιο. Μια αόρατη δύναμη προστάτευε τη Ζιράντα.

Όχι!

Ωστόσο, η ιεροφύλακας πισωπάτησε, ενώ, αρχικά, η πρόθεσή της έμοιαζε να είναι να ορμήσει. Ανασήκωσε το σπαθί εμπρός της, λες και προσπαθούσε μ'αυτό να διώξει το πουλί της φωτιάς. Η λεπίδα της, όμως, περνούσε από μέσα του, δίχως να το βλάπτει.

Το βλέπει! διαπίστωσα, ξαφνικά. Το βλέπει! Τα καινούργια της μάτια το βλέπουν.

Κάποιος ιερέας ευθυνόταν γι'αυτό –και έπρεπε να πεθάνει! Η οργή με είχε πλημμυρίσει, ξανά. Η Σιμάλα κρυβόταν πίσω από τούτη την επίθεση; Αν ναι, είχε προετοιμάσει καλά τη δολοφόνο της. Και ίσως, τώρα, να ήταν εκείνη που απέκρουε το πουλί της φωτιάς. Αλλά μπορούσε να το κάνει αυτό, αν βρισκόταν στη σύνοδο, με τους άλλους ιερείς;

Είδα τη Ζιράντα να έρχεται προς το μέρος μου.

«Νιλέτα!» φώναξα. «Χτύπα την, ανόητη! Έχει την πλάτη της σε σένα!»

Αυτό ήταν αρκετό. Έκανε και τις δυο τους να τα χάσουν. Η Ζιράντα στράφηκε πίσω της, για να κοιτάξει μήπως η διακόνισσα ετοιμαζόταν να της επιτεθεί. Η Νιλέτα γύρισε, επίσης, καθώς προσπαθούσε να φύγει, γιατί μάλλον φοβήθηκε ότι η Ζιράντα θα τη χτυπούσε, εξαιτίας της κραυγής μου.

Πάραυτα, χίμησα. Έπεσα πάνω στην ιεροφύλακα, σπρώχνοντάς την. Κυλήσαμε κι οι δυο στο πάτωμα. Άκουσα το σπαθί να φεύγει απ'το χέρι της και να κουδουνίζει κάτω.

Έκανα να σηκωθώ. Ένα πόδι πήγε να με κλοτσήσει. Το έπιασα και έριξα, πάλι, τη Νιλέτα, η οποία ούρλιαξε, όπως και πριν.

«Θα σε γδάρω ζωντανή!» την απείλησα, μέσα στον πανικό μου.

Στράφηκα απ'την άλλη, για να δω πού είχε πάει το σπαθί. Η Ζιράντα είχε ήδη σηκωθεί και το πλησίαζε. Πώς μπορούσε να κινείται τόσο γρήγορα μέσα σ'αυτή την αρματωσιά;

Φέρτο μου! πρόσταξα το πουλί της φωτιάς.

Η ιεροφύλακας έσκυψε, για να πιάσει τη λαβή του ξίφους, αλλά ο προσωπικός μου δαίμονας της Φλόγας το άρπαξε πρώτος στα νύχια του, υψώθηκε στον αέρα, και πέταξε προς το μέρος μου.

Γέλασα, καθώς το σπαθί ήρθε σε μένα, και χίμησα στη Ζιράντα, κραδαίνοντάς το. Εκείνη προσπάθησε ν'αποφύγει το χτύπημά μου, αλλά η όλη κατάσταση την είχε αιφνιδιάσει, έτσι δε φάνηκε αρκετά γρήγορη, και την πέτυχα στον δεξή ώμο, σπάζοντας τους σιδερένιους κρίκους της αρματωσιάς της και κάνοντάς της ένα επιφανειακό τραύμα ως το στήθος. Η οσμή του αίματος χτύπησε βάναυσα τα ρουθούνια μου, ενώ η καυτή του αίσθηση επάνω στο πρόσωπό μου με ξάφνιασε.

Το διαβολικά παράξενο ήταν ότι –*κάπως*– η καταραμένη ιεροφύλακας κατόρθωσε ν'αρπάξει τον δεξή μου καρπό με την αριστερή της γροθιά. Τα δόντια της έτριζαν από λύσσα και τα μάτια της νόμιζα ότι φλέγονταν περισσότερο από πριν.

«*Θα σε σκοτώσω, πόρνη!*» την άκουσα να γρυλίζει. Με κλότσησε στα πόδια. Έχασα την ισορροπία μου. Το σπαθί μού γλίστρησε, καθώς το χέρι της εξακολουθούσε να σφίγγει τον καρπό μου. Ήταν πολύ δυνατή για μένα. Νόμιζα ότι οι κλοτσιές της μου είχαν σπάσει τα κόκαλα, και ίσως το ίδιο να είχε συμβεί και με τον καρπό μου.

Το γόνατό της καρφώθηκε μέσα μου σαν λεπίδα, αναποδογυρίζοντας τα εντόσθιά μου και κόβοντάς μου την αναπνοή. Τα πάντα στριφογύριζαν τώρα.

«*Θα σε σκοτώσω!*»

Ένα σιδερένιο χέρι είχε γραπώσει το λαιμό μου.

Η πλάτη μου κοπάνησε στον τοίχο. Ο τοίχος έσπασε· και τότε, κατάλαβα ότι ήταν το τζάμι του παραθύρου. Αισθάνθηκα τα θραύσματα να με διαπερνούν. Δε μπορούσα να ουρλιάξω· η φωνή μου είχε κοπεί.

Ο αγέρας έξω απ'το Ναό χτύπησε το πρόσωπό μου, έκανε τα μαλλιά μου ν'ανεμίζουν, τα δάκρυά μου να τινάζονται μακριά από τα μάγουλά μου. Η Ζιράντα βρισκόταν από πάνω μου, βαστώντας το λαιμό μου με το ένα χέρι και σπρώχνοντάς με προς τα κάτω, λες και ήθελε να με ρίξει σπάζοντάς μου τη ράχη και κόβοντάς με στα δύο.

Τα φλογισμένα μάτια της ατένιζαν μέσα στα δικά μου. Και θυμήθηκα κάτι που με είχε βάλει να διαβάσω η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα: *Τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής.* Τώρα, μπορούσα να δω μίσος και πολεμική μανία στα μάτια της αντιπάλου μου. Και προσπάθησα να μεταφέρω την πάλη μας εκεί, στα μάτια· γιατί στα χέρια δε θα μπορούσα ποτέ να τη νικήσω: ήταν πολύ δυνατότερη από εμένα· τα δάχτυλά της είχαν κλείσει σα μέγγενη γύρω από το λαιμό μου. Οι μύες του σώματός της ήταν σαν πέτρες, σε σύγκριση με τους δικούς μου.

Χτύπα την! πρόσταξα το πουλί της φωτιάς· και το είδα να πέφτει επάνω στο πρόσωπο της Ζιράντα, επάνω στα φλεγόμενα μάτια της –στην ψυχή της. Αισθάνθηκα ότι βρήκε αντίσταση, όμως είδα και τον ιδρώτα που άρχιζε να κυλά στο μέτωπο της αντιπάλου μου. Το χέρι της δε με πίεζε, πλέον, το ίδιο, σα να είχε μουδιάσει.

Πρόσφερα όλη μου τη νοητική δύναμη στο πουλί της φωτιάς. Τα μάτια της Ζιράντα στένεψαν, λες και πάλευε να το αποτινάξει, βοηθημένη από αυτή την *άλλη* δύναμη, το εμπόδιο που δε με άφηνε ν'αγγίξω την ψυχή της. Ποιος το έκανε τούτο; Χτύπησα, επανειλημμένα, το φράγμα της Φλόγας που βρισκόταν στο δρόμο μου. Το πουλί της φωτιάς έκρωζε, λυσσασμένο από τη μάνητα της μάχης.

Δείξε μου το πρόσωπό σου! γρύλισα, εσωτερικά, στον εχθρό που βρισκόταν πίσω από το προσωπείο της Ζιράντα.

Ο φλογόφτερος υπηρέτης των Θεών διαπέρασε την ασπίδα της Φλόγας, σαν τον γλάρο που βουτά στο νερό, σχίζοντάς το, για να φτάσει στον πυθμένα. Κι εγώ ήμουν μαζί με τον προσωπικό μου δαίμονα· έβλεπα μέσα από τα μάτια του, ένιωθα τον εαυτό μου να χτυπά τις φτερούγες του. Έκρωξα, καθώς αντίκρισα εμπρός μου ένα άλλο γυναικείο πρόσωπο πίσω από το πρόσωπο της Ζιράντα.

Επιτέθηκα, ανελέητα, στη Σιμάλα, γδέρνοντάς τη με πυρωμένα νύχια και τρυπώντας τη με ράμφος που ξερνούσε φωτιές. *Έρχομαι να σε κρεμάσω, δαιμονισμένη ιέρεια!* έκρωξα μέσα από το πουλί των Θεών. *Θα μάθεις τώρα πόσο έπρεπε* πραγματικά *να με φοβάσαι!*

Το πρόσωπο της Σιμάλα διαλύθηκε, με μια κραυγή, παρουσιάζοντας το πρόσωπο της Ζιράντα, σαν να μην ήταν ξεκάθαρο ποιο από τα δύο ήταν η μάσκα και ποιο η αληθινή όψη.

Είδα τις φωτιές να σβήνουν από τα μάτια της ιεροφύλακα, καθώς εκείνη πεταγόταν πίσω, ουρλιάζοντας.

Ένα άλλο ουρλιαχτό, επίσης, αντήχησε μέσα στις γαλαρίες του Ναού. Η Σιμάλα.

Σηκώθηκα όρθια, παίρνοντας την πλάτη μου από το περβάζι του παραθύρου. Μπορούσα να αισθανθώ τα θραύσματα του τζαμιού που είχαν μπηχτεί μέσα μου· όμως τα πόδια μου δεν ήταν σπασμένα, όπως είχα στην αρχή υποθέσει.

Η Ζιράντα είχε, τώρα, κουλουριαστεί στο πάτωμα, με τα χέρια στο πρόσωπό της και ουρλιάζοντας. Έμοιαζε να είχε τρελαθεί.

Η Νιλέτα στεκόταν λίγο πιο πέρα, άσπρη σαν το πανί. Γύρισε, για να φύγει.

«Μείνε εδώ!» της φώναξα.

Δε με άκουσε· άρχισε να τρέχει.

Έδειξα προς το μέρος της. *ΦΕΡΤΗ ΣΕ ΜΕΝΑ!*

Το πουλί της φωτιάς χίμησε καταπάνω της, κρώζοντας ξέφρενα, μεθυσμένο από την αναστάτωση. Είχα την εντύπωση ότι το καταραμένο απολάμβανε όλη τούτη την κατάσταση!

Τα νύχια του άρπαξαν τη Νιλέτα. Καπνός σηκώθηκε απ'το ράσο της, καθώς καιγόταν από τη θερμότητα, αποκαλύπτοντας τους ώμους της. Η διακόνισσα σωριάστηκε στο πάτωμα, ουρλιάζοντας περίτρομη. Ζάρωσε σε μια γωνία, έχοντας τα μάτια της καρφωμένα επάνω στο πουλί της φωτιάς και συνεχίζοντας να ουρλιάζει.

«Ριλάβια, πάρτο μακριά μου! Πάρτο μακριά μου, Ριλάβια!»

Το έβλεπε! Τώρα, κι εκείνη το έβλεπε, όπως πριν από λίγο η Ζιράντα. Όμως η ιεροφύλακας είχε τα δαιμονικά μάτια –τη βοήθεια της Σιμάλα. Η Νιλέτα τι είχε; Είχα, μήπως, *εγώ* κάνει το πουλί να παρουσιαστεί; Πώς; Δεν είχα καταλάβει πώς το έκανα τούτο.

Πλησίασα τη διακόνισσα, ενώ το φλογόφτερο πτηνό αιωρείτο εμπρός της. «Η Σιμάλα έκανε λάθος που σ'έστειλε σε μένα,» της είπα.

«Ριλάβια, σε παρακαλώ, πάρτο μακριά μου!» εκλιπάρησε η Νιλέτα. «Πάρτο μακριά μου!»

Κοίταξα το πουλί της φωτιάς. Πόσο μεγάλο είχε, ξαφνικά, γίνει! Ήταν, περίπου, στο ύψος μου. Δεν το είχα για τόσο ψηλό, στην αρχή.

Ο δυνατός ήχος μποτών με έφερε σε εγρήγορση. Κάποιοι έρχονταν. Από το βάθος του διαδρόμου, αντίκρισα μια ομάδα έξι ιεροφυλάκων να πλησιάζουν. Μόλις, όμως, είδαν το πουλί της φωτιάς, αμέσως σταμάτησαν, βουβοί από τον τρόμο.

Πώς μπορούσα να το κάνω να μικρύνει, για να μην τους τρομάζει;

Μόνο η σκέψη μου έφτανε. Ο υπηρέτης των Θεών μίκρυνε στο ένα δέκατο του προηγούμενού του ύψους, και πέταξε, για να καθίσει στον δεξή μου ώμο. Η αίσθησή του επάνω μου ήταν μάλλον ευχάριστη, και καθόλου καυτή.

Είκοσι-Οκτώ
Σιμάλα

Οι ιεροφύλακες ηρέμησαν κάπως, όταν το πουλί της φωτιάς μίκρυνε και κάθισε στον ώμο μου.

«Διακόνισσα Ριλάβια,» είπε ένας. «Είστε τραυματισμένη.»

Ναι, η πλάτη μου με πονούσε. Τα θραύσματα από το τζάμι του παραθύρου νόμιζα ότι προσπαθούσαν να σκάψουν μέσα στη σάρκα μου.

«Τι συνέβη εδώ;» ρώτησε ένας άλλος.

«Δες τι έχει αυτή η γυναίκα,» τον πρόσταξε ένας τρίτος, δείχνοντας την Ζιράντα, που βρισκόταν κουλουριασμένη στο πάτωμα, με τα χέρια στο πρόσωπό της και ουρλιάζοντας.

«Προσπάθησε να με δολοφονήσει,» τους είπα, ενώ ο ιεροφύλακας την πλησίαζε και γονάτιζε πλάι της. Ένας άλλος πήγαινε να βοηθήσει τη Νιλέτα, για να σηκωθεί. «Κι αυτή, επίσης.»

«Ψέματα!» αντιγύρισε εκείνη. «Δεν προσπάθησα να τη δολοφονήσω!»

«Μ'έφερες εδώ, όμως, επίτηδες.»

Η Νιλέτα κούνησε, αργά, το κεφάλι, λέγοντας αδύναμα: «Όχι…» Δάκρυα είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται στα μάτια της.

«Να πάμε στην Αίθουσα των Θεών, τότε; Όπου με ζητά η καθοδηγήτριά μου;» ρώτησα, έντονα.

Η Νιλέτα ψέλλισε κάτι ακατανόητο.

«Δεν ήθελες να με οδηγήσεις κάτω,» της είπα. «Ήθελες να με φέρεις εδώ, για να με σκοτώσει η Ζιράντα!»

«Όχι, Ριλάβια! Δεν ήξερα για τη Ζιράντα!» επέμεινε εκείνη.

«Ίσως. Αλλά η καθοδηγήτριά σου σου ζήτησε να με φέρεις εδώ, έτσι δεν είναι;» απαίτησα.

Η Νιλέτα κούνησε το κεφάλι, φοβισμένα. Ο Τρόμος του Παγιδευμένου. «Όχι…»

«Ψεύδεσαι,» την κατηγόρησα, και το πουλί της φωτιάς έκρωξε δυνατά, από τον ώμο μου όπου ήταν πιασμένο δίχως να καίει το ράσο ή το δέρμα μου.

Η Νιλέτα ούρλιαξε, κολλώντας την πλάτη της στον τοίχο. Ο Τρόμος του Υπερφυσικού.

Ο ίδιος τρόμος είχε καταλάβει και τους έξι ιεροφύλακες, απ'ό,τι παρατήρησα. Κι εκείνοι ατένιζαν το πουλί της φωτιάς με μάτια γεμάτα δέος, φόβο, και περιέργεια.

«Διακόνισσα Ριλάβια,» με ρώτησε ένας, ξεροκαταπίνοντας, «τι… τι είναι αυτό το… πλάσμα;»

Σήκωσα το χέρι μου και χάιδεψα τη φλογερή χαίτη του πουλιού. Μπορούσα να το αγγίξω, διαπίστωσα, παρότι η μορφή του έμοιαζε φαντασμαγορική. Αισθάνθηκα κάτι σαν απαλό τρίχωμα κάτω από την παλάμη μου και ανάμεσα από τα δάχτυλά μου· ζεστό, επίσης· αλλά όχι τόσο ζεστό ώστε να με ενοχλεί στο άγγιγμα.

Μειδίασα. «Είναι ο προσωπικός μου φύλακας,» αποκρίθηκα στους ιεροφύλακες.

Ύστερα, στράφηκα στην περίτρομη Νιλέτα. «Πού βρίσκεται η καθοδηγήτριά σου; Δεν είναι στη σύνοδο, έτσι;»

«Δεν ξέρω, Ριλάβια…»

Άκουσα φωνές. Κι άλλοι ιεροφύλακες έρχονταν –κάποιος από αυτούς που ήταν εδώ τους είχε καλέσει.

«Πού είναι η καθοδηγήτριά σου, Νιλέτα;» επέμεινα, και το πουλί της φωτιάς φτερούγισε και έκρωξε, διαπεραστικά. Τόσο διαπεραστικά που οι ιεροφύλακες πισωπάτησαν και η διακόνισσα γονάτισε στο πάτωμα, ουρλιάζοντας και έχοντας τα χέρια της –σφιγμένα σε γροθιές– επάνω στ'αφτιά της.

«Στο δωμάτιό της πρέπει νάναι, Ριλάβια!» αποκρίθηκε, κλαίγοντας. «Δεν ξέρω –άσε με ήσυχη! Δεν ξέρω!»

«Ελάτε μαζί μου!» πρόσταξα τους ιεροφύλακες, και άρχισα να βαδίζω. «Πάρτε κι αυτήν μαζί σας.» Έδειξα τη Νιλέτα, καθώς περπατούσα.

Εκείνοι με υπάκουσαν. Ένας άρπαξε τη διακόνισσα από το μπράτσο και τη σήκωσε όρθια, ενώ όλοι ήρθαν πίσω και γύρω μου. Οι καινούργιοι δε (αυτοί που είχαν μόλις εμφανιστεί) έμοιαζαν σαστισμένοι. Ένιωθα παράξενα, έτσι που με ακολουθούσαν, λες και ήμουν βασίλισσα, βγαλμένη από κάποιο παραμύθι. Όμως ήταν ένα ωραίο συναίσθημα: ένα συναίσθημα δύναμης και εξουσίας. Φοβόμουν τούτο μην είχε ως αποτέλεσμα να πάρουν τα μυαλά μου περισσότερο αέρα από ό,τι είχαν ήδη πάρει. Ωστόσο, για την ώρα, *χρειαζόμουν* αυτή την «υποταγή» των ιεροφυλάκων σε μένα. Πώς αλλιώς θα μπορούσα να τα βάλω με μια ιέρεια, αν όχι χωρίς βοήθεια; Δε νόμιζα ότι το πουλί της φωτιάς θα έφτανε… Και ίσως, τελικά, να μην έφταναν ούτε οι πολεμιστές γύρω μου…

«Καλέστε τους ιερείς από τη σύνοδο,» πρόσταξα.

«Διακόνισσα Ριλάβια,» αποκρίθηκε ένας, που έμοιαζε να είναι διοικητής, αρχηγός, ή κάτι τέτοιο, «ζήτησαν να μην τους ενοχλήσουμε, μέχρι–»

«Δε βλέπεις ότι είναι σημαντικό;» τον διέκοψα. «Ειδοποιήστε τους, λέω! Ο Ναός έχει γίνει πεδίο μάχης, μα τη Φλόγα!»

«Μάλιστα, διακόνισσα Ριλάβια,» είπε ο ιεροφύλακας, και έκανε νόημα σε δύο να τον ακολουθήσουν, καθώς απομακρυνόταν από μένα και τους υπόλοιπους.

Συνεχίσαμε να βαδίζουμε, το ίδιο γρήγορα όπως και πριν. Καθ’οδόν, αντίκρισα δύο διακόνους να μας κοιτάζουν από μια στροφή· όμως, αμέσως, εξαφανίστηκαν, μόλις ζυγώσαμε. Ήταν ο Κεβόρο και ο Ναρόμο, τους οποίους είχε, τώρα, πάρει υπό την καθοδήγησή του ο Αρχιερέας Λανκόρο, ώστε να μη διωχτούν από το Ναό.

Όταν φτάσαμε κοντά στο δωμάτιο της ιέρειας Σιμάλα, αισθάνθηκα τον αέρα να θερμαίνετε γύρω μου. Και οι δαυλοί που βρίσκονταν κρεμασμένοι στους τοίχους φούντωσαν,

αναπάντεχα. Η Σιμάλα ξεπρόβαλε, ντυμένη με ένα φαρδύ πορφυρόμαυρο ράσο. Τα μακριά, σκούρα-καστανά μαλλιά της ήταν λυτά και έπεφταν στους ώμους της. Στο κεφάλι της ήταν περασμένο ένα αργυρό διάδημα. Τα μάτια της γυάλισαν, καθώς με είδε.

«ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΑ ΡΙΛΑΒΙΑ!» πρόσταξε τους ιεροφύλακες, με φωνή που έμοιαζε να βγαίνει από τις ίδιες τις φλόγες των δαυλών, αντηχώντας μέσα στο διάδρομο.

Το πουλί της φωτιάς στον ώμο μου έκρωξε, διαπεραστικά, και οι πολεμιστές πισωπάτησαν, αντί να με πλησιάσουν.

«ΣΑΣ ΕΧΕΙ ΜΑΓΕΨΕΙ ΟΛΟΥΣ; ΣΥΛ–»

Το πουλί της φωτιάς έκρωξε, πάλι, ακόμα δυνατότερα. Οι ιεροφύλακες διαλύθηκαν από γύρω μου, φεύγοντας μέσα στους διαδρόμους. Το ίδιο πρέπει να έκανε και η Νιλέτα, αν και δεν την είδα.

«Έχεις αρχίσει να πιστεύεις τις φήμες που εξαπλώνεις, Σιμάλα;» είπα, όταν τα κρωξίματα του φύλακά μου έπαψαν και βρισκόμουν μόνη με την ιέρεια της Φλόγας.

«Δεν είναι αλήθεια;» με ρώτησε. «Γιατί σε έφερε εδώ η Ζαμέρα;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκα.

«Έχει τα σχέδιά της για σένα –και μη μου πεις, πάλι, ότι δεν τα ξέρεις! ή ότι δεν ξέρεις *κάποια* από αυτά.»

«Δεν ξέρω τίποτα,» επανέλαβα. «Αλλά, τουλάχιστον, εκείνη δε σχεδιάζει να σκοτώσει κανέναν.»

«Θα καταστρέψει το Ναό με τις ανοησίες της!» Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της Σιμάλα ζάρωσαν, καθώς μιλούσε. Πρέπει, πραγματικά, να μισούσε την καθοδηγήτριά μου. «Καλύτερα ένας άνθρωπος να πεθάνει, παρά ο Ναός να καταστραφεί!» Τέντωσε το χέρι της προς το μέρος μου και αισθάνθηκα μια τρομερή θερμότητα να με περιβάλει και να εισβάλει μέσα μου –στο κορμί και στο μυαλό μου. Τα κομμάτια από το τζάμι που ακόμα βρίσκονταν μπηγμένα στην πλάτη μου νόμιζα ότι είχαν πάρει φωτιά και μου έκαιγαν τη σάρκα.

Πρέπει να ούρλιαξα από τον πόνο, αν και δε θυμάμαι να ουρλιάζω. Ίσως να μη μπορούσα ν'ακούσω τον εαυτό μου, γιατί το μόνο που άκουγα ήταν κάτι σαν μουγκρητό.

Το πουλί έφυγε από τον ώμο μου, κρώζοντας και χιμώντας στη Σιμάλα.

Η θερμότητα έπαψε. Και διαπίστωσα ότι βρισκόμουν στα γόνατα, ενώ οι παλάμες μου ακουμπούσαν στο κρύο –τόσο *γλυκά* κρύο– πάτωμα. Δεν είχα καταλάβει πότε σωριάστηκα έτσι. Η Σιμάλα πρέπει να με είχε χτυπήσει με τη Φλόγα. Ήταν η πρώτη φορά που μου συνέβαινε τούτο και οφείλω να πω ότι δεν ήταν καθόλου ευχάριστο. Ίσως να ήταν χειρότερο και από την πρώτη επαφή με τον Ρουάζναλ ή από το άγγιγμα της θείας λίθου του. Ακόμα ένιωθα τα σωθικά μου να φλέγονται, ακόμα άκουγα το γρύλισμα της Φλόγας, ενώ τα μάτια μου ήταν ζεστά –καυτά– και ο κόσμος μού φαινόταν πιο κόκκινος απ'ό,τι κανονικά.

Ωστόσο, κατάφερα να έχω το βλέμμα μου υψωμένο και να κοιτάζω την Σιμάλα, καθώς το πουλί της φωτιάς προσπαθούσε να την πετύχει με τα νύχια και το ράμφος του, αλλά εκείνη –αναμφίβολα, χρησιμοποιώντας τη Φλόγα– αντιστεκόταν, απωθώντας το. Βέβαια, παρατήρησα ότι, για να το κάνει αυτό, έπρεπε να συγκεντρώσει όλες της τις δυνάμεις επάνω του. Αν μπορούσα, λοιπόν, να σηκωθώ και να τη χτυπήσω… *Αν* μπορούσα…

[Το σώμα μου: τόσο αδύναμο]

[Το μυαλό μου: τόσο θολό]

Βήματα από πίσω μου.

Κάτι με κοπάνησε στα πλευρά, κόβοντάς μου την ανάσα. Ένα πόδι.

Άθελά μου, σωριάστηκα στο πάτωμα. Δεν είχα δυνάμεις για να κουνηθώ. Είδα τη Νιλέτα, κοκκινόχρωμη μέσα από τα θολωμένα μου μάτια. Την είδα να γελά.

«*Δε μου φαίνεσαι και τόσο σπουδαία, τώρα, Ριλάβια!*»

Με κλότσησε ξανά και ξανά και ξανά–

Μετά, κάποιος την άρπαξε απ'τα μαλλιά και την πέταξε επάνω στον τοίχο δεξιά μου. Ο Νοτόρο!

«*ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ, ΔΙΑΚΟΝΕ;*» άκουσα την εξώκοσμη φωνή της Σιμάλα να αντηχεί παντού, ενώ οι φλόγες επάνω στους δαυλούς είχαν δυναμώσει. Έδειξε το Νοτόρο με το δεξί της χέρι –ενώ την ίδια στιγμή απωθούσε το πουλί της φωτιάς– και εκείνος παραπάτησε. Κραύγασε, σα να καιγόταν. Έπεσε, αλλά δε διπλώθηκε από τον πόνο, όπως περίμενα.

Η Ζαμέρα παρουσιάστηκε πίσω του, με μια εξοργισμένη και έκπληκτη όψη στο πρόσωπό της.

«*Τι συμβαίνει εδώ, Σιμάλα;*» φώναξε. Τους άκουγα όλους κάπως παράξενα. Τι είχαν πάθει τ'άφτιά μου;

«*Πες στη διακόνισσά σου να πάρει το δαίμονά της από πάνω μου!*» αντιγύρισε εκείνη, συνεχίζοντας να απωθεί το πουλί της φωτιάς, μέσω της Φλόγας. «*Προσπάθησε να με ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕΙ, Ζαμέρα! Ήρθε εδώ για να με δολοφονήσει! Θα λογοδοτήσεις γι'αυτό!*»

Αισθάνθηκα κάποιον να προσπαθεί να με σηκώσει όρθια. «*Μπορείς να σταθείς, Ριλάβια;*» άκουσα τη φωνή του Νάριο να με ρωτά.

«*Νομίζω,*» αποκρίθηκα. Παραπάτησα, όμως, και εκείνος με έπιασε, περνώντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση μου.

«*Ζαμέρα, τι διαβολικό πράγμα είναι τούτο;*» Η φωνή του ιερέα Τινάρο.

«*Έχετε τρελαθεί όλοι!*» Η φωνή του Ροζνάτο.

Οι ιερείς πρέπει να είχαν συγκεντρωθεί κάπου πίσω μου. Δε μπορούσα να τους δω. Και τα λόγια τους συνέχεια ακούγονταν έτσι παράξενα· ήταν ανυπόφορο.

Η Ζαμέρα στράφηκε να με κοιτάξει. «*Πες του να σταματήσει,*» με πρόσταξε.

Γύρνα σε μένα, είπα στο πουλί της φωτιάς, κι εκείνο επέστρεψε, για να καθίσει στον ώμο μου.

Είδα τη Σιμάλα να ηρεμεί, αν και εξακολουθούσε να κοιτάζει εμένα και το δαίμονά μου με επιφύλαξη. Ιδρώτας γυάλιζε επάνω

στο πρόσωπό της, και ήταν χλομή. Πρέπει να είχε κατατρομάξει από την επίθεση του πουλιού της φωτιάς· κι επίσης, πρέπει να της ήταν δύσκολο να το κρατά μακριά της.

«*Τι ήταν αυτό, Ζαμέρα;*» απαίτησε. Η φωνή της έβγαινε λαχανιασμένα από τα χείλη της· μπορούσα να το ακούσω καθαρά, παρότι τ'αφτιά μου δε λειτουργούσαν όπως συνήθως.

«*Δε γνωρίζω,*» αποκρίθηκε ήρεμα η καθοδηγήτριά μου.

«*Δική σου διακόνισσα είναι η Ριλάβια!*» φώναξε ο Σιλάρμο, από εκεί όπου δεν μπορούσα να τον δω.

«*Σας μοιάζει πολύ συνηθισμένο αυτό που συνέβη;*» αντιγύρισε η Ζαμέρα.

«*Πρόκειται για πολύ σοβαρή κατάσταση,*» της είπε ο Ροζνάτο. «*Κανονικά, θα έπρεπε να ξέρεις για τούτο το… 'δαίμονα' της διακόνισσας Ριλάβια. Είναι υπηρέτης των Θεών, δεν είναι;*»

«*Σας είπα: δεν ξέρω,*» επανέλαβε η Ζαμέρα, που έμοιαζε ανήσυχη. Αναμφίβολα, φοβόταν μη χάσει τη θέση της Πρωθιέρειας. Ο Τρόμος της Αβεβαιότητας.

Ο ιερέας Γκαήρμο βάδισε, πηγαίνοντας εκεί όπου μπορούσα να τον δω. «*Αυτό*» –έδειξε το πουλί στον ώμο μου– «*πρέπει να είναι το αποτέλεσμα του ότι η Ριλάβια άγγιξε τη θεία λίθο του Ρουάζναλ. Οι υπηρέτες των Θεών δεν εμφανίζονται τυχαία, στον καθένα!*»

«*Η Ριλάβια δεν είναι ο καθένας, και όλοι σας το γνωρίζετε!*» είπε η Ζαμέρα. «*Είναι… ξεχωριστή.*»

«*Είναι, επίσης, τραυματισμένη,*» τόνισε ο Νάριο. «*Πιστεύω ότι θα ήταν καλή ιδέα,* πρώτα, *να την πάμε κάπου να αναρρώσει και,* ύστερα, *να τσακωθείτε όσο θέλετε!*» Άκουγα ανησυχία στη φωνή του ή ήταν η ιδέα μου –αποτέλεσμα της θολωμένης μου ακοής;

«*Ναι,*» ένευσε η Ζαμέρα. «*Συμφωνώ.*»

«*Όλο θαύματα συμβαίνουν, τελευταία…*» σχολίασε ο Γκαήρμο, ανασηκώνοντας ένα φρύδι.

~*~

Όταν η Ζαμέρα τελείωσε να βγάζει γυαλιά από την πλάτη μου, με άλειψε με μια θεραπευτική αλοιφή και έδεσε τα τραύματά μου με επιδέσμους. Μονάχα εγώ κι εκείνη ήμασταν στο κελί μου. Το πουλί της φωτιάς είχε εξαφανιστεί. Δε θυμάμαι να το είχα προστάξει εγώ να φύγει, όμως υποθέτω πως εκείνο διαισθάνθηκε ότι δε βρισκόμουν τώρα σε κίνδυνο.

«Συνέχεια σε προβλήματα με βάζεις, Ριλάβια,» είπε η Ζαμέρα. «Και σε προβλήματα βάζεις και τον εαυτό σου.» Είχα αρχίσει, πλέον, να ακούω όπως πριν, αν και βέβαια δεν αισθανόμουν και τόσο καλά, ύστερα από το χτύπημα της Φλόγας.

«Δεν έμπλεξα *εγώ* τον εαυτό μου, τούτη τη φορά, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα. «Η Νιλέτα ήρθε και είπε ότι ήθελες να μου μιλήσεις….» Της διηγήθηκα την απόπειρα δολοφονίας, ακριβώς όπως είχε συμβεί. «Η Σιμάλα με θέλει νεκρή,» τελείωσα. «Είμαι βέβαιη. Πρέπει να την εξορίσετε από το Ναό. Έπεσε σε Παράπτωμα, καθοδηγήτρια.»

«Αν μπορούμε να το αποδείξουμε στους υπόλοιπους…» Η Ζαμέρα έμοιαζε σκεπτική, καθώς καθόταν στο ξύλινο σκαμνί του κελιού μου.

«Δε θάχει αφήσει το σημάδι της επάνω στη Ζιράντα;»

«Όχι.»

«Γιατί;»

«Γιατί αυτό που έκανε δεν είναι το ίδιο με το να ελέγχει κανείς έναν Λο'ανθάκ, Ριλάβια. Η Σιμάλα, απλά, προστάτεψε την ιεροφύλακα από τα χτυπήματά σου.»

«Και τα μάτια της;» ρώτησα. «Πετούσαν φλόγες, καθοδηγήτρια, και έβλεπε, ενώ κανονικά έπρεπε να ήταν τυφλή.»

«Ναι…» Η Ζαμέρα έμοιαζε, πάλι, σκεπτική. «Πού βρίσκεται, τώρα, η Ζιράντα, Ριλάβια;»

«Οι άλλοι ιεροφύλακες την πήραν. Δεν ξέρω πού την πήγαν.»

Η καθοδηγήτριά μου σηκώθηκε από το σκαμνί. «Μην το κουνήσεις απο δώ,» μου είπε.

«Πότε θα επιστρέψεις;» τη ρώτησα.

«Όταν τελειώσω με τις δουλειές μου.»
Έφυγε.
Ύστερα από λίγο, με πήρε ο ύπνος.

Είκοσι-Εννέα
Ζαμέρα: Διήγηση μιας συνόδου

Η Ζιράντα δεν άργησε να εμφανιστεί, ύστερα από το κάλεσμά μας. Ήταν τυφλή, όπως και πριν, και δύο άλλοι ιεροφύλακες τη συνόδευαν, για να τη βοηθούν στο περπάτημα. Έμοιαζε άρρωστη. Ο δεξής της ώμος, εκεί όπου την είχες τραυματίσει, ήταν δεμένος με ένα μεγάλο επίδεσμο. Όμως δεν πίστευα πως αυτό ήταν που την έκανε να φαίνεται τόσο χάλια. Ίσως να επηρέασες, κάπως, την ψυχολογία της, πνευματική μου θυγατέρα. Ήταν ένα ράκος.

«Ποιος σου ζήτησε να επιτεθείς στη Ριλάβια;» τη ρώτησα, ευθέως.

«Κανένας…» απάντησε εκείνη. Το κεφάλι της ήταν σκυμμένο, και τα μαλλιά μισόκρυβαν την όψη της. Έμοιαζε να μιλά μηχανικά, σα να μη σκεφτόταν πρώτα. Είμαι σίγουρη πως η Σιμάλα, ή κάποιος άλλος, την είχε προλάβει! Την είχαν προειδοποιήσει να μη μας αποκαλύψει τίποτα. Ή ίσως και να της είχαν σβήσει τη μνήμη, μέσω της Φλόγας –ένα κόλπο που δεν αφήνει σημάδια επάνω στο θύμα.

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, σε βοηθούσε ένας ιερέας,» συνέχισα. «Σε έκανε να μπορείς να δεις.»

Η Ζιράντα δεν αποκρίθηκε, τούτη τη φορά.

«Εσείς οι δύο τι γνωρίζετε;» ρώτησα τους ιεροφύλακες που βρίσκονταν μαζί της.

Εκείνοι κούνησαν τα κεφάλια, και ο ένας είπε: «Τίποτα, Σεβασμιοτάτη.»

«Αν κάποιος ιερέας, όντως, είχε παίξει μ’ετούτη την ιεροφύλακα, τότε, αναμφίβολα, θα άφησε και το σημάδι του,» τόνισε ο Γκαήρμο. «Μπορούμε να το ελέγξουμε.»

«Ας το ελέγξουμε,» αποκρίθηκα, «αλλά δε θα βρούμε σημάδι.»

«Πώς το–;»

«Η Σιμάλα, σίγουρα, θα φάνηκε πιο προσεκτική από τον Κοζράλο,» τον διέκοψε ο Νάριο.

«Με κατηγορείς, χωρίς αποδείξεις;» έκανε η Σιμάλα, καρφώνοντάς τον με ένα βλέμμα γεμάτο κακία.

«Η Ριλάβια δεν πήγε τυχαία προς το δωμάτιό σου. Ήξερε.» Μου έκανε εντύπωση, οφείλω να ομολογήσω, πόσο ο Νάριο σε υποστήριζε. Και αναρωτιέμαι τι ζητά από σένα, πνευματική μου θυγατέρα. Σου έχει μιλήσει ποτέ;

[Απάντησα αρνητικά στη Ζαμέρα, και την προέτρεψα να συνεχίσει.]

«Δεν ήξερε τίποτα!» αντιγύρισε η Σιμάλα. «Είναι τρελή! Οι Θεοί που τη γέννησαν την έκαναν έτσι! Και είναι κι *επικίνδυνη* για όλους μας! Ποτέ δεν έπρεπε να την είχαμε φέρει εδώ.» Και τότε, το βλέμμα της άφησε το Νάριο και καρφώθηκε επάνω μου, με ακόμα περισσότερη κακία, νομίζω. Μας μισεί και τις δύο, πνευματική μου θυγατέρα. Μας μισεί αφάνταστα, γιατί μας φοβάται.

«Η Ριλάβια το άξιζε να γίνει ιέρεια,» αποκρίθηκα. «Ήταν το πεπρωμένο της.»

Η Σιμάλα κάγχασε, αποδοκιμαστικά. «Το *πεπρωμένο* της! Ή, μήπως, ήταν χρήσιμη στα δικά σου σχέδια;» Πόσο ανόητη είναι – και εκείνη και κάποιοι άλλοι. Νομίζουν ότι σε χρησιμοποιώ. Δεν καταλαβαίνουν ότι *πραγματικά* νοιάζομαι για σένα και θέλω να γίνεις ιέρεια. Ριλάβια, αν *εσύ* –μια Κόρη των Θεών– δεν πρέπει να γίνεις ιέρεια, τότε ποια πρέπει να γίνει;

«Είσαι ανόητη, αν το νομίζεις αυτό!» της αποκρίθηκα, νιώθοντας εξοργισμένη από τα λόγια της. «Αισθάνομαι τη Ριλάβια σαν παιδί μου. Ποτέ δε θα τη χρησιμοποιούσα. Εσύ, όμως, ευχαρίστως θα τη σκότωνες, βασιζόμενη μονάχα στις προσωπικές σου υποψίες για μένα!»

«Μα δεν προσπάθησα να τη σκοτώσω,» επέμεινε η Σιμάλα.

«Η Ριλάβια σε είδε,» της είπα.

«Δεν ξέρει τι βλέπει. Είναι *τρελή*! Ήρθε να με σκοτώσει χωρίς λόγο.»

«Η διακόνισσά σου, η Νιλέτα, την οδήγησε στην παγίδα που είχες σχεδιάσει με τη Ζιράντα.»

«Τι απόδειξη έχεις για τούτο, Ζαμέρα;»

«Η Ζιράντα επιχείρησε να δολοφονήσει τη Ριλάβια, και κάποιος ιερέας τη βοηθούσε.»

«Τότε, ας ψάξουμε για σημάδια!» παρενέβη ο Γκαήρμο.

«Εντάξει, ας ψάξουμε,» του είπα.

Ψάξαμε, μέσω της Φλόγας, αλλά, ασφαλώς, δε βρήκαμε. Η Σιμάλα δεν είχε εστιάσει κάποια ποσότητα Φλογερής ισχύος επάνω στη Ζιράντα· τη χρησιμοποιούσε ως ανδρείκελο, μέσα από το οποίο μπορούσε να επικαλείται τη Φλόγα. Έτσι, δε μένουν σημάδια, πνευματική μου θυγατέρα. Να το έχεις υπόψη σου αυτό.

Είπα, λοιπόν, τις υποψίες μου στους υπόλοιπους ιερείς, όμως η Σιμάλα, αμέσως, διαμαρτυρήθηκε:

«Βγάζεις αυθαίρετα συμπεράσματα, Ζαμέρα!» με κατηγόρησε. «Δεν έχεις καμια απόδειξη για όλα τούτα!»

«Γιαυτό κι εσύ χρησιμοποίησες τη Ζιράντα μ'αυτό τον τρόπο, ώστε να μην υπάρχουν αποδείξεις,» αντιγύρισα.

«Θα ήταν παράλογο να υποθέσουμε πως ή εσύ ή η διακόνισσά σου λέτε ψέματα;»

«Ή ότι *εσύ* λες ψέματα, Σιμάλα;»

«Η Ριλάβια ήρθε στο δωμάτιό μου με σκοπό να με σκοτώσει!»

«Και η Νιλέτα γιατί την πήγε στο μέρος όπου την περίμενε η Ζιράντα;»

«Δε γνωρίζω.»

«Ας καλέσουμε τη Νιλέτα, επομένως,» πρότεινε ο Νάριο, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του.

Οι υπόλοιποι ιερείς έγνεψαν καταφατικά.

Έτσι, ήρθε και η Νιλέτα στην Αίθουσα των Θεών, και ήταν φανερό σε όλους μας πως η όψη της ήταν γεμάτη με τρόμο. Τα μάτια της ήταν κατεβασμένα στο πάτωμα, και τα σήκωσε

μονάχα μία φορά, για να κοιτάξει φευγαλέα την καθοδηγήτριά της. *Τι θα μου κάνουν, τώρα;* τη ρωτούσε το βλέμμα της. Και το βλέμμα της Σιμάλα απαντούσε: *Τίποτα, αρκεί να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό για μένα.*

«Διακόνισσα Νιλέτα,» είπε ο Αρχιερέας Λανκόρο, «κατηγορείσαι ότι οδήγησες τη διακόνισσα Ριλάβια στο μέρος όπου η ιεροφύλακας Ζιράντα επιχείρησε να τη δολοφονήσει.»

«Δεν το έκανα επίτηδες, Μεγάλε Πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Περνούσαμε απο κεί, και αυτό το τρομερό πράγμα συνέβη…»

«Δεν έβγαλες τη Ριλάβια από το κελί της, με την πρόφαση ότι εγώ τη ζητούσα στην Αίθουσα των Θεών;» τη ρώτησα.

«Φυσικά και όχι, Σεβασμιοτάτη,» απάντησε η Νιλέτα. «Εγώ, απλά, της πρότεινα να πάμε στη βιβλιοθήκη, για να μελετήσουμε μαζί.»

«Η Ριλάβια μού είπε κάτι τελείως διαφορετικό.»

«Μάλλον, σας είπε ψέματα, Σεβασμιοτάτη,» αποκρίθηκε· όμως δεν ύψωσε το βλέμμα της, για να με κοιτάξει. Ήμουν βέβαιη πως εκείνη ήταν που έλεγε ψέματα, όχι μονάχα επειδή εσύ μου είχες πει άλλα, πνευματική μου θυγατέρα, μα κι από την όλη της συμπεριφορά. Ήταν λες και φώναζε: *Ψεύδομαι!*

«Γιατί να μου πει ψέματα, Νιλέτα;» τη ρώτησα.

«Δεν ξέρω, Σεβασμιοτάτη…»

«Η διακόνισσά σου, Ζαμέρα, είναι τρελή,» παρενέβη η Σιμάλα. «Όλοι λένε ότι θα καταστρέψει το Ναό.»

«*Κάποιος* εξαπλώνει ψεύτικες φήμες γι'αυτήν,» της είπα.

«Ή κάποιος προσπαθεί να μας προειδοποιήσει όλους!»

«Ανοησίες!» έκανε ο Νάριο. «Η Ριλάβια δεν απειλεί κανέναν. Ούτε καν εκείνους που θα έπρεπε να απειλεί.» Τι εννοούσε μ'ετούτο δεν κατάλαβα. Να τον προσέχεις, πνευματική μου θυγατέρα· υποψιάζομαι ότι έχει παράξενα σχέδια για σένα. Με τον Νάριο δεν είναι να παίζει κανείς.

«Τα ίδια κόλπα άρχισες πάλι, Νάριο…» μούγκρισε ο Σιλάρμο, ξεφυσώντας. «Έτσι, δε θα βρούμε καμία λύση.»

«Υπάρχει μονάχα *μία* λύση,» τόνισε η Σιμάλα: «η Ριλάβια να εξοριστεί από το Ναό.»

«Ούτε που να το σκέφτεσαι,» της είπα.

«Φυσικά,» γρύλισε εκείνη. «Όλοι ξέρουμε πόσο *μετράει* εδώ μέσα η δική σου άποψη.» Γεμάτα κακία ήταν τα λόγια της, όπως συνήθως, πνευματική μου θυγατέρα, επειδή ξέρει ότι, γενικά, υποστηρίζω λογικά πράγματα, με τα οποία οι άλλοι συμφωνούν· σε αντίθεση με κείνη, βέβαια…

Μετά, στράφηκε στον Αρχιερέα, λέγοντας, μέσα στην αυθάδειά της: «Θα ήταν, μήπως, περιττό, Μεγάλε Πατέρα, να ζητήσω από εσάς τον εξορισμό της Ριλάβια;»

«Η Ριλάβια δε θα εξοριστεί, μέχρι να μαθευτεί η αλήθεια,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ποια αλήθεια;» φώναξε η Σιμάλα. «Αυτή η διακόνισσα επιχείρησε να με δολοφονήσει, και όλοι μοιάζετε να το θεωρείτε τούτο τελείως φυσιολογικό και μέσα στα πλαίσια της ομαλής λειτουργίας του Ναού!»

«Η ομαλή λειτουργία αυτού του Ναού έχει πάψει, εδώ και πολύ καιρό,» είπε ο Νάριο. «Και αναρωτιέμαι αν ποτέ θα αρχίσει ξανά…»

«Το πιο σωστό πράγμα που έχει ειπωθεί ως τώρα!» παρατήρησε η Σιμάλα· επειδή τη συνέφερε, βέβαια. «Το συμβούλιο βλέπω πως δεν έχει να κάνει καμία πρόταση προς την επίλυση του προβλήματος της διακόνισσας Ριλάβια!»

«Η πνευματική μου θυγατέρα δεν είναι το πρόβλημα,» της είπα. «Το πρόβλημα είναι εκείνοι που προσπαθούν να την εξοντώσουν! Μήπως θέλεις, λοιπόν, να κάνεις κάποια υπόθεση, Σιμάλα, σχετικά με το ποιος ιερέας συνέτρεχε τη Ζιράντα, ενόσω εκείνη επιχειρούσε να δολοφονήσει τη Ριλάβια;»

«Ίσως η ιεροφύλακας να το έκανε μόνη της.»

«Είναι τυφλή!»

«Έχω ακούσει ότι ορισμένοι άνθρωποι εκπαιδεύονται στο να μπορούν να πολεμήσουν χωρίς να βλέπουν.»

Στράφηκα στην ιεροφύλακα. «Ζιράντα, μπορείς να πολεμήσεις χωρίς να βλέπεις;»

«Έχω εκπαιδευτεί και σ'αυτό, Σεβασμιοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνη, προς έκπληξή μου, οφείλω να πω.

«Βλέπεις, λοιπόν, Ζαμέρα;» είπε η Σιμάλα.

«Δεν το πιστεύω. Ένας ιερέας τη βοηθούσε! Αλλιώς δε θα μπορούσε ποτέ να τα βάλει με τη Ριλάβια.»

«Επειδή έχει εκείνο το φτερωτό δαιμονικό μαζί της;» ρώτησα ο Τινάρο, που με κοίταζε με την ίδια κακία, όπως και η Σιμάλα. Ορισμένοι ιερείς εδώ μέσα θέλουν όσο τίποτ'άλλο την εξόντωσή μας, πνευματική μου θυγατέρα –και τη δική σου και τη δική μου.

«Είναι ένας υπηρέτης των Θεών!» τον διόρθωσα. «Και, ναι, γιαυτό δε θα μπορούσε ποτέ να τα βάλει μια απλή ιεροφύλακας με τη Ριλάβια. Το πιστεύω. Όπως, επίσης, πιστεύω ότι ένας ιερέας βοήθησε τη Ζιράντα. Πες μας την αλήθεια, Σιμάλα.»

«Αν την ήξερα, δε θα δίσταζα να την πω. Ίσως η Ζιράντα να μπορεί να μας εξηγήσει επακριβώς τι συνέβη…» Και κοίταξε την εν λόγω ιεροφύλακα.

Εκείνη δε μίλησε.

«Θα μας μιλήσεις, Ζιράντα;» τη ρώτησα. «Ποιος σου ζήτησε να δολοφονήσεις τη Ριλάβια;»

«Κανένας.»

Πάλι τα ίδια, επομένως. Έλεγε ψέματα.

«Ή, μήπως, δε θυμάσαι;» την πίεσα.

«Σου είπε: Κανένας!» πετάχτηκε η Σιμάλα.

«Τότε, της επιτέθηκες από μόνη σου, Ζιράντα;» ρώτησε ο Νάριο.

«Ναι. Μόνη μου της επιτέθηκα…» Η ιεροφύλακας δεν έμοιαζε να είναι καθόλου καλά. Σαν ναρκωμένη ήταν. Τι της είχε κάνει η Σιμάλα; αναρωτήθηκα. Της είχε ρίξει τίποτα στο ποτό ή στο φαγητό; Ή την είχε αναγκάσει να μασήσει κάποιο χόρτο;

«Πιστεύω πως δε χρειάζονται κι άλλες ερωτήσεις,» είπε ο Τινάρο. «Είναι φανερό ότι η Ζιράντα ήθελε να πάρει εκδίκηση. Και προτείνω να διωχτεί από το Ναό.»

«Όχι ακόμα!» διαφώνησα. «Ίσως να μη βρίσκεται σε… πολύ καλή κατάσταση τώρα.

»Βάλτε τη στα μπουντρούμια,» πρόσταξα τους ιεροφύλακες που τη συνόδευαν.

Και ο Αρχιερέας Λανκόρο, φυσικά, κατένευσε, παρατηρώντας ότι μιλούσα λογικά. «Ναι, βάλτε τη στα μπουντρούμια.»

Οι ιεροφύλακες πήραν τη Ζιράντα από την Αίθουσα των Θεών.

«Επομένως,» είπε η Σιμάλα, όταν η πόρτα έκλεισε, «η Ριλάβια ήρθε να μου επιτεθεί χωρίς λόγο, εξαπολύοντας το δαιμονικό της πτηνό εναντίον μου –μιας ιέρειας της Φλόγας!»

«Αν επιχείρησες να τη δολοφονήσεις, Σιμάλα–» άρχισα, αλλά εκείνη με διέκοψε:

«Ακόμα κι αν τούτο αληθεύει –που δεν αληθεύει!–, η ενέργειά της είναι καταδικαστέα. Έπρεπε να είχε πάει στους ιερείς να μιλήσει.»

Καταλάβαινα ότι αυτό το σημείο ήταν δύσκολο, γιατί εδώ η Σιμάλα είχε ένα δυνατό επιχείρημα. Όντως, έπρεπε να ήσουν πιο προσεκτική, πνευματική μου θυγατέρα.

«Ίσως να έχεις δίκιο,» της αποκρίθηκα. «Όμως δεν μπορούμε να καταδικάσουμε έτσι εύκολα τη Ριλάβια, μια Κόρη των Θεών–»

«Δε μιλάς σοβαρά, Ζαμέρα!» φώναξε ο Γκαήρμο. «Απέδειξε ότι είναι επικίνδυνη για όλους!»

«Από πότε οι ιερείς της Φλόγας έγιναν δειλοί;» τους είπα. «Δεν αξίζει λίγο ρίσκο, προκειμένου να εκπαιδευτεί ως ιέρεια μία Κόρη των Θεών; Για να τη στείλουν σε μας οι Κύριοι της Φλόγας, θα είχαν τους λόγους τους!»

«*Εσύ* την έφερες εδώ!» διαφώνησε η Σιμάλα.

«Ίσως να ξεχνάτε ότι είμαι Πρωθιέρειά σας τώρα. Αλλά απαιτώ από όλους να μου απευθύνεστε ανάλογα!»

«Με συγχωρείτε, *Σεβαστή Φλογοφύλακα*,» είπε η Σιμάλα, στραβώνοντας τα χείλη. Τα λόγια της ήταν γεμάτα ειρωνεία. «Όμως *εσείς* φέρατε στο Ναό αυτή την Κόρη των Θεών.»

«Επειδή έκρινα πως ένα τέτοιο πλάσμα άξιζε την εκπαίδευσή μας,» αποκρίθηκα. «Επιπλέον, το επικίνδυνο ίσως να ήταν να την

αφήσω ανεξέλεγκτη στους δρόμους της Σερανβέλ,» πρόσθεσα, για να τους σωπάσω όλους –και ιδιαίτερα τη Σιμάλα και τους ομοϊδεάτες της.

«Ενώ θα ήταν καλύτερα να αφεθεί ελεύθερη μέσα στο Ναό;» απαίτησε ο Γκαήρμο. «Ίσως να παραλογίζεστε, Σεβαστή Φλογοφύλακα.»

«Απο δώ και στο εξής, θα βρίσκεται υπό στενή παρακολούθηση,» τους είπα. «Σας διαβεβαιώνω άπαντες: Ό,τι συνέβη σήμερα δε θα ξανασυμβεί. Όμως, επίσης, σας υπόσχομαι να βρω τον ιερέα που επιχείρησε να δολοφονήσει τη Ριλάβια· και, όταν τον βρω, θα εξοριστεί από το Ναό!»

«Δε θα βρεις τίποτα,» μου απάντησε η Σιμάλα· «γιατί *δεν υπάρχει* τίποτα για να βρεις. Και, σύντομα, θα αντιληφθείς κι εσύ, ελπίζω, πόσο επικίνδυνη είναι η πνευματική σου θυγατέρα.»

Η πρόκληση στη φωνή της ήταν πεντακάθαρη. Θα κάνει το παν για να μας καταστρέψει, Ριλάβια. Πρέπει να είμαστε πολύ, πολύ προσεκτικές. Ευτυχώς που, τώρα, είμαι Πρωθιέρεια του Ναού και η επιρροή μου έχει μεγαλώσει αξιοσημείωτα…

Τριάντα
Ρέηζ

Τα λόγια της Ζαμέρα με άφησαν με ένα δυσοίωνο συναίσθημα και μια μεγάλη μελαγχολία, έτσι τα κατέγραψα στο ημερολόγιό μου αμέσως μόλις έφυγε, γιατί ήθελα να τα αποτυπώσω για πάντα. Είχα την εντύπωση ότι κάτι κρυβόταν μέσα τους· κάτι που πιθανώς, μελλοντικά, να μπορούσε να με βοηθήσει, κυρίως στην αντιμετώπιση των εχθρών μου. Τώρα, τουλάχιστον, ήξερα ποιοι ήταν, και θα τους χτυπούσα, με κάθε ευκαιρία, αλλά με τρόπο πλάγιο, όχι ευθέως, όπως είχα κάνει με τη Σιμάλα· πράγμα το οποίο, άλλωστε, δεν ήταν του χαρακτήρα μου· εγώ είχα, ανέκαθεν, συνηθίσει *πρώτα* να σχεδιάζω και *ύστερα* να ενεργώ. Επομένως, τούτο ήταν ένα μάθημα για μένα: *Ποτέ μην ξεφεύγεις από το χαρακτήρα σου, Ριλάβια. Μη φοράς μάσκες, επιτηδευμένες ή τυχαίες.*

Όταν είχα σχεδόν τελειώσει με τη συγγραφή του ημερολογίου μου, ο Νοτόρο ήρθε να με επισκεφτεί, για να δει πώς ήμουν. Πιάσαμε την κουβέντα για πολύ ώρα, και, τούτη τη φορά, δεν του έκρυψα τίποτα από τον εαυτό μου. Του μίλησα για το πουλί της φωτιάς, που ήταν υπηρέτης των Θεών και ο προσωπικός μου φύλακας, συγχρόνως. Επίσης, του είπα ότι το σημάδι επάνω μου απεικόνιζε αυτό το πουλί, και η αλήθεια ήταν πως είχε εμφανιστεί όταν άγγιξα τη θεία λίθο του Ρουάζναλ. Ο Νοτόρο το δέχτηκε τούτο χωρίς καμία αρνητική αντίδραση, σαν να μην τον πείραζε που του είχα πει ψέματα.

«Ίσως να έπρεπε να σου είχα πει την αλήθεια, από την αρχή,» του είπα, «όμως δεν ήξερα πώς θα το έπαιρνες…»

«Δεν πειράζει, Ριλάβια,» μου αποκρίθηκε, παίρνοντας το χέρι μου μέσα στα δικά του και κουνώντας το κεφάλι. «Άλλωστε, είμαι βέβαιος πως θα ήσουν κι εσύ μπερδεμένη μ’αυτό το ζήτημα

και… εγώ πώς θα μπορούσα να σε βοηθήσω; Ούτε ιερέας είμαι, ούτε έχω χαρίσματα παρόμοια με τα δικά σου.» Έφερε το χέρι μου στα χείλη του και το φίλησε. «Υποσχέσου μου, όμως, κάτι.»

«Τι;»

«Να προσέχεις τον εαυτό σου.»

«Το υπόσχομαι,» αποκρίθηκα· και το εννοούσα. Δε θα έδινα άλλη ευκαιρία στη Σιμάλα και στους συνεργούς της να με χτυπήσουν. Θα περίμενα για την κατάλληλη στιγμή, ώστε να τους χτυπήσω εγώ.

Και ο καιρός πέρασε γρηγορότερα από ό,τι πίστευα ότι μπορούσε να περάσει μέσα στο Ναό.

Οι άσχημες φήμες εναντίον μου ποτέ δεν εξαφανίστηκαν εντελώς. Άλλωστε, τι κακό εξαφανίζεται ποτέ εντελώς; Το κακό έχει πάντα μια τάση να παραμένει στη συνείδηση των ανθρώπων περισσότερο από το καλό. Ωστόσο, τώρα πλέον, δεν άκουγα άλλες φήμες να εξαπλώνονται γύρω από το όνομά μου. Και ό,τι παλιώνει αρχίζει να γίνεται συνηθισμένο, παύοντας να εντυπωσιάζει. Λίγο τρόμο προκαλούσε το γεγονός ότι λεγόταν πως θα κατέστρεφα το Ναό, αφού τόσος καιρός είχε περάσει και ακόμα τίποτα δεν είχε συμβεί. Είχαν συνηθίσει να με κοιτούν ως καταραμένη, μυστηριώδη, και αυτή-με-την-οποία-καλύτερα-να-μη-συναναστρέφεται-κανείς. Δε με πείραζε. Όπως έχω γράψει και παλιότερα, πολλές φορές με εξυπηρετούσε. Το δέος που έχουν οι άλλοι για σένα μπορεί να σε βοηθήσει, όταν το χρειάζεσαι. Όμως σε κάνει να αισθάνεσαι και τόσο μόνη, καθώς λίγοι είναι εκείνοι που αποζητούν την παρέα σου επειδή πραγματικά την επιθυμούν.

Ανάμεσα σ’αυτούς τους λίγους που έσπαγαν τη μοναξιά μου μέσα στο Ναό ήταν ο Νοτόρο, η Λιβίρα, και ο Σιάρνο. Η Κινίρια ακόμα δεν έμοιαζε να με είχε συγχωρήσει· ακόμα με απέφευγε. Ή ίσως να *ήθελε* να μου ξαναμιλήσει, αλλά να μη μπορούσε, λόγω της απόστασης που είχε δημιουργηθεί ανάμεσά μας. Έτσι, προφανώς, επέλεξε την εύκολη λύση: να μη συναναστρέφεται

μαζί μου. Τα λόγια της Λιβίρα δεν είχαν καταφέρει τίποτα, απ'ό,τι κατάλαβα· η Κινίρια είχε στραφεί αλλού, για πάντα.

Μία ημέρα, όταν εγκατέλειψα την ψευδο-επαφή μου με τον Ρουάζναλ, η Ζαμέρα μού είπε: «Αύριο, θα αρχίσεις να έρχεσαι σε ψυχοσωματική επαφή με τον Ρέηζ, Ριλάβια.»

«Πόσο καιρό θα χρειαστεί, μέχρι να αποκτήσω τον έλεγχο της Φλόγας;» τη ρώτησα. Ήμουν ανυπόμονη να τελειώσει η εκπαίδευσή μου και να γίνω ιέρεια, γιατί ακόμα αισθανόμουν πως μονάχα αυτό θα μου έφερνε την ασφάλεια που επιθυμούσα· και μονάχα αυτό, επίσης, θα με άφηνε να πάω να βρω τον Ζερότο στο Βιρκνάλ –η Ζαμέρα δε θα μπορούσε να με σταματήσει όταν ήμουν ιέρεια!

«Όταν μπορείς να έρθεις σε ικανοποιητική επαφή με τον Ρέηζ, θα μπορείς, πλέον, και να επικαλεστείς τη Φλόγα. Ή, τουλάχιστον, θα μπορείς να κάνεις τις πρώτες προσπάθειες επίκλησης.»

«Θα μου πάρει τόσο καιρό, όπως και με τον Ρουάζναλ;»

«Νομίζω πως όχι. Μπορείς να πηγαίνεις, τώρα.»

Ήμουν η πρώτη από τους γνωστούς μου διακόνους που θα ερχόταν σε ψυχοσωματική επαφή με τον Ρέηζ. Τώρα, οι περισσότεροι βρίσκονταν στο στάδιο του Ρουάζναλ, εκτός από την Κινίρια, από ό,τι είχα μάθει, η οποία ακόμα ήταν στο πρώτο στάδιο της Φλόγας, τον Νάοργκομ. Απόρησα γιατί συνέβαινε αυτό, και ρώτησα ένα βράδυ τη Λιβίρα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω, Ριλάβια,» μου είπε. «Ορισμένοι μαθαίνουν πιο γρήγορα, ορισμένοι πιο αργά… Να, δες εσύ πόσο γρήγορα μαθαίνεις…»

«Εγώ είμαι ειδική περίπτωση· σύμφωνα με ό,τι μου λένε όλοι, τουλάχιστον. Όμως δε νομίζω πως κάτι ανάλογο ισχύει για την Κινίρια. Κανονικά, θα έπρεπε να έχει έρθει σε επαφή με τον Ρουάζναλ. Τι της λέει ο ιερέας Σιλάρμο; Γιατί δεν την αφήνει να το επιχειρήσει;»

«Απ'ό,τι ξέρω, ο ιερέας Σιλάρμο δεν έχει αφήσει ούτε τους άλλους του διακόνους να το επιχειρήσουν.»

«Παράξενο δεν είναι;» ρώτησα.

«Όχι,» απάντησε η Λιβίρα. «Λένε πως ο Σιλάρμο είναι από τους πιο συντηρητικούς ιερείς του Ναού. Υποστηρίζει ότι δεν πρέπει να βιάζει κανείς τους διακόνους του, επειδή τούτο ίσως να έχει παρενέργειες στον ψυχισμό τους.»

«Τι είδους παρενέργειες;» είπα. Αλλά, μετά, θυμήθηκα ένα μάθημα της Καθοδηγήτριας Ζαμέρα. «Εννοείς τις Ασθένειες της Φλόγας, Λιβίρα;»

«Ναι,» κατένευσε εκείνη. «Νομίζω πως κάποιος παλιότερος διάκονος του ιερέα Σιλάρμο είχε τρελαθεί, γιαυτό από τότε έγινε *πολύ* πιο προσεκτικός, και κατακρίνει τους ιερείς που προσπαθούν να μάθουν πολλά πράγματα, βιαστικά, στους διακόνους τους.»

«Όπως την καθοδηγήτριά μου, ε;»

«Υποθέτω,» είπε η Λιβίρα, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί της. «Αλλά ούτως ή άλλως δε συμπαθεί και ιδιαίτερα τη Ζαμέρα…»

Η όψη μου πρέπει να σκοτείνιασε, γιατί η Λιβίρα αμέσως πρόσθεσε: «Όμως δεν πιστεύω ότι σχεδιάζει τίποτα εναντίον σου, Ριλάβια.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Δεν είναι τέτοιος ο χαρακτήρας του. Είναι από τους λιγότερο μηχανορράφους του Ναού, δε νομίζεις;»

«Ναι,» παραδέχτηκα, πίνοντας κι εγώ μια αργή γουλιά από το κρασί μου. «Όντως, είναι από τους λιγότερο μηχανορράφους…» Ωστόσο, ο Κύκλος ποτέ δεν παύει. Γυρίζει και γυρίζει και γυρίζει· ποτέ δεν ξέρεις ποιον θα τρελάνει μετά.

«Αλλά, παρ'όλ'αυτά, τον υποπτεύεσαι…;»

«Υποπτεύομαι τους πάντες, Λιβίρα, όπως σου έχω ξαναπεί πολλές φορές. Και ειδικά ύστερα από όσα μου συνέβησαν τούτο το χρόνο…» Ήπια ακόμα μια γουλιά κρασί.

«Ελπίζω τα πράγματα να ηρεμήσουν. Ήδη οι άσχημες φήμες εναντίον σου έχουν, κάπως… καταλαγιάσει. Και η Νιλέτα δε

μοιάζει να ασχολείται τόσο μαζί σου, όπως παλιότερα.» Γέλασε. «Κατάφερες να την τρομάξεις!»

«Και ποιον δεν έχω τρομάξει μέσα σε τούτο το Ναό, Λιβίρα;» είπα, πικρόχολα. «Κάποιες φορές, μου φαίνεται χρήσιμο να είναι τρομαγμένοι· κάποιες άλλες φορές, όμως, ο τρόμος γίνεται τόσο ισχυρός που τους στρέφει εναντίον μου. Επικίνδυνο πράγμα.»

«Ίσως θα μπορούσες να κάνεις κάτι, για να το αλλάξεις…»

«Τι; Έχεις καμια ιδέα;»

«Όχι,» παραδέχτηκε. Ύστερα, με ρώτησε: «Θέλεις να πούμε παραμύθια;» Ήταν μία από τις συνήθειες που είχαμε αναπτύξει, αυτές τις κρύες νύχτες του Χειμώνα: να λέμε παραμύθια η μία στην άλλη, για να περνά η ώρα. Στην πραγματικότητα, βέβαια, η Λιβίρα έλεγε τα περισσότερα, επειδή ήξερε *πολλά* παραμύθια. Ο πατέρας της ήταν θαλασσοπόρος, και γνώριζε έναν φοβερά μεγάλο αριθμό ιστοριών και παραποιήσεις αυτών, ενώ στα ταξίδια του μάθαινε συνεχώς καινούργιες. Όλα τούτα, λοιπόν, τα μετέφερε στην κόρη του, όποτε την έβλεπε έξω από το Ναό. Εκτός των όσων της είχε διηγηθεί προτού έρθει εδώ.

«Ας πούμε παραμύθια,» συμφώνησα.

~*~

Την ημέρα που πήγα στο δωμάτιο της Ζαμέρα για να αρχίσω την ψυχοσωματική ψευδο-επαφή μου με τον Ρέηζ ήμουν φοβισμένη, αγχωμένη, και ευχαριστημένη, συγχρόνως. Ήμουν φοβισμένη επειδή δεν ήθελα να πάθω τα ίδια, όπως είχα πάθει στην αρχή της επαφής με τον Ρουάζναλ. Αυτό ήταν που έφερνε και το άγχος, επίσης, γιατί έλεγα στον εαυτό μου, συνεχώς, ότι έπρεπε να βάλει τα δυνατά του: έπρεπε να τα καταφέρει, τώρα που έφτανα στο τέλος· δεν έπρεπε να αποτύχει! Και, όπως είναι ευνόητο, ήμουν ευχαριστημένη διότι, καθώς προανέφερα, έφτανα στο τέλος! Βρισκόμουν ένα βήμα μακριά από τον έλεγχο της Φλόγας· ένα βήμα μακριά από την ιεροσύνη.

«Καλημέρα, καθοδηγήτρια,» χαιρέτησα τη Ζαμέρα, που, ως συνήθως, καθόταν στην ξύλινη πολυθρόνα της.

«Καλημέρα, Ριλάβια,» αποκρίθηκε. «Κάθισε.» Έδειξε, με μια απλή χειρονομία, το χαλάκι μπροστά από τη φωτιά.

Έβγαλα τα παπούτσια μου και κάθισα, οκλαδόν.

«Η διαδικασία είναι παρόμοια με την προηγούμενη,» με πληροφόρησε η Ζαμέρα. «Θα κλείσεις τα μάτια και θα επιχειρήσεις να φέρεις τον εαυτό σου στην ψυχοσωματική κατάσταση της Φλόγας-Που-Αρχίζει-Να-Πεθαίνει. Πρόσεξε! δεν πρέπει να περάσεις καθόλου από το πρώτο και το δεύτερο στάδιο, γιατί τότε υπάρχει κίνδυνος να ακολουθήσεις το δρόμο του Νάοργκομ. Αν το κάνεις αυτό, θα περάσεις από τη Φλόγα-Που-Αρχίζει-Να-Φουντώνει, θα φτάσεις στη Δυνατή Φλόγα, αλλά δε θα μπορείς να τη σβήσεις, κι επομένως, θα σε χτυπήσει άσχημα, σαν την άλλη φορά.»

«Θα προσέχω, καθοδηγήτρια,» της υποσχέθηκα. Και ήταν μια υπόσχεση που είχα δώσει και στον Νοτόρο, θύμισα στον εαυτό μου.

«Φαντάσου τη φωτιά, καθώς αργοπεθαίνει. Και μόνον αυτή!»

Έκλεισα τα μάτια. Έφερα στο νου μου ένα δέντρο τυλιγμένο στις φλόγες, που υψώνονταν– Άλλαξα εικόνα. Ο δρόμος που είχα επιλέξει ήταν ο δρόμος της Δυνατής Φλόγας, κι ευτυχώς, τον είχα αποφύγει. Όχι, η φωτιά δεν ήταν δυνατή. Ένα κούτσουρο βρισκόταν μπροστά μου, επάνω στο οποίο τρεμόπαιζαν μερικές φλόγες, αργοπεθαίνοντας. Η μεγάλη φωτιά είχε τελειώσει· είχε φύγει, την είχα αφήσει πίσω μου. Μονάχα εκείνο το κούτσουρο απέμενε, και οι λίγες φλόγες που χόρευαν επάνω του και, σε λίγη ώρα, δε θα υπήρχαν ούτε αυτές.

Ναι, το συναίσθημα άρχισε να περιτυλίγει το κορμί και το πνεύμα μου. Είχα χρησιμοποιήσει όλη την ισχύ της Φλόγας που επιθυμούσα και, τώρα, σιγά-σιγά, την αισθανόμουν να με εγκαταλείπει. Δε γλιστρούσε από μέσα μου· δεν έφευγε με ομαλό τρόπο. Ήμουν εκείνο το κούτσουρο που είχε εξαντληθεί, και οι μικρές φλογίτσες –τα μέρη που συνιστούσαν τη Μεγάλη Φλόγα–,

η μία μετά την άλλη, χάνονταν, αφήνοντάς με ακόμα με τη θερμότητά τους, να κρυώσω σταδιακά.

Είχα γνωρίσει τον Ρέηζ.

Δεν ήταν τόσο δύσκολο όσο φανταζόμουν. Σαφώς ευκολότερο από την επαφή με τον Ρουάζναλ, επειδή ήδη είχα μάθει αυτή την τεχνική: το να έρχομαι σε επαφή με έναν από τους Κυρίους της Φλόγας, χωρίς πραγματικά να τον επικαλούμαι. Κι επιπλέον, το πουλί της φωτιάς, τώρα, δε με είχε ενοχλήσει, όπως την προηγούμενη φορά. Γιατί; αναρωτήθηκα. Ποια ήταν η διαφορά;

Και, ξαφνικά, η σκέψη γέμισε τη συνείδησή μου: Το είχα δαμάσει. Είχα δαμάσει το πουλί της φωτιάς, και μπορούσα να το ελέγχω. Ήταν δικό μου, για να το χρησιμοποιώ όπως επιθυμούσα. Ένα Δώρο των Θεών προς την Κόρη τους.

Άκουσα την κραυγή του…

…και τις φτερούγες του να χτυπούν τον αέρα.

Ερχόταν.

Όμως το έδιωξα. Το ξαπόστειλα, προτού μου χαλάσει την αυτοσυγκέντρωση· γιατί ήδη νόμιζα πως το μυαλό μου είχε αρχίσει να γλιστρά μακριά από την εικόνα του κούτσουρου με τις λίγες φλόγες που αργοπεθαίνουν.

Επανέφερα τον εαυτό μου σ'εκείνη την κατάσταση: την κατάσταση της Φλόγας-Που-Αρχίζει-Να-Πεθαίνει. Εγώ ήμουν το κούτσουρο. Η Φλόγα με είχε καταναλώσει. Και, τώρα, ένα-ένα, τα μικρότερα τμήματά της χάνονταν από πάνω μου, έσβηναν, γιατί δεν είχα άλλο να τα ταΐσω.

Παρέμεινα αυτοσυγκεντρωμένη, σ'αυτή μονάχα τη σκέψη.

[Γύρω μου: κενό]

[Το κορμί μου: ένα εξαντλημένο κούτσουρο]

[Η Φλόγα: αργοπέθαινε]

[Ο Χρόνος: είχε σταματήσει]

«Μπορείς να ανοίξεις τα μάτια σου, Ριλάβια. Τα πήγες καλά.»

Η φωνή της καθοδηγήτριάς μου με έβγαλε από τον άχρονο τόπο όπου βρισκόμουν· με τράβηξε, απότομα, στον πραγματικό κόσμο. Την κοίταξα, αμίλητη. Αισθανόμουν εξουθενωμένη. Είχα

τόσο πολύ υποβάλει τον εαυτό μου στην κατάσταση της Φλόγας η οποία αργοπεθαίνει, που την είχα μεταφέρει στο εδώ-και-τώρα;

«Γνωρίζω τον Ρέηζ,» είπα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα, υπομειδιώντας, «και υποθέτω πως είσαι κουρασμένη.»

«Πολύ, καθοδηγήτρια. Γιατί;»

«Δεν ξέρεις γιατί;»

«Ξέρω,» είπα. Και, πράγματι, ήξερα: ήταν εκείνο που είχα αρχικά υποθέσει: Είχα υποβάλει τον εαυτό μου τόσο πολύ σε κείνη την ψυχοσωματική κατάσταση, που είχε γίνει πραγματικότητα για μένα. Σηκώθηκα όρθια με τη βοήθεια του τζακιού. Αισθανόμουν κάθε μύα του κορμιού μου εξουθενωμένο.

«Έτσι θα είναι κάθε φορά;» ρώτησα.

«Κάθε φορά που θα έρχεσαι σε ψευδο-επαφή με τον Ρέηζ; Ναι. Μέχρι που να γίνεις σκληρή.»

«Πώς;»

«Με τον καιρό.»

«Μα, είπες ότι είναι ευκολότερο από–»

«*Είναι* ευκολότερο, Ριλάβια· μα δείξε λίγη υπομονή, πνευματική μου θυγατέρα!»

«Άλλη μια ερώτηση, καθοδηγήτρια,» είπα, βάζοντας –μετά δυσκολίας– τα παπούτσια μου.

«Σ'ακούω.»

«Έτσι θα είναι και όταν επικαλούμαι τη Φλόγα;»

«Ναι,» απάντησε η Ζαμέρα. «Και, ίσως, χειρότερα ορισμένες φορές. Γιαυτό πρέπει να γίνεις σκληρή, Ριλάβια. Πρέπει να μπορείς να υποτάσσεις τον Ρέηζ, όχι να σε υποτάσσει εκείνος.»

«Μάλιστα, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα, καθώς θυμόμουν το πρόσωπο της Σιμάλα, ύστερα από την αναμέτρησή μας μέσα στους διαδρόμους του Ναού. Πόσο ιδρωμένη ήταν, και πόσο κουρασμένη έμοιαζε! Αναμφίβολα, οφειλόταν στον Ρέηζ. Μα, μια ιέρεια δε θα μπορούσε εύκολα να τον υποτάξει; αναρωτήθηκα, παραξενεμένη.

Τότε μονάχα αντιλήφθηκα ότι ο Ρέηζ πρέπει να ήταν ο στρυφνότερος από τους Κυρίους της Φλόγας. Ο Νάοργκομ σε καλούσε, με γλυκιά φωνή· ο Ρουάζναλ σού έδειχνε τη δύναμή του, για να μην την ξεχάσεις ποτέ· και ο Ρέηζ σού ρούφαγε όλη σου την ενέργεια.

Τριάντα-Ένα
Το πραγματικό όνομα ενός παλιού γνωστού

Η Ζαμέρα με καλούσε καθημερινά στο δωμάτιό της, για να έρχομαι ξανά και ξανά σε επαφή με τον Τρίτο Κύριο της Φλόγας και να «γίνω σκληρή», ώστε να μπορώ να τον υποτάσσω και όχι το αντίστροφο. Βέβαια, για να πω την αλήθεια, υπήρχαν και μέρες που δεν μπορούσα να επισκεφτώ την καθοδηγήτριά μου, επειδή αισθανόμουν χάλια από την προηγούμενη φορά. Ο Ρέηζ, πραγματικά, σου ρουφούσε την ενέργεια· δεν αισθανόσουν μονάχα το σώμα σου εξαντλημένο, μα και το πνεύμα σου· κυρίως, το πνεύμα σου.

Έτσι, εκείνο τον καιρό λίγα άλλα πράγματα έκανα, εκτός από την εκπαίδευσή μου, γιατί τις περισσότερες ώρες που ήμουν ελεύθερη κοιμόμουν, και ούτε τη Λιβίρα, ούτε το Νοτόρο, ούτε τον Σιάρνο έβλεπα. Δηλαδή, εκείνοι έρχονταν και μου χτυπούσαν, μα εγώ δεν ήμουν σε θέση να πιάσω κουβέντα μαζί τους. Η κατάστασή μου τους είχε τρομάξει όλους, νομίζω, επειδή ήταν σα να βλέπουν το μέλλον τους: τι θα συνέβαινε και σ'αυτούς, όταν έφταναν στο τελευταίο στάδιο της Φλόγας, όταν έπρεπε να έρθουν σε επαφή με τον Ρέηζ, που καταναλώνει την ψυχή.

Ωστόσο, τις φορές που μπορούσα να έχω τα μάτια μου ανοιχτά και να μιλάω έβρισκα συχνά τη Λιβίρα να κάθεται στο σκαμνί κοντά μου και να μου λέει παραμύθια, για να «απομακρύνει τις σκέψεις μου από την εκπαίδευσή μου», όπως υποστήριζε. Και πράγματι, οι ιστορίες της μου έκαναν περισσότερο καλό από ό,τι είχα στην αρχή φανταστεί. Μου διηγιόταν γεγονότα –αληθινά ή ψεύτικα, δε γνώριζα– τα οποία είχαν διαδραματιστεί στις Τρεις Πόλεις, όπου σχεδόν όλοι οι ναυτικοί κατέληγαν, αργά ή

γρήγορα· στην ξακουστή Έντναργκ, που η φήμη της έφτανε μέχρι εδώ και που ο έμπορος Διάρκο, ο σύζυγος της θείας Φέλκιν, λεγόταν ότι είχε χαθεί· στα Λό'ορ-θιλ, τα επικίνδυνα Μέρη των Λό'ορ, όπου πολλοί ταξιδευτές είχαν βρει δυσάρεστο τέλος μέσα στα σκοτεινά έλη και επάνω στα νύχια και στα δόντια των πλασμάτων που κατοικούσαν εκεί· στις ατέρμονες πεδιάδες της Έρσαγκμορ, όπου δεινοί πολέμαρχοι διεξήγαν πολέμους αναμεταξύ τους, συγκροτώντας ατελείωτους στρατούς από ανθρώπους και τερατόμορφους Λο'ανθάκ· και στο νότιο και μακρινό Βασίλειο Άργκανθικ, για το οποίο λίγα είχα ακούσει πέρα από φήμες, επειδή οι περισσότεροι θαλασσοπόροι προτιμούσαν τα βόρεια νερά από τα νότια, γιατί η βαρβαρική Έρσαγκμορ δε γεννούσε μονάχα ανθρώπους-θηρία, μα και ανθρώπους-καρχαρίες των θαλασσών, επίσης γνωστούς και ως πειρατές ή κουρσάρους της Έρσαγκμορ. Συνήθως, μετά από τις μεγάλες ιστορίες της Λιβίρα, με έπαιρνε ο ύπνος. Δυστυχώς, κάποιες φορές κοιμόμουν ενώ η ιστορία δεν είχε ακόμα τελειώσει, κι επομένως, δε μάθαινα το τέλος της.

Ένα απόγευμα χτύπησε η πόρτα του κελιού μου και σηκώθηκα, διστακτικά, απ'το στενό κρεβάτι, για να ανοίξω και να δω έναν ιερόδουλο να στέκεται στο κατώφλι. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, το οποίο έστρεψε προς το μέρος μου.

«Για σας, κυρία Ριλάβια,» είπε, κλίνοντας το κεφάλι.

«Σ'ευχαριστώ,» του αποκρίθηκα, και έκλεισα την πόρτα, ξετυλίγοντας το χαρτί και διαβάζοντάς το. Μέσα έγραφε: *Έλα να με συναντήσεις, το βράδυ.* Υπογραφή: *Ν.*

Επομένως, ο Νάριο ήθελε να με δει. Αναρωτιόμουν τι είχε να μου πει, πάλι. Και ήμουν τόσο κουρασμένη… Κάθισα οκλαδόν στο χαλάκι, κάνοντας αυτοσυγκέντρωση, για να διώξω την κόπωση από το κορμί και το πνεύμα μου, και να προετοιμαστώ ψυχολογικά για τη συνάντησή μου με τον ιερέα της Φλόγας.

Όποτε με καλούσε, πάντοτε –ή σχεδόν πάντοτε– κάτι παράξενο συνέβαινε στο Ναό. Άρα, δε μπορούσα παρά να

ανησυχώ γι'αυτό το ξαφνικό κάλεσμα του Νάριο. Κι επίσης, δε μπορούσαν παρά τα λόγια της Ζαμέρα να έρχονται στο μυαλό μου, προειδοποιώντας με να τον προσέχω, γιατί «είχε σχέδια για μένα». Αλλά, και ποιος *δεν* είχε σχέδια για μένα εδώ μέσα! Ακόμα και η Ζαμέρα, που τα έλεγε τούτα, είχε, αναμφίβολα, τα σχέδιά της. Μήπως γι'αυτά ήταν που ήθελε να μου μιλήσει ο Νάριο;

Και, όντως, είχα δίκιο.

«Να προσέχεις πολύ τη Ζαμέρα,» μου είπε, όταν πήγα στο δωμάτιό του και κάθισα στη συνηθισμένη μου θέση στο τραπέζι. «Διαισθάνομαι ότι φτάνει στην ολοκλήρωση των σχεδίων της για σένα, Ριλάβια. Κι απ'αυτήν δε μπορώ να σε προστατέψω· θα πρέπει να προστατέψεις τον εαυτό σου. Πράγμα που, σου εγγυώμαι, δε θα είναι εύκολο.» Η όψη του, καθώς φωτιζόταν από το τζάκι, ήταν τρομακτική. Τα μάτια του γυάλιζαν, σαν αναμμένα κάρβουνα, και μου έφερναν στο νου τα δαιμονικά μάτια της Ζιράντα, όταν είχε επιχειρήσει να με σκοτώσει.

Προσπάθησα να παραμείνω ψύχραιμη. Δε με είχε ανησυχήσει τόσο η όψη, όσο τα λόγια του. Η Ζαμέρα έφτανε στο τέλος των σχεδίων της για μένα, λοιπόν… κι εγώ πώς θα αντιδρούσα; Δεν είχα τη δύναμη να της εναντιωθώ, μέχρι να γίνω ιέρεια. Αλλά θα ολοκληρωνόταν το σχέδιό της *πριν* γίνω ιέρεια ή, μήπως, *μετά*; Ρώτησα το Νάριο.

«Αυτό δεν το γνωρίζω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ούτε γνωρίζω τη φύση του σχεδίου της. Όμως, κάποτε, πρέπει να ενεργήσει, και…» Κατέβασε το βλέμμα, σκεπτικός. Κοίταξε τις φλόγες του τζακιού και, ύστερα, εμένα. «Και νομίζω ότι αυτή η στιγμή δεν αργεί. Πλησιάζεις να περάσεις όλα τα στάδια της Φλόγας… τι άλλο μπορεί να θέλει από σένα;»

«Αν περάσω τα στάδια της Φλόγας, θα έχω φτάσει στην ιεροσύνη, έτσι δεν είναι, Νάριο;»

«Ναι. Έχεις προσέξει τίποτα παράξενο στη συμπεριφορά της καθοδηγήτριάς σου, Ριλάβια;»

Σήκωσα ένα φρύδι. «Όπως;»

«Δεν ξέρω. Οτιδήποτε!» Ο Νάριο έμοιαζε ταραγμένος. Άρα, κάτι πολύ σημαντικό συνέβαινε ή πίστευε πως επρόκειτο να συμβεί.

Έφερα στο μυαλό μου τη Ζαμέρα. Παράξενο στη συμπεριφορά της; Τι παράξενο στη συμπεριφορά της είχα προσέξει; «Προσπαθεί να με πείσει ότι οι άλλοι ιερείς –ορισμένοι από αυτούς, για την ακρίβεια– θέλουν το κακό της και το δικό μου–»

«Όχι, όχι,» είπε ο Νάριο, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα και βάδιζε προς το παράθυρο. «Κάτι άλλο. Τούτο ήταν αναμενόμενο να σ'το πει.» Κοίταξε έξω, σαν η απάντηση να βρισκόταν γραμμένη κάπου στο νυχτερινό ουρανό του Άρμπεναρκ, ή επάνω σε ένα από τα τέσσερα φεγγάρια, που όλα φαίνονταν αρκετά καθαρά απόψε.

Ο Νάριο ζητούσε κάτι που δε θα ήταν κανονικό για τη Ζαμέρα. Όμως εγώ την είχα γνωρίσει από τότε που έγινα πνευματική της θυγατέρα, επομένως πώς να εντοπίσω κάτι τέτοιο; Αυτό που κάποιος άλλος μπορεί να θεωρούσε «παράξενο» για την καθοδηγήτριά μου, εγώ μάλλον θα θεωρούσα «κανονικό». Έψαξα πιο βαθιά στις αναμνήσεις μου…

«Νάριο, ένα βράδυ που ήταν θυμωμένη, μου είπε: 'Θέλεις να καταστρέψεις όλα όσα προσπαθώ να πετύχω με σένα;'» Ήταν το βράδυ μετά από τη σύνοδο, που δε με έβρισκε στο κελί μου, επειδή είχα πάει να επισκεφτώ τον Νοτόρο.

«Κάτι προσπαθεί να πετύχει μ'εσένα –το γνωρίζουμε αυτό,» αποκρίθηκε ο ιερέας. «Εκείνο που δε γνωρίζουμε είναι το *τι* ακριβώς θέλει να πετύχει. Τι παραπάνω μπορεί να επιθυμεί; Ήδη είναι Πρωθιέρεια. Ήδη ελέγχει το Ναό!»

«Ίσως να θέλει να γίνει, επισήμως, Αρχιέρεια…» υπέθεσα.

Ο Νάριο στράφηκε, για να με κοιτάξει. «Και τι σχέση έχεις εσύ μ'αυτό;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Δεν ξέρω…»

Ο Νάριο στράφηκε, πάλι, στον νυχτερινό ουρανό. «Όχι, Ριλάβια, κάτι άλλο συμβαίνει μαζί σου…»

Ναι, πάντα *κάτι* συμβαίνει μαζί μου. Αυτό είναι το γενικό μου πρόβλημα!

~*~

Οι υπόλοιποι ιερείς του Ναού της Φλόγας είχαν παρόμοια συναισθήματα με αυτά του Νάριο: δηλαδή, πίστευαν ότι, τώρα που τελείωνε η εκπαίδευσή μου, το σχέδιο της Ζαμέρα θα ολοκληρωνόταν, και κάτι μεγάλο και τρομερό θα συνέβαινε. Αναμφίβολα, σ'όλη τούτη την αναστάτωση συνέβαλαν και οι φήμες που είχαν οι ίδιοι σπείρει για μένα: ότι θα κατέστρεφα το Ναό, και ακόμα και τη Σερανβέλ. Γιαυτό πρέπει να είναι κανείς προσεκτικός στη διάδοση των ψεμάτων του: επειδή στο τέλος μπορεί κι ο ίδιος να τα πιστέψει! Με ήθελαν νεκρή, για να ξεφύγουν από την απειλή που αισθάνονταν να κρέμεται πάνω απ'τα κεφάλια τους. Αν πέθαινα εγώ, ό,τι κι αν επιχειρούσε να κάνει η Ζαμέρα θα ματαιωνόταν. Ωστόσο, προσωπικά δε μπορούσα να συμφωνήσω μ'αυτό το παράλογο σχέδιο! Σκόπευα να γίνω ιέρεια, και ει δυνατόν να φέρω και κάποιες ουσιαστικές αλλαγές στο Ναό, ώστε ο Κύκλος να αρχίσει, επιτέλους, να ραγίζει αντί να ισχυροποιείται.

Όμως δεν είχα τη δυνατότητα να σταματήσω τις δολοπλοκίες των ιερέων που με ήθελαν νεκρή. Πριν από μερικό καιρό, νόμιζα πως είχαν ελαττωθεί, αλλά, τώρα πάλι, αισθανόμουν πως ο τρόμος που τους προκαλούσα είχε καταλύσει τη λογική τους, και τα μάτια τους είχαν γεμίσει με φονική μανία, στραμμένη εναντίον μου. Μα τη Φλόγα, κι αυτός κύκλος ήταν! Οι ιερείς με παρατηρούσαν, παρατηρούσαν και τη Ζαμέρα, άρχιζαν να σκέφτονται τι αρνητικό μπορούσε να συμβεί, οι σκέψεις θόλωναν το νου τους, και τέλος ενεργούσαν, προκαλώντας κάποια κρίση στο Ναό, μετά από την οποία ερχόταν, ξανά, ηρεμία· αλλά οι ιερείς συνέχιζαν να με παρατηρούν και να παρατηρούν και τη Ζαμέρα… και όλα ξεκινούσαν από την αρχή. Κύκλος!

Ήμουν παγιδευμένη μέσα σ'αυτούς τους τρισκατάρατους κύκλους του Ναού, και δε μπορούσα να τους σπάσω, για να

ξεφύγω. Εμπόδια υπήρχαν σε κάθε στροφή· εμπόδια που μ'ανάγκαζαν να πισωγυρίζω. Τώρα, φοβόμουν, πάλι, ότι οι ιερείς θα έβαζαν κάποιο σχέδιο σε εφαρμογή, για να με δολοφονήσουν. Έτσι, προσπάθησα να επιστρέψω στην αυτοσυγκέντρωση που σχετιζόταν με το πουλί της φωτιάς, ώστε να μπορώ να το επικαλούμαι όποτε εγώ ήθελα. Όμως ήταν δύσκολο, γιατί, ύστερα από την εκπαίδευσή μου με τη Ζαμέρα, πήγαινα τόσο εξουθενωμένη στο κελί μου, που δεν είχα όρεξη –ούτε δυνάμεις– για τίποτα. Επομένως, της ζήτησα να έρχομαι σε ψευδο-επαφή με τον Ρέηζ μέρα παρά μέρα.

«Γιατί;» με ρώτησε.

Ήμουν καθισμένη στο χαλί, μπροστά από το τζάκι, έχοντας μόλις τελειώσει με τη σημερινή μου εκπαίδευση. «Κουράζομαι, πολύ.»

«Σε είχα προειδοποιήσει ότι η διαδικασία θα ήταν κοπιαστική, πνευματική μου θυγατέρα,» είπε, αυστηρά, η Ζαμέρα. Παρατηρώντας το πρόσωπό της, διέκρινα μια δυνατή δυσαρέσκεια, σαν να μην μπορούσε να καταλάβει το λόγο για τούτη μου την επιθυμία.

Να της έλεγα ότι προσπαθούσα να αποκτήσω μεγαλύτερο έλεγχο επάνω στο πουλί της φωτιάς, μέσω αυτοσυγκέντρωσης, ή να το κρατούσα για τον εαυτό μου; Ίσως αυτό να ήταν το τελευταίο χαρτί που θα είχα να ρίξω εναντίον της Ζαμέρα, όταν ερχόταν η ώρα της ολοκλήρωσης του σχεδίου της. Βέβαια, μπορεί το σχέδιό της να μην ήταν εις βάρος μου, αλλά, *αν* ήταν, τι θα γινόταν; Δεν ήθελα να το ρισκάρω.

«Το ξέρω, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα. «Όμως θα επιθυμούσα να έχω λίγο περισσότερο χρόνο για ανάπαυση και προετοιμασία, ψυχολογική…»

«Όχι,» είπε η Ζαμέρα. «Ο χρόνος μας είναι πολύτιμος, Ριλάβια· δεν το καταλαβαίνεις; Ο μισός Ναός –αν όχι όλος– σε ατενίζει, τελευταία, με δολοφονικές διαθέσεις.»

«Το έχω αντιληφθεί τούτο, καθοδηγήτρια.»

«Δε θέλεις, επομένως, να γίνεις γρήγορα ιέρεια; Όταν έχεις φτάσει στην ιεροσύνη, δε θα μπορούν να σ'αγγίξουν!»

Δε θα μπορούν; αναρωτήθηκα. Είχα, πραγματικά, πολύ μεγάλες αμφιβολίες για τούτο. Το μόνο για το οποίο ήμουν σίγουρη ήταν ότι το πουλί της φωτιάς –το Δώρο των Θεών, ο φύλακάς μου– είχε αρκετές δυνάμεις για να τους αντιταχτεί. Και ίσως να είχε και άλλες δυνάμεις· δυνάμεις για να με υπηρετήσει πιο αποτελεσματικά εντός των τειχών του Ναού. Δεν έμενε παρά να τις ανακαλύψω. Αλλά πώς να το κάνω αυτό, όταν ήμουν εξουθενωμένη από την ψευδο-επαφή με τον Ρέηζ, που μου ρουφούσε όλη μου την ενέργεια;

«Κουράζομαι, όμως, καθοδηγήτρια,» είπα. «Αισθάνομαι ότι το κεφάλι μου πηγαίνει να σπάσει. Δεν ξέρω για πόσο θα μπορέσω να συνεχίσω σ'αυτό το ρυθμό.»

Η Ζαμέρα ξεφύσησε. Έμοιαζε ιδιαίτερα δυσαρεστημένη από τούτη την τροπή των πραγμάτων. Είχε, άραγε, το σχέδιό της κάποια σχέση με το πόσο *γρήγορα* θα μάθαινα να χειρίζομαι τη Φλόγα;

«Εντάξει,» είπε, τελικά, «θα έρχεσαι στο δωμάτιό μου μέρα παρά μέρα, Ριλάβια. Όμως, τότε, θέλω να βάζεις τα δυνατά σου.»

«Ευχαριστώ, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα, καθώς σηκωνόμουν όρθια, νιώθοντας τα πόδια μου μουδιασμένα. «Να κάνω και μία ερώτηση;»

«Κάνε.» Ο τόνος της Ζαμέρα ήταν ενοχλημένος, αναμφίβολα από το προηγούμενό μου αίτημα.

«Πώς τα πηγαίνω ως τώρα;»

«Καλά. Δεν παρατηρείς κι εσύ η ίδια μία αλλαγή στον εαυτό σου; Την πρώτη φορά, μετά δυσκολίας σηκώθηκες απ'αυτό το χαλί.»

Ενώ, τώρα, σηκωνόμουν σχετικά εύκολα. Πράγματι, τα πήγαινα καλά.

~*~

Έτσι, τις ημέρες που ακολούθησαν έκανα δύο πράγματα συγχρόνως: και εκπαιδευόμουν στο τελευταίο στάδιο της Φλόγας, και προσπαθούσα, μέσω της αυτοσυγκέντρωσης, να κατανοήσω το πουλί της φωτιάς, ώστε να με υπηρετεί απόλυτα, όχι μονάχα σε στιγμές ύψιστης ανάγκης· γιατί είχα το προαίσθημα ότι διέθετε ακόμα μεγαλύτερες δυνατότητες από αυτές που έδειχνε.

Πάντως, ο χρόνος κυλούσε χωρίς να κατορθώνω τίποτα. Και είχα αρχίσει να απελπίζομαι, όταν μέσα από το έρεβος άκουσα ένα δυνατό κρώξιμο να αντηχεί, και τα πνευματικά μου μάτια είδαν ένα φλογόφτερο πτηνό να έρχεται, πετώντας. Ήταν κοντά μου! Το είχα επικαλεστεί, με τη θέλησή μου και μόνο! Ένα συναίσθημα νίκης με πλημμύρισε.

Μπορούσα να *δω* το πουλί να φτερουγίζει μπροστά μου… και; Τι μ'αυτό; Φτερούγιζε μπροστά μου, αλλά τι άλλο; Τι να έκανα για να το… *εξερευνήσω*; Γιατί να το εξερευνήσω ήθελα, έτσι; Να μάθω τις δυνάμεις του: να μάθω πώς μπορούσε να με υπηρετήσει αποτελεσματικότερα.

Μια ερώτηση ήρθε στο νου μου: Ποιο είναι το όνομα τούτου του πλάσματος; Ποιο είναι το *πραγματικό* του όνομα, περά από τα καταχρηστικά προσωνύμια «πουλί της φωτιάς», «προσωπικός μου φύλακας», «υπηρέτης των Θεών», «φλεγόμενος δαίμονας», και τα παρόμοια;

Πρόλαβα δεν πρόλαβα να τελειώσω τη σκέψη μου, και μια φωνή αντήχησε μέσα μου: *Φοίνιξ.*

Φοίνιξ. Αυτό ήταν το όνομά του. Μου είχε απαντήσει. Το πουλί της φωτιάς μού είχε αποκριθεί!

Μπορείς να μιλήσεις, δηλαδή; το ρώτησα.

Γνώριζες ήδη το όνομά μου, Φλογοκυρά, είπε ο Φοίνιξ. *Είμαι κομμάτι σου.*

Μου φάνηκαν *πολύ* αλλόκοτα αυτά που μου έλεγε. Ήταν κομμάτι μου; Το συλλογίστηκα τούτο, για λίγο. Και συμπέρανα πως φυσικά ήταν κομμάτι μου! Ο Φοίνιξ βρισκόταν αποτυπωμένος επάνω στο δέρμα μου, από τότε που άγγιξα τη

θεία λίθο του Ρουάζναλ, και… και από τότε που έχασα το φυλακτό της θείας Φέλκιν… Ήξερε, άραγε, ο Φοίνιξ τίποτα για εκείνο το φυλακτό; Είχε, μήπως, δει τον κλέφτη να το παίρνει απ'το λαιμό μου;

Απάντησε στην πλάγιά μου ερώτηση. Και η απάντησή του ήταν, επίσης, πλάγια: γέμισε τη συνείδησή μου· δεν άκουσα κάποια φωνή να μου μιλά, όπως πριν. Ξαφνικά, έμαθα τι είχε συμβεί σ'εκείνο το χαμένο φυλακτό: Είχε αποτυπωθεί επάνω μου· είχε μεταμορφωθεί στο σημάδι του Φοίνικα, το οποίο, τώρα, βρισκόταν ανάμεσα στα στήθη μου. Ο συνδυασμός της θείας λίθου του Ρουάζναλ και του φυλακτού ήταν που είχε καλέσει το πουλί της φωτιάς. Αναρωτήθηκα αν η θεία Φέλκιν γνώριζε από πριν ότι το κόσμημά της μπορούσε να έχει τούτο το αποτέλεσμα. Μάλλον όχι, συμπέρανα.

Τι μπορείς να κάνεις για μένα; ρώτησα τον Φοίνικα.

Ό,τι επιθυμείς και δύναμαι να κατορθώσω, Φλογοκυρά, μου είπε.

Αυτό δεν ήταν και πολύ ξεκάθαρο, και, φυσικά, με μπέρδεψε. Τι να του ζητούσα; Ξαφνικά, δε μου ερχόταν *τίποτα* στο μυαλό. Όμως, ύστερα:

Ποια είναι τα σχέδια της Ζαμέρα για μένα;

Δε γνωρίζω, Φλογοκυρά.

Υπέροχα, σκέφτηκα. Τότε, τι να σε κάνω;

Τα σχέδια του Νάριο;

Γνωρίζω ό,τι γνωρίζεις, Φλογοκυρά. Είμαι κομμάτι σου.

Ακόμα χειρότερα, δηλαδή. Αν δεν μπορούσε να μου δώσει πληροφορίες σχετικά με το Ναό και τους ιερείς του, ο Φοίνιξ ήταν άχρηστος. Ή, ίσως και όχι: Ίσως να μπορούσε να *μάθει* πράγματα και να τα μεταφέρει σε μένα.

Είσαι πάντοτε αόρατος ή πάντοτε ορατός στους άλλους; τον ρώτησα.

Είμαι ό,τι επιθυμείς να είμαι, Φλογοκυρά.

Ο τέλειος κατάσκοπος, επομένως!

Αναπάντεχα, είδα τον Φοίνικα να υψώνει το κεφάλι και να βλεφαρίζει, σα να διαισθανόταν κάτι.

Τι είναι;

Κάποιος προσπαθεί να μας κρυφοκοιτάξει, Φλογοκυρά.

Ποιος;

Να τον αφήσω να περάσει;

Όχι· σταμάτησέ τον, όποιος κι αν είναι!

Η επιθυμία σου είναι διαταγή για μένα, Φλογοκυρά. Ο Φοίνιξ άπλωσε τις φλεγόμενές του φτερούγες σαν προστατευτικό κέλυφος γύρω μας.

Τώρα, δε μπορεί να μας δει;

Όχι. Δεν μπορεί να περάσει.

Ωραία.

Περίμενα κάποια ώρα. Δεν ξέρω πόση· είχα χάσει το χρόνο μέσα σε κείνο το έρεβος, όπου φαινόταν μονάχα ο Φοίνιξ και οι φτερούγες του, που μας τύλιγαν και τους δυο.

Φλογοκυρά, έφυγε.

Ποιος ήταν;

Δεν ξέρω.

Δεν μπορείς, κάπως, να τον βρεις;

Από την οσμή του. Ήμουν σίγουρη πως ο Φοίνιξ δεν αναφερόταν στην κανονική οσμή των ανθρώπων, παρά σε μια *άλλη*, πνευματική «οσμή».

Βρες τον, τότε! τον πρόσταξα.

Ο Φοίνιξ άνοιξε τις φτερούγες του και πέταξε, κρώζοντας. Το συνειδητό μου τον ακολουθούσε, ενώ το σώμα μου βρισκόταν ακόμα επάνω στο χαλάκι, οκλαδόν και σε κατάσταση αυτοσυγκέντρωσης. Μπορούσα να δω μέσα από τα μάτια του πουλιού της φωτιάς, καθώς διέσχιζε τους διαδρόμους του Ναού, αόρατο –*Αόρατο!* έδωσα τη νοητική προσταγή, για να είμαι βέβαιη ότι κανείς δε μας έβλεπε.

Ο Φοίνιξ *οσμιζόταν*, έψαχνε για το άτομο που είχε επιχειρήσει να μας κατασκοπεύσει, εκεί μέσα στο κελί μου. Και το βρήκε.

Ήταν η Ζαμέρα, η οποία, τώρα, βάδιζε βιαστικά, έχοντας βγει από το δωμάτιό της και κατευθυνόμενη προς τη μεγάλη βιβλιοθήκη του Ναού. Ώστε με παρακολουθούσε! Αλλά πώς; Μέσω της Φλόγας, υπέθεσα· δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Πρέπει να της είχα κινήσει την περιέργεια μ'εκείνο που της ζήτησα την προηγούμενη φορά: να εκπαιδεύομαι στο τρίτο στάδιο μέρα παρά μέρα. Έτσι, είχε αποφασίσει να μάθει τι έκανα την ημέρα που μου έμενε κενή. Επομένως, με είχε δει που αυτοσυγκεντρωνόμουν· και, τούτη τη φορά, είχε καταλάβει ότι κάτι κατάφερα, μέσω της αυτοσυγκέντρωσης, και επιχείρησε να εισβάλει στο μυαλό μου, για να ανακαλύψει. Τι τρομερή σκέψη!

Ο Τρόμος της Παρακολούθησης.

Πάντως, απ'ό,τι έβλεπα τώρα, η Ζαμέρα δεν είχε αντιληφθεί ότι εγώ παρακολουθούσα εκείνη. Την είδα να φτάνει στη βιβλιοθήκη και να διασχίζει τους άδειους διαδρόμους που σχηματίζονταν ανάμεσα από τα μεγάλα ράφια και τα γραφεία. Ήταν νύχτα και κανείς δεν τριγύριζε εδώ, τούτη την ώρα. Ή σχεδόν κανείς, γιατί ο Φοίνιξ μού έλεγε ότι μπορούσε να *οσμιστεί* κάποιον.

Ποιος είναι;

Ο Νάριο, απάντησε η συνείδησή μου, σαν να αναγνώριζε την παρουσία του με κάποιο απόκρυφο τρόπο.

Τι έκανε ο Νάριο στη βιβλιοθήκη, τόσο αργά; Και, ήξερε ότι η Ζαμέρα βρισκόταν εδώ; Να παρακολουθούσα αυτόν ή την καθοδηγήτριά μου; Αποφάσισα το δεύτερο. Μία-μία έπρεπε κανείς να κάνει τις δουλειές του.

Είδα τη Ζαμέρα να σταματά μπροστά σε αμέτρητα ράφια, γεμάτα με βιβλία και περγαμηνές. Έβγαλε μερικούς παλιούς τόμους από τη θέση τους και τους απόθεσε σε ένα τραπεζάκι παραδίπλα. Ύστερα, άνοιξε ένα συρόμενο πορτάκι που ήταν κρυμμένο πίσω από αυτούς. Μέσα στο άνοιγμα βρίσκονταν κι άλλα βιβλία, τα οποία, μάλλον, δεν προορίζονταν για τον καθένα. Η Ζαμέρα τα κοίταξε προσεκτικά, μοιάζοντας να διαβάζει τις

επιγραφές στο πλάι τους. Έκανε να τραβήξει ένα από αυτά, όταν–

«Καλησπέρα.»

Η Ζαμέρα διέκοψε στη μέση την κίνησή της, σπρώχνοντας το βιβλίο πίσω, στη θέση του. Ύστερα, στράφηκε, χωρίς βιασύνη, για ν'αντικρίσει τον Νάριο.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε. Και: «Με παρακολουθείς;»

Ο Νάριο γέλασε. «Κάθε άλλο· ήρθες στη βιβλιοθήκη μετά από εμένα… και ψάχνοντας για κάτι πολύ επείγον, οφείλω να ομολογήσω.»

Τα μάτια της Ζαμέρα στένεψαν, ερπετοειδώς. «Να κοιτάς τη δουλειά σου, Νάριο. Είμαι απασχολημένη· αν δεν έχεις να μου πεις κάτι σημαντικό, *φύγε*.»

«Ίσως να μπορούσα να σε βοηθήσω σε αυτό που ψάχνεις,» αποκρίθηκε ο Νάριο, πλησιάζοντας και κοιτώντας το κρυφό ράφι που είχε ανοίξει.

Η Ζαμέρα, αμέσως, το έκλεισε. «Αν χρειαζόμουν τη βοήθειά σου, θα τη ζητούσα.»

«Παράξενο και σπάνιο θα ήταν τούτο.»

«Κάνεις βόλτα στη βιβλιοθήκη, περιμένοντας κάποιον για να ταράξεις;» Η καθοδηγήτριά μου ακουγόταν ενοχλημένη.

«Έχω κι εγώ τις δικές μου δουλειές εδώ, Ζαμέρα,» αποκρίθηκε ο Νάριο.

«Τι δουλειές;»

Ο Νάριο χαμογέλασε. «Να ανταλλάξουμε πληροφορίες, ίσως;»

«Δε θα μου πεις αλήθεια.»

«Ούτε εσύ.»

Η Ζαμέρα γέλασε. «Πράγματι. Φύγε, όμως, τώρα. Είμαι απασχολημένη.»

«Όπως αγαπάτε, Σεβαστή Φλογοφύλακα.» Ο Νάριο γύρισε από την άλλη και απομακρύνθηκε, στρίβοντας σε μια γωνία και βγαίνοντας από το πεδίο όρασής μου –ή, μάλλον, από το πεδίο όρασης του αόρατου Φοίνικα.

Η Ζαμέρα άνοιξε, πάλι, το πορτάκι που είχε κλείσει και έβγαλε από μέσα το βιβλίο που ήθελε. Έκλεισε το πορτάκι και κάθισε στο γραφείο. Παρατήρησα τα γράμματα επάνω στον τόμο: *Περί των Υπηρετών των Θεών.* Ώστε είχε καταλάβει τι έκανα με την αυτοσυγκέντρωση, και προσπαθούσε να συλλέξει όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούσε για τον Φοίνικα. Από απλό ενδιαφέρον ή επειδή πίστευε ότι την απειλούσε;

Αλλά ας δούμε τι έκανε και ο Νάριο…

Εκείνος βρισκόταν σε μια άλλη μεριά της βιβλιοθήκης, καθισμένος σε ένα γραφείο όπου ήταν αναμμένο μονάχα ένα κερί. Επάνω στο γραφείο περισσότερα από τριάντα βιβλία πρέπει να ήταν στοιβαγμένα, σχηματίζοντας πύργους που ξεπερνούσαν το κεφάλι του ιερέα, έτσι όπως διάβαζε σκυμμένος. Ποιο θέμα μελετούσε; Κοίταξα προσεκτικά τις σελίδες και τους τίτλους όσων βιβλίων μπορούσα να δω. Κάποια αναφέρονταν στον έλεγχο της Φλόγας, κάποια στην Ιστορία του Ναού (ορισμένα από αυτά τα ιστορικά βιβλία τα αναγνώριζα, μάλιστα, γιατί με ενδιέφερε ιδιαίτερα η Ιστορία, όπως έχω ξαναπεί), κάποια στους Τρεις Κυρίους της Φλόγας, κάποια στην Τελετή Ανόδου ενός διακόνου… Δεν έβγαζα άκρη· πάντως, είχα το συναίσθημα ότι κι αυτός έψαχνε για κάτι σχετικά με εμένα.

Είχα αρχίσει να ζαλίζομαι, έτσι που όλα περιστρέφονταν γύρω μου σε τούτο το Ναό.

Κύκλος, πάλι…

Πολλοί κύκλοι.

Τριάντα-Δύο
Η Τελετή της Μεγάλης Φλόγας

Η Ημέρα του Μεσοκαλόκαιρου είναι η πιο ζεστή ημέρα του χρόνου, καθώς και ημέρα όπου η δύναμη του Τριπλού Θεού της Φλόγας βρίσκεται στην κορύφωσή της· και, φυσικά, είναι η Ημέρα της Τελετής της Μεγάλης Φλόγας. Στον χώρο των προσκυνητών του Ναού συγκεντρώνεται περισσότερος κόσμος από οποιαδήποτε άλλη περίσταση· γιατί, γενικά, ο λαός της Σερανβέλ ορά τους Κυρίους της Φλόγας ως κάτι που πρώτα πρέπει να φοβάται και ύστερα να λατρεύει. Κυρίως, τους αντιλαμβάνεται μέσα από τους ιερείς τους, καθότι λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν να έρθουν σε επαφή με τη Φλόγα, κι αυτοί θεωρούνται προικισμένοι και, συνήθως, οι ιερείς τούς συγκεντρώνουν στο Ναό, για να τους διδάξουν ως διακόνους.

Οι πιο πολλοί άνθρωποι της Σερανβέλ, την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας (όπως το λένε για συντομία, βγάζοντας τη λέξη *τελετή*, που χρησιμοποιούμε εμείς), βρίσκουν την ευκαιρία για να γλεντήσουν, επειδή, όπως λέει ο νόμος (ένας νόμος που έχει μείνει από την εποχή του Τυράννου), τα μαγαζιά όλα είναι κλειστά και οι δουλειές και οι δοσοληψίες σταματούν. Βέβαια, αυτό δεν εμποδίζει ορισμένους από το να κάνουν «υπόγειες» δουλειές και δοσοληψίες, καθώς και φανερές οι οποίες, φυσικά, αγνοούνται σύμφωνα με το έθιμο –για παράδειγμα, κάποιος μπορεί να πουλά διάφορα (ουσιαστικά άχρηστα) μπιχλιμπίδια, τα οποία υποτίθεται ότι προστατεύουν τον κάτοχό τους από το κακό, με τη χάρη της Μεγάλης Φλόγας. Τέτοια μυστικά, όμως, δεν μπορεί να κατέχει ο καθένας· και, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει κάτι που να σε προστατεύει από το «κακό» (ή, τουλάχιστον, εγώ δεν το ξέρω).

Στους δρόμους, ο κόσμος ντύνεται με όσο το δυνατόν πιο ελαφριά ρούχα, λόγω της ζέστης και λόγω (πάλι) του εθίμου. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, που τούτη την ημέρα μπορεί να παρατηρήσει κανείς πολλούς και διάφορους να κάθονται σε μπαλκόνια, παράθυρα, ή ταράτσες, ατενίζοντας τα πιο λυγερόκορμα αξιοθέατα που διασχίζουν τις οδούς της Σερανβέλ.

Το κυρίως γλέντι, βέβαια, γίνεται στο Μεγάλο Παζάρι, το οποίο βρίσκεται ανατολικά του Ναού και μπορεί κανείς να το δει απο εκεί, αν στέκεται σε κάποιο μπαλκόνι ή παράθυρο, όπως εγώ και η Λιβίρα εκείνη την ημέρα. Είχαμε, φυσικά, και οι δύο το ελεύθερο από τις καθοδηγήτριές μας, όπως και όλοι οι άλλοι διάκονοι του Ναού. Μονάχα το βράδυ ήμασταν υποχρεωμένοι άπαντες να συμμετάσχουμε στην Τελετή της Μεγάλης Φλόγας. Τούτη θα ήταν μια καινούργια εμπειρία για εμένα, αλλά όχι και για τη Λιβίρα, η οποία είχε ξαναδεί την εν λόγω τελετή.

«Πώς είναι;» τη ρώτησα. Σαν τους υπόλοιπους κατοίκους της Σερανβέλ, είχα δει κι εγώ τη Μεγάλη Φλόγα να ανάβει στην κορυφή του Ναού μόνο από απόσταση.

«Εμείς μη νομίζεις ότι θα κάνουμε τίποτα το ιδιαίτερο, Ριλάβια,» μου αποκρίθηκε. «Μονάχα όσοι ελέγχουν τη Φλόγα μπορούν να κάνουν κάτι.»

«Οι διάκονοι, απλά, παρακολουθούν, δηλαδή;»

Η Λιβίρα κατένευσε. «Ναι.»

Ήταν μεσημέρι και οι χοροί είχαν προ πολλού αρχίσει στο Μεγάλο Παζάρι, που είχε γεμίσει με μικρές φωτιές σε διάφορα σημεία, πάνω από τις οποίες πηδούσαν άντρες και γυναίκες ντυμένοι με λιγοστά ρούχα. Όμως τούτο δεν ήταν το μοναδικό μέρος στη Σερανβέλ όπου ανάβονταν φωτιές· σε όλη την πόλη γινόταν αυτό, έτσι που η ζέστη στους δρόμους να είναι ανυπόφορη, ώστε να πετάξουν οι κάτοικοι τα ρούχα τους, όπως απαιτούσε το έθιμο. Το οποίο έθιμο, σύμφωνα με ό,τι είχα διαβάσει, είχε αλλάξει από την εποχή του Τυράννου. Τότε, απαγορεύονταν οι χοροί και τα γλέντια. Οι κάτοικοι της πόλης έπρεπε να μη δουλεύουν, περνώντας όλη την ημέρα νηστεύοντας

και προσευχόμενοι στη Μεγάλη Φλόγα, για να μην είναι ο Χειμώνας βαρύς και «για ν'ανάψει φωτιά στις καρδιές τους, αν τύχαινε να χρειαστεί ν'αντιμετωπίσουν τους βαρβάρους, που θα έρχονταν για να καταπατήσουν την ιερή πόλη». Κι όταν ο Χειμώνας *ήταν*, τελικά, βαρύς, είχα διαβάσει πως οι ιερείς του Τυράννου δικαιολογούσαν το γεγονός ως εξής: «Οι Κύριοι της Φλόγας καταλάγιασαν το μένος του Χειμώνα όσο δύνονταν. Τρέμετε στη σκέψη του πόσο βαρύς θα ήταν, εάν δεν είχαν επέμβει!» Όσον αφορά τις επιθέσεις των βαρβάρων, αυτές, φυσικά, ποτέ δεν είχαν πετύχει να καταστρέψουν τη Σερανβέλ, ούτως ή άλλως· όχι απαραίτητα λόγω της «φωτιάς στις καρδιές των υπερασπιστών της», αλλά λόγω του ανώτερου εξοπλισμού και της καλής εκπαίδευσης –και πληρωμής, προς αποφυγή λιποταξίας– των μισθοφόρων της.

Μετά από τις μέρες του Τυράννου, όμως, το έθιμο άλλαξε, και άρχισαν οι χοροί, τα γλέντια, και τα τραγούδια σε όλη την πόλη, ενώ ο αυστηρός νόμος της απαγόρευσης του δούναι και λαβείν παραμερίστηκε «διπλωματικά» και έγινε μονάχα τυπικός. Αυτή ήταν μία αντίδραση του λαού εναντίον του Τυράννου· τώρα, πλέον, η Ημέρα του Μεσοκαλόκαιρου, η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, θα ήταν ημέρα κραιπάλης και διασκέδασης για όλους (ή, τουλάχιστον, για τους περισσότερους), όχι καταναγκαστική προσευχή και νηστεία. «Οι Κύριοι της Φλόγας δεν απαιτούσαν, πλέον, αυτό από τους υπηκόους τους».

«Λοιπόν, τι θα κάνουμε ως τότε;» ρώτησα τη Λιβίρα.

«Κατ'αρχήν, θα έλεγα να πάμε να φάμε τίποτα.»

«Από τώρα;» Είχαμε κι οι δυο αργήσει να σηκωθούμε σήμερα, αφού δεν είχαμε δουλειές στο Ναό. Αρκετά μετά από την εμφάνιση του Βάνσπαρχ είχαμε βγει από τα κελιά μας.

«Ναι· γιατί όχι;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Πάμε.»

Στην τραπεζαρία είχε πολύ κίνηση, απ'ό,τι παρατήρησα. Ουσιαστικά, εκεί πρέπει να ήταν όλοι οι διάκονοι· άντε κανένας-δύο να έλειπαν. Η εμφάνισή μου, ως συνήθως, τράβηξε μερικά

παράξενα βλέμματα και έδωσε τροφή στους ψιθύρους πολλών. Η Νιλέτα μού έριξε μια γρήγορη ματιά και, ύστερα, έστρεψε το κεφάλι της αλλού. Με απέφευγε, πλέον, όσο περισσότερο μπορούσε –και πολύ καλά έκανε, οφείλω να πω.

Η ημέρα πέρασε χωρίς ιδιαίτερα επεισόδια. Ούτε την Καθοδηγήτρια Ζαμέρα είδα καθόλου, ούτε τον Νάριο, ούτε κάποιον άλλο ιερέα. Προσπάθησα να περάσω καλά κι εγώ σήμερα, όπως τους υπόλοιπους, παρότι τούτο ήταν δύσκολο για μένα, λόγω των σκέψεων που συνεχώς στριφογύριζαν μέσα στο κεφάλι μου. Ακόμα δεν είχα καταφέρει να μάθω ποιο ήταν το σχέδιο της Ζαμέρα, κι αυτό με ενοχλούσε αφάνταστα, για δύο λόγους: Κατ'αρχήν, η ώρα για να γίνω ιέρεια πλησίαζε –είχα μάθει αρκετά καλά να «υποτάσσω» τον Ρέηζ· είχα γίνει «σκληρή»– κι επομένως ο χρόνος μου να ματαιώσω το σχέδιο της καθοδηγήτριάς μου πριν από την ολοκλήρωσή του μειωνόταν. Επίσης, είχα τον Φοίνικα τώρα στις υπηρεσίες μου, όποτε τον ήθελα, αλλά, παρ'όλ'αυτά, δεν μπορούσα να ανακαλύψω τα πράγματα που επιθυμούσα. Η Ζαμέρα πρέπει να κρατούσε το σχέδιό της μέσα στο νου της, και μόνο. Ούτε το έλεγε σε κανέναν, ούτε την είχα ποτέ δει να γράφει ημερολόγιο ή τίποτα παρόμοιες σημειώσεις (δεν είχαν όλοι την ίδια ανωμαλία μ'εμένα, βλέπεις).

Επιπλέον, ήταν κι ο Νάριο· και σίγουρα, κι αυτός είχε τα σχέδιά του για μένα, τα οποία, παρομοίως, δεν είχα ανακαλύψει. Όσες φορές τον είχα παρακολουθήσει, είτε βρισκόταν στο δωμάτιό του, φανερά χαμένος σε βαθιές σκέψεις, είτε στη βιβλιοθήκη, ψάχνοντας μέσα σε κρυμμένα ράφια και δωμάτια που, πριν, δεν ήξερα καν ότι υπήρχαν. Ωστόσο, δεν μπορούσα να διακρίνω κάποια λογική στις κινήσεις του. Αλλά, βέβαια, τι έψαχνα τώρα! Αυτός ήταν ο *Νάριο*· και κανένας στο Ναό δεν διέκρινε κάποια λογική στις κινήσεις του.

Εκτός από αυτούς τους δύο ιερείς, είχα παρακολουθήσει και άλλους. Δε θα αναφερθώ σε όλα όσα έμαθα, φυσικά, αλλά θα αναφερθώ σε αρκετά, τα οποία είτε μου έκαναν εντύπωση είτε

με απασχολούσαν πολύ, τότε, για την επιβίωσή μου μέσα στο Ναό.

Ο Αρχιερέας Λανκόρο. Ναι, είχα παρακολουθήσει τον Αρχιερέα, ύστερα από πολύ ώρα σκέψης σχετικά με το αν έπρεπε να το κάνω ή όχι· γιατί η αλήθεια ήταν πως φοβόμουν και λίγο (ο Τρόμος του Άγνωστου και ο Τρόμος του Ανώτερου): άλλωστε, ο Λανκόρο *ήταν ο Αρχιερέας του Ναού της Φλόγας!* όχι κανένας τυχαίος ανθρωπάκος. Όμως, όπως ανακάλυψα (και όπως είχα υποψιαστεί πολλές φορές παλιότερα, εξάλλου), τελικά, *ήταν* ένας ανθρωπάκος· ίσως όχι τυχαίος, αλλά ανθρωπάκος παρ'όλ'αυτά –και φοβισμένος, μάλιστα. Ο Τρόμος της Απώλειας της Εδραιωμένης Εξουσίας είχε γαντζωθεί επάνω του με ατσάλινα νύχια.

Μια νύχτα, τον είδα να ερωτοτροπεί με την καθοδηγήτριά μου και, ύστερα, να ψιθυρίζει μέσα στο σκοτάδι μαζί της, χωρίς κανένας από τους δυο τους να έχει αντιληφθεί ότι κάτι τους παρακολουθούσε, αόρατο σαν αέρας. Πώς άκουγε τη Ζαμέρα! Μου έκανε εντύπωση. Προφανώς, πίστευε ότι εκείνη γνώριζε όλα τα «κόλπα» για να τον κρατήσει στην εξουσία. Δεν έβλεπε ότι έτσι, ουσιαστικά, *μειωνόταν* η εξουσία του;

Πέτυχα και τους Διαδοσίες, μία φορά, συγκεντρωμένους όλους μαζί, να μηχανορραφούν μέσα σε ένα δωμάτιο που πρέπει να ήταν τυλιγμένο με ένα προστατευτικό κέλυφος Φλόγας, παρόμοιο με τα φτερά του Φοίνικα, που μας είχαν προφυλάξει από το αδιάκριτο βλέμμα της Ζαμέρα, όμως πολύ, πολύ πιο ανίσχυρο· ο προσωπικός μου φλογόφτερος δαίμονας το διαπέρασε χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία και κάθισε στο περβάζι του παραθύρου, παρακολουθώντας τους, αόρατος. Ήταν, φυσικά, η Σιμάλα, ο Γκαήρμο, και ο Τινάρο που κάθονταν σ'εκείνο το μικρό σαλόνι, κουβεντιάζοντας. Εγώ ήμουν το κεντρικό θέμα της συζήτησής τους. Αναρωτιόνταν ποιο ήταν το σχέδιο της Ζαμέρα για εμένα. Έλεγαν ότι το ζήτημα (εγώ, δηλαδή) είχε παλιότερα ξανασυζητηθεί στο Ναό, και είχαν όλοι αποφασίσει ότι η Ριλάβια ήταν καλύτερα να μείνει έξω, στη Σερανβέλ, και ποτέ να μη γίνει

ιέρεια, γιατί αυτό ενείχε κινδύνους για όλους. Δε μπορούσες να ξέρεις πώς θα αντιδρούσε ένα παιδί γεννημένο από τη Φλόγα· πολλές φορές, μάλιστα, τέτοιοι άνθρωποι ήταν τρελοί.

«Επομένως, ίσως τώρα τα πράγματα να μην είναι καν όπως φαίνονται, και η Ριλάβια, ουσιαστικά, να ελέγχει τη Ζαμέρα, έχοντας τα δικά της σχέδια για το Ναό,» είπε ο Τινάρο. «Μπορεί να έχουμε έναν δαίμονα ανάμεσά μας, δίχως να το γνωρίζουμε.»

Η Σιμάλα, όμως, διαφωνούσε. Πίστευε ακράδαντα ότι η Ζαμέρα ήταν που εκμεταλλευόταν εμένα, και κάτι είχε να κερδίσει, γιαυτό με έφερε στο Ναό. Επίσης, τόνισε ότι, κανονικά, ο Αρχιερέας δε θα έπρεπε να το είχε επιτρέψει τούτο. «Αλλά όλοι γνωρίζουμε πόσο καθαρά σκέφτεται ο Αρχιερέας, πλέον…»

Ο Γκαήρμο συμφωνούσε μαζί της, όμως ο Τινάρο εξακολουθούσε να φαίνεται σκεπτικός, σχετικά με το αν ήμουν δαίμονας ή όχι. Μάλιστα, η επιμονή και τα επιχειρήματά του ήταν τέτοια, που, στο τέλος, άρχισα κι εγώ η ίδια να αναρωτιέμαι αν, όντως, ήμουν δαίμονας που σκόπευα να τους καταστρέψω, δίχως να το έχω συνειδητοποιήσει! Άλλωστε, όλο αλλόκοτα πράγματα μού συνέβαιναν…

~*~

Τα μεσάνυχτα, ανεβήκαμε όλοι –ιερείς και διάκονοι– στην κορυφή του Ναού, ενώ από κάτω μας ακούγονταν οι φωνές από τα γλέντια, και οι φωτιές που είχε ανάψει ο πληθυσμός της Σερανβέλ φώτιζαν τη νύχτα, σαν αμέτρητα άστρα. Αισθανόμουν παράξενα που βρισκόμουν εδώ πάνω αντί εκεί κάτω, μαζί με τους υπόλοιπους κοινούς ανθρώπους.

Σταματήσαμε να βαδίζουμε επάνω σε μια πέτρινη πλατφόρμα, όπου ένας μεγάλος, σβηστός δαυλός στηριζόταν σε τέσσερα ψηλά, σιδερένια πόδια. Οι ιερείς σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω από αυτόν, ενώ εμείς σχηματίσαμε έναν κύκλο γύρω από τους ιερείς. Όλοι ενώσαμε χέρια κι αρχίσαμε να προσευχόμαστε, επαναλαμβάνοντας μηχανικά τα λόγια που είχαμε μάθει. Οι

καθοδηγητές μας ύψωσαν τα δικά τους χέρια προς τον μεγάλο δαυλό και δυνάμωσαν τη φωνή τους, μαζί μας.

Ο δαυλός άναψε, αναπάντεχα. Η Μεγάλη Φλόγα χόρευε επάνω του, και δυνάμωνε, συνεχώς δυνάμωνε, όλο και περισσότερο, μέχρι που έφτασε στο ύψος ενός ανθρώπου, κι ακόμα πιο πολύ. Το θέαμα ήταν, πράγματι, μαγευτικό να το παρακολουθεί κανείς από κοντά. Και αναρωτήθηκα αν θα μπορούσα κι εγώ να κατορθώσω παρόμοια πράγματα, όταν είχα τη Φλόγα υπό τον έλεγχό μου. Άραγε, πόσο εύκολο –ή δύσκολο– ήταν για τους ιερείς να ανάψουν αυτό το δαυλό και να κρατήσουν τη φλόγα του αναμένει ως το πρωί; Η φωτιά τούτη θα άρχιζε να μικραίνει από την εμφάνιση του Λούντρινχ και ύστερα, μέχρι να υψωθεί ο Βάνσπαρχ και να σβήσει εντελώς. Τον επόμενο χρόνο, την Ημέρα του Μεσοκαλόκαιρου, θα άναβε πάλι.

Από κάτω μου, από την πόλη, άκουγα τις κραυγές του πλήθους και τις μουσικές να δυναμώνουν και να δυναμώνουν· και δεν μπορούσα να συγκρατήσω άλλο μέσα μου τις αναμνήσεις που προσπαθούσα να καταπνίξω: αναμνήσεις από άλλες, παλιότερες Ημέρες της Μεγάλης Φλόγας, που βρισκόμουν στο σπίτι της θείας Φέλκιν και που γιορτάζαμε όλη η οικογένεια μαζί, έχοντας βγει στους δρόμους και κουβεντιάζοντας ή χορεύοντας με τους γείτονες. Εκείνες οι μέρες μού έμοιαζαν τόσο ανέμελες κι ευτυχισμένες, τώρα. Τα πάντα είχαν αλλάξει για μένα, μέσα σε ένα χρόνο…

Όταν επιστρέφαμε στα κελιά μας, κατεβαίνοντας από την κορυφή του Ναού, η Ζαμέρα με πλησίασε και μου είπε: «Έλα μαζί μου, Ριλάβια.»

Την ακολούθησα, και με οδήγησε στο δωμάτιό της, όπου έκλεισε την πόρτα και μου πρόσφερε μια κούπα κρασί. Θέλει να μου μιλήσει για τον Φοίνικα; αναρωτήθηκα, παραμένοντας σιωπηλή και περιμένοντας εκείνη να ξεκινήσει την κουβέντα.

Η Ζαμέρα, έχοντας καθίσει στην πολυθρόνα της, με ρώτησε: «Πώς βλέπεις τα πράγματα με τον Ρέηζ, Ριλάβια;»

Όλο αυτό τον καιρό, δεν είχε κάνει ούτε μια αναφορά στο πουλί της φωτιάς, ή στην αυτοσυγκέντρωσή μου για να έρθω σε επαφή μαζί του. Τούτο με παραξένευε, οφείλω να πω, γιατί μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: Η καθοδηγήτριά μου σχεδίαζε, πάλι.

Κατάπια τη γουλιά που είχα βάλει στο στόμα μου και αποκρίθηκα: «Νομίζω πως όλα πηγαίνουν καλά. Δεν κουράζομαι, πια, όσο κουραζόμουν στην αρχή.»

Η Ζαμέρα ήπιε μια γουλιά από τη δική της κούπα. «Πιστεύω πως είσαι έτοιμη για να γίνεις ιέρεια.»

Τα λόγια της με έλουσαν σαν ένα κύμα ψυχρού νερού, από την κορφή ως τα νύχια. Αυτό ήταν που ήθελα τόσο καιρό –να γίνω ιέρεια! Να απελευθερωθώ από όλους· ακόμα κι από τη Ζαμέρα– Εδώ κάπου θυμάμαι ότι διέκοψα τον ενθουσιασμό μου· ή, μάλλον, ο ενθουσιασμός χάθηκε από μόνος του, καθώς κάτι άλλο μου πέρασε από το νου· μια φωνή μίλησε μέσα μου. *Ανόητη!* είπε η φωνή. *Θα σε έκανε ιέρεια, αν δεν ήταν βέβαιη ότι μπορεί να σε ελέγχει;*

«Λοιπόν;» ρώτησε η καθοδηγήτριά μου. «Πιστεύεις κι εσύ το ίδιο;»

Να με ελέγχει… συλλογίστηκα. Μα, τι να με κάνει, πια, όταν θα είμαι ιέρεια; Τι είχα να της προσφέρω; Μήπως, τελικά, οι προθέσεις της ήταν, όντως, αγνές, όπως η ίδια είχε επανειλημμένως υποστηρίξει;

Αλλά, όπως και νάχε, θα άφηνα την ευκαιρία μου να γίνω ιέρεια;

Κατένευσα. «Ναι, καθοδηγήτρια,» αποκρίθηκα. «Το πιστεύω.»

«Ωραία,» είπε η Ζαμέρα. «Όμως δεν είναι τόσο εύκολο, όσο νομίζεις. Πρέπει να εκπαιδευτείς λίγο στην επίκληση της Φλόγας, πρώτα: να δούμε αν *πράγματι* μπορείς να φτάσεις στην ιεροσύνη. Γιατί να ξέρεις πως, αν δεν είσαι καλή με τον έλεγχο της Φλόγας, δε θα καταφέρεις να περάσεις από την Τελετή της Ανόδου.»

«Κι αν δεν τα καταφέρω…;»

«Ποιες θα είναι οι συνέπειες;»

Ένευσα.

«Άνθρωποι έχουν πεθάνει από αποτυχημένες Τελετές Ανόδου, Ριλάβια.»

Ένα σύγκρυο με διαπέρασε. Λες η Ζαμέρα να ήθελε να με σκοτώσει; Αποκλείεται! Δε θα έκανε τόσο κόπο, δε θα με μάθαινε όσα με είχε μάθει…

«Μάλιστα, καθοδηγήτρια. Πάντα αυτό συμβαίνει σε όποιον αποτύχει;»

Η Ζαμέρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αλλά, ορισμένες φορές, είναι *προτιμότερο* να πεθάνει κανείς από το να του συμβούν… άλλα πράγματα.»

«Καταλαβαίνω,» είπα. Μάλλον, αναφερόταν στις Ασθένειες της Φλόγας.

«Ωστόσο, κάποιοι απέτυχαν και δεν τους συνέβη τίποτα…» Ήπιε μια γουλιά κρασί και, ύστερα, με κάρφωσε με το βλέμμα της, προσθέτοντας: «Αλλά μην εφησυχάζεις από αυτό, πνευματική μου θυγατέρα.»

«Δεν εφησυχάζω, καθοδηγήτρια.»

«Ωραία. Να βρίσκεσαι, συνεχώς, σε εγρήγορση.» Ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί.

Θα βρίσκομαι, της υποσχέθηκα νοερά. Ο Φοίνιξ θα είναι κοντά μου.

Τριάντα-Τρία
Δηλητηριώδης επισκέπτης

Εστίασα το βλέμμα μου επάνω στο πήλινο δοχείο που βρισκόταν στο πεζούλι του παραθύρου. Ύψωσα το δεξί μου χέρι προς το μέρος του και επικαλέστηκα τη Φλόγα. *Νάοργκομ!* Αισθάνθηκα τη θερμότητα να πλημμυρίζει το κορμί μου, να προέρχεται από μέσα μου και να με πυρπολεί. *Ρουάζναλ!* Η Φλόγα φούντωσε· ήμουν ολόκληρη τυλιγμένη με τη Φλόγα. Την εκτόξευσα προς το δοχείο –ένα αόρατο βλήμα φωτιάς έσχισε τον αέρα, ενώ τα μυριάδες μουρμουρητά αντηχούσαν στ'αφτιά μου. Το δοχείο τραντάχτηκε, και θρυμματίστηκε. *Ρέηζ!* Η Φλόγα άρχισε να μειώνεται σε ένταση, να σβήνει, να χάνεται μέσα μου. Τα μουρμουρητά έπαψαν.

Όλα τούτα συνέβησαν στιγμιαία.

Στράφηκα στην Καθοδηγήτριά Ζαμέρα, για να δω την έκφρασή της. Χαμογελούσε: ένα στραβό, ικανοποιημένο μειδίαμα χάραζε το πρόσωπό της. Τα πράγματα, προφανώς, πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιό της…

«Είσαι καλή με τη Φλόγα, Ριλάβια,» μου είπε. «Πολύ καλή.»

«Μονάχα ένα δοχείο έσπασα…» αποκρίθηκα, μετριοφρόνως.

«Και χτες μου βρήκες το αρχαίο όνομα Σεγκόθβερ μέσα σε τούτο το βιβλίο.» Η Ζαμέρα άγγιξε τον δερματοδεμένο τόμο που ξάπλωνε επάνω στο ξύλινο γραφείο της.

Ήταν αλήθεια. Όντως, της είχα βρει το εν λόγω όνομα, με τη χρήση της Φλόγας. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο: Αφού η Φλόγα βρίσκεται παντού γύρω μας, γεμίζοντας την Πλάση, βρίσκεται, φυσικά, και ανάμεσα στις σελίδες οποιουδήποτε βιβλίου. Άρα, δεν είχα παρά να ψάξω προσεκτικά για αυτή τη μία λέξη, αγνοώντας στο πέρασμά μου τις υπόλοιπες. Δηλαδή, έκανα κάτι

σαν διήθηση, παίρνοντας εκείνο που ήθελα και διώχνοντας τα άχρηστα στοιχεία.

«Και προχτές,» συνέχισε η Ζαμέρα, «άναψες όλους τους δαυλούς μέσα στο διάδρομο, με την πρώτη προσπάθεια.»

Ναι, κι αυτό το είχα κάνει. Ήταν πραγματικά εύκολο να ανάβεις φωτιά επάνω σε πράγματα που είναι προορισμένα για να ανάβουν, όπως οι δαυλοί, τα τζάκια, τα καυσόξυλα, και τα λοιπά. Αφού η Φλόγα βρίσκεται παντού, μονάχα μια σπίθα φτάνει.

«Τώρα,» είπε η Ζαμέρα, «θέλω να μου επιτεθείς.»

Τούτο με έπιασε απροετοίμαστη. «Να σου *επιτεθώ*, καθοδηγήτρια…;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ζαμέρα. «Χτύπησέ με με τη Φλόγα. Προσπάθησε να με κάνεις να σωριαστώ στο πάτωμα, να λιποθυμήσω. Έλα!»

Νάοργκομ! Η Φλόγα με γέμισε. *Ρουάζναλ!* Ύψωσα το χέρι μου και έστρεψα τις συγκεντρωμένες μου δυνάμεις εναντίον της Ζαμέρα, στο νοητικό σχήμα ενός μεγάλου, πύρινου μαστιγίου. Η καθοδηγήτριά μου με εμπόδισε. Νόμιζα ότι μπορούσα ν'*ακούσω* το μαστίγιο να χτυπά επάνω στο νοητικό της φράγμα.

Ρουάζναλ! Βαστούσα μια φλογερή λόγχη, την οποία εξαπέλυσα καταπάνω στη Ζαμέρα. Εκείνη την πήρε από τον έλεγχό μου, και την έσπρωξε εναντίον μου! Η ενέργειά της με αιφνιδίασε· δεν είχα ακόμα συνηθίσει τα παιχνίδια Φλογομαχίας. Ένιωσα το πύρινο άγγιγμα της λόγχης στην ψυχή μου. Γρύλισα και παραπάτησα. Πιάστηκα από τον τοίχο.

Ρουάζναλ! Διαμόρφωσα μια πνευματική ασπίδα γύρω μου. Πριν, δεν είχα υπολογίσει ότι η Ζαμέρα θα στρεφόταν για να με χτυπήσει. Στο κάτω-κάτω, μου είχε πει εγώ να της επιτεθώ· δε μου είχε πει ότι θα μου επιτιθόταν κι εκείνη. Όμως ίσως τούτο να ήταν άλλο ένα μάθημα που ήθελε να με διδάξει –πάντα στη Φλογομαχία να βρίσκομαι σε ετοιμότητα.

Αισθάνθηκα το νοητικό σπαθισμό της καθοδηγήτριάς μου να προσκρούει επάνω στην ασπίδα μου… Αλλά αυτό δε σταμάτησε

τη Ζαμέρα· συνέχισε να προσπαθεί να διαπεράσει την άμυνά μου, όπως ένα σιδερένιο εργαλείο προσπαθεί να τρυπήσει έναν αδύναμο ξύλινο φλοιό.

Ρουάζναλ! Έβαλα όλες μου τις δυνάμεις στην πνευματική μου ασπίδα. Η επίθεση της Ζαμέρα δε θα περνούσε! Ωστόσο, η σκέψη μου δεν έφτανε. Ένιωθα το εχθρικό όπλο να τσακίζει τον φλοιό και να έρχεται. Κάπως, έβρισκε αδυναμίες στην άμυνά μου.

Παρατήρησα ότι τα ψυχρά, γαλανά μάτια της ιέρειας αντίκρυ μου ήταν στενεμένα, και επάνω στο μέτωπό της φαίνονταν αυλάκια. Ιδρώτας έτρεχε σ'όλο της το πρόσωπο. Την είχα κουράσει. Υπέθετα πως τούτο σήμαινε ότι τα πήγαινα καλά… όμως αισθανόμουν να χάνω την αναμέτρηση. Κι εκείνη τη στιγμή, επίσης, αντιλήφθηκε ότι κι επάνω σ'εμένα έτρεχε ιδρώτας, στο πρόσωπο και στο σώμα μου. Η Φλόγα ήταν εξαντλητική. Θα έπρεπε, ύστερα, να επικαλεστώ τον Ρέηζ με πολύ τέχνη, ώστε να μη μου ρουφήξει όλη μου την ενέργεια.

Η ασπίδα μου έλιωνε σαν κερί, μπροστά στην πύρινη ισχύ της λόγχης της Ζαμέρα. Η «τρύπα» που δημιουργήθηκε επέτρεψε στην καθοδηγήτριά μου να με χτυπήσει. Ένιωσα το πνεύμα μου να τραντάζεται σύγκορμο (αν μια τέτοια λέξη μπορεί να χρησιμοποιηθεί για το πνεύμα)· παραπάτησα και έπεσα.

Είδα τη Ζαμέρα να χαλαρώνει· η Φλογομαχία είχε τελειώσει.

Ρέηζ! Τον κάλεσα με πολύ προσοχή. Η Φλόγα έσβησε αργά από το κορμί μου, αφήνοντάς με στο πάτωμα, εξαντλημένη και βαριανασαίνοντας.

«Γι'ακόμα μια φορά, τα πήγες καλά, Ριλάβια.» Μπορούσα ν'ακούσω την κούραση στη φωνή της καθοδηγήτριάς μου. «Σήκω.»

Σηκώθηκα, ξεφυσώντας. Τα γόνατά μου έτρεμαν.

Η Ζαμέρα κάθισε στην ξύλινή της πολυθρόνα. Μάλλον, κι εκείνης τα γόνατα έτρεμαν, ύστερα από τη Φλογομαχία μας. «Μπορείς να πηγαίνεις,» μου είπε. «Να ξεκουραστείς.»

Βγήκα από το δωμάτιό της και πήγα στο κελί μου. Ξάπλωσα στο στενό μου κρεβάτι και με πήρε ο ύπνος για καμια ώρα.

Ύστερα, ξύπνησα, νιώθοντας ότι ήθελα να κάνω μπάνιο, για να διώξω όλο εκείνο τον ιδρώτα από πάνω μου. Έτσι, κατευθύνθηκα στα λουτρά, ενώ ήμουν σχετικά ζαλισμένη, μετά από την εκπαίδευσή μου.

Φτάνοντας, είδα τη Νιλέτα να βγαίνει πίσω από μία από τις πορφυρόμαυρες κουρτίνες. Φαινόταν να είχε μόλις μπανιαριστεί, γιατί τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα και κρέμονταν σα σκοινιά γύρω απ'το κεφάλι της. Όταν μ'αντίκρισε, κοκάλωσε· δεν κουνιόταν, μονάχα με κοιτούσε.

«Γεια σου, Ριλάβια,» άρθρωσε, ατενίζοντάς με ερευνητικά. Όλος ο Ναός γνώριζε, πλέον, ότι μπορούσα να ελέγχω τη Φλόγα, και σίγουρα η Νιλέτα δεν ήταν εξαίρεση.

«Γεια,» αποκρίθηκα, απομακρυνόμενη από τη διακόνισσα και παραμερίζοντας μια κουρτίνα, για να μπω σε ένα από τα λουτρά. Με ενοχλούσε αφάνταστα όταν με κοίταζαν έτσι. Ειδικά η Νιλέτα, ύστερα από όσα συνέβησαν με την ιεροφύλακα Ζιράντα, με έβλεπε σα να ήμουν κάτι το… κάτι που δεν μπορούσα να πω τι ήταν αυτό που έβλεπε σε μένα, τέλος πάντων!

Έβγαλα τα ρούχα και τα παπούτσια μου και κατέβηκα τα σκαλάκια του λουτρού, για να βουλιάξω μέσα και να χαλαρώσω, ακουμπώντας την πλάτη μου στην πέτρινη περιφέρεια της λεκάνης. Έκλεισα τα μάτια, αφήνοντας το ζεστό νερό να κάνει τη δουλειά του.

Για λίγο, πρέπει να με πήρε ο ύπνος, επειδή νόμιζα ότι βρέθηκα στο έρεβος. Ήταν ήσυχα εκεί· δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος, και μια γενικότερη γαλήνη επικρατούσε. Μέχρι που άκουσα τον ήχο των φτερών, και στο βάθος αντίκρισα τον Φοίνικα να έρχεται, αείφλογος. Τι όμορφα που πετούσε ο Φοίνικας… και τι γρήγορα… γρηγορότερα από τις άλλες φορές, σα να βιαζόταν να με συναντήσει… σα να είχε κάτι σημαντικό να μου αναγγείλει.

Από μακριά, άκουσα το κρώξιμό του: *Φλογοκυράααα! Κίνδυνος!*

Πάραυτα, άνοιξα τα μάτια μου.

Κίνδυνος; Πού;

Ίσα που πρόλαβα να δω μια μαύρη, γλοιώδη μορφή να γλιστρά μέσα στο νερό του λουτρού μου, περνώντας κάτω από μια πορφυρόμαυρη κουρτίνα.

Μα τη Φλόγα, τι ήταν τούτο;

Ανέβηκα, βιαστικά, τα πέτρινα σκαλοπάτια και περίμενα, κοιτώντας μέσα στο ζεστό νερό. Κάτι *κολυμπούσε* εκεί πέρα: κάτι μικρό και μαύρο. Ήταν σαυροειδές, και είχε κέλυφος στην πλάτη. Ένα μικροσκοπικό κεφάλι ξεπρόβαλε από τη μπροστινή του μεριά, και τέσσερα πόδια από τα πλευρά του, δύο και δύο. Το στόμα του πλάσματος ανοιγόκλεινε, φανερώνοντας γυαλιστερά, κοφτερά δοντάκια και μια φιδίσια γλώσσα. Έμοιαζε με Λό'ορ, αλλά ήταν τόσο μικρό σε σχέση με ένα κανονικό Λό'ορ… Ξαφνικά, κατάλαβα: Πρέπει να ήταν κάποιο Λό'ορ σε μικρότερη ηλικία! Το είχαν ρίξει μέσα στο λουτρό μου για να με τσιμπήσει και να δηλητηριαστώ. Η Νιλέτα το είχε κάνει; Αλλά πού να το βρήκε αυτή τούτο το πλάσμα;

Φόρεσα γρήγορα το ράσο μου –και, ύστερα, είδα πως το Λό'ορ είχε φτάσει στα σκαλοπάτια, πλησιάζοντάς με! Τα ανέβαινε!

Επικαλέστηκα τη Φλόγα: *Νάοργκομ!* – *Ρουάζναλ!* Η ψυχική ενέργεια τύλιξε το πλάσμα, βάλλοντας το βάναυσα, προσπαθώντας να το κάνει να χάσει τις αισθήσεις του. Όμως αυτό δε φαινόταν να επηρεάζεται! *Ρέηζ!* Απελευθέρωσα τη Φλόγα, διώχνοντάς την από μέσα μου.

Το μικρό Λό'ορ συνέχιζε ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Θυμήθηκα: Η Καθοδηγήτρια Ζαμέρα μού είχε πει πως υπήρχε ειδική τεχνική, για να επηρεάζει κανείς το νου των Λο'ανθάκ, μέσω της Φλόγας. Και, αφού οι Λο'ανθάκ δημιουργούνταν από το αίμα των Λό'ορ, μάλλον, το ίδιο θα ίσχυε και γι'αυτά.

Ανάθεμα!

Παραμερίζοντας την πορφυρόμαυρη κουρτίνα, βγήκα από το λουτρό. Κοίταξα ξέφρενα τριγύρω, για να βρω εκείνον που είχε αμολήσει αυτό το τέρας μέσα στο νερό. Όμως δεν είδα κανέναν.

«Νιλέτα!» φώναξα.

Καμια απάντηση.

«Νιλέτα!» επανέλαβα, πολύ πιο δυνατά.

Σταμάτησα να φωνάζω. Η ησυχία ήταν απόλυτη· μπορούσα ν'ακούσω τη λαχανιασμένη μου ανάσα… καθώς και το *κλικ-κλακ* των νυχάτων ποδιών του μικρού Λό'ορ, το οποίο ερχόταν πίσω μου.

Στράφηκα, για να το αντικρίσω, πισωπατώντας.

Τα λουτρά έμοιαζαν έρημα, αυτή την ώρα· κανείς δεν ήταν εδώ για να με βοηθήσει. Λες και τούτη η κατάσταση να ήταν κανονισμένη από πριν, όπως είχε συμβεί με τον Λο'ανθάκ και με τη Ζιράντα; Κατά πάσα πιθανότητα!

Αυτή η σκύλα, η Νιλέτα –εκείνη πρέπει να είχε ελευθερώσει το Λό'ορ. Αλλά πώς ήξερε ότι θα ερχόμουν εδώ, τώρα;

Όπως και να ήταν, προείχε να αντιμετωπίσω το πλάσμα που με πλησίαζε, με τα νυχάτα πόδια του να κάνουν *κλικ-κλακ* επάνω στο πέτρινο πάτωμα.

Ο Φοίνιξ ήρθε, με το νοερό μου πρόσταγμα. Και, μάλιστα, του ζήτησα να υλοποιηθεί κανονικά εμπρός μου, ορατός. Αν κάποιος με παρακολουθούσε, κρυμμένος, ας έβλεπε τη δύναμή μου! Έδειξα το Λό'ορ και πρόσταξα το πουλί της φωτιάς να το σκοτώσει. Εκείνο, φυσικά, με υπάκουσε, αρπάζοντας το γλοιώδες τέρας στα φλογερά του νύχια και ξεσχίζοντάς το. Σύντομα, ένα κουφάρι που κάπνιζε βρισκόταν στο πέτρινο πάτωμα των λουτρών. Ο Φοίνιξ εξαφανίστηκε με μια νικηφόρα κραυγή· πέταξε μέσα στο άχρονο έρεβος, χτυπώντας δυνατά τις φλεγόμενές του φτερούγες.

Γι'ακόμα μια φορά, είχα χαλάσει τα σχέδια των επίδοξων δολοφόνων μου. Αναρωτιόμουν ως πότε θα διαρκούσε αυτή η ελεεινή κατάσταση. *Μέχρι που, κάποια στιγμή, να επιτύχουν,* είπε μια φωνή μέσα μου. Αναρίγησα, διώχνοντας τούτη τη δυσοίωνη σκέψη και παραμερίζοντας την κουρτίνα, για να μπω στον χώρο του λουτρού. Φόρεσα τα παπούτσια μου και πήρα το μεσοφόρι και τα εσώρουχά μου στο χέρι, προτού ξαναβγώ, ρίχνοντας ακόμα μια ματιά γύρω μου, μήπως κάποιος βρισκόταν εδώ πέρα. Κανένας. Ή έτσι φαινόταν…

Κάλεσα το Φοίνικα. Αόρατο. Τον πρόσταξα να *οσμιστεί*. Και τον άκουσα να μου λέει: *Κάποιος είναι εδώ μέσα, Φλογοκυρά.*

Ένας;

Ένας.

Θέλω να τον δω.

Έκλεισα τα μάτια και μετέφερα την όρασή μου μέσα στον Φοίνικα. Η *οσμή*, αμέσως, με έκανε να καταλάβω ποιος ήταν. Αλλά δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη· έτσι έλεγξα –για να δω, επιπλέον, και πού ακριβώς βρισκόταν.

Μέσα από τα μάτια του πουλιού της φωτιάς, είδα τη Νιλέτα να στέκεται πίσω από τις κουρτίνες ενός λουτρού, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και περιμένοντας. Ήταν φανερό πως αφουγκραζόταν, από τον τρόπο που ήταν συνοφρυωμένη και είχε γερμένο το κεφάλι της.

Ένας δυνατός θυμός με γέμισε. Πώς τολμούσε, πάλι;

Άνοιξα τα μάτια μου –τα κανονικά μου μάτια– και άρχισα να πηγαίνω προς το μέρος της. Την άκουσα να φεύγει. Έτρεξα.

«Έλα πίσω, Νιλέτα! Τώρα!»

Όπως το περίμενα, δε με υπάκουσε. Και εδώ πέρα, ανάμεσα στα λουτρά και στις κουρτίνες, ήταν ο τέλειος λαβύρινθος. Λαβύρινθοι μέσα σε λαβυρίνθους, φυσικά, ως συνήθως.

Νάοργκομ!

Η Φλόγα άναψε μέσα μου.

Ρουάζναλ!

Σταμάτησα να τρέχω, υψώνοντας τα χέρια και κάνοντας όλες τις κουρτίνες γύρω μου να ανασηκωθούν, σα να είχε πιάσει, ξαφνικά, δυνατός αέρας, προερχόμενος από το πουθενά. Η Νιλέτα φανερώθηκε, με μια τρομοκρατημένη όψη στο πρόσωπό της. (Ο Τρόμος του Κυνηγημένου· ο Τρόμος του Υπερφυσικού.)

«Σταμάτα, γιατί θα σε σκοτώσω!» την απείλησα.

Γύρισε, για να φύγει. (Ήταν ηλίθια! συμπέρανα.) Τη χτύπησα, με τη Φλόγα, στέλνοντάς την μέσα σε ένα λουτρό, καθώς οι κουρτίνες όλες έπεφταν, πάλι.

Ρέηζ!

Καθώς ζύγωνα το λουτρό όπου είχα ρίξει τη Νιλέτα, αισθανόμουν τη Φλόγα να καταλαγιάζει μέσα μου, και τον Τρίτο της Κύριο να παίρνει τον ενεργειακό του φόρο από μένα. Αν δεν ήταν η υπερένταση, που με κρατούσε όρθια, θα είχα σωριαστεί, νομίζω.

Παραμέρισα την πορφυρόμαυρη κουρτίνα και είδα τη διακόνισσα να παλεύει να βγει από την πέτρινη λεκάνη, καθώς είχε μπερδευτεί στο φαρδύ της ράσο. Γονάτισα, αρπάζοντάς την από τα μαλλιά και χώνοντας το κεφάλι της κάτω από το νερό. Η Νιλέτα σπαρταρούσε σαν ψάρι, προσπαθώντας να μου ξεφύγει αλλά αποτυχαίνοντας.

Αφού την κράτησα αρκετά χωρίς αέρα, την τράβηξα απότομα επάνω. «Εσύ ελευθέρωσες το μικρό Λό'ορ, έτσι;» τη ρώτησα.

«Όχι! φυσικά και όχι!» έκανε, κατατρομαγμένη, η Νιλέτα.

Την ξανάβαλα μέσα στο νερό, κρατώντας την εκεί πιο πολύ, αυτή τη φορά. Όταν την έβγαλα, συνεχίζοντας να τη βαστώ από τα μαλλιά, εκείνη άνοιξε αμέσως το στόμα, παίρνοντας σπασμωδικά βαθιές ανάσες και προσπαθώντας να γεμίσει γρήγορα τα πνευμόνια της με αέρα.

«*Ριλάβια… παρακαλώ…*» κατάφερε να ψελλίσει.

«Εσύ ελευθέρωσες το μικρό Λό'ορ, έτσι;» επανέλαβα την προηγούμενή μου ερώτηση.

«Ριλάβια, όχι… εγώ–» Πήγα να την ξαναβάλω κάτω από το νερό, αλλά, ξαφνικά, τα λόγια της άλλαξαν: «Ναι, εγώ το ελευθέρωσα!»

Αφήνοντας τα μαλλιά της, τη χαστούκισα ανάστροφα. Το δαχτυλίδι που φορούσα στο δεξί μου χέρι τής έκανε ένα μεγάλο σκίσιμο στο μάγουλο. Αίμα απλώθηκε μέσα στο νερό.

Ο Φοίνιξ παρουσιάστηκε πάνω απ'τη Νιλέτα, ορατός τώρα. Η διακόνισσα κόλλησε τη ράχη της στην πέτρινη περιφέρεια της λεκάνης, τρέμοντας. Δάκρυα έτρεχαν από τα γουρλωμένα της μάτια, και αίμα ανάμεσα από τα δάχτυλα του χεριού που κρατούσε το τραυματισμένο της μάγουλο.

«Να σε σκοτώσω;» τη ρώτησα.

«*…σε παρακαλώ, Ριλάβια…*» Η φωνή της ήταν τρεμουλιαστή, σαν τα δόντια της να χτυπούσαν αναμεταξύ τους.

«Όχι,» είπα, μ'ένα στραβό μειδίαμα. «Δε θα σε σκοτώσω, αν συμφωνήσεις να μου κάνεις μια χάρη…»

Ο Φοίνιξ άπλωσε το ένα του νυχάτο πόδι προς το πρόσωπό της. Η Νιλέτα ζάρωσε, ακόμα περισσότερο. «Ό-ό,τι θέλεις, Ριλάβια!» τραύλισε.

«Θα πας *αμέσως* στον Αρχιερέα Λανκόρο και θα εξομολογηθείς ότι επιχείρησες να με σκοτώσεις.»

«Όχι!»

Ο Φοίνιξ τέντωσε το ένα από τα φλεγόμενα νύχια του ποδιού του προς τη μύτη της.

«*Όοοχιιιι, Ριλάβια! Σε ικετεύω!*»

«Ποιος σου ζήτησε να ρίξεις το Λό'ορ μέσα στο λουτρό μου;»

«Η Καθοδηγήτρια Σιμάλα.»

«Τότε, αυτό θα πεις στον Αρχιερέα: ότι η Καθοδηγήτρια Σιμάλα σού ζήτησε να ρίξεις ένα μικρό Λό'ορ μέσα στο λουτρό μου.»

«*Όχι, Ριλάβια…!*» κλαψούρισε η Νιλέτα. «*Σε παρακαλώ, όχι…!*»

Ανασήκωσα ένα φρύδι. «Όχι;»

Η διακόνισσα, φαίνεται, άλλαξε γνώμη. «Εντάξει, θα το κάνω.»

~*~

Η Σιμάλα δεν εξορίστηκε από το Ναό, όπως ήλπιζα· ούτε τιμωρήθηκε, με κάποιον άλλο τρόπο. Η σύνοδος των ιερέων της Φλόγας πήρε μια απόφαση που εγώ θεώρησα –και ακόμα θεωρώ– άδικη: να διωχτεί η Νιλέτα. Φυσικά και δεν τη συμπαθούσα, όμως στην πραγματικότητα η καθοδηγήτριά της ήταν που έφταιγε για όλα, όχι εκείνη.

Αναμφίβολα, θα απορείτε πώς πάρθηκε τούτη η απόφαση, από τη στιγμή που η Νιλέτα εξομολογήθηκε στον Αρχιερέα Λανκόρο ότι η Σιμάλα την πρόσταξε να ρίξει το μικρό Λό'ορ μέσα στο λουτρό μου. Η απάντηση είναι απλή: η εν λόγω ιέρεια αρνήθηκε ότι έδωσε στην πνευματική της θυγατέρα αυτή την προσταγή·

και δεν υπήρχαν άλλα στοιχεία που να την ενοχοποιούν. Επομένως, το μόνο βέβαιο, τώρα, ήταν ότι η Νιλέτα επιχείρησε να με δολοφονήσει. Έτσι, εξορίστηκε από το Ναό, ισόβια, μην έχοντας ολοκληρώσει την εκπαίδευσή της ως ιέρεια της Φλόγας (από ό,τι έμαθα, βρισκόταν στην αρχική επαφή με τον Ρέηζ, όταν την έδιωξαν).

Πρέπει να πω πως, όσο κι αν απεχθανόμουν τη Νιλέτα ως άτομο, λυπήθηκα για τούτο το γεγονός, και αισθάνθηκα, γι'ακόμα μια φορά, υπεύθυνη, ως ένα βαθμό, για το κακό που συνέβη. Αν είχα χειριστεί αλλιώς το ζήτημα –αν *δεν* της είχα ζητήσει να πάει να εξομολογηθεί στον Αρχιερέα Λανκόρο–, τότε τα πράγματα θα μπορούσαν να ήταν πολύ καλύτερα. Και με το *καλύτερα,* φυσικά, εννοώ να είχε τιμωρηθεί η πραγματική φταίχτης: η Σιμάλα. Όμως αυτή η τρισκατάρατη ιέρεια πάντα έβρισκε κάποια τρύπα, για να ξεγλιστρήσει. Και, όσο την είχα στην πλάτη μου, δε θα μπορούσα εύκολα να ησυχάσω. Έπρεπε και η Σιμάλα και ο Τινάρο και ο Γκαήρμο να βγουν από τη μέση. Τότε μονάχα θα ένιωθα ασφαλής μέσα στο Ναό (όσο είναι δυνατόν κάτι τέτοιο).

Τριάντα-Τέσσερα
Η Τελετή της Ανόδου

Ήταν η μέρα που θα γινόμουν ιέρεια. Ίσως η σημαντικότερη ημέρα της ζωής μου. Εδώ θα κρίνονταν τα πάντα, πράγμα που στην αρχή δεν είχα συνειδητοποιήσει.

Η Ζαμέρα με οδήγησε στην Αίθουσα των Θεών, με την αυγή. Ήμασταν εκεί μονάχα οι δυο μας, και όλες οι πόρτες ήταν κλειδωμένες. Η σιγαλιά που απλωνόταν έκανε ένα ρίγος να με διαπερνά, σα να ήθελε να με προειδοποιήσει για το κακό που θα συνέβαινε.

Βέβαια, είχα πάρει τα μέτρα μου. Δεν είχα κοιμηθεί καθόλου όλο το προηγούμενο βράδυ· αυτοσυγκεντρωνόμουν, καθισμένη επάνω στο χαλάκι του κελιού μου, προσπαθώντας να εστιάσω τον εαυτό μου στον Φοίνικα, ώστε να τον κάνω ακόμα δυνατότερο· γιατί ήξερα ότι σήμερα θα τον είχα ανάγκη –κάτι μου έλεγε ότι η Ζαμέρα θα αποφάσιζε, επιτέλους, να ολοκληρώσει το σχέδιό της. Επιπλέον, ήταν παράξενη και η μυστικότητα με την οποία πραγματοποιούνταν όλα τούτα. Η καθοδηγήτριά μου μόλις χτες βράδυ μού είχε αποκαλύψει ότι το πρωί θα γινόμουν ιέρεια, και μου είχε ζητήσει να μην το πω σε κανέναν, μέχρι η Τελετή της Ανόδου να ολοκληρωνόταν. Τι φοβόταν, άραγε; Τη Σιμάλα και τους ομοϊδεάτες της; Τον Νάριο;

«Πλησίασε τις θείες λίθους, πνευματική μου θυγατέρα,» μου είπε η Ζαμέρα.

Εγώ υπάκουσα, ζυγώνοντας τις πέτρες που απεικόνιζαν τον Νάοργκομ, τον Ρουάζναλ, και τον Ρέηζ. Τα εξώκοσμα κατασκευάσματα έμοιαζαν να μ'αντικρίζουν με μίσος, εκείνη την ημέρα. Αλλά πιθανώς αυτό να μην ήταν παρά μονάχα η ιδέα μου.

Άκουσα τη Ζαμέρα να βαδίζει πίσω μου. Στράφηκα, για να την κοιτάξω. Πλησίαζε το Μαγκάλι των Θεών, το οποίο βρισκόταν

στο κέντρο της αίθουσας (πρέπει να είχε προστάξει από πριν κάποιους ιερόδουλους να το πάνε εκεί). Σταμάτησε εμπρός του και μου είπε:

«Άναψε τη φωτιά, Ριλάβια.»

Ατένισα το περιερχόμενο του Μαγκαλιού και επικαλέστηκα τη Φλόγα. *Νάοργκομ!* Η θερμότητα με γέμισε και –*Ρουάζναλ!*– ξεπήδησε από μέσα μου, ανάβοντας τα ξερά φύλλα και τα ιερά ξύλα. Η φωτιά αμέσως φούντωσε, σαν ξαφνικός πίδακας. Σπίθες πετάχτηκαν τριγύρω, και μια βαριά οσμή απλώθηκε σ'όλη την αίθουσα, προερχόμενη από κάποιο καιόμενο θυμίαμα. *Ρέηζ!* Η Φλόγα έσβησε μέσα μου, δίχως να μου απορροφήσει πολύ ενέργεια.

«Τούτη η φωτιά είναι η Φωτιά της Ανόδου σου, πνευματική μου θυγατέρα!» είπε, ιεροτελεστικά και με δυνατή φωνή, η Ζαμέρα. «Οι Κύριοι της Φλόγας μάς ατενίζουν πατρικά, αυτή την ώρα!»

Αισθάνθηκα θερμότητα πίσω μου, και είδα φως ν'απλώνεται από τα πλευρά μου. Γύρισα λίγο το κεφάλι, για να κοιτάξω τις θείες λίθους να έχουν ανάψει και να ακτινοβολούν. Ο Ρουάζναλ, ο ισχυρότερος από τους Τρεις, φεγγοβολούσε σαν τους ήλιους· δεν μπορούσα να τον βλέπω, έτσι έστρεψα το βλέμμα μου στο Μαγκάλι.

Η Ζαμέρα –που, μάλλον, κι εκείνη δε μπορούσε να κοιτάζει την ακτινοβολία των Θεών– βάδισε σταθερά, μέχρι που βρέθηκε πίσω μου. Η οσμή που είχε απλωθεί από τα θυμιάματα με έκανε να ζαλίζομαι. Ένιωθα το κεφάλι μου ελαφρύ· ένιωθα λες και βρισκόμουν μέσα σε όνειρο.

«Νάοργκομ!» φώναξε η καθοδηγήτριά μου. «Ω Μεγάλη Μητέρα της Φλόγας! Δέσ' αιώνια τούτη τη Φλογοκυρά στο Ναό σου και των Αδελφών σου! Δική σου, για πάντα!»

Φλογοκυρά… Έτσι με έλεγε κι ο Φοίνιξ… Επιπλέον, αυτό το «δική σου, για πάντα» με έκανε να αισθάνομαι άβολα. Αλλά ήταν αλήθεια· ήμουν των Θεών της Φλόγας, τώρα, για πάντα: όχι μονάχα Κόρη τους, μα και ιέρειά τους.

«Ρουάζναλ!» συνέχισε η Ζαμέρα. «Ω Πανίσχυρη Αέναη Φλόγα! Δέσ' αιώνια τούτη τη Φλογοκυρά στο Ναό σου και των Αδελφών σου! Δική σου, για πάντα!»

Όνειρο… Όλα έμοιαζαν με όνειρο… Μπορούσα να δω τους καπνούς από τα καιόμενα θυμιάματα να στροβιλίζονται μέσα στο χώρο. Και η οσμή τους με ζάλιζε· είχα αρχίσει να νομίζω ότι αιωρούμουν κι όλα τ'άλλα, απλά, στριφογύριζαν γύρω από εμένα. Τα πόδια μου δεν πατούσαν πουθενά· βρισκόμασταν σ'ένα άχρονο κενό, σαν το έρεβος από το οποίο ερχόταν ο φλεγόμενος Φοίνιξ.

«Ρέηζ! Ω Μεγάλε Θάνατε της Φλόγας! Δέσ' αιώνια τούτη τη Φλογοκυρά στο Ναό σου και των Αδελφών σου! Δική σου, για πάντα!»

Τα πάντα στροβιλίζονταν, αργά… αιωρούνταν. Ήταν ωραίο συναίσθημα αυτό το κενό γύρω μου· μ'έκανε να αισθάνομαι άνετα, να μη φοβάμαι την τελετή, να νομίζω ότι κοιμάμαι.

«Δεχτείτε τη Ριλάβια ως δούλη σας, Μεγάλοι Άρχοντες της Φλόγας και Κύριοι των Σκιών!»

Ένιωσα τη Ζαμέρα ν'ακουμπά τον δεξή μου ώμο. Η φωτιά στο Μαγκάλι γέμισε την όρασή μου. Προσπάθησα να την αποφύγω, γιατί νόμιζα ότι επιχειρούσε να με τυλίξει. Όμως, όπου κι αν κοιτούσα, πάλι φλόγες έβλεπα. Και μέσα τους παράξενες μορφές κινούνταν· μπορούσα να διακρίνω σχήματα να παρουσιάζονται και να χάνονται, άλλα πιο καθαρά άλλα πιο δυσδιάκριτα. Πρόσωπα, κορμιά, πράγματα.

Δική μας, τώρα!

Η φωνή ήρθε από τη φωτιά –από παντού, δηλαδή– και με περιτριγύρισε σαν μανδύας από μετάξι… ένα μετάξι ισχυρό σαν το ατσάλι… ισχυρό σαν δεσμά. *Δική μας… Δική μας… Δική μας…* Ο ψίθυρος των Θεών αντηχούσε μέσα από τον Μανδύα τους.

Είδα τις φλόγες να συγκεντρώνονται σε μια στήλη εμπρός μου… Όχι! ήταν φίδι, όχι στήλη… Ή, μάλλον, στήλη ήταν, η οποία υψωνόταν στροβιλιζόμενη ως το άπειρο, σχίζοντας τα ατελείωτα χάη του ερέβους.

Από κάπου άκουσα το κρώξιμο του Φοίνικα.

Δική μας! Η στήλη δεν ήταν στήλη· είχε γίνει, πάλι, φίδι, το οποίο, μ'ένα απότομο τίναγμα, εκτοξεύτηκε προς το μέρος μου. Αναφώνησα, κι εκείνο βρήκε την ευκαιρία να μπει μέσα στο στόμα μου. Άκουσα το ουρλιαχτό μου απόμακρο, σαν να ερχόταν από κάπου αλλού, όχι από μένα· σαν να ερχόταν από τα ατελείωτα βάθη μιας απύθμενης αβύσσου. Το φλογερό φίδι κατέβηκε, διαμέσου του λαιμού μου, καίγοντάς τον, αφήνοντας για πάντα το σημάδι του επάνω μου, ανεξίτηλο. Ο πόνος ήταν αφόρητος. Νόμιζα ότι είχα γονατίσει και είχα ρίξει τα χέρια μου πίσω, μα δεν ήμουν σίγουρη· γιατί, πού ακουμπούσαν τα γόνατά μου, αφού όλα τούτα γίνονταν στο κενό;

Το φίδι καταδύθηκε στα σπλάχνα μου, φλογίζοντάς με ολόκληρη. Η κραυγή μου γέμισε το έρεβος. Αντήχησε ξανά και ξανά και ξανά μέσα στον άχρονο τόπο. Και δε σταμάτησε να αντηχεί· έγινε ένα μ'αυτόν. Τώρα, δεν υπήρχε κενό χωρίς τα ουρλιαχτά μου: μια αλλόκοτη αιώνια μουσική πόνου. Αισθανόμουν το σώμα μου να σπαρταρά, μα δε μπορούσα να το σταματήσω. Τα χέρια μου… είχαν πάρει περίεργη θέση… πώς ήταν έτσι; Και τα πόδια μου… νόμιζα ότι ήταν τυλιγμένα, σαν τις ουρές φιδιών. Το στόμα μου με έκαιγε, και τα δόντια μου ήταν τόσο ψυχρά· πονούσα, καθώς άγγιζαν τη σάρκα μου, και μάζευα τη γλώσσα μου προς τα μέσα.

Τούτο ήταν το τέλος μου. Είχα αποτύχει, και θα πέθαινα. Οι Κύριοι της Φλόγας είχαν δολοφονήσει την Κόρη τους. Ήθελαν κι εκείνοι να με σκοτώσουν, όπως όλοι σε τούτο τον καταραμένο Ναό. Έτσι, με έκαιγαν και με έκαιγαν και με έκαιγαν, για να με τραβήξουν στη Βασιλεία τους. Θα έβλεπα τις Σκιές, τώρα; Ή, μήπως, μονάχα για μένα είχαν φυλάξει μια αιωνιότητα φλογερού πόνου;

Το κρώξιμο του Φοίνικα έσπασε την ατέρμονη μουσική των ουρλιαχτών μου. Και είδα το πουλί της φωτιάς να αιωρείται από πάνω μου, με τις φτερούγες του ανοιχτές.

Τα κατάφερες, Φλογοκυρά, μου είπε. *Αλλά πρόσεχε.*

Μια φλόγα ξεγλίστρησε μέσα από τις φλόγες, με τα μαλλιά της ν'ανεμίζουν και το κορμί της να κυματίζει, σα νάταν φάντασμα. Γονάτισε πλάι μου και με άγγιξε.

Αφήσου σε μένα, πνευματική μου θυγατέρα, είπε η παράξενη φλόγα. *Αφήσου σε μένα, και θα σε θεραπεύσω.*

ΦΛΟΓΟΚΥΡΑ, ΟΧΙ! φώναξε ο Φοίνιξ, και έβγαλε ένα δυνατό, διαπεραστικό κρώξιμο.

Η φλόγα στράφηκε, για να τον κοιτάξει, σαν τόση ώρα να μην τον είχε δει, παρότι εκείνος αιωρείτο από πάνω μας.

Μακριά, υπηρέτη της Φλόγας! γρύλισε, βγάζοντας ένα κομμάτι του εαυτού της και υψώνοντάς το προς τον Φοίνικα.

Άκουσα το ουρλιαχτό απόγνωσής του. *ΦΛΟΓΟΚΥΡΑ, ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΗΝ!*

Κάπου εκεί συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να σηκωθώ, παρότι το κεφάλι μου ήταν βαρύ και τα μέλη του κορμιού μου μπερδεμένα σαν ουρές φιδιών.

Ανασηκώθηκα, στηριζόμενη στους αδύναμούς μου αγκώνες.

Η φλόγα με κοίταξε· τα μάτια της γυάλιζαν, με ένα ψυχρό γαλάζιο χρώμα. *Τι κάνεις, πνευματική μου θυγατέρα; Δε μπορείς. Αφήσου σε μένα. Πρόσεχε τον εαυτό σου.* Το χέρι της πήγε να με σπρώξει, πάλι, πίσω.

Ο Φοίνιξ έκρωξε και της χίμησε. Εκείνη αναγκάστηκε να γυρίσει, για να τον διώξει μ'αυτό το *κάτι* που κρατούσε.

Ξέμπλεξα το ένα από τα πόδια μου, το τράβηξα πίσω, και την κλότσησα, όσο πιο δυνατά μπορούσα. Η παράξενη φλόγα σωριάστηκε, ουρλιάζοντας: *Τι κάνεις εκεί;*

Ήταν η Ζαμέρα. Πώς δεν το είχα καταλάβει, τόση ώρα; Αλλά γιατί ήθελε το κακό μου; Ή, μήπως, εγώ έκανα λάθος; Όχι! Ο Φοίνιξ με είχε προειδοποιήσει –κι αυτός ήταν το μόνο πλάσμα που εμπιστευόμουν μέσα στο Ναό, γιατί ήταν ο εαυτός μου.

Σηκώθηκα στα γόνατα, αρπάζοντας κάτι, για βοήθεια. *Κάτι*; Τι ήταν αυτό το *κάτι*; Το Μαγκάλι! συνειδητοποίησα, απ'όπου έρχονταν οι καταραμένοι καπνοί. Το έσπρωξα, και το ανέτρεψα (κι εγώ απορώ με τη δύναμη που βρήκα για να το κατορθώσω

τούτο· ακόμα δεν έχω καταλάβει πώς το έκανα). Άκουσα έναν πανίσχυρο ήχο θραύσης, σαν όχι ένας αλλά χίλιοι κρύσταλλοι να έσπασαν συγχρόνως. Το χαώδες έρεβος, το άχρονο κενό, οι αέναες φλόγες σκόρπισαν, διαλύθηκαν, και αντίκρισα το Μαγκάλι των Θεών αναποδογυρισμένο και τα περιεχόμενά του χυμένα στο πάτωμα, με φωτιές να χορεύουν επάνω τους. Βλεφάρισα, καθώς άρχισα να συνέρχομαι. Τώρα, μπορούσα να αισθανθώ τις πέτρες του πατώματος από κάτω μου. Βρισκόμουν στα γόνατα και στα χέρια. Τα μαλλιά μου έπεφταν μπροστά στα μάτια μου, δυσκολεύοντας την όρασή μου. Τα παραμέρισα, νιώθοντας τα δάχτυλά μου μουδιασμένα.

Ένα κρώξιμο.

Κοίταξα επάνω. Ήταν ο Φοίνιξ.

«Πίσω, υπηρέτη της Φλόγας!»

Κοίταξα αριστερά. Η Ζαμέρα είχε σηκωθεί όρθια και βαστούσε εμπρός της κάτι σαν πετράδι, σαν φυλαχτό. Μπορούσα να αισθανθώ ότι η Φλόγα τη γέμιζε. Τι είχε πάει να μου κάνει πιο πριν;

Δεν είχε σημασία. Ήμουν ιέρεια, τώρα.

Σηκώθηκα στα πόδια μου, επικαλούμενη τη Φλόγα. *Νάοργκομ!*

Η Ζαμέρα γύρισε για να με ατενίσει. Οργή γυάλιζε στα γαλανά της μάτια. «Έκανες λάθος!» μου φώναξε.

«Εσύ έκανες λάθος, *καθοδηγήτρια*,» αποκρίθηκα· «και τώρα, θα το πληρώσεις.» Γελώντας *–Ρουάζναλ!–* εξαπέλυσα όλη τη δύναμη της Φλόγας καταπάνω της.

Η Ζαμέρα ούρλιαξε, πισωπατώντας· ωστόσο, η άμυνά της ήταν σταθερή σα βράχος· και ο Φοίνιξ δε μπορούσε να τη ζυγώσει, λόγω εκείνου που κρατούσε.

«Νομίζεις ότι μπορείς να νικήσεις την καθοδηγήτριά σου σε Φλογομαχία;» φώναξε. «Τούτο θάναι το τελευταίο μάθημα που θα σε διδάξω!»

Η φλογερή της ισχύ βλήθηκε εναντίον μου. Και δεν ήμουν και στην καλύτερη δυνατή κατάσταση, για να την αποκρούσω. Με

χτύπησε, στέλνοντάς με να κυλήσω στο πάτωμα κι επάνω σε μια από τις κολόνες της αίθουσας.

Ο Φοίνιξ έκρωξε, σα να πονούσε. Η Ζαμέρα συνέχισε να τον κρατά μακριά της, καθώς με ζύγωνε, περνώντας πλάι από το χυμένο περιεχόμενο του Μαγκαλιού των Θεών.

«Το τελευταίο μάθημα που θα σε διδάξω!…» γρύλισε, λαχανιασμένα. Στο δεξί της χέρι έσφιγγε εκείνη την πέτρα, σα νάταν η ζωή της. Αν μπορούσα να της την πάρω…

Η μεγάλη πόρτα της αίθουσας ακούστηκε να τρίζει.

Η Ζαμέρα σταμάτησε να περπατά και την κοίταξε, με στενεμένα μάτια.

Η πόρτα άνοιξε· το ένα της φύλλο έφυγε από τη θέση του· οι μεντεσέδες του έσπασαν, και σωριάστηκε στο πάτωμα, με μεγάλο κρότο. Ο Νάριο πέρασε από το άνοιγμα που δημιουργήθηκε.

«*Φύγε, Νάριο! Διακόπτεις την Τελετή Ανόδου!*» Η Ζαμέρα ήταν εκτός εαυτού. Ούρλιαζε, εξοργισμένη.

Ο ιερέας έριξε μια ματιά στο αναποδογυρισμένο Μαγκάλι και στο χυμένο περιεχόμενό του. «Παράξενες τιμές αποδίδεις στους Θεούς, Ζαμέρα,» σχολίασε.

Με μια απάνθρωπη κραυγή, η Ζαμέρα έστρεψε το ελεύθερό της χέρι καταπάνω του, εξαπολύοντας τη Φλόγα. Είδα τον Νάριο να παραπατά και τα γόνατά του να λυγίζουν. Έβαλε το ένα του χέρι στο πάτωμα, για να μην πέσει.

Ένας δαιμονικός άνεμος είχε σηκωθεί, γεμίζοντας την αίθουσα με θερμότητα που απειλούσε να μας καψαλίσει το δέρμα.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Νάριο σφίχτηκαν φανερά, καθώς ορθώθηκε πάλι, αποκρούοντας την επίθεση της Ζαμέρα και προστατεύοντας τον εαυτό του με μια ασπίδα Φλόγας.

«Νόμιζα ότι είχα έρθει αργά,» είπε, τρίζοντας τα δόντια. «Αλλά, τελικά, έκανα λάθος!» Γέλασε, και έβαλε την ιέρεια με φλογερές λόγχες.

«Κι οι δυο θα πεθάνετε!» αντιγύρισε η Ζαμέρα, καθώς η Φλογομαχία θέριευε ανάμεσά τους.

Την πέτρα… αν μπορούσα να την πετάξω από το χέρι της… Δε σηκώθηκα, για να μη δώσω στόχο. Αυτοσυγκεντρώθηκα, ώστε να ανακτήσω τις δυνάμεις μου –και επικαλέστηκα τη Φλόγα. *Νάοργκομ!* – *Ρουάζναλ!* Εξαπέλυσα ένα νοητικό μαστίγιο, που τύλιξε τον καρπό της καθοδηγήτριάς μου, τραβώντας τον. Εκείνη γρύλισε. Επιχείρησε να το κόψει, μέσω της Φλόγας. Η επίθεση του Νάριο την πέτυχε, στέλνοντάς τη να κουτρουβαλήσει επάνω στο πάτωμα, κοντά στις θείες λίθους των Θεών.

Ο Φοίνιξ πήγε από πάνω της, κρώζοντας. Η Ζαμέρα ύψωσε την πέτρα που κρατούσε. Το πουλί της φωτιάς έκανε πίσω.

Εξαπέλυσα, πάλι, το νοητικό μου μαστίγιο, για ν'αρπάξω τον καρπό της, ενώ ο Νάριο έβαλε λόγχες Φλόγας καταπάνω της. Δε μπορούσε να μας σταματήσει και τους δύο. Αν και το προσπάθησε. Με αποτέλεσμα να αποτύχει σε όλα.

Η πέτρα έφυγε από το χέρι της, πετάχτηκε στον αέρα, έκανε μερικές σβούρες, και σωριάστηκε στο πάτωμα, για να θρυμματιστεί. Τελικά, δεν ήταν πέτρα, παρατήρησα· ήταν κάποιος κρύσταλλος.

Μερικές από τις λόγχες του Νάριο πέτυχαν τη Ζαμέρα, κάνοντάς τη να ουρλιάξει από ψυχικό πόνο και να παραπατήσει, πέφτοντας πάνω στη θεία λίθο του Ρουάζναλ, η οποία, τώρα πλέον, είχε πάψει να φεγγοβολά σαν τους ήλιους, αλλά κάτι παράξενο φάνηκε να συμβαίνει: Η ιέρεια έμοιαζε να κόλλησε επάνω της, λες κι ο Θεός της Δυνατής Φλόγας να είχε απλώσει τα χέρια του για να την αρπάξει.

Παρατήρησα ότι τα μάτια του Φοίνικα φώτιζαν, και το πουλί χτυπούσε τα φλεγόμενα φτερά του θριαμβευτικά, κρώζοντας.

«*Νάαααααααρρρριοοοοοοοο…!*» κραύγασε η Ζαμέρα, απλώνοντας το ένα της χέρι μπροστά. Το πρόσωπό της ήταν μια μάσκα τρόμου (ο Τρόμος του Υπερφυσικού), καθώς το σώμα της *βούλιαζε* μέσα στη θεία λίθο.

Ο ιερέας της Φλόγας δεν πλησίασε για να τη βοηθήσει, ενώ εγώ σηκωνόμουν, αργά, όρθια.

Με ένα τελευταίο ουρλιαχτό, η Ζαμέρα χάθηκε μέσα στη θεία λίθο του Ρουάζναλ, η οποία τυλίχτηκε από ξαφνική φωτιά και, ύστερα, έσβησε.

Το νικηφόρο κρώξιμο του Φοίνικα έσκισε τον αέρα.

Τριάντα-Πέντε
Ταγμένη στο Ναό

Ο Νάριο με πήγε στο δωμάτιό του, για να συνέλθω. Ήμασταν κι οι δυο σαστισμένοι από αυτό που είχε συμβεί.

«Τι θα γίνει τώρα;» τον ρώτησα.

«Τώρα, θα είσαι ιέρεια της Φλόγας,» μου αποκρίθηκε, καθισμένος μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο και κοιτώντας από κάτω, τα χτίρια της μεγάλης Σερανβέλ. «Καλωσόρισες *πραγματικά* στον Ναό, Ριλάβια.» Αυτό το *καλωσόρισες* δεν ακουγόταν και τόσο θετικό…

«Και η Ζαμέρα;» είπα. «Οι άλλοι ιερείς δε θα με κατηγορήσουν ότι τη σκότωσα;»

Ο Νάριο στράφηκε να με κοιτάξει. «Τη σκότωσες;» έκανε. Ύστερα, μειδίασε (παιχνιδιάρικα;). «Η Ζαμέρα εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, αμέσως μετά από την Τελετή της Ανόδου σου. Μην ανησυχείς· έχουν ακουστεί και πιο παράξενα να συμβαίνουν στο Ναό…»

«Τι έγινε, όμως, στην πραγματικότητα;» θέλησα να μάθω. «Πώς είναι δυνατόν να την άρπαξε η θεία λίθος του Ρουάζναλ;»

«Εμένα ρωτάς; Ο… δαίμονάς σου πρέπει να το έκανε. Δεν πρόσεξες πώς την κοίταζε, εκείνη τη στιγμή;»

Κατένευσα. Είχα προσέξει, αλλά δε νόμιζα ότι ο Φοίνιξ την είχε στείλει μέσα στη θεία λίθο.

«Οι Θεοί έχουν αλλόκοτους τρόπους για να πραγματοποιούν τις επιθυμίες τους. Και μην ξεχνάς πως αυτό το πουλί της φωτιάς είναι ένας υπηρέτης των Θεών,» είπε ο Νάριο.

Δεν είχε άδικο. Θα μπορούσε να ήταν έτσι. Πάντως, η παράξενη εξαφάνιση της Ζαμέρα με είχε προβληματίσει ιδιαίτερα τότε, και, μέχρι τώρα, δεν έχω καταφέρει να την εξηγήσω.

«Πώς ήξερες πότε να έρθεις;» τον ρώτησα, ύστερα.

«Δεν *ήξερα* πότε να έρθω,» απάντησε ο Νάριο. «Και, για την ακρίβεια, νόμιζα ότι είχα αργήσει, ότι η Ζαμέρα είχε τελειώσει μαζί σου.»

«Γιατί ήθελε να με σκοτώσει; Δεν μπορώ να το καταλάβω. Έκανε τόσο κόπο να με φέρει εδώ και να με διδάξει όλα αυτά τα πράγματα, μόνο και μόνο για να με δολοφονήσει κατά την Τελετή της Ανόδου μου;»

Ο Νάριο κούνησε το κεφάλι. «Σκοπός της δεν ήταν η δολοφονία σου.»

«Τότε, τι ήθελε από μένα;»

«Υποτίθεται ότι είσαι Κόρη των Θεών, Ριλάβια. Τέτοια άτομα είναι σπάνια.»

«Αναμφίβολα. Αλλά και πάλι….»

«Και έχουν ξεχωριστές δυνάμεις.»

«Τι σχέση έχουν όλα τούτα με το ότι η Ζαμέρα, κανονικά, δε θα έπρεπε να θέλει να με σκοτώσει;»

«Έχουν απόλυτη σχέση, γιατί, όπως σου είπα, *δεν* ήθελε να σε σκοτώσει. Ήθελε να σε… *αφομοιώσει*.»

«Να με *αφομοιώσει*; Δηλαδή;»

«Ήθελε την ψυχή σου, για να το πούμε απλούστερα,» εξήγησε ο Νάριο. «Τουλάχιστον, αυτό υποθέτω ότι ήταν το σχέδιό της, σύμφωνα με ό,τι μόλις προχτές ανακάλυψα. Πρόκειται για μια πανάρχαια τελετή, Ριλάβια, την οποία βρήκα θαμμένη κάπου στη βιβλιοθήκη. Μέσω αυτής της τελετής, μπορεί ένας ιερέας να αφομοιώσει την ψυχή –κι επομένως, και τις δυνάμεις– ενός άλλου.»

«Και γιατί δεν το έκανε πιο νωρίς;» απόρησα.

«Διότι η Τελετή της Ανόδου είναι η καλύτερη στιγμή για να το κάνει.»

«Γιατί;»

«Επειδή τότε μόνο θα της *επέτρεπες*, εσύ η ίδια, να σε αφομοιώσει.»

Αφήσου σε μένα, πνευματική μου θυγατέρα… Αφήσου σε μένα… Η φωνή της Ζαμέρα αντηχούσε, πάλι, στ’αφτιά μου. *Αφήσου σε*

μένα, πνευματική μου θυγατέρα… Ο Νάριο πολύ πιθανόν να είχε δίκιο.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε, «τότε θα μπορούσε, απλά, να πει ότι πέθανες, μην καταφέρνοντας να γίνεις ιέρεια, ενώ, οποιαδήποτε άλλη στιγμή, δε θα είχε τέτοια δικαιολογία. Από την αρχή που σε έφερε στο Ναό, Ριλάβια, αυτός ήταν ο σκοπός της. Όμως, ακόμα κι αν, τελικά, πετύχαινε να σε αφομοιώσει, δεν ξέρω άμα θα αποκτούσε τις… θεόσταλτες δυνάμεις που επιθυμούσε.» Μειδίασε, μυστηριακά. Κάτι έκρυβε! Κάτι ήξερε!

«Τι είναι, Νάριο; Τι εννοείς;»

Αναστέναξε. «Ριλάβια… εύχομαι να με πιστέψεις, τώρα.»

Συνοφρυώθηκα. Κάτι πολύ αλλόκοτο θ'ακολουθούσε, σίγουρα. «Πες μου, κι εγώ θ'αποφασίσω αν πρέπει να σε πιστέψω ή όχι.»

«Δεν είσαι Κόρη των Θεών.»

Είχα τόσο συνηθίσει όλοι να με θεωρούν Κόρη των Θεών, που τούτο, όντως, μου φάνηκε παράξενο.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησα.

«Πώς το ξέρεις εσύ ότι είσαι;»

«Δεν έχω φυσικό πατέρα.»

«Ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζεις.»

«Γνωρίζεις ποιος είναι ο πατέρας μου;»

«Κανείς δε γνωρίζει τον πατέρα σου,» είπε ο Νάριο· «γιαυτό όλοι υποθέτουν ότι είσαι Κόρη των Θεών.»

«*Εσύ* γνωρίζεις ποιος είναι;» επέμεινα, γιατί είχα την εντύπωση ότι προσπαθούσε ν'αποφύγει την ερώτησή μου.

Ο Νάριο με κοίταξε επισταμένα για μερικές στιγμές· ύστερα, είπε: «Δεν το ξέρουν πολλοί τούτο –συγκεκριμένα, δεν το ξέρει κανείς εκτός από εμένα… Εγώ είμαι ο πατέρας σου, Ριλάβια.»

Αυτό κι αν ήταν παράξενο! Η πρώτη μου σκέψη ήταν πως δε μπορούσε να αληθεύει, πως επρόκειτο για κάποιο κόλπο του Νάριο.

«Η *μητέρα* σου ήταν Κόρη των Θεών,» συνέχισε εκείνος.

«Μα η μητέρα μου είχε φυσικό πατέρα!» αντιγύρισα. Και θυμάμαι πως ήμουν θυμωμένη, γιατί πίστευα ότι προσπαθούσε να με εξαπατήσει.

«Νόμιζε ότι είχε!» είπε ο Νάριο. «Όμως δεν ήταν αυτός ο πραγματικός της πατέρας. Οι Κύριοι της Φλόγας δε δρουν ανόητα, Ριλάβια. Πηγαίνουν εκεί όπου κανείς δε θα το υποψιαστεί.» Και πρόσθεσε, εμφατικά: «Σκέψου την… ασθένεια της μητέρας σου.»

«Το ότι κρύωνε, τα βράδια;…»

Ο Νάριο ένευσε. «Ναι. Τι σου θυμίζει;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Τίποτα.» Μετά, όμως: «Ο Ρουάζναλ… Όταν σ'αφήνει απότομα ο Ρουάζναλ…»

«Ναι, ακριβώς,» συμφώνησε ο Νάριο. «Τώρα, θα καταλαβαίνεις, ελπίζω, ότι δεν είναι και τόσο ευχάριστο να είσαι Κόρη των Θεών, τελικά.»

«Έστω, λοιπόν, ότι όλα τούτα ισχύουν για τη μητέρα μου. Εσύ πώς είναι δυνατόν να είσαι πατέρας μου, Νάριο;»

«Η Νέζρα ήρθε στο Ναό, ζητώντας βοήθεια. Ήθελε κάποιος ιερέας να θεραπεύσει την ασθένειά της, αν αυτό ήταν δυνατόν. Έτσι τη γνώρισα. Κι ευτυχώς που κανείς άλλος, εκτός από μένα, δεν κατάλαβε τι ήταν πραγματικά η μητέρα σου, Ριλάβια. Γιατί θα είχαν προσπαθήσει να την εκμεταλλευτούν, όπως εσένα.»

«Δηλαδή, τους το έκρυψες…»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι.» Άναψε την πίπα του κι άρχισε να καπνίζει. Ο καπνός διέγραφε φιδοειδείς μορφές, καθώς έβγαινε από το ανοιχτό παράθυρο.

«Και τους έκρυψες, επίσης, ότι ήμουν κόρη σου.»

«Ασφαλώς,» είπε ο Νάριο, βγάζοντας το τσιμπούκι του απ'το στόμα. «Άλλωστε, αυτό δεν ήταν δική τους δουλειά.»

Τον κοίταξα ερευνητικά. «Και;»

Ο Νάριο χαμογέλασε. «Και… φοβόμουν μήπως είχες κληρονομήσει τίποτα από τη μητέρα σου. Ουσιαστικά, φοβόμουν μη συνέβαινε αυτό που, τελικά, συνέβη.»

«Τι λες, λοιπόν;» τον ρώτησα. «Έχω κληρονομήσει τίποτα από τη μητέρα μου; Τίποτα από τους Θεούς;»

«Έχεις συνηθίσει να σε θεωρούν Κόρη των Θεών και δε θες ν'αλλάξεις,» μου είπε ο Νάριο, γελώντας. Ήταν αλήθεια, έπρεπε να παραδεχτώ· ωστόσο, δεν του αποκρίθηκα. Εκείνος έβαλε, πάλι, το τσιμπούκι του στο στόμα και ρούφηξε καπνό. «Συνεχίζεις να είσαι Κόρη των Θεών, όσο οι άλλοι σε *νομίζουν* Κόρη των Θεών, Ριλάβια.»

Πράγματι. Άστους να με νομίζουν «Κόρη των Θεών»· αυτό θα με εξυπηρετούσε. Αλλά, βέβαια, ίσως να με έβαζε και σε μπελάδες. Ή, μάλλον, *σίγουρα* θα με έβαζε και σε μπελάδες. Οι εχθροί μου δεν είχαν εξαφανιστεί, όπως η Ζαμέρα. Η Σιμάλα, ο Γκαήρμο, ο Τινάρο βρίσκονταν εδώ, στο Ναό· και δεν πίστευα ότι θ'άρχιζαν να μ'ατενίζουν με καλό μάτι.

«Γιατί δε μου τα έλεγες αυτά από την αρχή;» ρώτησα τον Νάριο.

«Είσαι τρελή;» μου είπε. «Θυμάσαι πόσο μπερδεμένη ήσουν, όταν πρωτοήρθες στο Ναό; Τα λόγια μου, απλά, θα σε μπέρδευαν περισσότερο. Δε θα με πίστευες, και πολύ πιθανόν να μιλούσες και στη Ζαμέρα –πράγμα που θα ήταν καταστροφή!»

«Επομένως,» είπα, «θα μπορώ απο δώ και στο εξής να σε αποκαλώ 'μπαμπά', Νάριο;»

Εκείνος μειδίασε πλατιά –το πιο αυθόρμητο μειδίαμα που είχα δει ποτέ στο πρόσωπό του. «Μόνο όταν είμαστε οι δυο μας, θυγατέρα μου.»

Γέλασα.

~*~

Έτσι, έγινα ιέρεια της Φλόγας, και αποφάσισα πως, πλέον, τούτο το ημερολόγιο δεν είχε σημασία για μένα. Η είσοδός μου στο Ναό, με τη βοήθεια της Ζαμέρα, ήταν το πρώτο βήμα για ν'αλλάξει η ζωή μου· η Τελετή της Ανόδου ήταν το τελευταίο: Η ζωή μου έχει, τώρα, αλλάξει ολοκληρωτικά. Δεν είμαι η Ριλάβια

που ήμουν. Είμαι η ιέρεια της Φλόγας Ριλάβια, και οι άλλοι με αποκαλούν «Σεβασμιοτάτη». Έχω πολλά άλλα πράγματα για να γεμίζουν το χρόνο μου, και πολλές άλλες σκοτούρες και προβλήματα· επομένως, θα αφήσω το ημερολόγιο κλειδωμένο στο μπαούλο του καινούργιου μου δωματίου. Αφού το κοιτάξω άλλη μία φορά από την αρχή, για να σβήσω πράγματα που είπα αλλά δε χρειαζόταν να πω και να προσθέσω πράγματα που *δεν* είπα αλλά χρειαζόταν να πω, δε θα το ξαναπιάσω για να συμπληρώσω ούτε μία λέξη· θα το αφήσω ως ενθύμιο εκείνων των παλιότερων ημερών, που ήμουν διαφορετική, και πολύ καλύτερη, νομίζω.

Μονάχα δύο πράγματα θα γράψω ακόμα, ώστε η ιστόρησή μου να θεωρηθεί ολοκληρωμένη από κάποιον πιθανό αναγνώστη –αν και δεν πιστεύω να δώσω ποτέ το ημερολόγιο σε κανέναν, αφού είναι αποκλειστικά για μένα, ένα κομμάτι της ζωής μου.

Το πρώτο που αξίζει να αναφέρω είναι ότι ελευθέρωσα, τελικά, τον Ζερότο από τις φυλακές του Βιρκνάλ, όπου τον είχε κλείσει η Ζαμέρα και όπου τον κρατούσε υπό άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Όταν με είδε, στην αρχή δε με αναγνώρισε, όμως ύστερα με αγκάλιασε, κλαίγοντας και δυσπιστώντας την παρουσία μου. Τον ρώτησα να μου πει αν ήξερε γιατί τον είχαν φυλακισμένο, και εκείνος μου αποκρίθηκε πως δεν είχε ιδέα· κανείς δεν του είχε εξηγήσει τίποτα. Έτσι, πρότεινα να πάμε στην έπαυλη των Λάνμπερθ και να μιλήσουμε με τη θεία Φέλκιν, γιατί, είπα στον Ζερότο, κάποιος την εκβίαζε μέσω εκείνου, ώστε να του αποκαλύψει ένα μυστικό. Ο ξάδελφός μου θέλησε να μάθει ποιος ήταν ο εκβιαστής, αλλά εγώ του αποκρίθηκα πως όλες του οι απορίες θα λύνονταν σε λίγο.

Κι έτσι φτάνουμε στο δεύτερο σημαντικό πράγμα που πιστεύω ότι πρέπει να αναφερθεί στο ημερολόγιο.

Όταν πήγαμε στην έπαυλη των Λάνμπερθ, η θεία Φέλκιν δεν πίστευε στα μάτια της· και ειδικά εμένα με κοιτούσε με εξαιρετική περιέργεια, καθώς φορούσα το πορφυρόμαυρο ράσο των ιερέων της Φλόγας. Μας υποδέχτηκε εγκάρδια, ρωτώντας

μας τι είχε συμβεί και λέγοντας μας ότι η ιέρεια Ζαμέρα την εκβίαζε μέσω του Ζερότο. Επομένως, άρχισα να της διηγούμαι όλα όσα μου συνέβησαν μέσα στο Ναό, καθώς και πώς βρέθηκα εκεί. Ωστόσο, μερικά πράγματα τα κράτησα μόνο για τον εαυτό μου: όπως, για παράδειγμα, το ότι ο Νάριο ήταν πατέρας μου. Τέλος, είπα στη θεία Φέλκιν πως σκόπευα να μείνω στο Ναό και να συνεχίσω τη ζωή μου ως ιέρεια. Τούτο δε φάνηκε να την ευχαρίστησε ιδιαίτερα.

«Είναι όλο μηχανορραφίες και ραδιουργίες σ'αυτό το μέρος,» με προειδοποίησε. «Ο ένας φοβάται τον άλλο, και ο ένας προσπαθεί να *βλάψει* τον άλλο, πίσω απ'την πλάτη του. Αν βρισκόμουν στη θέση σου, θα έφευγα, όσο πιο γρήγορα μπορούσα.»

Όμως η θεία Φέλκιν είχε εξοριστεί από το Ναό, και συνεπώς δεν ήταν καλό παράδειγμα για ν'ακολουθήσω. Της αποκρίθηκα ότι, τώρα που ήμουν ιέρεια, είχα πιεστικά καθήκοντα, τα οποία δε μου επέτρεπαν να απομακρύνομαι από τον κίνδυνο όποτε το επιθυμούσα. Ούτε και τούτο της άρεσε, πράγμα που φάνηκε στο πρόσωπό της. Ίσως, τελικά, η Ζαμέρα να είχε δίκιο που έλεγε ότι η Φέλκιν δεν άντεχε να βλέπει τους άλλους να πετυχαίνουν εκεί όπου η ίδια απέτυχε. Η καθοδηγήτριά μου με είχε διδάξει πολλά χρήσιμα και σωστά πράγματα, παρότι όλ'αυτά γίνονταν για να ρίξει στάχτη στα μάτια των υπόλοιπων ιερέων του Ναού.

Μέσα στην κουβέντα μας, ρώτησα τη θεία Φέλκιν τι ήταν αυτό που ζητούσε η Ζαμέρα από εκείνη. Τι ήταν αυτό για το οποίο την εκβίαζε, μέσω του Ζερότο.

«Ήθελε να της δώσω λίθους εστίασης,» μου απάντησε.

«Λίθους εστίασης;» απόρησα. Αυτοί οι λίθοι είχα ακούσει πως χρησιμοποιούνταν από τους μάγους της μακρινής Έντναργκ. «Έχεις;»

«Όχι.» Ίσως και να έλεγε ψέματα, αλλά δεν ήμουν βέβαιη.

«Τότε, πώς η Ζαμέρα είχε υποψιαστεί κάτι τέτοιο;» τη ρώτησα.

«Εξαιτίας του Διάρκο, φυσικά,» αποκρίθηκε η θεία Φέλκιν. «Είχε ακούσει πως ταξίδευε στην Έντναργκ, και νόμιζε ότι θα

είχε φέρει λίθους εστίασης απο κεί. Ανόητη ήταν! Οι μάγοι της Έντναργκ δε δίνουν έτσι τα πιο πολύτιμά τους πράγματα.»

Εκείνη την ημέρα την πέρασα στην έπαυλη των Λάνμπερθ, μαζί με τη θεία, τον Ζερότο, και τα άλλα δύο μου ξαδέλφια, Ναζάρο και Ρικότνα. Θυμήθηκα πώς ήταν παλιά: θυμήθηκα έναν καιρό που είχε παρέλθει για μένα. Ήθελα να επιστρέψω σ'αυτή την απλή ζωή, μα δε μπορούσα. Δεν υπάρχουν πισωγυρίσματα. Έπρεπε να πάω στο Ναό, όπου ήμουν, τώρα πλέον, ταγμένη. Έτσι, με την αυγή, έφυγα από το σπίτι της θείας Φέλκιν, και βυθίστηκα ξανά μέσα στους λαβυρίνθους.